JAMES LOVEGROVE

RA ÇAĞI

AGE OF RA

KASSANDRA

RA ÇAĞI

RA ÇAĞI

James Lovegrove

Orijinal Adı: *Age of Ra*

Kassandara Yayınları: 3

Solaris Serisi: 1

Kassandra Yayınları: Sıraselviler Cad. No: 14/7

Beyoğlu - İstanbul

e-mail: kassandrayayincilik@gmail.com

Web: kassandra.com.tr

Yayına Hazırlayan: Ali Galip

Kapak İmaj: Marek Okon

Kapak Tasarım: Şahan Yatarkalkmaz

Düzelti: Özlem Şimşek

Bu kitap Kayhan Matbaası'nda basılmıştır

Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok, No 244

Topkapı İstanbul.

Tel: 0 212 576 01 36

ISBN: 978-605-63686-2-2

Orijinal Baskı: İlk baskı Solaris - Rebellion Publishing, 2012

Türkçe Baskı: Kassandra Yayıncılık 2013

RA ÇAĞI

James Lovegrove

Türkçesi: Selvi Aydın

Theodore Finch Xavier Lovegrove'a
Doğum Tarihi: 27 Temmuz 2006

YAZARIN NOTU

MODERN MISIRBİLİM ÇEVRELERİNDE belli başlı tanrı isimleri için örneğin Ra yerine Re, Set yerine Seth gibi tercih edilen yazım şekillerinin varlığından haberdar olmakla birlikte ben kendimle birlikte birçok insana daha aşina oldukları için geleneksel yazılışları tercih ettim.

PETRA

Güneş, atış poligonundaki teneke bir ördek gibi battı. Gece, Doğu Arabistan Çölü boyunca uzanmış parlak dolunayın ışığı nazikçe, gri siyah telkari bir manzara çizmekteydi.

305 metrelik bir yükseklikte çift motorlu bir Griffon-3 nakliye uçağı ardışık kapı tekniğiyle her bir yanından onar kişi olmak üzere bir paraşütçü grubunu aşağı saldı. Yirmi adam kendilerini rüzgâra bıraktı ve her biri çöl zeminine devedikeni tohumları kadar sessiz, beş noktalı mükemmel birer iniş yaptı. Dakikalar içinde paraşütleri gömülmüş, Hor Dağı'na ve onun gölgesine sığınmış ölü şehir Petra'ya doğru koşuyorlardı.

Petra'nın doğu kapısı Siq'e yöneldiler, burası uzun zaman önce oluşmuş bir depremle yamulmuş, su aşındırması yüzünden pürüzsüzleşmiş sarp kenarlı bir geçitti. Bazı noktalarda geçit o kadar dardı ki iki kişi yan yana yürümekte zorlanıyordu. Üzerlerindeki gökyüzü, uzaktaki bir yıldızışığı çizgisi, siyah kıyılarının arasında kıvrılan pırıltılı bir ırmaktı. Geçidin hemen hemen zifiri karanlığında paraşütçüler gözlerini dört açmış dikkat-

le hareket ediyorlardı. Ayaklarının altındaki engebeli patika dikleşiyordu. Adamların her biri elindeki ibis başlıklı *ba* mızrağını hazır tutarken kabzasında hissettiği sıcaklık ve silahın ışığına bürünmüş kutsal ruhun sorumluluğuyla rahatlıyordu.

Siq, bir vadiye açılıyordu. Tam önlerinde buluşma noktaları olan Al Khazneh, yani "Hazine" adıyla bilinen kumtaşı kayasından oyulmuş Roma tarzı tapınak uzanıyordu. Sütunlu ve kemerli girişi askerlerin önünde yükseliyordu. Aslında burası içinden eski karanlıkların nefesiyle birlikte tozlu bir sessizlik yayan süslü bir mağara ağzıydı.

Hazinenin basamaklarında Teğmen David Westwynter mızrağını indirdi ve saatini kontrol etti. Saat tam akşam sekizdi.

"Tam zamanında geldik. En azından biz" diye söylendi.

Adamlarına savunma biçiminde yayılmaları emrini verdi. İki numaralı adamı olan Çavuş Mal McAllister emri yerine getirdi. Paraşütçüler küçük gruplara ayrıldılar ve bu pürüzsüz zeminli doğal amfiteatrda bulabildikleri bir şeylerle saklanmaya çalıştılar. Silahlarını muhtemel bir saldırının gelebileceği yöne doğrulttular, tehdit yukarıdan gelebilirdi.

"Bu bir tuzak olamaz" dedi David, Çavuş McAllister'e.

"Evet ama eğer öyleyse, bir tuzak için ideal bir noktadayız demektir" diyerek cümlesini tamamladı McAllister.

"Benim aklıma getirmemeye çalıştığım şey de bu."

Adamlar beklediler. Beklediler. Soğuk çöl rüzgârı, bir soluktan daha sessiz terk edilmiş şehrin uçurumları ve kanyonlarının aralarından yan yan geçiyordu. Geçmiş yüzyıllar boyunca Petra binlerce insana ev sahipliği yapmıştı. Şehir öteden beri bir ticaret merkezi olmuştu ve sık sık oluşan ani sellerden elde ederek bir baraj şebekesinde ve fıçılarda tuttuğu temel kaynağı içme suyunu satıyordu. Mağara sakinleri uzun zaman önce alt edilmiş, isimleri unutulmuş, heykelleri tahrip edilmiş tanrılara tapmışlardı. Hıristiyanlık da İslamiyet gibi burada kısa süreliğine kendine yer bulmuştu. Fakat zamanla bu dinler de geriye harap

edilmiş anıtlardan başka bir şey bırakmaksızın yok olmuşlardı.

Başka birçok yer gibi Petra da dünyanın düşkün tanrıları için bir müze olmuştur. Bir müze ve bir anıtmezar. İşte burada adeta hiç kimse için kutsal olmamışlar gibi onların mirası olan birkaç kırık put ve terkedilmiş binalar uzanıyor. Burada geride bıraktıkları yer yer kazınmış izler bir zamanlar yeryüzünde bir yerlerde hüküm sürdüklerinin elle tutulur tek kanıtıydı. Şimdi insanoğlu Tek Gerçek Pantheon'a aitti ve Petra'da esen rüzgâr, Teğmen David Westwynter'in kulaklarına yaslı sönük bir hıçkırık, yenik rakiplerin umutsuzluğu gibi geliyordu. Bununla rahatlıyordu.

"Efendim."

McAllister uyarıcı bir tonla fısıldadı.

David döndü.

Vadinin uzak ucundan adamlar yaklaşıyorlardı. En azından bir düzine adam saydı. Bir sıra halinde yayılmışlardı ve ay ışığında yırtık pırtık kamuflajlara bürünmüş, kafalarını yalnızca gözleri görünebilecek şekilde türbanla sarmış oldukları görünüyordu. Yalnızca şahin kafalı *ba* nozül ve yanlarında asılı gürzleri Horusitler olduklarının işaretleriydi.

David 1,77'lik boyunu ki bundan biraz daha uzun olmayı dilerdi, gösterecek şekilde ayağa kalktı.

Horusit komandolarının lideri, David'in önünde durup türbanını açtığında geniş burunlu, hafif çukurlu siyah yüzü göründü. David'den iki santimetre ya da biraz daha uzundu.

Bir asker selamı vererek, "Albay Henry D. Wilkins, Kahire Sekizinci Piyade Bölüğü, Kobra Kuvvetleri." dedi.

David selama karşılık verdi. "Kıbrıs'ta konuşlanmış Firavun Majestelerinin İkinci Paraşüt Alayı'ndan Teğmen David Westwynter."

Wilkins "Khons'un ışığıyla buluştuk..." dedi.

"...Thoth'un bilgeliğiyle birbirimize yardım edelim," diyerek parola dizesini tamamladı David.

Bu bir çeşit sözel el sıkışmaydı. Wilkins asıl el sıkışma için elini ileri uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Teğmen Westwynter."

"Ben de efendim. Sanırım Pastör-Başkan Wilkins'le akrabasınız."

Wilkins sessizce güldü ve keyiflendi. "Nasıl tahmin ettiniz? Aramızda adı fazla geçmez. Ailede fazla sevilmez."

David de sessizce gülerek, " Benzerlik dikkat çekici."

"Dave dememin bir sakıncası var mı?"

"David'i tercih ederim. Yalnızca bir tek kişinin bana Dave demesine izin veriyorum."

"Peki. Her neyse." Bu biraz ilgisiz bir havayla söylenmişti. Siz *İngilizler* ve resmiyetiniz.

"Bu arada geciktiniz," dedi David.

Wilkins sert bir tavra büründü. *Siz İngilizler...!*

"Dinleyin *Teğmen*, üç aydır olan şu: Çölde taban tepiyoruz. Düşman devriyelerinden ve Sakkara kuşlarından saklanıyoruz. Hayvanlar gibi yaşıyoruz. Dolayısıyla gelmemiz gerekenden birkaç dakika daha geç varıyoruz. Bize biraz sabır göstersen ölmezsin değil mi?"

David kaşlarını çattı. Karşılaşma iyi başlamıştı fakat işler hızla kötüye gidiyordu. "Elinizde benim için Amman ve Şam'ın dışında yığınak yapan düşman askerleriyle ilgili bir bilgi var."

"Doğrudan iş konuşacağız anlaşılan?" dedi Wilkins. "Evet, sizin için elimizde öyle boktan bir şeyler olduğu tamamen doğru. Tanzim edilen Neftis piyadelerinin ve ağır silahlarının uzaktan çekilmiş fotoğrafları elimizde. Çok hem de çok büyük bir yığınak. Bana sorarsanız bu Osiris Hegemonyası'nın güneydoğu yanını ele geçirmek için Osmanlı İmparatorluğu'na kuzeyden yapılan bir harekâtın başlangıcıymış gibi görünüyor."

David'in gözleri kısıldı. "Bu masa başındaki adamların istihbaratta karar verecekleri bir şey. Bizim işimiz tahmin yürütmek değil. Bizim işimiz onlara bilgiyi geri iletmek".

"Bana planlanmış bir iş gibi geldi," diye yanıtladı Wilkins ve alaycı bir tavırla ekledi, "ama ben ne bilirim ki? Ben bütün gün düşman bölgesinde keşif yaparak hayatını riske atan, domuzlar gibi homurdanarak gezinen kalın kafalının tekiyim sadece. Nef'lerin kuvvetlerini ne için topladığını hayal bile edemeyiz biliyorum ama gel hadi senin söylediğin gibi yapalım ve en iyisi bunu büyük beyinlere bırakalım. Bire on koyarım ki onlar da benimle aynı şeyi düşünüyorlar."

"O zaman neredeler?" dedi David. "Fotoğraflar."

Wilkins biraz önce Kobra Kuvvetindeki adamlarıyla birlikte vadiden gelmiş olduğu yönü işaret ederek "Şu tarafta," dedi. "Şu her tarafı kule ve mezar olan yerde saklanıyoruz. Uzak değil, çeyrek milden fazla sürmez. Yalnız da gelebilirsin adamlarınla da."

David, Çavuş McAllister'e baktı. "Hep birlikte gidelim. Gece yarısı eve dönmüş oluruz."

McAllister dudağı aşağı doğru kıvrık bir şekilde başıyla onayladı. "Yola düşün. Gece yarısı evdeyiz."

Wilkins çoktan adamlarıyla yeniden birleşmek için birkaç adım atmıştı. Birden aniden durdu. Omuzları düştü. Geriye dönmeden İngilizce olmayan bir dilde yavaşça küfretti. "*Khara.*" *Bok*un Arapçası.

David *ba* mızrağını Wilkins'in sırtına doğrulttu.

"Siz gerçekte kimsiniz Albay Wilkins?" diye yavaşça sordu.

"Gece yarısı evdeyiz," dedi Wilkins. "Bu sizin görevi durdurma parolanız. Görevin gizliliği ihlal edilmiş. Değil mi?"

Paraşütçüler onun ve adamlarının etrafını sardılar.

"Yeniden soracağım," dedi David. "Siz Kobra Kuvveti Değilsiniz. Amerikalı bile değilsiniz. Neftisyan mısınız? Setik misiniz?"

"Buna şöyle cevap vereyim: Siktir git, Dave."

"Cesur bir konuşma ama etrafınız sarılı ve sayıca bizden azsınız. Size doğrultulmuş yirmi tane ağzına kadar dolu tabanca var. Çabalamamanızı ve iş birliği yapmanızı öneririm."

"Bu nasıl oldu?" dedi Wilkins. "Nerede dilim sürçtü? Beni nasıl fark ettin?"

"Aksanın gayet iyi," dedi Dave, "ama üssünüzün adını Kuzeylilerin söylediği gibi 'Kay-ro' şeklinde değil 'Ki-ro', şeklinde söyledin. Ayrıca Horusitler Ebeveyn Hegemonyası dediği halde sen 'Osirisyak Hegemonyası' dedin. Tek başına bu ikisini zararsız görebilirdim. Gariplik derdim sadece. Ama ikisi bir arada..." diye omuz silkti.

"Şimdi kendimi lanet koca bir aptal gibi hissediyorum. Bağdat Özel Operasyonlar Akademisi'nde, o boktan Hollywood filmlerini izleyerek onca yıl geçiren ben, hepsini iki tane dikkatsiz hatayla mahvettim. Ama aslına bakılırsa Dave, dikkatsizlik eden tek kişi ben değilim."

"Ne?" dedi David.

"Yukarı bak," dedi Wilkins, "keriz." diye de ekledi.

Vadinin kıyısını saran askerlerin görüntüsü saçağa benziyordu. Siluetler ayakta duruyordu. David kasklarındaki ayırt edici çıkıntılı dikdörtgen ve yarım daire şeklindeki nişanları ve mızraklarının başındaki babun kafalarını seçebiliyordu. Anlaşıldı. Neftisyanlar. Bunlar kahrolası Neftisyanlardı.

Wilkins'in sırıtışı bu kasvetin içinde parlak ve yayvan görünüyordu.

David'in aksanını hiç de fena sayılmayacak bir şekilde taklit ederek, " Etrafınız sarıldı ve sayıca azsınız," dedi. "Size doğrultulmuş kırk tane ağzına kadar dolu tabanca var. Çabalamamanızı ve iş birliği yapmanızı öneririz, aksi halde sizi doğruca Kamış Tarlası'na postalarız."

David'in cevabı, mızrağını Wilkins'e doğru ateşlemek oldu.

Wilkins bunu tahmin etti ve merminin yolundan kaçtı. Saf tanrısal öz yeşil *ba* ışığı hüzmesi mızrağın ucunda parlayarak Wilkins'in arkasında duran adamı vurdu. Adamın göğsünü dağlayarak bir delik açtı ve adam can çekişerek yere düştü.

Wilkins yuvarlandı ve ateş ederek yükseldi. Horusit mızra-

ğından altın rengi ışık parladı ama bu ıska bir atıştı ve hedefi şaşırarak David'in ayaklarının altındaki basamağı kavurdu. David geriye sıçradı ve bir sütunun arkasına saklandı. O gidince McAllister da ateş ederek ona katıldı.

Neftisyanlar yukarıdan vadi tabanını mor hüzmelerle bombardımana tutmaya başladılar. Paraşütçüler misilleme atışları yaparak dağıldılar. Wilkins'in sahte Horusitleri de dağıldılar. Işık milleri vadiyi her açıdan çaprazlama geçiyordu bu parıldayan gücün görüntüsü çocukların parmaklarından ipler geçirerek oynadığı bir oyunun ölümcül şekline benziyordu. Adamlar bağırıyor, çığlık atıyor, yüzleri dalgalanan karşılıklı ateşle aydınlanıyordu.

David yukarıya doğru nişan aldı ve mor ışınların asıl noktasına ateş etti. Görüş alanı sanki retinasında yırtıklar varmışçasına çok renkli ardışık görüntülerle örülmüştü. Karanlığın içinde bir *ba* ateşi muharebesi kaçınılmaz olarak kısa sürelidir. Bir süre sonra gözleriniz kamaşır ve hemen hemen körmüşsünüz gibi ateş edersiniz. Durum az sonra yumruk yumruğa savaşa dönüşecekti. David buna hazırlıklıydı.

Bir atışı tutturdu. Bir Neftisyan çığlık attı, iki saniye sonra bir çatırtıyla mevkisinden yere dikine düştü. Sonra David başka birini kolundan yaraladı, yaralanan adamın atışı hedeften saptı ve vadideki kendi arkadaşlarından birini deşti. Düşman ateşi David'in tarafına geldi fakat zararsızca sütuna çarptı. Bu mesafeden patlatma ışınları sert taşın içinden geçemezdi.

Paraşütçülerden bir kaçı Siq'in ağzına doğru geri çekilmişler ve oradan güçlü bir direnç gösteriyorlardı. Sırayla savaşıyorlardı. Bir tanesi Neftisyanlar ateş etsin diye atış yapıyordu. Sonra bir diğeri düşman atışının geldiği yöne doğru bomba atıyordu.

Keskin yanmış et kokusuyla birlikte ozonun çarpıcı kokusu havayı canlandırıyordu. David bir sükûnetin yaklaştığını seziyordu. Atışlar giderek daha da seyrekleşiyordu. Mızrağını omzundan arkaya askısına taktı ve kemerinden el silahlarını çözdü. Çavuş McAllister da aynısını yaptı.

Albay Wilkins ya da adı her neyse adamlarına Arapça bir emir savurdu. Tüm mızrak ateşi durdu. Daha sonra David çözülerek düşen iplerin sesini duydu. Vadinin kenarındaki Neftisyanlar aşağıya inmek üzereydiler. Bu, o ve adamları için bir şanstı. Bir avuç Horusiti oradan çıkarmak, daha fazla Neftisyan askerinin gelip de onlara büyük sayılarla yüklenmelerinden önce vadiden aşağı kaçmak zorundaydılar. Bu, onların bu kaos kalabalığından canlı kurtulmak için tek umutlarıydı.

"Kanca ve döven!" diye bağırdı, "Kanca ve döven!"

O ve McAllister silahlarını havaya kaldırarak sütunun arkasından çıktılar. Kanca, ucunda hilal şeklinde titanyum bıçağı olan bir silahtı. Döven ise kısa bir zincirle birbirine bağlanmış iki odun parçasından oluşuyordu. Birini savurup diğerini döndürerek David ve McAllister, Horusit düzenbazlarına doğru ilerlediler. Diğer paraşütçüler de hemen arkalarında savaş çığlıkları atıyorlardı. İki grup birleştiğinde umduğundan daha yakın sayılarda olduklarını görmek David'i şaşırttı. Bombardıman ateşinden yalnızca adamlarının yarısı kurtulabilmişti. Adamlarının öldüğünü biliyordu ama bu kadar olduğunu düşünmüştü.

Zaten o sırada bunların hiçbirini düşünmeye zaman yoktu. Orada yalnızca göğüs göğüse mücadelenin keskinliği, bir rakiple burun buruna gelip de öldürülmeden onu öldürmeye çalışmanın acımasız mahremiyeti ve birbirine sarılmış âşıklar gibi yakınlaşmış ancak tam tersi şeyi isteyen iki insan vardı. David, Horusit komandolarından biriyle rekabete girişti ve almış olduğu eğitimin işe yaramasını umdu. Döven, yön saptırarak adamın gürzünü gerektiği gibi sallamasına engel oluyordu. Bu sırada kanca, tırmık gibi tarıyor ve yırtıyordu. Ay ışığında kan, yağ gibi kapkara fışkırıyordu. Boğazı kesik adam kendi kanında boğularak yere düştü.

David soluna döndü. Adamlarından biri olan Er Langley, ellerinde gürzleri iki düşman tarafından sarılmıştı. Langley, kancasını kaybetmişti. Göğsüne bir gürz çarptı ve David adamının

kaburgalarının uzaktan gelen havai fişek sesi gibi çatırdadığını duydu. Dövenini saldırganın önkoluna doladı ve asılarak adamın dengesini bozdu. Kancasının bıçağı adamın gözbebeğine saplandı ve onu pudingden bir lokma alır gibi çekip çıkardı. Kancasıyla sağa sola yaptığı ikinci bir hamle adamın çığlığını kısa kesti.

Langley, yerde acıyla kıvranıyor ayağa kalkmak için çabalıyordu. Diğer sahte Horusit, Langley'in üzerine oturdu ve gürzünü onun kafasına indirmek için iki eliyle kaldırdı. Eğer bu silahla daha fazla deneyimli gerçek bir Horusit askeri olsaydı önce rakibini daha kısa mesafeli bir darbeyle afallatır daha sonra kafatasını parçalayacak öldürücü vuruşu yapardı. Gerçek bir Horusit olmayışı David'e anlık bir fırsat penceresi açtı.

David adamın arkasından gelip döveni bacaklarının arasından geçiriverdi. Adam inleyerek dizlerinin üstüne düşünce David kancayı adamın kafasının yanından türbanının içine doğru sapladı ve hızla çekti. Adamın kafası geriye doğru sarsıldı. Kulağının büyük kısmı, yırtılmış bir türban kumaşının parçasıyla beraber koptu. Acıdan çıldırmış bir halde adam gürzünü geriye doğru savurdu ama David bundan kurtulmayı başarabildi. Sonra Langley, döveniyle adama sağlı sollu vurarak onu iyice sarstı.

David savaş havasına girmişti. Kalbi tıpkı şu büyük timpaniler gibi atıyordu. Albay Wilkins'i görebilmek için çevresine baktı. Piç herif, hem David'in hem de McAllister'in ona yapacaklarını hak ediyordu.

Wilkins McAllister'le çarpışıyor, çavuşun çifte silahlı saldırısından becerikli gürz savuruşlarıyla korunmaya çalışıyordu. En azından o bunun nasıl kullanılacağını biliyordu. Şüphe yok ki, bu onun Bağdat Özel Operasyonlar Akademisi'snde öğrendiği bir şeydi.

Daha sonra David diğer Neftisyanların oraya vardıklarını gördü. Bazıları çoktan vadideydiler ve arbedeye katılabilmek için acele ediyorlardı; kalanlarsa halatlarla aşağıya doğru gelmekteydiler.

Artık o ve adamlarından arda kalanların başka yapacak bir şeyleri kalmamıştı. Geride kalan tek seçenekleri taktik bir geri çekilişti.

"Geri çekilin!" diye bağırdı el silahlarını yerleştirirken. "Şu taraftan! Vadinin aşağısına!"

Wilkins'e omzuyla bir darbe vurarak McAllister'den yana bir hamle yaptı. McAllister tamamen eğilmiş bir halde koşarak David'e katıldı. Geriye kalan paraşütçüler onları takip etti.

David, Siq'in içinden geçiş yapmayı düşündü fakat burası çok dardı ve çok fazla dar boğazla doluydu.

Wilkins, geçidin diğer ucuna muhafız mevzilendirmiş olabilirdi bu yüzden paraşütçüler boğazdan saklanarak ikişer ikişer çıkacaklardı.

Bunun yerine yapabildikleri tek şey ölü şehrin içinde daha da derine saplanmak ve başka bir çıkış yolu bulmayı umut etmekti.

Yakıcı parlak sarı ve mor *ba* hüzmeleri etraflarında vızıldıyordu. İçlerinden biri, Er Robbins'in omurgasına isabet etti. Kıç üstü yere yığılan asker geriye doğru kıvrıldı. Zar zor nefes alırken bir bebek gibi ağlıyor, bir yandan da içindeki kemiklerin eridiği, büküldüğü ve birbirine geçtiği sırtındaki deliği yokluyordu. Bacakları, önünde işlevsiz bir halde yayılmıştı. Geriden gelen ikinci bir hüzme kafatasının içinden geçti. Gözleri patlamadan, dişleri damağından fırlamadan önce kısa bir süre için Robbins'in kafası kızıl bir fener gibi içeriden aydınlandı ve ağzından ve burun deliklerinden dumanlar akarken adam alaşağı oldu.

Albay Wilkins, daha fazla Arapça emir yağdırarak yeniden bağırıyordu.

Şu an otuz kadar belki de daha fazla düşman askerine karşı sadece David, McAllister ve diğer dört adam vardı.

Koşmaya devam ettiler.

Sonra ilerde kara hayaletler gibi çok daha fazla düşman askeri ortaya çıktı. Kayaların arkasından, mağara ağızlarından vadi du-

varındaki çıkıntılardan çıkıyorlardı. Sanki her adımda bir eklem sorunu yaşarlarmış gibi yavaş yavaş, ayaklarını sürüyerek, kaskatı yürüyorlardı.

David'in nefesi kesildi.

Mumyalar.

Kendilerini aniden frenlediler. Önlerindeki ölü yaratıklar yüzlerinde bir sırıtış, kollarını uzatmış amaçsızca salınarak yaklaşıyorlardı. Baştan aşağı kefenlerle ve yürüdükçe hışırdayan keten sargılarla sarılmışlardı. Eklemleri gıcırdıyor, çeneleri korkunç boş bir tıkırtıyla açılıp kapanıyordu.

David'in tüm hissedebildiği yorucu bir dehşetti.

Mumyalar. Mumyalardan nefret ederdi.

Adamları ateş etmeye başladılar. Korku, o hortlamışlara karşı doğuştan gelen içsel korku hedeflerini şaşırtıyordu. Atışlar ya ıskalıyor ya da hedefe etkisizce temas ediyordu. Mumyalar onlara savrulan küçük parçacıklardan pek de rahatsızlık duymayarak hantal hantal yaklaşıyorlardı. Arada sırada doğruca bedenlerine saplanan bir darbe bile onları şaşırtmıyordu. Sendeliyor, sonra arkalarında uçları hafif hafif yanan sargılarından sarkan dantelimsi alevlerle tekrar ilerlemeye devam ediyorlardı.

"Dizleri!" diye bağırdı David. Bu temel bir taktikti. "Geniş ışın ayarı! Onları dizlerinden kesin!"

Kendisi bunu bir mumyanın bacağını patlatıp ikiye bölerek gösterdi. Yaratık yüzüstü yere devrildi. Böyle düşmüşken bile kolları ve elindeki tek sağlam bacağı kullanarak ilerlemeye devam etti. Mumyalardan en öndeki paraşütçülere ulaştı. Er Carey'ye doğru atıldı ve onu korkunç bir güçle sararak kucakladı. Mumya onu göğsüne bastırıp, kaburgalarını ve omurgasını parçalamadan ve kalbini patlatmadan önce çığlık atabilecek fazla zamanı kalmamıştı.

Sonra Wilkins'in sesi çınladı. Tek kelimelik Arapça bir emir mumyaları oldukları yere çiviledi. Sonra İngilizce, "Silahlarınızı bırakın Osirisyaklar. Teslim olun. Bundan kurtulmanın bir yo-

lu yok. Sizi köşeye kıstırdık. Teslim olun ya da gidip köpekler gibi Anubis'le tanışın."

David, McAllister ve diğer üçüne bir bakış attı. Gözlerinden okunuyordu. Burada, şimdi, bu şekilde ölmek istemiyorlardı. Eğer o isteseydi bunu yaparlardı. Ama istemiyorlardı.

O da istemiyordu.

Mızrağını yere bıraktı ve ellerini yukarı kaldırdı.

Dakikalar içinde o ve adamları arkalarından bilekleri sıkıca bağlanmaktayken buldular kendilerini. Albay Wilkins, David'e kadar yürüdü ve onun gözlerinin içine baktı.

"İlginç," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Sizi aşağı-doğru-savaş taktiğiyle askıya aldım. Açıkça görülüyorki sözüm ona korkusuz İngiliz askerinde korkaklık belirtisi varmış."

"Hayır," diye cevap verdi David. "Hepsi bu, canlı olduğum sürece seni hâlâ öldürebilirim."

"Ah," dedi Wilkins, sanki üzerinde çok düşünmüş gibi. "Ah be."

David'i karnından yumrukladı, sonra tekmesini onun altından savurdu.

"Beni öldürmek mi?" dedi ve David tozun içinde debelenirken tükürdü.

"Şüpheliyim Teğmen Westwynter. Ama sana söyleyeyim, seninle işim bittiğinde *seni* öldürmem için bana yalvarıyor olacaksın."

EPOKSİ

İşkence için nereye götürülürse götürülsün Er Martineau'nun çektiği ızdırap kolaylıkla duyulabiliyordu: Her hıçkırık, her inilti, merhamet için yapılan her yakarış. Hatta en sonunda annesine seslenirken çıkardığı sessiz, yakaran iniltiler bile.

Daha uzun gibi gelmiş olsa da işkence yarım saat sürdü. En sonunda bittiğinde geriye kalan dört paraşütçünün yapabildikleri tek şey birbirlerine bakmak ve sıranın kime geleceğini merak etmekti.

David, Çavuş McAllister ve Erler Henderson ve Gibbs, bu dört adamın hepsi harap görünüyordu. Neftisyanlar onları bu mağaraya atmadan önce adamakıllı dövmüşlerdi. David, özellikle kancasıyla kulağını kopardığı adamın elinden acımasızca dayak yemişti. Bunun adil olduğunu düşünse de her kımıldayışında duyduğu acı katlanılabilir olmaktan çıkıp dayanılmazlaşıyordu ve bu David'in adama karşı çok daha az merhamet duymasına neden oluyordu.

Mağara girişinin dışında bakılamayacak kadar aydınlık günı-

şığı parıldadı. Üç tane Neftisyan orada nöbetteydiler. Alçak sesle konuşuyor ve arka arkaya keskin kokulu sigaralar içiyorlardı. Her fırsatta içlerinden biri tutukluları gözden geçirmek için içeri giriyor ve bir tekme savuruyordu.

David adamlarını yüreklendirmek ve onlara umut vermek için söyleyebileceği bir şey olmasını diledi. Ama hiçbir şey düşünemiyordu. Böyle bir durumda cesur olabileceğine ve bunun üstesinden gelebilmek için bir yerlerinde gizli kalmış birazcık cesaretten faydalanabileceğine inanmak çok iyi olurdu. Oysa gerçek şuydu; bir grup yabancı adam onların canını olabildiğince acımasızca yakmayı ve sonra da öldürmeyi planlıyorken ne kadar cesarete sahip olurlarsa olsunlar bu bir işe yaramazdı. David ve adamlarının temel eğitimlerinin bir parçası olarak katılmış oldukları tutsaklık senaryoları da burada hiçbir fark yaratmıyordu. Tutsaklık senaryosu nahoş bir deneyimdir ama tüm olup biten bir tiyatrodan ibarettir. Orada kendi alayınızdan adamlar size bağırırken ve sopalarla vururken gözleriniz bağlı oturduğunuzda yapılan şey bir yumurtayı çekiç darbesinden kurtulmasını umarak fazladan haşlamak gibidir.

David'in ödü kopuyordu. Orada tüm olup biten buydu. Ödü kopuyordu, o bunu biliyordu ve bunu kabulleniyor olmak umurunda bile değildi. Hem bu onun kendisini bir nebze de olsa daha az zavallı hissetmesini sağlayan tek şeydi. Sahte cesaret yoktu. Yanılsama yoktu. En kadınsı duygunun saf korku olduğunu kabul edecek kadar erkekti.

İki Neftisyan Er Henderson için geldiler.

Henderson'un acısı Martineau'nunkinden daha uzun sürdü, belki toplam üç çeyrek saat. Bu süre içerisinde bir ara Er Gibbs altına işedi.

Bir saat sonra David'in sırası gelmişti. Mağaradan sürüklenerek çıkarıldı, yamaca oyulmuş taş basamaklardan aşağıya indirildi ve öncekinden daha büyük bir mağaraya bırakıldı. Bu mağara biri diğerinden büyük, bitişik iki oda oluşturmak üzere kazıl-

mıştı ve dıştaki oda daha büyüktü. Küçük oda ise buraya bir menfezle bağlanıyordu. Dıştaki bölmenin yarık şeklinde pencereleri, birkaç girintisi, ayrıca kiremit döşenmiş çerçevesinden kalıntıları bulunan girintili ocağı ve duman bacası sayesinde bir zamanlar yemek pişirmek için kullanıldığı anlaşılabilen bir bölmesi vardı.

Bu kaba saba görüntüye portatif bir masa ve birisinde kendisini Albay Wilkins diye adlandıran adamın oturduğu iki kanvas sandalye ekleniyordu. Wilkins hiddetli ve rahatsız görünüyordu. Alnı ve yanakları terden parlıyordu. Asker elbisesinin ön kısmı kuru kanla benek benekti. David diğer sandalyeye oturtuldu. Onu oraya getiren Neftisyanlar her iki yanında yerlerini aldılar ama Wilkins bir parmak şıkırtısıyla ikisini de dışarı çıkardı.

"Teğmen de ben de medeni insanlarız," dedi. "İşleri barışçıl bir münazarayla çözebileceğimizden eminim."

Wilkins şimdi hafif bir Orta Doğu etkisiyle konuşuyor, artık Amerikalıymış gibi davranmıyordu.

David'e bir tabak meyve uzatarak, "Hurma?" diye sordu. İri ve dolgun halleriyle lezzetli görünüyorlardı ve David onlardan birini dişlerinin arasında ezdiğini, tatlı, lifli etini ağzında yaydığını ve mideye indirdiğini hayal edebiliyordu.

Ama kafasını sallayarak reddetti. "Küresel Konvansiyon'un..." diye başladı. Sesi bir kâğıt hışırtısı gibi kulak tırmalayıcıydı. Dilini ağzının etrafında dolaştırdı ve yeniden denedi. "Küresel Konvansiyon'un Savaş Esirlerine Doğru Muamele konusundaki maddelerine göre..."

"İzin verin sizi burada durdurayım teğmen," dedi Wilkins elini bir trafik polisi gibi kaldırarak. "Birincisi, Konvansiyon'un maddelerini sizin bildiğiniz kadar ben de biliyorum. İkincisi; adınız, rütbeniz ya da seri numaranız umurumda değil. Üçüncüsü, siz ve adamlarınız savaş haricinde bizim bölgemize izinsiz girerken yakalandınız ki bu durum Konvansiyon'u hükümsüz kılar. Siz savaş esiri değilsiniz. Siz *benim* esirimsiniz ve size ca-

nım nasıl isterse öyle davranırım."

David başka bir yöntem denedi. "Martineau ve Henderson neredeler? Onları görmek istiyorum. Onlara ne yaptınız?"

"Kendin için şöyle bir bak." Wilkins diğer odanın kapı aralığını işaret etti.

David'in gözüne yerde battaniyelerin altında iki beden ilişti. Kan lekeleri kumaşın dışına sızmıştı.

Midesi dehşet ve tiksintiyle kasıldı.

Tiksinti iyiydi. Tiksinti öfkeyi barındırırdı. Öfke güç verirdi.

Wilkins'e doğru döndü ve açık bir şekilde, "Amcık," dedi.

Wilkins iç çekti ve gözlerini döndürdü. "Hakaret etmekte özgürsünüz Teğmen Westwynter. Sizin gözümde alçalmanızı sağlıyor. Her an başkalarını aşağılama ihtiyacı duyan bir adam kendisini pek önemsemez."

"Haklısın," dedi David. "Sözümü geri alıyorum. Sen amcık değilsin. Sen kendini beğenmiş bir amcıksın."

Wilkins yavaşça gözlerini açıp kapatırken tüm dünyaya yaramaz bir çocuğun dertli ebeveyni gibi bakıyordu.

Sonra ansızın ayağa kalktı ve elinin tersiyle David'in yanağına bir tokat attı. Wilkins'in eklemleri daha önceden kulağı kesik Neftisyanın yaptığı bir yarayı açtı. Ilık kan, yüzünden boynuna doğru akarken David tıslamaya benzer bir ses çıkardı.

Wilkins yeniden yerine oturdu. Dışarıdaki iki emir eri içeriye bakarak kıkırdadılar.

"Bunu tekrar yapmayacağıma inanıyorum," dedi. "İş birliği yapmanı tercih ederim. Adamlarına yaptığım şeyi de temelde bu nedenle yaptım. Bilmeni istediğim şu ki, ben işten söz eden biriyim ama daha çok iş *yapmayı* tercih ederim, ne demek istediğimi anlıyorsan tabii."

"Onları bırakabilirdin," dedi David boğuk bir sesle. "Hiçbir şey bilmiyorlardı."

"Kesinlikle. Oysa eminim sen bir şeyler biliyorsundur."

"Sen neyin peşindesin? Benden ne bok istiyorsun?"

"Bilgi," dedi Wilkins. "Sadece bilgi. Mümkün olduğunca çok. Birlikler. Konumlar. Sayılar. Müstahkem mevkiler. Planlar hakkında. Bana söyleyebileceğin herhangi bir şey ve her şey."

"Ben sadece işini yapan bir askerim," dedi David. "Şöyle ifade edeyim, ben sadece 'domuzlar gibi homurdanarak gezinen kalın kafalının tekiyim'."

"Hayır. Sen bir subaysın ve açıkça anlaşılıyorki zeki bir adamsın. Etrafında olup bitenlere dikkat eden, görünenden daha fazlasını düşünebilen birisin."

"Gururum okşandı. Ama eğer gerçekten o kadar zekiysem kendimi ve adamlarımı nasıl böyle bir karmaşanın içine sokabildim?"

"Bana kalırsa tuzak çok iyi kurulmuştu."

"Bütün doğru telsiz kodlarına sahiptiniz."

"Doğru."

"Onları da üniformalarını ve silahlarını aldığınız Horusitlerden elde ettiniz."

"Yine doğru."

"İşkenceyle mi?"

Kaşlardaki bir seğirme şu anlama geliyordu: *Doğal olarak.*

"Ve," David devam etti, "sonra bu Horusitleri alıp ilaçladınız ve mumyalara çevirdiniz."

"Ölü bedenlerle başka ne yapılabilir ki?" diye sordu Wilkins. "Yakınlarda bir ana kampımız ve buraya konuşlanmış rahibiyle birlikte bir Mobil Mumyalama Ünitemiz var. Amaca uygun görünüyor. Oysa onlar için bugünlerde 'mumya' terimi kabul görmüyor, öyle değil mi? Kibar çevrelerde kaba ve saygısız bir sözcük olduğu düşünülüyor. Onlara nasıl hitap etmeliyiz? 'Yeniden canlandırılmışlar' mı? Sözcük bu mudur?"

"Ben gelenekçiyimdir," dedi David. "Mumyalar."

"Peki, her iki durumda da mumyaları tartışıyoruz, belki de başlangıç noktamız bu olmalı. Kıbrıs'taki garnizonunuzda ne kadar yığınak yaptığınızı bilmeyi çok istiyorum."

"Ben de sizin gerçek adınızın ne olduğunu bilmek istiyorum. Sizin Albay Wilkins olduğunuzu daha fazla düşünmek istemiyorum. Güzel fikir bu arada. Pastör-Başkan'la aynı soyadı taşıyan birinden kim şüphe duyar ki?"

"Elbette. Bilmen gerekiyorsa uzun vadede bu pek bir şey bir şey ifade etmeyecek ama ben Hasan Maradi, Onuncu Pers Piyade Bölüğü, Özel Hizmetler Bölümünde yüzbaşıyım.

"Güzel. Kendini terfi ettirmişsin."

"Üzerimde deniyorum. İyi oturmuş gibi geliyor."

"Peki, Yüzbaşı Maradi," dedi David, "birbirimize karşı açık davranmaya başladığımıza göre belki de size şu an itibarıyla bölüğüm üsse telsizle görev yerini bildiremediği ve sızma penceresini kaybettiği için alarm zillerinin çalmış olacağını ve bir kurtarma ekibinin başımıza neler geldiğini anlamak için yola çıkacağını söylemem gerek. Belki şu an biz konuşurken bizi arıyorlardır. Yapabileceğiniz en iyi şey silahlarınızı alıp kaçabiliyorken kaçmak. Kurtarma ekibi savaş helikopterleriyle geliyor olacak ve hiçbir şansınız olmayacak."

Wilkins yani Maradi, David'in söylediklerini açık bir şüpheyle karşıladı. "Sence durum bu mu? Benim anladığımsa şu, sizinki gibi düşman sınırlarının ötesine gizlice giriş yaparak gerçekleştirilen bir görev, baştan aşağı reddedilebilirlik barındırıyor. Yardımınıza hiç kimse gelmiyor. Eğer göreviniz yolunda gitmezse en tepedeki subayınız sadece burada bulunuşunuzu değil sizin varlığınızı bile inkâr eder."

"Ordu yirmi tane iyi askerini en azından bir kurtarma denemesi yapmadan çölde sıkıntı içinde bırakmayacaktır."

"Bu durumda," dedi küçümseyerek, "zamanımız daralıyor, acele etmeliyiz. Sana sorularımı özgürce, baskı olmadan cevaplaman için son bir fırsat vereceğim. Korkarım sonrasında daha ikna edici olmak zorunda kalacağım. İzin ver, sana ne demek istediğimi göstereyim."

Eline bir çeşit macun tüpü gibi görünen bir şey aldı.

David'in inceleyebilmesi için havaya kaldırarak, "Bu nedir?" dedi.

David gözlerini kısarak baktı. Tüpün üzerindeki yazılar Arapçaydı ama bu yalnızca bir tek şey olabilirdi.

"Tutkal."

Maradi başıyla onaylayarak "Çok güçlü bir epoksik yapıştırıcı," dedi. "Meraklıların plastik uçak parçaları ve benzeri şeyleri monte etmek için kullandıkları cinsten. Derine değdirmemen gereken cinsten. Bak şurada, yan tarafında küçük bir uyarı notu var. 'Yakıcı. Ağır tahriş edici.' diye yazıyor. Şimdi bu yapıştırıcıdan birazının kulak kanalına sıkılması nasıl hissettirebilir bir düşün. Göz kapaklarının bununla birbirine yapıştırılması nasıl hissettirir. Acı vermez. Pek fazla acı vermez. Ama verdiği hasar, korkarım, dikkate değer olur. Aslına bakılırsa onarılamaz bir hasar. Kalıcı sağırlık ve körlük. Ayrıca bunun birazını burun deliklerine ve ağzına sürersem ve nefes almak için dudaklarının arasında minicik bir delik bırakarak onları mühürlersem bunun ne kadar nahoş bir deneyim olabileceğini anlayabiliyor musun? Neredeyse tamamen nefes almaktan aciz kalmak? Ağır ağır gelen boğulma hissi ve onun yarattığı panik? Yavaş yavaş ölmenin neden olduğu berbat, baş döndürücü duygu? Ve dudaklarını bununla yırtıp ayırabilirim" Bıçağı değiştirilebilen bir neşteri kaldırıp gösterdi; yapıştırıcı gibi bu da bir sanatçı ya da maketçinin kullandığı türdendi. "İçeriye hava girebilsin diye ve sonra canımın istediği gibi yeniden mühürleyebilirim. Yırtıp, yeniden mühürlerim. Yırtıp yeniden mühürlerim. Bir süre sonra darmadağın olur ama sanıyorum o zamana dek ne demek istediğimi anlatmış olurum. Sizin şuradaki astlarınızdan farkınız Teğmen Westwynter, hayal gücüne sahip olmanız. Onlar için ilkel yöntemler yeterlidir. Oysa sizin için işkencenin sonuçlarını öngörebilmek belki işkencenin kendisi kadar etkili olur. Haklı değil miyim?"

David, kılıfında kalan tek oku atarak son bir umutsuz manev-

ra yapmayı denedi. "Neftis, Hane ve Kalenin Hanımı, Toprak ve Gökyüzünün Kızı, Ölümün Annesi; Set'le evlenmiş olsa da İsis ve Osiris'e ondan daha yakın olmuştur. Kocası, Osiris'i katlettikten sonra onun bedenini mumyalaması için İsis'e yardım etti. Bunu hepimiz biliyoruz. Osiris'in çocuğunu doğurdu o!"

"Elbette," dedi Maradi gülümseyerek, "aynı şekilde bana uzun zaman boyunca onun hüküm sürdüğü bölgeyle büyük kız ve erkek kardeşininkiler arasında siyasi ve ekonomik bağlar olduğunu da hatırlatabilirsin." Yüzü katılaştı. "Ama tüm bunlar geçmişte kaldı." Bugün bugündür. Şimdi savaştayız. Sen ve ben düşmanız. Önem arz eden tek gerçek bu. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir müştereklik duygusundan bahsederek benim aklımı çelemez ve beni alt edemezsin. Çok daha ivedi işlerim varken geçmişe kafa yoran tiplerden değilimdir. Şimdi, son kez soruyorum, bana kendi isteğinle mi yardım edersin yoksa seni zaptetmeleri için Yusuf ve Amal'ı içeri mi çağırayım?"

David'in ne verecek bir cevabı vardı ne de umudu. Bir saat ya da daha fazla sürecek, tek kurtuluş yolu ölüm olan bir işkenceyi düşündü. Eğer Maradi'ye istediği her şeyi verirse en kötüsünden kaçınılabilirdi. David toy değildi. İş birliği yapsa bile öldürüleceğinin farkındaydı. Ama en azından ölümü hızlı ve temiz olacaktı.

Bu, o andı. Bu, bütün askerlerin bir gün karşılaşabileceklerini bildikleri sınavdı. Şerefe karşı kişisel çıkar. Ülkenin silahlı güçlerine ait itaatkar bir köle misin yoksa paçası sıkışınca yanılabilen, çaresiz bir insanoğlu mu?

Eğer, diye düşündü David, Maradi'ye direnip ona hiçbir şey söylemezse bu cesur tutumu dünyanın geri kalanı tarafından büyük bir olasılıkla asla öğrenilemeyecekti. Ülkesindeki hiç kimse yaptığı şeyin farkında olmayacaktı. Bunun tam tersi de doğruydu. Eğer bir kanarya gibi öterse ülkesindekiler bunu anlayabilecek kadar zeki olacaklar mıydı? Büyük ihtimalle hayır.

Bunun yanında, ortada onun bildiği çok önemli bir şey de yok gibiydi. Neftisyanların ya da Setiklerin casus ağları sayesinde bu-

lamayacakları hiçbir bilgiye sahip değildi. Büyük bir olasılıkla onların önceden bilmediği hiçbir şey bilmiyordu. Tüm yapabileceği onların kendi gözlemledikleri şeyleri doğrulamak olacaktı.

"Eğer size söyleyebileceğim her şeyi söylersem," dedi, "diğer iki adamımın zarar görmeden gitmelerine izin verecek misiniz? Benim bilmediğim bir şeyi onlar kesinlikle bilmiyorlardır."

"Ne kadar soylu bir davranış. Fakat heyhat..." Maradi kafasını gerçekten çok üzgünmüş gibi salladı. "Bu benim elimden gelmez."

"En azından, elinizden geldiğince acısız bitirin işlerini."

"Hımm evet, sanırım bunu başarabilirim."

"Söz mü?"

"Sana söz veriyorum."

Hiç yoktan iyiydi. Maradi ile iş birliği yaparak David, McAllister ve Gibbs için merhamet gösterilmesini sağlayacaktı. Kendisini tamamen bedavaya satmıyordu.

"Ee?" dedi Neftisyan kafasını bir yana doğrultarak. "Başlayalım mı?"

Cevap veremeden önce David bir gümbürtü sesi duydu. Bunu Maradi de duydu. Birkaç mil ötedeki bir gök gürültüsünün aralıksız sesi gibi uzak ve alçaktı. Belli belirsizken hızla yükselerek kaygı verici bir hal aldı. Şimdi belirgin monoton bir vınlama sesi geliyordu. Maradi kalktı ve dışarı dikkatle bakmak için mağaranın girişine gitti. Dışarıdaki iki adama bir şeyler fısıldadı.

David de dikkatli bir şekilde hissettirmeden ayağa kalktı. Bir yandan Maradi'yi kollarken diğer yandan geri geri içerdeki odaya gitmeye başladı.

Bu sesin ne olduğunu, onu neyin çıkardığını biliyordu.

RAF Kartalları.

İki taneler, diye tahmin etti. Alçaktan geliyorlardı. Çitten atlama tekniği. Radarın altından.

Bunun tek bir nedeni olabilirdi.

Gürültü sağır edici bir yüksekliğe yaklaşmıştı artık. Maradi,

David'le konuşmak için döndü. Onu kapı aralığından içerideki odaya doğru gizlice ilerlerken gördü. Yüzünü bir kavrayış ifadesi kapladı. Adamlarını uyarmak için bağırmaya başladı.

Jetler vadinin kenarını tararken uğuldayarak geçtiler.

Sonra bir ışık parladı. Yumuşak zümrüt yeşili bir parıltı. Gözü kör eden. Dünyayı dolduran. Ve örgü şişleriyle deler gibi kulak zarlarını zorlayan patlama.

Mağara şiddetle sarsıldı. David bir basınç dalgasıyla arkasındaki duvara fırladı ve kendisini paraşütçü arkadaşlarının ölü bedenlerinin yanında boylu boyunca uzanmış buldu.

Bir süre için kımıldayamadı. Düşünemedi. Hissedemedi.

SENDELEYEREK AYAĞA KALKTI. Hava tozdan yoğunlaşmıştı. İçteki oda az çok hasarsızdı ama mağaranın dış duvarı harabeye dönüşmüştü. Geriye içinden tırmanarak geçmeye yetecek kadar geniş, darmadağınık bir aralık kalmıştı. David ona doğru yöneldi. İlerlerken yerdeki bir şeye takılıp tökezledi. Yüzbaşı Maradi. Neftisyan sırtüstü yatıyordu. Kıyafetleri kömürleşmiş, paramparça olmuştu. Derisinin büyük kısmı yanarak sıyrılmıştı.

Kımıldandı.

Hâlâ hayattaydı. Sadece hayattaydı.

David dizüstü oturdu. Maradi kırmızı gözlerini açıp kapadı. Ağzı sessiz bir kımıltıyla hareket etti ya da en azından öyle göründü.

"Sana seni öldüreceğimi söylemiştim," dedi David. Ya da söylediğini sandı. Kulakları o kadar çınlıyordu ki kendi sesini bile duyamıyordu.

Maradi'nin yüzünde *bu tezata* boyun eğmiş bir ifade belirdi.

David avuç içiyle adamın burun direğine bastırıp kemik ve kıkırdağı beyninden yukarıya iteledi.

Dışarıda toz tüm vadiyi kızıl kahve bir sis halinde kaplamıştı.

Tüm bu karmaşa ve girdapların içinde David oranın mahvolduğunu görebiliyordu. Petra'nın bu bölümü hiçbir zaman olmadığı kadar harap haldeydi. Tapınakların yüzeyleri yok olmuş, birkaç sütun direği orada burada kaymış kayaların arasından çıkmıştı. Geriye kalansa ay yüzeyi gibi kızıl bir kraterdi.

Kartallar çift çekirdekli füzyon bombaları atmışlardı. Bir yarısında yeşim Osirisyak diğer yanında ise beyaz İsisyan olanlardan. Kaplamanın altındaki ince seramik bölme, çarpma sırasında parçalanıp iki kutsal özün ani bir biçimde birleşmesini sağlıyordu. Sonuç: Farklı güçlerin şiddetle birbirine karışması ve açığa çıkan yarım kilotonluk bir enerji.

Yüklerini teslim etmiş jetler şimdi gitmişlerdi. David geri döneceklerinden şüpheliydi. İş bitmişti.

McAllister ve Gibbs'i aramaya gitti.

BATI

ÇÖL HIŞIRDIYOR, PARILDIYORDU. Bu toprak, gezegenin güneşten derisi kazınmış, tüm yumuşaklığından sıyrılmış, kemiklerine kadar soyulmuş bir parçasıydı. Dereler, sağanaklar halinde ansızın gelen, zeminde oluklar oluşturan ve yalnızca kısa bir rahatlama sağlayıp sonra yok olan yağmurlardan söz ediyorlardı. Buradaki bitkiler, derinlerdeki kökleri nemle buluşurken sürgünleri ufalanıp dökülecek kadar kuru yarım yamalak bir mevcudiyet sürdürüyorlardı. Yılanlar ve akrepler bir gölgeden diğerine yarışıyorlardı.

Yürüyerek üç adam geldi. İki tanesi tek bacağıyla aksayan üçüncü adama destek oluyorlardı. Diğer bacak hamurumsu, işe yaramaz paramparça bir et yığınıydı ve ayağa benzer bir tarafı kalmamıştı. Baldırın çevresine bir kemerle turnike yapılmıştı.

McAllister onu Petra'da bırakmaları konusunda ısrar etmişti. David McAllister'e eğer çenesini kapatmazsa, bir *ba* şimşeğini kafasından içeri yollayacağını söyledi. McAllister ondan bunu yapmasını rica etti. David ise çavuşu koltuk altlarından tutup

kaldırdı ve yola koyuldular.

Telsiz gereçleri yoktu. Hem onlarınki hem de Neftisyanlarınki bombalar yüzünden kumların altında kalmıştı. David'in bir Neftisyanın ölü bedeninden ele geçirdiği tek bir Horusit *ba* mızrağından başka silahları yoktu. Elbette bütün silahlarına el konulmuştu ve bombalar onları da gömmüştü. Yiyecekleri ve suları da yoktu. Onları esir alanlar acil ihtiyaç tayınlarını ve şişelerini ellerinden almışlardı.

Ellerinde kalan tek şey kendileriydi.

Petra'dan uzaklaşmak büyük önem taşıyordu. Bombardıman kesinlikle dikkat çekecekti ve bölge kısa süre sonra Neftisyan bölükleriyle kaynayacaktı.

Batıya gitmek zorundaydılar.

Batı onların El-Jayb Nehri'ni geçip Sina Yarımadası'na ulaşmalarını sağlayacaktı. Bunun dışındaki herhangi bir yön onları düşman bölgesinin derinliklerine götürürdü. Batı onların tek umuduydu. Batı ve dünya üzerinde geride kalmış tek tarafsız ülke.

"Ne kadar uzakta?"

Gibbs'in sorusuydu bu. David cevaptan emin değildi.

"Elli altmış mil," diye kendinden emin bir tavırla yanıtladı. "Bundan daha fazla değil."

Güneş tepelerinde yükselmişti.

David çoktan şiddetli bir açlık ve susuzluk hissediyordu.

Asla Hürmısır'a ulaşamayacaklardı.

Yine de yollarına devam ettiler.

GECENİN SOĞUĞU ACIMASIZ, yıldızları ise buz tanecikleri gibiydi.

McAllister karanlığın içinde sersem bir halde inliyordu. David yanında oturmuş hafif bir sesle sohbet ederek onun dikkatini dağıtmaya ve sessiz kalmasını sağlamaya çalışıyordu. Geceleri ses çölde yayılıyordu. Bir fısıltı, bir bağırtı gibiydi.

Söylediklerinin anlaşılabilir olduğu anlardan birinde McAllister yakınıyordu, "Ah ben beyinsizin tekiyim. Ayağımı o pisliğin içinde püreye çevirdim."

"Evet, üzerine koskoca mağara tavanının düşmesi senin hatandı," dedi David. "Ne kadar aptalsın."

"Sadece sizi yavaşlatıyorum. Beni bırakmak zorundasınız."

"Ne, sonra da senin o neşeli İskoç huyunu mu özleyelim?"

"Git kendini becer."

"İşte bu."

ŞAFAKTA YETENEĞİNİN, bir o kadar da şansının sayesinde David bir kertenkele yakalayıp öldürmeyi başardı. Kafasını keskin bir taşla kopardı ve sırayla hayvandan damlayan kanı içtiler. Sonra da sırayla kustular.

Güneş parıldadı, Ra bağışlayıcılığının diplerindeydi. Paraşütçüler savaş kıyafetlerinin gömleklerini kafalarına örtmüşler, çıplak sırtlarının kabarmaya başladığını hissediyorlardı. Ufuk, gökyüzünün maviliğinde eriyen uzun tek bir titrek çizgi halindeydi. Zar zor da olsa ne kadar ileri giderlerse gitsinler hiç yaklaşamıyorlardı.

Kısa zaman sonra David neredeyse tamamen düşünmeyi bırakmıştı. Zihnini dolduran tek düşünce susuzluktu. Dili ağzının içinde kurumuş başıboş bir nesneydi, artık David'in bir parçasıymış gibi gelmiyordu. Kafatasının içinde beyni hücresinin duvarlarını döven bir tutuklu gibi zonkluyordu.

McAllister artık çok nadiren yürüyordu. David ve Gibbs onu taşıyorlar ve onun fazladan ağırlığıyla attıkları her adım vücutlarındaki nemin bir kısmını kurutuyor, güçlerinin fazladan bir parçasını alıp götürüyormuş gibiydi.

Sonunda onu bir tamarisk çalısının tüylü gölgesine oturttular. Onu oradan bir daha kaldırmayacaklarını biliyorlardı. Kolları onu kaldıramayacak kadar katı ve McAllister taşınmaya daha

fazla dayanamayacak kadar acılı ve ateşliydi.

Kavrulmuş dudaklarıyla birkaç kelime fısıldadı.

David eğildi.

"Bir içki verir misin," dedi McAllister.

"Korkarım hepsi bitti," dedi David.

"Viski?"

"Sanırım mataramı yanlış yerleştirmişim."

Gibbs'in duymaması için daha alçak bir sesle, "Bizi bombaladılar." dedi McAllister.

"Biliyorum."

"Kendi uçaklarımız. Ortalığı temizlediler."

"Biliyorum," dedi David yeniden.

"Çenemizi kapatmak için. Böylece ceset falan olmayacaktı. Hiçbir kanıt olmayacaktı. Neflerin televizyonda gösterisini yapabilecekleri hiçbir şey. Her iki tarafın birbirini sorumlu tutacağı kahrolası koca bir moloz yığını kaldı sadece."

Yüzbaşı Maradi'nin kullandığı terim David'in zihninde parlayıverdi: *Reddedilebilirlik.* "Harcanabilir olduğumuzu hepimiz biliyoruz."

"Hâlâ," dedi McAllister. "Önemsiz aptal piçleriz."

"Ordu böyle bir şey, Çavuş McAllister. Uzun lafın kısası biz onun için çalışıyoruz. Bir avuç önemsiz piçiz biz. Ordu adına çalıştığımız için kendimiz adına da önemsiz piçleriz. Olaya olumlu tarafından bakalım. Bombardıman sayesinde özgür kaldık."

"Ama plan bu değildi," diyen McAllister öksürüğe benzer bir kahkaha attı ya da kahkahaya benzer bir öksürüktü bu. Bir zincirle boynuna asılı küçük, kırılmaz cam şişeyi yokladı eliyle.

"Siz... Siz benim için gerekeni yapar mısınız, efendim?"

Bu son bir istekti. David başıyla evet cevabı verdi.

"Efemine bir İngiliz beyefendisine göre," dedi McAllister, "o kadar da kötü değilsin, biliyorsun."

"Bunun mezar taşıma yazılacağından eminim."

Bir saat içinde çavuş ölmüştü.

DAVID, KÜÇÜK ŞİŞEYİ açtı ve McAllister'in çıplak göğsüne miri damla damla akıttı. Aynı zamanda Yağlama Duası'nı mırıldanıyordu.

"Ölüler Diyarı'nın hükümdarı Tanrı Osiris, Muhakeme Salonu'ndaki Kalp Terazisi'nde bilge Maat tarafından merhametli bir şekilde yargılanması ve yeğeniniz Anubis'in sonsuza dek sürecek bakımına güvenle teslim edilmesi için Malcolm McAllister'in *ka*'sını size sunuyorum."

Mirin iç bayıltıcı tatlı kokusu David'in burun deliklerine ulaştı, o kadar iğrenç bir kokuydu ki David öğürmek istedi.

"Bu yağla ondan geriye kalan ölümlü bedenini arındırıyor ve kutsuyorum ve onu kutsal bir saygınlık mertebesine ulaştırıyorum ki sizin nazarınızda değerli olabilsin Ey Yüz Adı Olan."

Onun ve Gibbs'in ölü bedeni gömmek için enerjileri belki bundan dolayı gereçleri de yoktu. Çakalların bulup yok etmeleri için onu öyle dışarı da apaçık bırakmaktan başka çareleri yoktu.

"Benim için de aynısını yapacaksınız efendim," dedi Gibbs. "Zamanı geldiğinde. Değil mi, efendim?"

Amacına doğru uzun adımlarla yürümeye devam eden David, "Zamanı gelmeyecek," dedi.

DONDURUCU GECE. Acımasız gündüz.

Etraf ne daha düzgün ne de daha az taşlık ve engebeli oluyordu. Devam etmek için gereken çabanın miktarından başka hiçbir şey değişmiyordu. Şu ana kadar altmış mil ilerlemiş olmalıydılar. Daha da fazla ilerlemiş olmalıydılar. Gibbs, David'e doğru, *bana yalan söyledin* der gibi ters bakışlar fırlatıyordu.

David, *iyi o zaman beni dava et,* der gibi bu bakışları görmezden gelmeye devam ediyordu.

Hiç kimse yoktu. Burada hiçbir şey yoktu. Yalnızca ıssızlık. Bu yerin Ra tarafından terk edildiği söylenebilirdi ama zamanın büyük kısmında Ra'nın orada olduğu, acımasız, parlak bir mev-

cudiyetten ve gökyüzünü kavurup, havayı fırına çeviren şiddetli rüzgârdan anlaşılabiliyordu.

Gibbs zayıflıyordu. David'in attığı her yirmi adımda o ancak on adım ilerleyebiliyordu. David sürekli durup onun yetişmesini beklemek zorunda kalıyordu.

Gibbs mırıldanıyordu. Çoğunlukla şansına küfrediyor, orduya hiçbir zaman katılmamış olmayı diliyor, bazen David'e üstü kapalı küfürler savuruyor, bazen de sanki ihtiyar Gibbs yanıbaşında yürüyormuş gibi kendi babasıyla konuşuyordu. Bu tam olarak delirmek değildi ama delilikten çok da uzak değildi.

Gibbs bir adım daha atmayı reddediyordu. Yeterince yapmıştı bunu. Hürmısır'ın yakınına bile varamamışlardı. Oraya asla ulaşamayacaklardı. Burada, hiç kimsenin kemiklerini bile bulamayacağı bu lanet olası çölde ölüp gideceklerdi.

David'i hazırlıksız yakalayarak ona doğru bir hamle yaptı. David onu durdurmayı başaramadan önce arkasındaki Horusit *ba* mızrağını kaptı.

"Gibbs," dedi David, "onu geri ver. Şimdi. Bu bir emirdir."

Gözü dönmüş, toy Gibbs, başını salladı. "Yapamam efendim."

David bir elini uzatmış, dikkatle ona doğru hareket ediyordu. "Silahı bana ver Er Gibbs. Lütfen."

"Daha fazla yaklaşmayın." Gibbs mızrağın güç düzenleyicisini çevirerek ışın ayarını daralttı. Başparmağı tetiğin üzerinde titredi.

"Beni öldürmek işe yaramayacak," dedi David. "Birbirimize ihtiyacımız var. Bunu birlikte yapmamız gerekiyor. Bunu başarabiliriz, sana söz veriyorum."

"Size saygı duyuyorum efendim ama size inanmıyorum. Her neyse öldürmeyi planladığım kişi siz değilsiniz."

"Gibbs..."

"Günlerimi burada yavaşça ölerek geçirmeyeceğim. Daha iyi bir yolu varken hayır."

"Gibbs! Hayır!"

Gibbs *ba* mızrağını dik olarak çevirdi ve şahin kafalı başlığını çenesinin altına yerleştirdi. Tetiğe bastı.

Altın bir parıltı.

Kızıl bir sis.

Yere yığılan kafasız bir ceset.

Bir ay önce Er Gibbs yirmi yaşına basmıştı.

DAVID WESTWYNTER BATIYA doğru yalnız başına yürüyordu.

Yürüyordu.

Biliyordu ki attığı her adım daha fazla çöle götürüyordu onu. Bir sonraki yokuşta ve ondan sonrakinde sadece daha fazla çöl olacaktı.

STEVEN

DAVID'İN EN ESKİ anılarından biri erkek kardeşinin doğumuydu.

Doğumun kendisi değil. Bu olay olurken bir gün ve bir geceliğine büyükanne ve büyükbabasının yanına sepetlenmiş ve ayakaltından kaldırılmıştı.

Fakat eve geri döndüğünde evdeki her şeyin değiştiğini açıkça fark etmişti. Babası her zamankinden daha yorgun ve kaygılı görünüyor, hizmetçileri Bayan Plomley sanki David yirmi dört saattir değil birkaç haftadır uzaktaymış gibi sırıtıyor, onu bağrına basıyordu. Evin girişini mavi, sarı ve kırmızı renkli yeni plastik oyuncaklar kaplamıştı. Uşakları Jepps, kütüphanede yeni misafirin diğer hediyelerini açıyor ve gönderenlerin adlarını dikkatle not ediyordu.

Ve işte bebeğin kendisi annesinin yanı başındaki karyolada bir yaprağın üzerine kıvrılmış, tırtıl gibi yatıyordu.

"Adı Steven," dedi annesi. "Neden ona bir merhaba demiyorsun?"

David, karyolanın üzerine doğru eğildi. Merhaba demek mi? Bunu anlamlı bulmamıştı. Bebek neredeyse hiç hareket etmeden uyuyordu. Duymayacaktı ki. Ya da duyup uyanacaktı ve David etraflarındayken sessiz olmak ve onları rahatsız etmemek gerektiğini bilecek kadar bebekleri tanıyordu.

"O senin kardeşin." Cleo Westwynter'in yüzü kireç beyazlığında, ağzını kaplayan gülüşü ise bulanıktı. "Birazcık büyüdüğünde onunla oynayabilirsin. Senin en iyi arkadaşın olacak."

David'in zaten kreşte arkadaşları vardı. Başka bir taneye ihtiyacı yoktu.

Küçük Steven'a ne merhaba dedi ne de başka bir şey. Sadece arkasını döndü ve karyoladan uzaklaşıp bir çöl düzlüğünde küçük taşlara sürtünmekten ve yarıklarda tökezlemekten yara içinde kalmış ayaklarının üzerinde sendelemeye başladı. Güneş kafatasının içini kurutana kadar kaynatmış gibiydi. Artık baş ağrısı yoktu, sadece gözlerinin arkasında oyularak açılmış bir boşluk vardı. Bir ara kendisini bodur bir ot kümesinin üstünde yüzükoyun buldu ve düşüşünü hatırlayamıyordu. Tüm bildiği altı yaşındaki kardeşinin onu bir geceliğin kemeriyle kırbaçlayarak sırtında bir yukarı bir aşağı zıpladığıydı.

David, Steven çok zorbalaştığında ona karşılık vermemesi konusunda katı emirler almıştı. Yapması gereken şey kendisini kurtarmaktı. Sakin bir şekilde ayağa kalk ve uzaklaş.

Ama David yeterince tahammül etmişti. Atçılık oyunu çok daha şiddetli bir şeye dönüşmüştü. Bu Steven'ın, içinde mafsallı Tutankhamon figürü bulunan, David'in en sevdiği lahit oyuncaklarından birinin kapağını kırdığı bir sabahın ardından gerçekleşmişti. Bir homurtuyla Steven'ı yere atıp yumruklamaya başladı, Steven feryat etti ve bas bas bağırdı, anneleri koşarak geldi, David'i azarlayıp odasına gönderdi ve bu adil değildi, bu hiç adil değildi, yirmi paraşütçüden, yirmi yoldaştan geriye canlı kalan tek kişi olmasının adil bir yanı yoktu. Tabii ki hayatta kalmayı istedi. Kim istemezdi ki? Ama böyle değil, bir paraşüt-

çü grubunun sonuncusu olarak, yalnız başına değil. İşin daha da kötüsü emir subayı oydu, başlarındaki kişi oydu. Ölenler, onun paraşütçüleriydi. Her zaman adamları kendisinden önce gelirdi. Adamlarının hayatının kendisininkinden daha önemli olduğuna inanıyordu. Oysa şimdi, hiç suçu yokken o hayattaydı ve geri kalan herkes Kamış Tarlası'na gitmişti. Bu doğru değildi. Bu şekilde olmamalıydı.

Sorumlusu olduğun kişileri gözetirsin. Bu; temel, sarsılmaz kurallardan biridir. Babası ona bunu Steven yanında yatılı okula başladığı gün söylemişti.

"Kardeşine göz kulak ol." Etraflarında; arabalar yanaşır, bagajlar boşaltılır, erkek çocuklar anne babalarına veda eder ve arabalar uzaklaşırken Jack Westwynter David'i kenara çekmiş, ona bunu söylemişti. "O senin kadar mantıklı değil ve senin kadar zeki de değil. Sen bu yerde harika bir ün kazandın. Senin başarın aşılmaz ve ulaşılmaz ve Steven senin oluşturduğun standartlara ulaşamayabilir. Tüm bunlar onun işini zorlaştıracaktır ve senin yardım etmen gerek. Anlıyor musun?"

David başıyla onayladı.

"Akıllı çocuk."

Jack Westwynter büyük oğluna bir yirmilik verdi ve daha sonra Steven'ın kendisini annesinin sımsıkı kollarından ve gözyaşlarından kurtarmaya çalıştığı arabaya geri döndü.

David, parayı cebine koydu. Babasının bir şeyler yapması için ona para ödemesine alışıktı. Babası paradan ibaret bir dünyada yaşıyordu. Aile şirketlerinin CEO'su olarak Jack Westwynter'in hayatı uzun bir mali değiş tokuş hikâyesiydi. Akraba ve nakit onun için eşanlamlıydı. Aralarında hiçbir fark yoktu.

On beş gün içinde Steven belaya bulaştı. Yemekhanede yanlış bir yere oturmuştu. Orada geçerliliği olan gayriresmî bir hiyerarşi söz konusuydu. Salonun belli bölgeleri, geleneksel olarak, belli üstünlükleri olan öğrencilere ayrılmıştı. Sadece altıncı sınıftaki öğrencilerin yemek yediği bir yerde birinci sınıftaki biri

yemek yemezdi.

Ama Steven bunu umursamadı. Steven'in bu kökleri sağlam ayrımcılık sistemine saygısı yoktu. Steven herhangi bir masanın diğerleri kadar iyi olduğunu açıkladı. Canının istediği yerde yemek yeme konusunda özgür olması gerekiyordu.

David'in döneminden üç çocuk, seçtiği yolun yanlış olduğunu öğretmek için Küçük Westwynter'i aralarına aldılar. Onu bir güzel dövdükten sonra bir de uzun, havalı favorilerini bir çakıyla kestiler.

Büyük Westwynter bunun karşılığı olarak onlara bir kardeşe saldırmanın her ikisine saldırmak anlamına geldiğini göstermek zorunda kaldı.

David, kriket salonunun arkasında bu zorbaların kıçlarını tekmelerken, "Üçe karşı bir ha?" "Lanet olası korkaklar!" diyordu.

Daha sonra Steven'ın yanına gitti ve bu şekilde onun arkasını ilk ve son kollayışı olduğunu söyledi. Steven'ın sağduyu geliştirmesi gerekiyordu. İnsanları kışkırtarak hiçbir yere varamazdı.

"Burnumu hiçbir şeye sokmayacağım ha Dave?" Steven mor gözü ve şişmiş dudağıyla alaycı alaycı bakıyordu. Kesik favorisi yüzünden kafası oransız görünüyordu. On yaşından beri uzatıyordu bu favoriyi. "İyi ve uslu bir çocuk olayım. Bana söylendiği gibi davranayım. Sonra gelecek dönem senin gibi bir mükemmel olurum. İlk Onbeş'in Başkanı da olurum. Ve ah, neden olmasın, Altıncı Sınıfların başkanı da olurum. Herkesin çok yetenekli lanet kahramanı."

"Önünde burada geçireceğin daha beş yılın var ve bunların dördünde ben burada olup seni koruyamayacağım."

"Beni korumana ihtiyacım yok."

"İyi o zaman korumam."

"İyi."

Yine de Steven bundan sonra biraz daha dikkatliydi. Okul kurallarını mümkün olduğunca ihlal ediyor ve müdür odasını düzenli olarak ziyaret ediyor, kıçına düzenli olarak güzel kırbaç

darbeleri yiyordu. Ama öğrencilerin kendi kendilerine var ettiği ve yaşattığı ananevi kuralları asla çiğnemedi. David üniversiteye gitmek için ayrıldıktan sonra da karaborsacı olma yolunda ilerleyen Steven, sigara, alkol ve porno gibi yasaklanmış şeyleri iyi bir kârla gizlice okula sokarak kendi muvaffakiyetini sağladı. Kaçak malları okula gizlice sokuyor ve yüksek fiyatlarla satıyordu. David sık sık babasının bunu öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyordu. Onu cezalandırır mıydı yoksa girişimciliği yüzünden tebrik mi ederdi? Kâr, Jack Westwynter'i bir adım öteye taşıyan şeydi. Kâr onun kutup yıldızı, pusulasıydı. Kâr, ona yön bulma duygusu veriyordu ve David'in yön bulma duygusu korkunç bir biçimde karmakarışıktı. Batıya gitmesi gerekiyordu. Öyle de yaptığını sanıyordu. Ama güneş gökyüzünde sabit durmuyordu. Sürekli dolaşıyor, parmak ucunda dönüyor ve ona boş ümitler verircesine dans ediyordu. Arkasında olması gerektiğinde aniden önünde görünüveriyordu. Gittiği yönde olması gerekirken aniden sağında ya da solunda bir yerlerde görünüyordu. Ra'nın Güneş Kayığı artık gökyüzünde düz bir çizgide yol almıyordu. Dümen başında birileri uyuyakalmıştı.

İçinde bir yerlerdeki belirgin bir ses Güneş Kayığı'nın her zaman olduğu kadar doğru yol aldığını söylese de David böyle düşünüyordu. Dolanan, yolundan sapan, daireler çizen oydu. Yolu karman çormandı. Steven'ın yolu karman çormandı. O, David'in yaptığı gibi aile şirketine katılmadı. Sınav odasında final sınavlarından sonuncusunu tamamlayıp masasından kalktığı anda A.W. Games'in yönetim kurulunda bir koltuk David için hazır bekliyordu. Şirketin üst düzey yöneticileri tarafından kapıda karşılandı. Ona büyük umutlar bağladıklarını söylediler. Sapa sağlam bir beyin. Babasının oğlu. Ağaca çıkan keçinin dala bakan oğlağı. Onunla çalışmak için sabırsızlanıyorlardı.

Öte yandan Steven eğitimine devam etmeyip deniz kuvvetlerine katıldı.

Deniz kuvvetlerine katıldı çünkü sürmekte olan bir savaş vardı

ve silahlı kuvvetlerin güçlü bedenlere, Ebeveyn Hegemonyası'nın savunulmaya ihtiyacı vardı. Ya da onun söylediği şey buydu.

Fakat açık olan şuydu ki, o bunu yaptı çünkü bu herkesin ondan beklediğinin ve istediğinin tam tersiydi.

Altı ay sonra, Ege Savaşı'nın ardından Steven'ın adı çarpışmada kaybolanlar listesindeydi.

David'in başına tam olarak aynı şey gelecekti. Belki çoktan gelmişti.

Geniş, kahverengi, batan güneşin ışıklarıyla pembeye bezenmiş bir vadiye yüksekten bakan bir kaya çıkıntısının üzerine oturdu. Yukarıda bir kuş, kanatlarını açmış dönüyor, akşam sıcağıyla savaşıyordu. Önce David onu bir Sakkara Kuşu sandı ve içinde zayıf bir umut kırıntısı uyandı. Şu anda bile humma nöbetinin içinde Kıbrıs'tan bir papaz geliyor ve David'in üstlerine onu bulduğunu bildiriyordu. Sonuçta ordu onu henüz silmemişti. Hükümet Petra'nın bombalanmasını emretmiş olabilir ama İkinci Paraşüt Bölüğü kendi adamlarından vazgeçmeyi reddetmiştir.

Ama aslında kuş gerçek bir kuştu, bu bir akbabaydı ve burada olmasının tek bir nedeni olabilirdi.

David bomboş hissetti. İçinde kalmış hiçbir şey yoktu. O yalnızca bir kabuk, tükenmiş, devasa bir boşluğu kaplayan, insan şeklinde kırılgan bir kabuktu. Gidebileceği kadar ileriye gitmişti. Artık gidilecek mesafe kalmamıştı.

Bunu biliyordu. Akbaba da bunu biliyordu.

Horusit *ba* mızrağı kucağındaydı. Silahı alıp kafasına doğru yerleştirebilmek için gücünün son demlerini toplamaya çabalıyordu. Gibbs haklıydı. Kurtulmanın başka hiçbir yolu yoktu. Ölüm kaçınılmazdı. Ama en azından bu şekilde onun üzerinde biraz denetim şansınız oluyordu. Gerçekleşeceği zamana, yere ve parmakların ne şekilde şıklayacağına siz karar verebiliyordunuz.

Ötedeki yaşam beklemekteydi. Iaru'da, Kamış Tarlası'nda David sonsuza dek toprağı sürecek, ekecek ve biçecekti. Yanıbaşında Steven'la mutlulukla zar zor da olsa ilerleyecekti. İkisinin

arasında daha fazla kargaşa ya da kavga olmayacaktı. Her zaman olması gerektiği gibi birbirini seven ve birbirini affeden iki kardeş olacaklardı.

David şişesindeki yağla kendisini kutsamaya çalıştı ama elleri güçsüzdü ve parmakları çevirebilmek için kapağı tutamıyordu. Sadece duanın yeterli olacağını düşünerek bundan vazgeçti. Ama bunu da başaramadı. Dudakları katılaşmış, konuşamayacak kadar çatlamış, parçalanmış, boğazı çok kurumuştu.

Törensiz bir ölüm o zaman. *Ka*'sı yine de Iaru'ya giden yolu bulurdu ama onun dilediği kadar hızlı olmazdı bu. En sonunda Ölüler Diyarı'na giden yolu bulmadan önce bir süre arafta kalırdı.

Mızrağın üzerindeki *ba* ölçeğini gözden geçirdi. Gibbs kullandıktan sonra tek bir atış yapmaya yetecek kadar şarjı kalmıştı.

Tek atış yapabilirdi.

Mızrak, demirden bir çubuk kadar ağır geliyordu. David onu çenesinin altına oturttu ve el yordamıyla tetiği aradı.

Işık, altın sarısı ışık ve fışkıran kan vardı.

David sırtüstü yatmış kanın teninin üzerinde dolaşarak soğuduğunu ve katılaştığını hissediyordu.

Uğultu halinde sesler duymaya başlamıştı ama bunların Kamış Tarlası'ndaki ruhlara ait olduklarını biliyordu. *Ka*'sı bedeninden ayrılana değin ses yükseldikçe yükseldi.

Ka'sı ayrılıp özgürce erguvani gökyüzüne yükseldi.

Solan güneşe doğru.

RA

Şafak vakti her zamanki gibi yeni umutlar getiriyor.

Ra Gece Kayığı Mandet'in basamaklarını inip, Güneş Kayığı Mesektet'e geçerken içinde bir kez daha dalgalanan yenilenmeyi hissediyor. Ağrıyan omurgasını geriyor, katılaşmış eklemlerini hareket ettiriyor, gecenin soğuğu kaslarındaki gevşemeyle uzaklaşmış, yaşın getirdiği acılar ve kederler azalıyor. Yeniden genç hissetmiyor, asla hissetmeyecek ama artık o kadar yaşlı da hissetmiyor.

Mandet'in dümenindeki Aker ona veda ediyor. "Akşam görüşmek üzere, efendim," diyor aslan yelesi saçlarını geriye atarak.

Ra gülümsüyor. "Görüşmek üzere."

Güneş Kayığı yola çıkıyor. Gün yolculuğu yeniden başlıyor.

Parıldayan altın sarısı kayıkta Ra'nın her günkü yoldaşları var. Dümende Maat babasına doğru kısa bir baş işareti yapıyor. Ra kızının hazırlıksız anlarında gösterdiği alaycı bir mizah anlayışının olduğunu bilse de, Maat'ın yüzü genellikle ciddi bir ifadeyle kaplı. Maat'ın köpeğimsi arkadaşı Ammut dili dışarı sarkık onun topuklarının dibinde yayılıyor.

Bu sırada şeytan gözlü Bast geminin ortasındaki bir divanda bedeninin üst kısmı dikey bacakları ise yana uzanmış oturuyor. Bu şekilde tembel bir 'L' harfini andırıyor. Ra yaklaştıkça hafıf hafif mırlıyor, göz kapakları babasını selamlamak için kapanıp açılıyor. Ra bu kızını da seviyor. Onu, güzel ve sessiz olduğu ve hiçbir acıya sebep olmadığı için ailesindeki herkesten daha fazla seviyor. Kızının başını okşuyor ve kedi tanrıça zevkle kendisini yalıyor.

Ona selam verenlerin önünden ilerleyen Ra, kendisini bekleyen imtihanlara hazırlanmakta olan Set'i buluyor. Güçlü fiziğini esneten Set'in kasları ürkütücü derecede solgun teninin altında kıvrılıyor. Set dönüp büyük büyük amcasına bakıyor. Gözlerine giren bir tutam kızıl saça üflüyor. Isınma egzersizlerine devam ediyor.

Güneş Kayığı, Bir Milyon Yıllık Tekne, turkuaz renkli ikiz firavun incirlerinin arasından geçerek gökyüzünün doğu kapısından ayrılıyor. Gün nehri sakin ve tatlı akıyor. İlkel suların tanrısı Nun'un, kayığı nazikçe ilerleten varlığı omurganın altından hissedilebiliyor.

Sonra ileride yüzeyde bir karışıklık. İçinden aniden korkunç yılan Apophis'in yükseldiği kaynayan bulanık bir kütle. Suyun içinden şahlanıyor, kayığın üzerinde yükseliyor, kötülükle dolup taşıyor. Sarmalları tahrip ediyor, çalkalıyor. Tekneyi yutabilir. Güneşi yok edebilir ve tüm yaşamı söndürebilir.

Ama Set burada. Set hazır. Onun cezası, kefareti günde iki kez Apophis'le savaşmak, her gün. Yaratığa doğru atılıyor, onunla boğuşabilmek için yükseğe fırlıyor. Kollarını boynuna dolamış, onu boğmak için tüm gücünü zorluyor. Apophis bir kasırga gibi tıslıyor, kendisine saldıranı tutunduğu yerden atma umuduyla kafasını oraya buraya savuruyor. Set sımsıkı tutunurken parmaklarını onun pırıl pırıl kıvrımlı pullarından içeri batırıyor. Yılanın boğazını çıplak elleriyle yırtıyor. Sel gibi kan fışkırıyor. Apophis uluyor ve nehre dalarak derinliklerde kayboluyor. Kızıl suyun üzerinde pembe köpük girdap yaparak dönüyor ve dünyayı saran gökyüzü bu renklere bürünüyor.

Set yüzerek Güneş Kayığı'na geri dönüyor ve büyük büyük amcası kayığa çıkmasına yardım etmek için ona doğru uzanıyor. Bakışları

karşılaşıyor. Set'in gözleri parlak kırmızı bir renkte, az önce döktüğü kandan bile daha parlak ve kırmızı. Ra'nın gözlerinin rengi birbirinden farklı. Sağ gözü parlak amber sarısı, sol ise soluk incimsi yeşil. Bu renkler soyundan birçoklarıyla paylaştığı bir özelliği. En çok güvendiği, kayırmaya en meyilli olduğu Osiris, İsis, Hathor ve Horus'la paylaştığı bir özellik.

Set büyük büyük amcasının gözlerine baktığında dışlanmış konumunun somut bir anısını görüyor. Pantheon'un büyük tanrısı tarafından asla sevilmeyeceğini biliyor. Her zaman ayrı ve farklı olacağını biliyor.

Bunu Ra da biliyor ve üzülüyor. Bu günün ilk kederi. Birçok günün ilk kederi.

"İyi savaştın," diyor Ra.

Set omuz silkiyor. "Bu saçmalık daha ne kadar sürecek. Benim düzeldiğime inanman için daha kaç kez bu yaratığı katletmem gerekiyor?"

"Kardeşine yaptığın şey için mi? Cezan henüz dolmaya yaklaşmadı bile , Set."

İki tanrı ayrılıp kendi yönlerinde ilerliyorlar ve kayık yol almaya devam ediyor.

Az zaman sonra bir grup yaşlı tanrı güvertede beliriyorlar: Sobek, Khnum, Ptah, Neith. İçlerinden yalnızca Neith biraz güç ve zindelik barındırıyor. Oğlunu selamlamak için ileriye yürüyor.

"Ra," diyor. Yayları, okları ve kalkanı şıkırdıyor. "Nasılsın?"

"Sen dünyada güçlüsün anne," diyor Ra. "Ben de öyleyim."

"Senin ikinci kuşaktan yeğenlerin çekiştikçe ben muvaffak olurum," diyor savaş tanrıçası. Çenesinde erkeksi bir çıkıntı var. Saçı, yüzüne çarparak dikkatini dağıtma ihtimali olmasın diye arkadan sıkıca örülmüş ve bağlanmış.

"Çekişmelerinin ardında basit bir rekabetten öte bir şey var," diye yanıtlıyor Ra. "Onlara tapılması gerekiyor ve tapınmak adamayı gerektiriyor. Dünya insanlarının kendilerine sunulan kutsal lütufları hak ettiklerini kanıtlamaları gerekir. Bu kanıt ölümlü yaşamlarını teslim edişleridir ve çatışma onların ölmeleri için uygun bir sebep sağlı-

yor." Ra bu sözleri söylüyor fakat onlara inandığından emin değil. Artık değil.

"Şikâyet ediyor muyum?" Neith'in kahkahası silahlarını şıkırdatıyor. "Tabii ki hayır. Çoğu zamanımı birlikte geçirmek zorunda olduğum, arkadaki şu soluk gölgeler gibi değilim, ben kudretle doluyum."

Diğer üç yaşlı tanrı ayaklarını sürüyor, utanmış görünüyorlar. Her biri eski şahsiyetlerinin renksiz, sıska birer hayaleti. Bir zamanlar insanların hayranlığına ermiş olduklarını, katlettikleri canavarların kanını içtiklerini, kendi adlarına yakılan tören ateşlerinin alevleriyle parıldadıklarını hayal etmek güç. Ba'ları artık mevcudiyetini yitirmiş. Kendileri için söyleyecek çok az şey ve yapacak daha az işle eski yaşamlarının tortularına tutunmuş, kuvvetsizce oyalanmaktalar.

Ve Ra ince bir sızı hissediyor, günün ikinci kederi.

Bu dördüne baktığında biliyor ki tanrılar bile solabilir.

Tanrılar bile ölebilir.

Şimdi erkek yeğeni hava tanrısı Shu ve kız yeğeni yağmur tanrısı Tefnut saygılarını sunmak üzere geliyorlar. Shu unutkan bir şahsiyet. Tefnut onu tutup götürmediği sürece kayığı ziyaret etmek asla aklına gelmez.

Bu birbiriyle evli iki kardeşe, yine birbirleriyle evli çocukları, yeryüzü tanrısı Geb ve gökyüzü tanrısı Nut eşlik ediyor.

Bu dört kişilik aile, İlk Aile, Ra'nın önünde eğiliyorlar. "Girdabından evreni doğuran," diyorlar, "Atum'un çocukları ve torunları olarak sizi selamlıyoruz, Ey Güneş Tanrısı. Ennead'ın Hâkimi."

"Parlak Donlu Büyük Şef," diye ekliyor kaba saba tavrıyla Geb. Kardeş-eşi kaburgasına bir dirsek atıyor.

Ra bu alaya gülüyor fakat içinden bu edepsizliğe hayıflanıyor.

Böylece azar azar sabahının mutluluğu eksiliyor.

Gün aktıkça Güneş Kayığı'na başka ziyaretçiler uğruyor. Pantheon'un önemsiz üyeleri, ikincil tanrılar, birkaç şeytan. Ra bir hükümdarın yapması gerektiği gibi hepsini nezaketle karşılıyor. Hepsine misafirperverlik gösteriliyor, tatlı ve şarap ikram ediliyor. Boş sohbetler ediliyor. Bu görevler Ra'yı sıkıyor ve yoruyor ama o belli etmemeye ça-

balıyor.

Thoth. veziri, biricik eski dostu. görmekten her zaman memnuniyet duyduğu. Konuşmalarına yalnızca Maat'ın kulak misafiri olabileceği teknenin kıç tarafına gidiyorlar.

"Bana kendimi iyi hissettirecek bir şey söyle," diye bir istekte bulunuyor Thoth'tan.

"Sen ölü değilsin Ra," diye cevap geliyor. "Hayatın ne denli sıkıcı ve karanlık olursa olsun kayıtsızlık daha kötüdür. Bunu asla unutma."

"Ha!" Ra neşelenmek üzere. "Ama bir ürperti hissediyorum. Bu nedendir?"

"Nehrin sonuna yaklaşıyoruz." diyor Thoth. Gün sona eriyor. Belki de bu yaklaşmakta olan akşamın serinliğidir."

"Hayır. Bence değil. İçeriden gelen bir ürperti bu. Kalbimdeki bir iğnelenme. Soğuk bir önsezi. Korkuyorum Thoth. Gelecek için korkuyorum ve nedenini bilmiyorum."

Thoth ağarmış kaşlarını kımıldatıyor. "Biz, sen ve ben Ra, yaşlıyız. Zaman bizim için azalıyor. Gelecek tuhaf bir canavar. Ne kadar azalırsa o kadar korkutuyor."

"Bütün hepsi bu mu? Bir ölüm sezgisi mi?"

"Sadece sen emin olabilirsin, eski dostum."

Thoth, Ra'yı düşünür bir halde bırakıyor.

Sonunda günün geç saatlerinde didişen kardeşler geliyor. Onlar mirasçılar; yeryüzünü bir bütün olarak miras alan ve onu kendi aralarında taksim ederek, farklı egemenliklere ayıranlar.

Osiris ve İsis el ele geliyorlar, ezelden beri evli olmalarına rağmen yeni evliler gibi uçarı bir halleri var. Neftis de onlarla birlikte ve İsis'in yanından isteksizce ayrılıp Set'e katılıyor. Hem kocası hem de kardeşi olan Set'in yanında olmaktansa kız kardeşinin refakatini tercih ediyor. Set kendisine yaklaşan Neftis'e soğuk bir selam vererek bir çiftçinin baltasının sapını tutuşuna benzer bir tavırla omuzlarına kolunu doluyor. Bu sarılışa itaatli bir eş gibi yapmacık bir gülümsemeyle karşılık veren Neftis'in gözlerinden başka bir yerde olmayı arzuladığı okunabiliyor.

Set ve Neftis'in oğulları düşünceli ve çatık kaşlı Anubis boy gösteriyor. Set onu başıyla selamlıyor. Anubis sert bir biçimde selama karşılık veriyor ve soğuk, kolları kavuşturulmuş tavrıyla, anne babasından biraz uzakta ayakta duruyor. Çakal Başlı, yalnız bir yaşam sürüyor. Onun egemenliği ölümün üstünde ve ölüm yalnız yapılan bir iştir.

Onun ardından sol gözü bir kumaşla kapatılmış, tek gözünü kırparak Ra'yı selamlayan kuzeni, aynı zamanda yarı kardeşi Horus geliyor. Horusun peşinde dört çocuğu- Hapi, İmset, Duamutef ve Kebechsenef- güvertede seğirten, gürültüyle kavga eden sık sık şiddetle çarptıkları büyüklerine pek kulak asmayan itaatsiz bir çocuk tanrı kümesi var.

Set Horus'u tersliyor, "Lanet yavrularını kontrol edemez misin?"

Horus öfkeyle ona dönüyor. Tek gözündeki zehir iki gözü doldurmaya yeter. "Yine toplarını yerinden sökmemi ister misin? Bunu seve seve yaparım seni Kızıl saçlı ucube. Hadi." Elini kasıklarının hizasına getirip hayali bir çift yumurtalığı tutuyormuş gibi yapıyor. "Sadece bana bir mazeret göster."

"Dene de diğer gözünü de oyayım." diyerek karşılık veriyor Set.

"Enayi."

"Moron."

"Yalancı."

"Aptal."

İkisi de daha fazla kalmıyor. Bu bir nezaket çağrısı, bir formalite. Ra onların günde bir kez sevdikleri için değil görevleri olduğu için gelip gördükleri eski akrabaları. Kısa bir süre durup karşılıklı boş sözler ederken aralarındaki ayrılıkları maskelemeye çalışırlar. Oysa huzursuz görünürler. Belki de bir içtenlik yanılsamasını sürdürmeye çalışırken harcadıkları çabadır bu.

Ya da, belki de diye hüzünlü hüzünlü düşündü Ra, onlar benim hissettiğim şeyi, günlerimin sayılı olduğunu hissediyorlar ve bu onların canını sıkıyor. Ya da, daha kötüsü, bu onların canını sıkmıyor.

Her halükârda kısa süre sonra ayrılmışlardı. Geriye sadece Set günün ikinci vazifesini yerine getirmesi gerektiği için kaldı.

Apophis bir kez daha yükseldi. Devasa yılan, artık iyileşmiş olarak nehirden patlıyor ve her zaman olduğu gibi Set onunla güreşmek için sıçrıyor. Her zaman olduğu gibi muzaffer. Apophis yeniden ölüyor ve bir süreliğine tüm nehir köpük ve kızıl bir kargaşa.

Ve böylece yolculuk sona eriyor. Güneş Kayığı gökyüzünün batı kapısına ulaşıyor ve orada palamarla bağlanıyor. Şu ana dek Ra kaygılarla doldu. Üzerine müthiş bir hüzün çullandı. Mandet'in kör karanlık mağaralardan geçen kara bir nehir boyunca sürüklendiği, havanın buz gibi kımıltısız olduğu, metanetli, sessiz varlığıyla tek refakatçisi Aker'in bir türbede yanan lambalar gibi altın sarısı gözleriyle sürekli dikkatle ileriye baktığı ölüler diyarındaki bir geceden başka önünde onu bekleyen hiçbir şey yok. Uyku yok, dinlenmek yok, yalnızca gündüzün parlaklığı ve sürücüllüğünü dengelemek için ölüm gibi bir tecrit var.

Ra ağır ağır Mesektet'ten ayrılıp Mandet'e çıkıyor.

Gün batımı her zaman olduğu gibi acı getiriyor.

KERVAN

Develer tükürüyor ve homurdanıyorlardı ve çocuklar acımasızca gülüp onlara ince ağaç dallarıyla çok daha sert vuruyorlardı. Uzun bir sıra halinde, arkalarında meleyen bir keçi sürüsüyle yük hayvanları çöl boyunca yavaş ve dikkatli bir biçimde ilerliyordu. Genç binicilerinin hiç merhameti yoktu.

Arada sırada bir dinlenme molasında siniri bozuk develerden biri intikamını alıyor ve ısırıyordu. Çocuklar bunu da komik buluyor gibiydiler. Isırılan oğlan -her zaman bu bir oğlan oluyor- kıkırdıyor, devenin dişlerini geçirdiği yeri ovuyor, karşı koyan hayvana dönüyor ve bir güzel dövüyordu. Onlara acı vermek ve onlar tarafından incitilmek çocuklar için bir oyunmuş gibi görünüyordu.

Bedevi yetişkinlerinin cesaret konusunda çocuklardan aşağı kalır yanı yoktu. On, on iki saat eyer üstünde sallanmaya ve devenin hareketlerinin yarattığı aritmik sendelemelere karşın dimdik oturuyorlardı. Yüzleri soğukkanlı, derileri parşömen haritaları gibi nazikçe kıvrılmış, gözleri ciddiyetle kaplı. Seyahat

boyunca çok nadir de olsa yalnızca erkekler konuşuyor, konuştukları zamansa bunu ya bir emir savurmak için ya da sadece diğer erkeklerin karşılık vermesi beklenen tatsız, alaycı bir yorum yapmak için yapıyorlardı.

Kadınlar hiç konuşmuyorlardı. En azından David oradayken. Ancak o geceleri arada sırada çadırlarından gelen sesler duyuyordu. Ses hafif, tınılı, serin bir kaynak suyu kadar ferahlatıcıydı.

Bedevi kabilesi bir aileden oluşuyordu ve yalnızca göçmen değil aynı zamanda tüccarlardı. Develerden üç tanesi insan yerine iki yanlarında asılı ikişer tane kasa taşıyorlardı. Asma kilitlerle kilitlenmiş ve hiyerogliflerle damgalanmış çelik kasaların içindeki her ne idiyse ağırdı ve metalik tıkırtılar çıkarıyordu. Her akşam ilk önce bu develerin yükü indiriliyor kasalar gece boyunca eli tüfekli adamlar tarafından korunan özel bir çadırda tutuluyordu.

Mücevher mi? Silah mı? Altın paralar mı? Kervanın son istikametinde satılacak bir tür değerli mal.

David'in kendisi de değerli bir maldı. Onu sarmalayan ipler kadar hiçbir an yalnız bırakılmadığı gerçeği de ona bunu söylüyordu. David ne zaman ihtiyaç gidermek istese en az bir, genellikle iki silahlı muhafız ona eşlik ediyor ve ne zaman eyerde otursa kazayla bile olsa kayıp gitmesine engel olmak için bilekleri sıkıca eyer başına bağlanıyordu. Onu, bedenini ve *ka*'sını bir arada tutmaya yetecek kadar besliyorlar ve su veriyorlardı. David biliyordu ki, onlar için işe yarar bir şey olduğunu hissetmeselerdi Bedeviler onun canlı kalmasına izin veriyor olmazlardı. Aksi halde bu, kıymetli kumanyayı israf etmek olurdu.

Hafızası puslu, yakın geçmişi bulanık bir görüntüydü fakat azar azar olup bitenleri bir araya getirdi.

Ba mızrağı en önemli anda elinden kaydı ve atışı yanlış yöne saptı. Bir kurban vardı ama o değildi. Kan aktı ama onun kanı değildi. Tam o intihar girişimini gerçekleştirdiği sırada Bedevi kervanı yaklaşıyordu. Bunu duyamayacak kadar meşguldü ve çok büyük bir rastlantı sonucu kendisini değil, kervanın baş de-

vesini öldürmüştü.

Kabilenin şeyhi birkaç girişimin ardından bu üzücü kazayı nihayet anlatmayı başarmıştı. David çat pat Arapça biliyordu ama bu Bedeviler gırtlaktan çıkan bir Sahra dilinden etkilenmiş alışılmadık bir lehçe kullanıyorlardı. El hareketleri ve sözsüz işaretlerle şeyh ona devrilip düşen deveyi gösterdi ve cinayet silahının ne olduğunu anlatmak için mızrağı salladı.

Yani David onları bir deveden yoksun bırakmıştı ve bunu telafi etmek için onu bir şekilde satacaklardı. Kafalarında bir alıcı var gibi görünüyordu.

"Osiris!" Şeyh David'in savaş kıyafetinin bir kısmını oluşturan, göğsüne tüy gibi sarılmış, bir çift Anka kanadı şeklindeki işlemeli amblemi gösterdi. Daha sonra güneyde bir yöne doğru kolunu salladı. "Neftis! Hartum!"

DAVID KAÇIŞI ENİNE BOYUNA DÜŞÜNDÜ. Nasıl yapabilirdi? Hiçbir zaman yalnız değildi, hiçbir zaman bağsız olmuyordu, sürekli onu tutsak edenler (her ne kadar "sahipleri" demek daha doğru bir tanımlama olsa da) tarafından izleniyordu. Özgürlük ihtimali çok zayıf görünüyordu.

Ayrıca bir de çöl vardı. Çöl bir çeşit açık hapishaneydi. Bir ihtimal, birinin arkası dönükken umutsuz bir atılım yapıp da tüccarlardan kurtulmayı başarabilse bile, sonu bu sahrada kaybolmak olacaktı. Geçen sefer onu neredeyse yok ediyordu. Bu sefer de kesinlikle aynısını yapardı.

Bir silah ele geçirip, bir rehine alıp, salıverilmeyi mi talep etmeliydi?

Aynı sorun. Nereye gidecekti?

Yalnızca bir olası çözüm kendini gösteriyordu.

Bir deve çalmak.

GECELEYİN çadırını altı adam ve dört erkek çocukla paylaşıyordu. Kilimlerden, çizgili battaniyelerden yapılmış küçük ve sıcak bu çadır dokuma duvarlardan yapılmış bir odaya benziyordu. David'e gösterilen uyuma yeri tam ortadaydı ve orada uzanıp bilekleri, kilimlerden ikisinin arasından yere çakılmış orta direklerden birine bağlı halde kendi kendisini olabildiğince rahat ettirmeliydi.

Çadırın içindeki koku mide bulandırıcıydı. Adamlardan biri gece boyunca osurmaktan başka bir şey yapmıyordu. Ve David de dâhil olmak üzere hepsi leş gibi ter ve ayak kokuyordu. Kimin daha yüksek sesle horlayacağını görmek için yapılan bir yarış varmış gibiydi ve bu yüzden gürültü de oldukça mide bulandırıcıydı. Eğer dışarıdaki karanlığın içinde dolaşan yırtıcılar varsa ve buradan uzak duruyorlarsa bunun nedeni deve tezeğinden yakılan kamp ateşi değil, velveleli horlama yığınıydı.

Bu durum korkunç bir şekilde bir yatılı okul yatakhanesini hatırlatıyordu. Orada oğlancılık bile vardı. Neredeyse her gece geç saatlerde, David malum bir adamın erkek çocuklardan birinin üzerine çullanış sesleriyle uyanıyordu. Birkaç dakika boyunca sinsi homurtular ve iniltiler ve ardından muhtemelen isteksiz katılımcıya kendisine yapılan şey konusunda sessiz kalması için atılan tokat sesini duymak zorunda kalıyordu. Daha sonra oğlan, sıklıkla bunun tersi olurdu, ağlayarak uyuya kalırdı.

David tecavüzcünün kim olduğunu biliyordu. Çadırın ilerisinde sağ köşede uyuyan bu bir tür yarı bağlantısız amca, kabile silsilesinde üstlerde yer alıyordu ve şeyhin güvendiği yakınlarındandı. Kabileden biri cesaretini toplayıp onu deşifre edecek olsa bile bu günahlardan sorumlu tutulmak için fazla önemli biriydi. Kıvrık burunlu, gür bıyıklı, bir şekilde dişlerini çaprazlama birer tane atlatarak düşürmeyi başarmış ve bu haliyle gülüşü bir satranç tahtasının iki sırasını anımsatan bir adamdı. Elinden gelse David seve seve geriye kalan dişlerinin tümünü vurup dökerdi.

Ama kaçış onun önceliğiydi ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremezdi. Bir planda karar kıldıktan sonra aysız bir gece gelene kadar zamanını bekledi. Artık Güney Arabistan'daki acılarından kurtulmuş, gücünün büyük bir kısmını geri kazanmıştı. Kervan yönünü güneye dönmüştü ve eğer Hartum yöneldikleri taraftaysa bu onları doğruca Nil ve Kızıl Deniz'in arasındaki Hürmısır'a götürürdü. Sudan'a doğru sınırı geçmelerinden ve Neftisyan toprağına geri dönmelerinden önce kaçmanın tam zamanıydı. Ellerinin arka arkaya gelecek şekilde bağlanmış olması düğümlere parmaklarının ulaşmasına engel oluyordu. Oysa onun düğümleri dişleriyle kemirmesine engel olacak hiçbir şey yoktu.

Bu çok özen isteyen bir süreçti ve bir noktada Neftisyanlardan yediği dayak yüzünden gevşeyen bir üst azıdişi aniden düştüğünde çok acı verici bir sürece dönüştü. Dişetinde yırtılmaya benzer bir duygu hissetti, çenesinden sinüslerine doğru bir elektrik akımı geçmiş gibiydi. Bir çığlığı bastırdı. Ağzı kanla doldu ve yara kapanana kadar tükürüp durdu.

Daha sonra biraz daha temkinli bir halde kemirmeye devam etti.

Etrafında osuruk ve horlamalardan oluşan gecenin ahenksizliği devam etti. Bir adam bağırarak bir şey söylediğinde donup kaldı. Yakalanmıştı. Plan suya düşmüştü.

Ama bağırtı mırıltıya dönüşmüş daha sonra dudak şapırtıları, bir burun çekiş ve adam yeniden horluyordu.

Sonunda düğümler çözülmüştü.

Özgürdü.

Yani hemen hemen.

Ayağa kalktı ve karanlıkta zar zor gördüğü uyuklayan bedenlerin arasından parmak ucuna basarak ilerledi. Birinin eline bastı ve bir isyan ciyaklaması bekledi fakat bu oğlanlardan birinin eliydi ve onlar adamlardan daha derin uyuyorlardı ayrıca yanı başlarında bedensel istismara alışıklardı. Oğlan mırıldandı, David onu

yatıştırdı, sonra oğlan diğer yana döndü ve uykuya daldı.

Çadırın kapısına vardı ve kolayca geçti.

Titrek titrek yanan ateşin ışığı kabilenin yarım daire şeklinde düzenlenmiş yedi çadırının hepsini görünür kılıyordu. Yarım dairenin giriş kısmında keçiler kümelenmiş, onların ilerisinde develer ayakları altlarına doğru kıvrılmış, bir ufuktaki dağlar gibi soluk hayallere benzer bir halde yatıyorlardı.

David'in solunda değerli malın depolandığı çadır bulunuyordu. Nöbet tutan adamlar uykulu görünüyorlardı. Tüfekleri yere doğru düşmüştü.

Yine de onların yanından savuşmayı göze alamadı. Kampın etrafını dolaşıp develerin yanına uzak taraftan gelmek zorunda kalacaktı.

Kamp ateşinin uzağından çivit karanlığa doğru sürünerek ilerledi. Kervanın geçmekte olduğu arazi son zamanlarda farklılaşmıştı. Artık etraf kayalar ve sert, sıkışık toprak yerine kumdan, sadece kumdan oluşuyordu. Top top, çıkıntılı, dalgalı, yumuşak kum, kilometre kilometre, dalga dalga kum. Her yere, çoraplarınızın içine, saçınızın içine, burnunuzun içine giren kum. David sünnet derisinin içinde bile kum tanecikleri bulmuştu.

Çadırları sağına alarak kum tepelerinin üzerinde kaya kaya geniş bir yarım daire çizdi. Sonunda develere doğru yaklaşmaya başlamıştı. Alacağı deveyi çoktan seçmişti: Yorulmaktan ve dayak yemekten içinde hiç hırçınlık kalmamış yaşlı bir deve. Bu uysal yaratık, David'in tahmin ettiği kadarıyla, dizginlerinde tecrübesiz bir biniciyi kabul eder, ilk fırsatta onu üzerinden atmaya kalkışmazdı.

Uykulu muhafızları yeniden kontrol etti. O baktığında adamlardan biri tamamen yorgunluğa yenik düşmüş ve yere kapaklanmıştı. Adam, kafası kucağındaki tüfeğine doğru eğik, oturur vaziyette uyuyakalmıştı.

Diğer muhafız dönüp arkadaşını izledi. Ona bir şeyler mırıldandı, tekrar izledi sonra da ayak parmağıyla onu dürttü. Uyu-

yan adam kımıldamadı. Başka bir parmak dürtüşü yan tarafındaki gevşek bir yığının üzerine yıkılmasına sebep oldu. İkinci muhafız eğildi ve diğerinin yanağına hafifçe vurdu. Arkadaşına daha yakından baktı. Aceleyle doğruldu.

Sonra David hafif bir *tıngırtı* duydu. Karanlığın içinden gelmişti.

Aynı anda muhafızın ensesini tutup yalpaladığını gördü. Tüfek boğuk bir sesle kuma düştü. Bir saniye sonra en az onun kadar sessiz muhafız da düştü.

David çömeldi, kalp atışlarının arttığını ve çevresindeki dünyanın gittikçe yavaşladığını hissetti. Görüş alanının ilerisinde şahıslar belirdi, iki düzine kadarı kum tepelerinin yamaçlarından kampa doğru gizlice yaklaşıyorlardı. Üzerlerine oturmuş siyah kıyafetler giyinmişler, ikişer ikişer hareket ediyorlar, her ikili öncülüğü bir diğeriyle değişerek ilerliyordu. Silahları, David'in söyleyebileceği kadarıyla, kesinlikle *ba* tekniğinden uzak tabancalar, kısa gövdeli yaylı tüfeklerden oluşuyordu.

Baskıncıların kampa ilk ulaşan ikilisi, yerdeki muhafızları inceledi sonra da temiz işareti verdi. Geri kalanlar içeriye sessizce yürüyerek gelip girişin etrafında bir çeper oluşturdular. Develer birkaç rahatsız homurtu çıkardılar ancak siyahlara bürünmüş baskıncılar hareket ederken o kadar sessiz ve titizdiler ki yaratıklar gereğinden fazla rahatsızlık duymuyorlardı. Baskıncılardan iki tanesi çadırın içine girip kasalardan biriyle dışarı çıktı. Onu mükemmel bir düzeyde tutarak aralarında dikkatle taşıdılar. Diğer ikili içeriye girdi ve diğer ikili. Kısa süre içinde altı kasanın hepsi ele geçirilmişti ve baskıncılar ganimetleriyle birlikte kamptan kaçmak için hazırlanmışlardı.

Sonra aynı anda iki şey birden meydana geldi.

Birincisi, David bir silah namlusunun ensesine bastırıldığını hissetti.

İkincisi, Bedevilerden bir adam kasaların yerleştirildiği çadırın yanı başındaki çadırdan dışarı çıktı.

Baskıncılar oldukları yere çivilendiler. Başka bir sebepten David de aynısını yaptı.

"Hareket etme," dedi arkasından bir ses. "Konuşma. Nefes bile alma. Aksi halde içine bir mermi yollarım."

Bu sırada Bedevi kıyafetini yukarı kaldırdı ve kumun üzerinde hacet gidermeye başladı. Öylesine etrafına baktı ve yan çadırın kıyısında çömeler baskıncıları fark etti. İşemesi ayaklarına sıçrayarak yarıda kesildi.

Baskıncılardan birisi doğruldu ve elindeki tabancayla o kadar şaşırmış olmasa ve elleri o kadar önemli bir şeyi kavramış olmasa hemen teslim olmak için onları havaya kaldıracak olan Bedeviyi nişan aldı.

"Ateş et." Eli tabancalı adam muhtemelen duyamıyordu ama David'in arkasındaki ses şiddetle fısıldadı. "Susturucun var. Vur şu piçi."

Ensesine silah metali dayalı David dua ediyordu eğer sonraki birkaç saniye içinde bir tetik çekilecekse, bu, ensesindeki olmasın diye.

İlerde kamptaysa Bedevi, silahsız bir adama ateş edip etmemek konusunda kararsız kalmış bundan dolayı da duraksamış baskıncıya şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

Sonra Bedevi yalvaran bir çığlık kopardı.

Sonra tabanca neredeyse özür dileyen bir *pfft* sesiyle ateş aldı.

Bedevi yere yığıldı. Ama çığlığı yeterli olmuştu. Diğer Bedeviler çadırlarından sendeleyerek, uykulu uykulu dışarı çıktılar ve durumun farkına vardılar. Tüfekler ortaya çıktı.

David'in ensesine silah doğrultmuş kişi bağırarak Arapça bir emir verdi: "Geri çekilin! Geri çekilin!" Şimdi David daha önce şüphelendiği şeyin doğruluğundan, onun bir kadın olduğundan emin olmuştu. Sesi alçak ve kısıkken cinsiyeti belirsizdi ama yüksekken apaçık, şüphe götürmez, buyurgan bir kadın sesiydi.

Baskıncılar ateşi kesip kasalarla geri çekilerek emre itaat ettiler. Bedeviler, susturucularla sessizleştirilmiş tabanca ateşlerini

keskin ve yüksek sesli tüfek çatırtılarıyla bastıran bir yaylım ateşiyle karşılık verdiler. Silahları isabetlilik bir yana, daha geniş menzilli ve daha hızlıydı. Baskıncılar düşmeye başladılar. Bu arada develer ayaklanıp dehşet içinde kaçtılar.

David'in arkasındaki kadın küfretti. Açılan telsiz kanalının sinir bozucu sesini duydu. Kadın bir emir savurdu ve uzakta bir yerde bir araba motoru çalıştı. Motor devri artıp ses hızla yükselirken far ışıkları karanlığı yardı.

Namlu alevleri kampta ateşböceği yakamozları gibi titreşiyordu. Silah dumanları savruluyordu. Bedeviler baskıncıların çoğunu sıkıştırmışlardı ve aralıksız ateş etmeyi sürdürüyorlardı. Kasalar düşürülmüş ve baskıncılar kişisel savunmaya yoğunlaşmışlardı. Ganimet artık hayatta kalmak kadar önem taşımıyordu.

Sonra, bir kum tepesini gürültülü dizel homurtusuyla aşarak bir cip çıkageldi. Kamptan elli metre ötede frenleyip durdu. Yolcu koltuğundan bir adam ortaya çıktı ve döner yataklara yerleştirilmiş ağır kalibreli bir makinalı tüfeğin bulunduğu arkadaki boşluğa tırmandı. Makinalı tüfeğin kumandasında pozisyon aldı ve ateş etmeye başladı. Şeritli mermiler hazneye giriyor ve kampa doğru tükürülüp kuma, çadırlara ve ayrım yapmaksızın Bedevilere çarpıyordu. Bedeviler ateşten uzaklaşıp ellerinden geldiğince iyi saklanmaya çalışıyorlardı. Atışlarından bazıları cipten sekti ama makinalı silahın geğiren kekelemesi, gücünden hiçbir şey yitirmeksizin sürüyordu. Çadırların silahın dönen atış alanına tekrar tekrar girişini ve kenarlarının mermi darbeleriyle dalgalanışını ve yırtılışını David artan bir endişeyle izliyordu.

Sonunda kendisini tutamadı. "Durun," dedi kadına. "Onlara durmalarını söyle. O çadırlarda kadınlar ve çocuklar var."

Yalnızca kısa bir an durakladıktan sonra kadın, "Ne var bunda? Benim umurumda değil."

"İyi, lanet olsun benim umurumda."

David, kadına ve silahına aldırış etmeksizin sıçradı.

"O cipe doğru bir adım atarsan," diye uyardı kadın, "seni..."

David, kadını umursamadan paldır küldür kampa doğru koştu. Koşarken bir mermi darbesinin şapırtısını ensesinde hissedeceğini düşündü. Mermi gelmedi. Belki de kadın cipe gitmediği sürece bir zararı olmayacağına karar vermişti. Bunun yanı sıra, kampın içinde kadının yerine görevi yerine getirmeye yetecek kadar çok başıboş mermi uçuşuyordu.

Kadınlara ait çadırlardan birine daldı. İçeride çığlıklar ve feryatlar vardı, kilimlerin üzerinde yüzünün yarısını yitirmiş, belki de kabilenin en yaşlı kişisi olan buruşmuş bir nine gördü. Orta yaşlı bir kadın, cesedin üzerine eğilmiş, hıçkırıyordu. Diğerleri sürünüp dışarıya çıkabilecekleri bir boşluk yaratmak için çadırın arkasını kaldırıyorlardı. David eğildi ve yardım etti. Kızlar çıktı önce, daha sonra da anneleri. David, onları koşmaları ve karanlığın içinde gidebildikleri kadar uzağa, gidebildikleri kadar hızlı gitmeleri için uyardı. Sözlerini anlamıyorlardı ama sesinin tonunu anlıyorlardı. Yaslı kadını kavradı ve boşluğun içine doğru iteledi. Kollarını diğer taraftan uzatarak onu tuttu ve palas pandıras güvenli yöne doğru yolladı.

Çömelerek bir sonraki çadıra, "onun" çadırına doğru yöneldi. Sadece oğlanlar ve Satrançtahtası Gülüşlü Amca kalmıştı içeride. Dizlerinin üzerindeydi ve çocuklardan iki tanesini göğsünde tutmuş, arkalarına saklanmıştı. Çocuklar karşı koyuyor ve kıvranıyorlar fakat Satrançtahtası Gülüşlü Amca onları mengene gibi sıkıyordu. Canlı kalkanı oracıkta duruyordu.

Kurşunlar çadırın battaniyeden yapılmış duvarlarında şaklıyor, pat küt vuruyordu. David kollarını boynuna kenetleyerek Satrançtahtası'na doğru bir hamle yaptı. Bedevi, arkasına ulaşıp David'le boğuşmak için çocukların gitmesine izin verdi. David'in yüzüne elini uzattı ama mengene gibi güçlü bir kavrayışı olan yalnızca o değildi. David onu gittikçe daha çok sıkarak tutuyor, Satrançtahtası'nın kafasını bir koluyla öne doğru iterken diğeriyle de gırtlağını sıkıyordu. İki çocuk, tecavüzcü akrabalarının kanca tutan ellerini sıkıca tutarak yardım etmekle meşgul-

düler. Satrançtahtası tıkandı ve boğulma sesleri çıkardı. Karşı koymak için gösterdiği çabalar zayıfladı. Gözleri pörtledi. Dili şişti. David bağırsaklarının gevşediğini duymadan ve kokuyu almadan onu bırakmadı. Sonra, Satrançtahtası'nın öldüğünden iki kez emin olmak için çatırdayana kadar adamın boynunu büktü.

Oğlanların kamptan güvenli bir şekilde çıktıklarını gördükten sonra David bir sonraki çadıra doğru hareket etmek için hazırlandı. Sonra silah ateşinin hafiflediğini fark etti. Tüfekler seyrek atışlar yapıyorlardı ve makineli tüfek artık ateş etmiyordu. Manzarayı gözden geçirdi. Baskıncılar tamamen geri çekilmiş gibi görünüyorlardı. Onları ya da cipi hiçbir yerde göremiyordu. Kasaları da alıp gitmişlerdi. Bedeviler bir şeyleri vurma umudundan çok, öfkelerinden karanlığa kör atışlar yapıyorlardı.

Onun için de artık kaçma zamanı gelmişti. David bir süre yatıp beklemeyi, daha sonra bir deve aramayı planlayarak kum tepelerine doğru uzun adımlarla ilerledi. Hayvanlar korkmuş olsalar da uzağa gitmezlerdi. Yaban bir hayat yaşamayı istemek için fazla eğitimli, fazla evcildiler. Her şey yeniden sakinleştiğinde kampa doğru ilerleyebilirlerdi. Oraya gitmeden önce yollarını kesecekti.

Önünde bir görüntü belirdi, gölge gibi siyah bir silüet.

"Sen," dedi, silahının namlusunu ona doğrultmuş kadın. David yeniden onun namlusunun ucundaydı. "Bir seçim. Benimle gel ya da seni öldüreyim."

Gözleri kamp ateşinin uzaktaki ışığıyla parıldıyordu, tüfeğinin namlusu da öyle.

David seçeneklerini değerlendirdi, sanki bunlar gerçekten birer seçenekmiş gibi.

"Seninle geleceğim," dedi, sanki bu bir kararmış gibi.

ZAFİRAH

Her ne kadar çoğunluğu ağır kalibreli makineli silah ve RPG fırlatıcısı taşımak için dönüştürülmüş çeşit çeşit cipten ve başka dört tekerlekli araçlardan oluşmuş olsa da bu da başka bir çeşit kervandı. Çoğunlukla geceleri çöl boyunca tek sıra halinde dağınık bir hatta seyahat ediyorlardı. Gündüzleri araçlar bir kaya oluşumunun kuytusuna ya da bir palmiye vahasının gölgesine park ediliyor ve üzerleri kamuflaj ağıyla örtülüyordu. Böyle zamanlarda yolcuları uyuyor ya da kâğıt oynuyor veya sigara ve hoş kokulu esrarlar sarıp, her ne kadar kendisine sıvı sakız gibi gelse de David'in onlarla paylaşmaktan hoşlandığı nane çayından bardak bardak içiyorlardı.

Günler boyunca yürüdükten ve haftalarını deve sırtında geçirdikten sonra motorlu taşıtlarla yolculuk etmek, David için tam anlamıyla bir rahatlamaydı. Branda örtülü bir Luaz ZT arazi aracının arka koltuğu onun için hayal edilebilecek en konforlu koltuktu. Ukrayna yapımı bir motorun gümbürtüsü ona ninni gibi geliyordu. Her yolculuğun büyük bir kısmında kafası tente-

nin köşesinde, ayakları bir el bombası kasasının üstünde mışıl mışıl uyuyordu.

Bu, grubun lideri Zafirah'yı eğlendiriyor gibiydi.

David bir sabah arabanın yanında durmuş ensesine masaj yaparken, "Tutulmuş mu?" diye sordu. "Belki sana bir yastık ayarlayabilirim."

"Çarşaf ve battaniye de, eğer sakıncası yoksa," diye karşılık verdi David.

Zafirah tam anlamıyla gülmedi ama parlak yeşil kahve gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı.

"Pek bir tutsak gibi davranmıyorsun," dedi. "Çok sakin görünüyorsun."

"Ben tutsak mıyım, Zafirah?"

"Duruma bağlı. Belki de."

"Sadece, geçen iki ay boyunca iki kez tutsak alındım ve bu yüzden bu konuda bir çeşit uzman olmaya başlıyorum. Bu bana pek tutsaklıkmış gibi gelmiyor. Bana üzerimi değiştirmem için kıyafet bile verdiniz." Artık üniforması yoktu, yerine üzerinde ödünç bir gömlek ve kot pantolon vardı.

"Pekâlâ, eğer bu tutsaklık değilse, neye benziyor?"

David kaşlarını çattı. "Kelimelere dökmek zor. Bana öyle geliyor ki, siz beni kendinizle gelmem için zorlamaktan çok yanınızda gelmeme izin veriyorsunuz. Buna ek olarak, bildiğim kadarıyla Hürmısırlı gerillalar yabancıları kaçırmalarıyla ünlü değiller.

"Galiba değiller. Ama biz her zaman çabalarımızın maliyetini karşılamanın bir yolunu ararız. Ya seni İngiliz ordusuna fidye karşılığında geri verebileceğimiz bir yere götürüyorsak?"

"O zaman," dedi David, "devam edin derim ve umarım benim için makul bir meblağ alırsınız."

Bunlar, Hürmısır genelinde yer alan bir düzine ya da daha faz-

la ipsiz sapsız ayrılıkçı milis gruptan biri olan EL AKSUR KURTARICILARI'NIN üyeleriydiler. Görünüşte ülke, devletin en baskın siyasi partisi Laik Halk Cephesi'nin yönetimi altındaydı fakat parti ve Başbakan Bayoumi ancak kuzey doğunun küçük bir kısmından biraz fazlasını kontrol edebiliyordu. Özellikle Nil'in verimli kıyıları olmak üzere Kahire'nin güneyinden Abu Simbel'e kadar her şey ateşli bir meydan kavgasına dönüşmüştü. Nil Deltası civarındaki Yukarı Hürmısır'da eğer isterlerse demokrasiyle oyalanmakta serbestlerdi. Kuzeydekiler sanayileri, kentleşmeleri ve ticaret limanlarıyla ne isterlerse yapabilirlerdi. Ama aşağıda güneyde, açlığın yaygın olduğu ve çoğu insanın asgari geçim düzeyinde yaşadığı ülkenin Üst bölgesinde demokrasi en iyi ihtimalle güzel bir fikir olarak, Hint kumaşı kadar pahalı, soyut bir kavram olarak kaldı. Orada ya kanunsuzluk vardı ya da onunla aynı anlama gelen kendi bölgesel egemenliklerini dayatmaya çalışan mahalli diktatörler.

Tanrıların olmadığı bir toprak parçasında düzen de olmaz. Bu Hürmısır üzerindeki toplu uluslararası fikirbirliğiydi ve birçok Hürmısırlı uluslarının kaotik öğelerinin varlığını kabul ediyordu.

Fakat dünyanın geri kalanına bir bakın, diyerek yanıtlarlardı. *Kutsal güç bloklarına ve onların süregelen savaşlarına bakın. Tüm yerküreyi saran ölüme ve deliliğe bakın. Ve bize tanrıların* var *olduğu toprakların bizden daha iyisini yaptığını söyleyin.*

David, Zafirah'nın bir soyadı olup olmadığını bilmiyordu, en azından David'e soyadını hiç söylememişti. Ama Zafirah *onun* soyadından etkilenmiş görünüyordu. Her fırsatta bu soyadını kullanıyordu. "Westweenter"; ortadaki heceyi uzunca ve şahane bir vurgu yaparak söylüyordu. O bunu söylerken dikkatle izlemek David'in hoşuna gidiyordu. Dudakları birleşiyor, en sonunda öpeceklermiş gibi yeniden bir araya gelmeden önce bir dudak bükme ya da bir gülümseme olabilecek bir şekilde ayrılıyordu.

Yumuşak aksam bu ismin köhne İngilizliğini egzotik bir havaya büründürüyordu. Onun ağzında tuhaf, alışılmadık ve büyülü oluyordu. Zafirah için sanki hiç kimseye bir şey ifade etmeyen bir anlamı var gibiydi.

Zafirah'yı adını söylemiyorken, hatta onunla konuşmuyorken de dikkatle izlemekten hoşlanıyordu. Örneğin adamlarına emir verirken. Ayakta duruyor, eli kalçasının üzerine kavuşturulmuş kafası dik, zıtların müthiş bir karışımı, fütursuzluk ve kibir birleşmiş, seri ateş talimatlarını bildiriyordu. O konuşurken adamlar seğirtiyorlardı. Ondan korkuyorlardı ama daha da ötesi o başlarını döndürüyordu.

David bunun nedenini anlayabiliyordu. Zafirah'yı izlemekten bu kadar çok hoşlanmasıyla aynı nedendi bu. Zafirah'nın uzun düz siyah saçları, giyinmeyi sevdiği dar haki gömlekler ve pantolonlar için yaratılmış bir vücudu ve birbirini hoş bir şekilde dengeleyen kare yüz hatları vardı. Düz burnu dolgun dudaklarını, dolgun dudakları sıkı çenesini tamamlıyordu falan. Hepsinden öte o gözleri vardı; başrolde yeşili, irislerinin kahverengisiyle, topazın üzerinde zümrüt gibiydi. Onları İngiltere'deki tüm şık hanımların yaptığı gibi kalın bir sürme tabakasıyla çevrelemiyordu. Onları yalın bırakıyordu, çerçevesiz, açık ve solgunlukları teninin esmerliğiyle zıtlık yaratarak akıldan çıkmaz bir hal alıyordu.

Hayır, onun tutsağı gibi hissetmiyordu. Klasik anlamda hayır.

Ama başka anlamda onun tutsağıydı.

BİR ÖĞLEDEN SONRA Zafirah onu Özgürlükçüler'in Bedeviler'den çaldığı kasaları incelerken yakaladı. Kampa yapılan baskının üzerinden beş gün geçmişti fakat kasalar hala delinmemişti. Arabalardan birinin arkasına istif edilmiş, kilitleri hala üzerlerindeydi.

"Merak mı ettin?"

David sıçradı. Gergin bir tip değildi ama Zafirah hissettirmeden hareket edebiliyordu, Zafirah bunu yapabiliyordu.

"Bunları ele geçirmek için adamlarınızı kaybettiniz," dedi. "İçlerindeki her neyse büyük bir bedeli olduğu açık. En azından umarım öyledir."

Kadın işaretleri gösterdi. "Hiyeroglif okuyamıyor musun? Ya da okulda sana öğretilirken hep camdan dışarıyı mı seyrettin?"

"Biraz küflendim. 'Tanrı' ve 'köle' sembollerini ve onların bir araya gelerek 'rahip' anlamına geldiğini biliyorum, bu yüzden içlerinde *kutsal* bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum. Geriye kalanlarsa... Şunlar tanrıların adları, öyle değil mi? Hem bir kolyedeki sembol birçok şeyi ifade edebilir; güç, mutluluk, altın. Ben tüm bunları anlamlı bir şey oluşturacak şekilde bir araya getiremiyorum.

"O zaman bu senin için bir yapboz. Zorlu bir iş. Zoru seven bir adamsın ve ben bundan etkileniyorum."

Sen de zorsun ve ben senden hoşlanıyorum, diye düşündü David.

Sonra, bunu gerçekten dile getirmiş olduğunu fark ederek çok şaşırdı.

Zafirah, David'i hazinelerinden yoksun bırakarak yavaşça gözlerini kırptı.

"Ben bunun pek şey... Olduğunu düşünmüyorum..." diyerek başladı.

"Uygun? Anlamlı? Doğru? Haklısın, çok haklısın, kesinlikle. Ben öyle söylemedim. Bu hiç olmadı."

Aptal, aptal, aptal...

David o kadar kolay utangaçlaşıyordu ki bu durumdan nefret ediyordu. Cesaret konusunda eksiği olduğunu düşünmüyordu fakat belirli garip durumlarda alelacele geri adım atıyor, farklılığı ya da gülmeden yaptığı şakaları kendine siper edinip arkasına sığınıyordu. Onu korunmasız ve kırılgan bir duruma sokacak bir

hamleyle baskı yapmaktansa böyle davranmak daha iyiydi.

"İyi," dedi Zafirah. "Evet, o zaman. İyi."

Adamlarından birinin Zafirah'ya seslenişi hem onu hem de David'i sıkıntıdan kurtardı.

"Gitmeliyim," dedi geriye dönerek. "Havayla ilgili bir sorun var."

Duraksadı, sonra tekrar David'e döndü.

"Yoğun bir ateş sırasında insanları kurtarmak için o Bedevi kampına koştun," dedi. "Seni Neftisyanlara satacak olan insanları."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Hiç. Ama hazır zordan bahsetmişken, bunu neden yaptın?"

"Bana doğru olan buymuş gibi geldi. Buna değermiş gibi geldi."

Zafirah gözlerini ona dikti. "Birçok zor şeye değer," dedi son olarak ve yürüyüp gitti.

"HAVAYLA İLGİLİ BİR ŞEY" doğudan esen bir rüzgâr olarak kendini gösterdi. Fakat bölmeleri sıkı sıkı kapatıp oldukları yerde durmaktansa Özgürlükçüler arabalarına atladılar ve konvoy halinde alelacele uzaklaştılar. Gökyüzü ürkütücü bir alacakaranlığa dönüştü, hava yanık gibi kahverengileşti. David, ZT'nin AWN'sine baktığında yerinden oynamış tepelere benzeyen tozdan bir duvarın yaklaştığını gördü. Yaklaştıkça yükseldi ve ufku kapladı. Çok hızlı geliyordu, arabaların gidebildiğinden çok daha hızlı ve dehşet verici bir gümbürtü koparıyordu ki David bu sesi arazi aracının gürültüsüne rağmen duyabiliyordu.

Kum fırtınası konvoy kuyruğunun uç kısmını yuttu. Birbiri ardına araçlar onun dalgalanan gövdesine doğru yutuluyor ve gözden kayboluyordu. ZT ye ulaştığında aracın şok emicilerini sarsan bir *çarpma* yaşandı. AWN, irkilmiş bir kalp gibi yumuldu. Önde ve arkada görüş alanı birkaç yüz metreye düşmüştü.

Kum her yeri kapladı, milyonlarca törpü aynı anda cızırdıyormuş gibi her yeri sıyırdı. Rüzgâr her yönden çarpıyor, arazi aracını şiddetle sarsıyordu. Ön koltuklardaki şoför ve yolcu güvenli bir şekilde kemer takmış, kahkaha atıyor ve bağırıyorken David destek almak için demir çubuklara tutunuyordu. Telsiz alıcılarından sürekli, hızlı ve anlaşılmaz konuşmalar duyuluyor, grubun üyeleri birbirlerini sürekli konumlarından haberdar ediyor ve araç kullanma koşullarıyla ilgili çılgın şakalar yapıyorlardı. Her araba sırada kendinden önde gideni görebildiği sürece kimse kaybolmazdı.

Kudurmuş fırtınanın içinde saatlerce mücadele verdiler. ZT'nin ön cam silecekleri kumu camın kenarına yığarak artık tamamen onlara ihtiyaç duyulmayana kadar yorulmak bilmeden çalıştılar. Bir mucize gibi gökyüzü açıldı. Kum fırtınası kendi kendisini savurmuştu.

Özgürlükçüler yeniden toplandılar. David sarsılmış ve sersemlemiş bir halde dışarı çıkarken Zafirah ZT'nin yanına geldi.

"Bahse girerim uyuyamamışsındır," dedi.

David saçındaki ve kıyafetindeki kumları silkeledi. AWG artık tamamen hava geçirmez olmuştu. "Çok tuhaf bir mizah anlayışınız var."

"Eğlence mi? Yaptığımız şeyi bunun için mi yaptığımızı sanıyorsun?"

"Bana öyle göründü."

"Kum fırtınası bir kamuflajdı. Bu yüzden geceleri yolculuk ediyoruz. Görünmemek için."

"Kim tarafından? Nefler mi? Setikler mi? Biz mi? Hürmısır uçulamaz bir bölge. Burada gözcü uçaklar yok, Sakkara Kuşları yok, hiçbirisi yok. Burada uçmaları yasak."

"İşte yanıldığın nokta burası. Neftisyanların bir gözünün sürekli üstümüzde olduğuna inanıyoruz. Ve yalnızca onlar değil. İnanılmaz derecede dikkatli olmamız gerekiyor."

"Gereksiz şüphecilik bu. Burası büyük güçlerin yeryüzünde

ilgilenmedikleri tek yer. Tanrılar onlara tapınılan ilk toprakların kime ait olduğuna karar veremedikleri için hiçbirisinin buraya sahip olmamasının en iyisi olduğuna karar vermişler. Bu da hiçbir kutsal güç birliğinin üzerinde hak iddia edemeyeceği anlamına gelir. Hürmısır'a karşı ajanlık yapmak bile uluslararası kanunlara aykırı. Dahası bu inançlara aykırılıkla da aynı şeydir."

"Hürmısır, Dinsiz Toprak," dedi Zafirah hafif bir hicivle. "Dünyanın kör noktası."

"Evet!" dedi David. Ona baktı. "Ya da... Hayır?"

Kadın kafasını salladı. "Artık değil."

"Ne oldu?"

"Ne ol*uyor* demek daha doğru. El Aşkara'yı duymadın mı? Işıkgetiren'i?"

"Kimi?"

"Duymadığın açık. Ben Hegemonya devletlerinin kamuyla bu bilgiyi paylaşmasalar da ondan haberdar olduklarından şüpheleniyorum. Neftisyanların ondan kesinlikle haberleri var, Setiklerin de. Onların haberleri var ve ondan çok çok korkuyorlar."

"Işıkgetiren. Kim o?

"Bir adam."

"Başka bir ismi var mı? Düzgün bir isim."

"Var ama çok az insan biliyor."

"Kim bu o zaman, hırsları olan bir mahalli diktatör mü? Tüm Hürmısır'ı ele geçirmeye çalışan, Neflerin sınırlarının ötesinde olmasına rağmen bu sorunu taşımasından ve bölgelerindeki istikrarı bozmasından korktukları birisi mi?"

"Hayır."

"Biraz daha esrarengiz olabilir misin?"

"Bu seni kızdırıyor mu?"

"Açıkçası, evet."

"O zaman mümkün olduğunca gizemli olmak için çaba göstereceğim," dedi Zafirah ve David ilk kez onun kahkaha attığını duydu. Bu alaycı bir kahkahaydı, yine de David'in hoşuna gitti.

"Merakımı uyandırdın ve şimdi de deyim yerindeyse beni havada asılı bırakıp gidiyorsun," dedi David.

"Evet."

"En azından bana onunla ilgili biraz ipucu verebilirdin."

"Neden? Bilmen gereken her şeyi yeterince çabuk öğreneceksin."

"Yani?"

"Nereye gittiğimizi sanıyorsun, David West*ween*ter? Krallar Vadisi'ne gidiyoruz ve orada Işıkgetiren'le buluşacağız."

EL AKSUR

LUXOR'S CORNICHE'TE, Nil kıyısında hizmet veren bir lokantada şiş kebap ve pilavla doldurulmuş güvercin yediler ve yemeklerini buz gibi Alexandria birasıyla ıslattılar. Üçgen yelkenleri tatlı akşam esintisini yakalamak için açılmış Felukalar nehrin üzerinde gidip geliyorlardı. Motosikletler caddede eşek arabalarının ve hasarlı eski Mercedes Lotus taksilerin etrafında dönerek ve havayı çift motorlarının sesiyle doldurarak bir yukarı bir aşağı zortluyorlardı.

Soluklanma durağı olan El Aksur şehri dolup taşıyordu. Zafirah'ya göre burası en parlak döneminde bile bu kadar kalabalık olmamıştı. Hürmısır'ın daha dengeli olduğu, dünyanın her yerinden turistlerin tapınakları ve anıtları görmek ve dünya dininin beşiğinin tozlu atmosferinde soluk almak için buraya sel gibi aktığı eski günlerde bile. Şimdi o selden yalnızca birkaç damla vardı. Artık güneşten yanmış beyaz bir yüzü nadiren görebiliyordunuz ki bu kişiler muhtemelen Yukarı Hürmısır "krizi" ile ilgili ılımlı haberler yazmak için burada bulunan gazetecile-

rin yüzüydü. Ya da bu bir tatil şirketinin, ulusal turist birliğinden aldığı mali destekle gezmeye çıkmış bir üst düzey yöneticisiydi. Farkı ayırt etmek kolaydı. Gazeteci yalnız gelmiştir ve gözüpek görünür. Tatil şirketi yöneticisi silahlı bir muhafızla gelmiştir ve korkmuş görünür.

"Hürmısır'ı ziyaret et," dedi David. "*Muhtemelen* çapraz ateşe yakalanmazsın."

Zafirah, David'in ruhsuz tonlamasının arkasındaki küstahlığı anlamamış gibi başıyla onu onayladı. "İşlerin oldukça düzeldiğini söylemek gerek. Zaman zaman hâlâ milisler arasında bölgesel çatışmalar yaşanıyor ancak son üç yılda barış gibi bir şey yaşamaya çok yaklaştık. Güney ve Kuzey Nil boyunca yeniden ticaret yapıyorlar ve Kahire bizim için, savaşın en kötü günlerinde kendisine sakladığı ilaç ve bebek maması gibi temel malzemeler sağlıyor."

"Bir gün bu ülkenin bir bütün olacağını düşünüyor musun?" diye sordu David yemeğinin etrafında vızıldayan bir sürü sinekten birine eliyle vurarak.

"Bunu düşünmüyorum. Bunu biliyorum."

"Neden?"

"Aynı sebepten, El Aksur dolu şu anda."

"Hepimizin görmeye geldiği şu adam. Senin gizemli adamın, Işıkgetiren. Hakkında bana daha fazla bilgi vermeye hazır olmadığın adam. Yoksa hazır mısın?"

Zafirah bakışını nehrin karşı kıyısına, lahitler ve ölmüş firavunların mekânına, batı kıyısına doğrulttu. Adamlarından birkaçı yakınlarındaki bir masada kümelenmiş, iki tanesi senet oynuyor, diğerleri de bir yandan onları izliyor bir yandan da hamleler konusunda tavsiyeler veriyorlardı. İzleyenlerden bir tanesi kaba saba bir söz etti ve herkes kahkahayla güldü. Şamatanın ortasında masa sarsıldı ve oyunun parçaları etrafa saçıldı, oyuncuların buna canı sıkıldı.

Bu sırada Zafırah gülümsedi, David o sözün oyundan çok kız-

la ve kendisiyle ilgili olduğu fikrine kapıldı.

"Tamam," dedi, konuyu değiştirmenin yerinde olacağı düşüncesiyle. "Sana şunu sormama izin ver o zaman, nasıl oluyor da senin gibi hoş bir kız bir paramiliter çetesinin sorumlusu olabiliyor?"

"Ben hoş bir kız mıyım?"

"Eğitimli, düşünceli, cesur..."

"Bunun yönünü değiştirebilirim. Nasıl oluyor da senin gibi hoş bir çocuk tanrı, tanrıça, firavun ve vatan adına savaşan bir paraşütçü olabiliyor?"

"Çünkü gönüllü olarak yazıldım," dedi David. "Çünkü buna mecbur olduğumu hissettim. Çünkü... başka nedenler vardı."

"Kişisel nedenler."

"Az ya da çok."

"Yani görev duygusu özel gereklili̇klerle birleşti. İç ve dış iki güdü bütünleşti."

"Evet."

"Bende de," dedi Zafirah. "Sebeplerden biri, ben bu bölgenin çocuğuyum ve dış saldırılara karşı savunma yapan bir güç birliğine katılmak bana yapılacak mantıklı bir şey gibi geldi. Ben çocukken, El Aksur doğuda Kızıl Deniz Fellahları, güneyde Aswan Ulemaları ve batıda Bütünleştirici Ordu olmak üzere üç taraftan saldırı altındaydı. Fellahlar bizi komünist ütopyalarıyla ele geçirmek, ulemalar bize işlevini kaybetmiş, siyasileştirilmiş İslam anlayışlarını kabul ettirmek ve Libya'dan parasal destek alan Bütünleştiriciler bizi Neftisyan eyaletlerine ait olduğunu düşündükleri ülkenin bir parçasına dâhil etmek istiyorlardı. El Aksur bu şeylerden hiçbirisine dönüşmek istemedi. Yalnızca El Aksur olmak istedi. Sen, şehrin bunun için ödediği bedeli gördün."

Şehre girerlerken David bomba delikleriyle çapur çupur olmuş sayısız döküntü bina ya da harabe görmüştü. Hâlâ içlerinde sakinleri bulunanlar vardı, çoğunun üzerine elden gitmiş çatıların

görevini gören tenteler gerilmiş, kapı niyetine oluklu saçları, pencere niyetine de politen levhaları vardı.

"Kendisini korumak için, bu saldırılara direnmek için," diye devam etti Zafirah, "El Aksur kendi gerilla ordusunu kurmak zorunda kaldı."

"Özgürlükçüleri."

"Evet. Adım atabilmek için hiçbir şeyleri yoktu. Ne silahları, ne araçları, insan gücü ve yaşama isteği hariç hiçbir şeyleri yoktu. Ama biraz kurnazlık ve dalavereyle ihtiyaç duydukları kaynakları azar azar bir araya getirdiler. Hangi yönden saldırı gelirse gelsin karşılamak ve geri püskürtmek için hazırdılar. Ben silah ve bombardıman sesleriyle büyüdüm. Yıllar geçtikçe o ya da bu nifak El Aksur'u ele geçirmeye çalıştı. Okula giderken sonbahara gelindiğinde birçoğunun ölmüş olacağını bildiğim acemi erleri umumi parklarda talim yaparlarken izlerdim. Benden yalnızca biraz büyük oğlanlar ve kızlar bir tüfeğin nasıl boşaltıldığını ve temizlendiğini, bir yolkenarı bombasının nasıl yapıldığını, bir düşman aracının yalnızca cüruf briketi ve dikenli tel kullanılarak nasıl etkisiz hale getirildiğini öğreniyorlardı. Tüm bunlar bana sıradan bir yaşam biçimi gibi görünüyordu. Elbette öyleydi. Ben bir çocuktum ve bir çocukken her şeyi kendi içinize çekersiniz. El Aksur'un korunması gerektiğini biliyordum. Bir gün onu koruma işini kendim yapmayı umuyordum."

David garsonun bakışlarını yakaladı ve bir bira daha istedi. Zafirah lokanta sahibiyle uzaktan akrabaydı, ikinci dereceden bir kuzen mi ne, ve David'in söyleyebileceği kadarıyla her şey müessesedendi.

"Babam ise, benim öğretmen olmamı isterdi," diye devam etti. "Üniversiteye gitmem gerektiği konusunda kararlıydı, büyük olasılıkla Kahire'de. Dillere yönelik doğal bir yeteneğim vardı. Belki senin ülkende birkaç yıl geçirir, cümle bilgimi ve dilbilgimi mükemmelleştirdikten sonra İngilizce öğretmeni olurdum. Benim yani tek çocuğu için büyük umutları vardı. Bu

yüzden bana Zafirah adını vermiş. Bu yüzden El Aksur Özgürlükçüleriyle birlikte savaşmış, benim güvende olmamı sağlamak ve benim için hayal ettiği geleceği bana verebilmek için. Aslında o bir Özgürlükçü kumandandı. Dokuz yıl önce Karnak'ta büyük bir Fellah saldırgan grubu kapı dışarı ediyordu..."

Zafirah'nın gözleri parıldadı.

"Karnak," dedi. "Eski adı İpet İsut: 'En güzel yerler'. Artık değiller."

David, El Aksur'un kenar semtlerinde Karnak'taki tapınağı gördüğünü hatırladı. Harap edilmiş, direkleri ve köşeli sütunları devrilmiş, sütunlar üzerine oturtulmuş tavanları kırık sütun tarlalarına dönüşmüştü.

Yeni biralar geldi ve Zafirah bir yudum aldı. "Fellahlar o sırada bizi neredeyse alt ediyorlardı. Biz kazandık. Karnak'ın kendisini ve yüzlerce askerimizi kaybettik ama kazandık."

"Baban...?" diye sordu, cevabı bildiği halde David.

"Fellahların bir Skarab tankları vardı. Onu Birleştirici Ordudan *ba* pillerin şarj olmaya devam etmesi için zorla dua ettirdikleri bir rahiple birlikte ele geçirmişlerdi. Tank bizim hatlarımızı harap ediyor, patlayıcı nozülleriyle tırpan gibi biçiyordu. Uzun menzilli klasik silahlar onun zırhını delemiyordu ve hiç kimsenin kısa mesafeden ona karşı herhangi bir şey yapabilecek kadar yanına sokulmasına izin vermiyordu. Babam kendisi için bir roket atar ve bir at bulmuş. Ciğerlerinden aldığı tüm güçle haykırarak tanka doğru at sürmüş. Tank atı onun altından almış. Babamın bacaklarını da almış. Ama babam ona bir taş atma mesafesi kadar yaklaşmış ve tüm ihtiyacı olan da buymuş. Bir şekilde oturabilmeyi başarmış. Bir şekilde roketi ateşlemeyi başarmış. Tank, *ba* enerjisinden oluşmuş büyük bir topla birlikte altmış metrelik yarıçapın içindeki her şeyi, kalabalık bir Fellah grubunu...ve babamı da içine alarak havaya uçtu."

"Bir kahraman."

"Şüphesiz. Ama benim için aynı zamanda bir korkak. Çünkü

o benim babamdı. Kendisini feda etmemesi gerekirdi. Babam olarak kalmaya, beni, annemi sevmeye ve bize göz kulak olmaya devam edebilmek için yaşamalıydı. Kahraman olmak, eve gelmek demekti ve o tüm yaşamını ziyan ederek korkaklık etti."

"Bireylerden daha fazla önem taşıyan nedenler vardır."

"Buna inanıyorsun," dedi Zafirah, iğneleyici bir gülüşle. "Sanırım ben de buna inanıyorum. Ama on sekiz yaşındayken böyle değildi."

"Baban şehri ve seni kurtardı. Sana vaat ettiği geleceği veriyordu."

"Bu şekilde değil ama. Bu şekilde istememiştim." İç çekti Zafirah. "Her neyse, her şey artık imkânsızdı. Üniversite? İngiltere? Hayatımda yeni bir amacım varken nasıl aklımdan geçirebilirdim ki? Bir gelecek bir diğerinin yerini almıştı. Öğretmen olamadım. Sorumluluklarım vardı. Özgürlükçüler yüzlerce bölükleri ve büyük, ilham veren bir liderle beraber yenilmişlerdi. Gönüllü olarak göreve gitmekten ve verilmiş kayıpların telafisine yardım etmekten başka ne yapabilirdim ki?"

"Sözlerine bakılırsa bu senin için bir seçim değilmiş gibi."

"Değildi. Babamın öldüğü anda bu bir çağrıydı."

Bir ürpertiyle beraber Zafirah birasını bitirdi. David onun uzun bir zamandır geçmişiyle ilgili bu kadar çok şeyi kimseyle paylaşmadığı izlenimine kapıldı. Alkol bir etkendi ama David'in kendi ülkesinden olmayışı ve hâlâ onun için bir bakıma yabancı oluşu da yardımcı olmuştu. Çoğu zaman içinizdekileri çok iyi tanımadığınız birine dökmek daha iyiydi. Hristiyanlar eski günlerde içlerini rahiplerine açar, en yakınlarına bile itiraf edemedikleri şeyleri onlara anlatırlardı.

David konuşmanın kendi yönünden de akmasına karar verdi. "Beş yıl önce milyonlarca avropoundluk cirosu olan bir şirketin yönetimine yardım ediyordum," dedi. "Her sabah bir şoför beni Rolls Royce Silver Ka ile işe götürürdü. Beş yıldızlı restoranlar-

da misafirlerimi ağırlardım. Kensington'da, Harrods Pyramid'in hemen köşesini döndükten sonraki bir konakta yaşıyordum. Tüm bunlar ben yirmi beş yaşımdayken oluyordu."

"Ve sen her şeyden subaylık görevi ve cüzi bir maaş için vazgeçtin," dedi Zafirah. "Ya da hepsini kaybettiğin ve başka seçeneklerden yoksun olduğun için mi orduya katıldın? Her iki durum da senin bir aptal olduğun anlamına gelir."

"Kırıcı."

"Gerçi bir tanesi diğerinden daha az aptalca."

"Hangisi?"

"Sen hangisini yaptın?"

"Vazgeçtim, kendi isteğimle."

"İşte bu. Çünkü...?"

"Çünkü birincisi, bunların hiçbiri benim başarım değildi," dedi David biraz da üzülerek. Yönetim kurulundaki konumum bana miras kalmıştı. Onun için çalışmak ve onu kazanmak zorunda kalmamıştım. Şirket büyük büyükbabam tarafından kurulmuştu ve onu yönetme işi nesilden nesile hazır bir elbise gibi aktarılıyor."

"Peki bu ne işiydi? Tam olarak ne yapıyordunuz?"

Yakınlardaki senet oyununu işaret etti. "Şunu."

Zafirah abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Tahta oyunları oynamak mı?"

"Onları yapmak. Özellikle senet tahtaları, parçaları ve oyun çubukları. AW Oyunları? Hiç duydun mu? Bu bizim şirketimiz. Senetin dünya çapında geçerli ilk ve tek patenti büyük büyükbabamın adını taşıyor, Archibald Westwynter. Bu Carter, Carnavon ve başka evanjelist arkeologların Eski Mısır tanrılarını dünyanın geri kalanına taşımakla meşgul oldukları bir zamanda, yani geçen yüzyılın başlarında, Kutsal Diaspora sırasında gerçekleşti. Büyük büyükbabam da herkes gibi bu coşkuya katılmıştı. Tahta üzerinde oynanan oyunlara aşırı düşkündü ve senet oyununun kurallarını anlamaya koyuldu. Oyunun kuralla-

rı en az onlardan bahseden papirüs kayıtları kadar çeşitlilik gösteriyordu. Yaşlı Archibald hepsini okudu ve tek bir biçimde sentezledikten sonra telif hakkını alıp oyunu halkın malı olmaktan çıkarıp kesin olarak kendi kontrolü altına aldı. Sonra oyun takımlarını üretmeye ve satmaya başladı ve çok geçmeden bir milyoner olmuştu. O zamandan beri ailem senet satma işinde."

"Ben bunun para kazanmak için eğlenceli bir yol olduğunu düşünürdüm."

"Pek sayılmaz. Şu anda şirket o kadar büyük ki gerçek anlamda kendi kendisini yönetiyor. Küçük yöneticiler, tedarikçilerin ihtiyacımız olan ham maddeyi mümkün olduğunca ucuza sağlamaya devam ettiklerinden emin oluyor ve fabrikalar her ay talep edilen sayıda üretim yapmayı sürdürüyor. En tepedeki kişinin tüm yapması gereken küçük yöneticileri tepeden izlemek, kârı hesaplamak ve kimsenin bizi kazıklamadığından emin olmak için gözden geçirmek. Bu ve arada sırada taklitçiler ve rakiplere karşı açılan fikri haklara yönelik davaları düzenlemek. Ekonomi ve İktisat Bilimleri mezununu birini bir yana bırak eğitimli bir maymun bile yapabilir bu işi."

"Yani bu işten nefret ediyordun."

"Nefret biraz fazla sert. Bundan yorulmuştum. İlk başlarda bir aile mirası duygusu, bir aile sorumluluğu vardı ama oldukça hızlı bir şekilde sıkıcı oldu bu. Daha sonra yalnızca bir angaryaydı. Sanırım buna bu şekilde dayanabilirdim. Dişimi sıkıp devam edebilirdim. Sonuçta babam için ve onun babası için yeterince iyiydi ve benim için de iyi olmalıydı. Ama sonra..."

David hazır hissedebilmek için durakladı. Burası onun hikâyesinin en zor kısmıydı, Zafirah'nın hikâyesinin babasından söz eden bölümüne benziyordu. Onun bu benzerliği gözden kaçırmadığından emin olmak istiyordu.

"Sonra?" dedi Zafirah.

"Kardeşim öldü," dedi David. "Dört yaş küçük erkek kardeşim. Steven. HPMS *Immortal* gemisinde deniz asteğmeniydi.

Zırhlı bir gemi. Ege Savaşı sırasında yitirildi. Nef filosuna yardım etmek için Boğaz'da yüzen Crocodile sınıfı bir Setik avcı-katil deniz altının torpiliyle tahrip edildi. Görgü tanıklarının söylediğine göre üç dakikalık bir solukta battı. Suyun dibini boyladı. İçindeki hiç kimsenin yaşama şansı yoktu. Dokuz yüz askerlik mürettebatın hepsi gitti. Ve *Immortal* o gün kaybedilen on sekiz Osirisyak gemisinden sadece bir tanesiydi."

"Yine de Hegemonya, savaşı kazandı."

"Sizin Karnak'taki Özgürlükçüleriniz gibi Pyrrhik bir zafer. Öyle bir bedelle kazanıldı ki buna değip değmediğini bilemiyorsun. Bu olayın ardından hükümet Nefler ve Setikleri bir barış planıyla yaklaştırmaktan söz etti. Lobiler Ege'ye gücümüzün daha fazla yetmeyeceğini söyleyerek kampanyalar düzenlediler. Nefler, bu fikre sıcak baktılar. Onlar da söylenmesi gerekenleri söylediler sonuçta. Fakat elbette hiçbir yere varılmadı. Avrupa'daki bütün büyük rahipler ve dini kraliyet danışmanları barışın İsis ve Osiris'in isteklerine ters düştüğünü söyleyerek karşıt tavsiyeler veriyorlardı. Horusitler de barış fikrine tamamen muhaliftiler. Jeb Wilkins yaptırım, ambargo ve benzeri tehditlerde bulundu. Hey gidi Pastör Başkan Wilkins. Ona göre bir barış planı 'beş sihirli fasulye karşılığında ineğini satmak' demekti. Setiklere gelince, Din İşleri Komiserliği, Afro-Arap Din Meclisini düşünsel olarak bile yasakladı bu nedenle elbette Nefler boyunlarını büküp yasayı kabullendiler çünkü bu sizin için İkili-Kıta Paktıydı."

"Kaçırılmış bir fırsat," dedi Zafirah.

David'in yüzü buruştu. "Bu kontrolümüz dışındaydı, öyle değil mi? Biz insanlar istesek de istemesek de tanrılar her zaman savaş istiyorlar. Bu onların isteği ve eğer biz onların emirlerine uymazsak sevgilerini kaybederiz ki bu düşünülemez bile. Onlar kendi aralarında savaşıyorlar, bu yüzden biz de öyle yapmak zorundayız. Osiris ve İsis, Set'in yaptığı şeyi asla affetmeyecekler, bundan dolayı Avrupa'nın Rusya ve Çin'le arasında her zaman

sürüp giden bir anlaşmazlık olacak; tabii Neftis'in Set'e duyduğu aşk yüzünden Afrika ve Orta Asya'yla da öyle. Ve Birleşik Devletler her zaman Avrupa'ya destek olacak çünkü Horus ebeveynlerine sadık iyi bir evlattır ve Set'ten nefret ediyor. Anubis de Set'e karşı pek sevgi dolu değil, bu yüzden Japonya ve Güney Doğu Asya sonsuza dek Çin'in arkasından konuşacaklar; bu arada Horus'un çocukları hiçbir konuda hemfikir olamadıkları için Güney Amerika cehenneme dönmüştür. Bu durum hiçbir zaman iyiye gitmeyecek. Bir asırdır hiç durmadan devam eden bir savaşın içindeyiz ve muhtemelen savaşmadığımız bir zaman olmayacak. Yani..." Omuz silkti. "Ne denli feci olursa olsun bir deniz savaşının küresel meselelerimizde tümden bir değişiklik başlatma ihtimali oldukça düşük. Barışı istemekten söz eden insanları takdir edebilirsin ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilirsin."

"Fazla kadercisin," dedi Zafirah.

"Sadece gerçekçiyim. Jeopolitika demek teopolitika demektir ve bizim bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"İnsan ırkının kendi kaderiyle ilgili bir söz hakkı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Müşterek olarak. Hiç yok. Bireysel olarak? Emin değilim. Bak bana. Yolumu değiştirdim, öyle değil mi? Orduya katıldım. Hayatımda daha işe yarar bir şey yapmam gerektiğini hissettim; daha ciddi bir amacı olan, gerçekten önemi olan bir şey. Steven'ın ölümü..."

Acı bir süreç. David'in belleğinde kara bir yama, mürekkeple lekelenmiş bir kitap sayfası ya da uzun, bulutlu bir mevsim gibi. Annesi kendi içine dönmüş, iletişimsiz, çoğunlukla sakin yaşıyordu. Günün büyük kısmını, Steven'ın Dartmouth'a doğru gönüllü yazılmak için yola çıktığı o sabahtan beri hiçbir değişikliğe uğramamış boş odasında geçiriyordu. Steven'a adanmış bir mabetti burası. Ya da gerçek bir mabede, İsis'in mahalli tapınağına ziyarete gidiyor, süt ve ekmek adıyor, Çocukların Ko-

ruyucusu'na güç vermesi ve yol göstermesi için dua ediyordu. Öte yandan Jack Westwynter sanki bir rüyada hareket ediyormuşçasına yaşam devinimlerini gözden geçiriyordu. İçiyordu. Kahvaltıdan gece yarısına değin yavaş yavaş, sürekli, korkusuz bir şekilde içiyordu. Karı koca her ikisi de Steven'ın ölümünün neden gerçekleştiğini, her birinin bunun olmasını engellemek için ne yapmış olmaları gerektiğini anlamak için savaş veriyorlardı. Her biri gizli, suçlayıcı bakışlarla suçu bir diğerine atıyor, bir yandan diğerinin suçlamasını kabulleniyor ve belki bu kabulleniş ödüllendirilir diye düşünüyordu. Ve David tüm bunların dışında duruyor, anne ve babasını kendi acılarıyla bildikleri gibi uğraşmaları için kendi hallerine bırakıyor ve kendi bildiği şekilde acısının üstesinden gelmeye çalışıyordu. Steven'a kızıyordu. Böyle dik başlı, isyankâr bir herif olduğu için. Kendisine sunulan altın fırsatlara sırtını dönüp hiç bitmeyecek bir kavgada savaşmaya gittiği için. Steven'a bu kadar ...

Bu kadar...

Bu kadar *haklı* olduğu için.

"Bunu anladım," dedi Zafirah'ya. "Bir sabah işe giderken bunu aniden anladım. Steven'ın öldükten sonra aldığı bir madalyayla, Boğulurken Cesaret Göstermek miydi neydi bilmiyorum, bir Altın Arı'yla birlikte Amirallikten gönderilen bildiri mektubundan bir ay sonraydı sanırım, anladım. Aslında Steven'ın doğru olanı düşündüğünü anladım. O ana kadar Steven benim için tam anlamıyla bir hataydı, yapması gerekenin hep tam tersini yapan, her zaman doğasına aykırı biriydi. Ne diye bu kadar sorun yaratıyordu? Ne diye oyunu bozuyordu? Ama sonra birden kendime geldim. Orduya ailesinden kaçmak ya da sorumluluklarından kaytarmak için katılmamıştı. Bunu, bir başkasının istediği adam değil kendi istediği adam olmak için yapmıştı."

"Ve sen de aynı şeye ihtiyaç duyduğunu anladın," dedi Zafirah.

"İşte bu. İşte tam olarak bu. Tam isabet. Tüm yaşamım bo-

yunca benim dışımda herkes benim adıma seçimler yapıyordu. Artık seçme sırası bendeydi. Bu yüzden Rolls Royce'un cam bölmesini tıkladım. Şoföre ofise gitmediğimizi söyledim. Ondan sol yerine sağa dönüp Howard Carter Memorial'a gitmesini istedim. Çok kısa süre sonra bir kayıt bürosunun önündeydik. Ve hepsi bu."

"Zavallı küçük, zengin çocuk orduya kaydoldu ve uçaklardan atlamaya başladı. Bahse girerim Anneciğin ve Babacığın buna memnun olmamışlardır."

"Küplere bindiler."

"Bir oğulları savaşta öldü, diğeri de aynı yoldan gitmek istiyormuş gibi davranıyor..."

"Beni kaydetmemeleri için babam onlara para vermeyi denedi. Kim bilir ne kadar para teklif etti. Onlar bunu almazlardı. Paraya gereksinimleri yoktu. Onlara taze bedenler gerekliydi."

"Ama sen o sırada özverili miydin bencil mi?"

"Doğrusunu mu istersin?" David kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Belki her ikisinden de biraz. Bildiğim şey, yeterli bir asker olduğum. Ordu da kesinlikle böyle düşünmüş olmalı ki beni görevimi yapmam için altı aylığına dosdoğru Sandhurst'a yolladı. Bu, bana duyulan güvenin bir kanıtı ve ben bunu hak ediyorum. Bu, benim gerekçelerim ve yeterliliklerimden hiç şüphe duymadan yapabileceğim tek iş. Bunu seviyorum. Yoldaşlık etmeyi, disiplinli hayatı, amaç duygusunu, hepsini. Ben, sanırım bunun için yaratılmışım ve yapabildiğim sürece yapmaya devam edeceğim. Bununla mutluyum."

"Söylediğin gibi, savaş bitmeyecekmiş gibi görünse bile mi?" dedi Zafirah. "Bu savaşa katılmış olmak seni ölümün kıyısına getirmiş olsa bile mi?"

David bunun üzerine düşündü. "İstediğin şeyi yapıp mutlu olmak, istemediğin şeyi yapıp mutsuz olmaktan iyidir. Steven bana bunu gösterdi. Ve hey..."

Bira şişesini havaya kaldırdı.

"Hâlâ buradayım, öyle değil mi?"

SONRA BİR an geldi. Sadece bir an. Zafirah onlara Medinat Habu tapınağının karşısında ucuz bir otel ayarlamıştı. Zafirah'nın El Aksur Özgürlükçüleri sarhoşluktan sendeleyerek yatmaya gidiyorlardı. Yalnızca o ve David geride kalmışlar, ayakta duruyorlardı. Onlar için iyi geceler deyip farklı odalara gitme zamanı gelmişti. Ya da belki öyle olmazdı.

Yemekte kendileriyle ilgili gerçekleri birbirleriyle paylaşmışlardı. Acı anıları zeytin dalı uzatır gibi sunarak birbirlerine el uzatmışlardı. David tam olarak ne olduğunu söyleyemese de ikisinin arasında bir şeyler oluşmuştu. Büsbütün olmasa da hemen hemen tam bir samimiyetti. Koridorun titrek ışığında yüzyüze geldiler. Zafirah bakışlarını kaldırıp David'e doğrulttu. David dudaklarının üzerinde terlemiş yumuşak tüyleri fark etti; o kadar zayıf ve silik bir bıyıktı ki ancak bu denli bir yakınlıktan görülebilirdi. Bu bir ayrılma anı değildi. Olsa olsa tam tersiydi. Kızı öpmek için neredeyse eğiliyordu. Bunu yaparsa bir sorun olmayacağını hissetmişti. Dünyadaki en doğal şey olacaktı bu.

Bir an.

Zafirah geri çekildi.

"Yarın büyük gün," dedi gıcırdayan yer tahtalarında odasına doğru ilerleyerek. "Uykuya ihtiyacımız var."

Ardından kapı kapandı.

David'in içinde arkasından gidip o kapıyı çalmak için bir istek uyandı.

Ama bu istek o kadar güçlü değildi. Bu istek, toprağın daha da derinine inmeye ihtiyaç duyan bir tohumdu.

Gidip yattı. Sivrisinekler bütün gece boyunca onu delirtircesine vızıldayıp durdular.

SARAY

Dünyaların içinde dünyalar. onların da içinde başka dünyalar vardır. Bir tanrı onların herhangi birinde ya da hepsinde olabilir. Bir tanrı örneğin, her haliyle, sohbet ederken, gülerken, düşüncelere dalarken Güneş Kayığı'nda yolculuk ediyor olabilir. Aynı anda başka bir yerlerde başka bir durumda var olabilir. Tanrı olmak demek belirli bir anla ya da ortamla sınırlanmamış olmak demektir. Pantheon'daki en önemsiz varlık bile aynı anda iki yerde bulunabilir ki, Pantheon'daki en önemsiz varlık olmaktan başka her şeydir Ra.

Ra, Osiris ve İsis'in sarayında. Hem hayal edilebilecek hem de hayal edilmesi mümkün olabilecek en büyük avluda duruyor. Kemerler onu başka salonlara açılan oradan da sayısız başka salona doğru uzayan bir dikdörtgen şeklinde sarıyor. Sütunlar palmiye yaprağı şeklindeki başlıklarla süslenmiş. Etrafları altın ve gümüş alaşımla kaplı. Beyaz yaseminden çelenklerle çevrelenmişler.

Avlunun ortasında bir çeşme yer alıyor ve kristal berraklığındaki kıvrımlarında ve fıskiyelerinde yeryüzündeki yaşamdan anlık görüntüler beliriyor. İnsanların görüntüleri bu berrak ekranın içinde parılda-

yarak bir görünüp bir kayboluyor. Bir bebeğin dünyaya gelişi. Okuldaki bir çocuk. Bir çift genç aşığın birleşmesi. Bir adam ve bir kadının evlilik töreni. Bir çalışanın terfi edişi. Bir annenin tapınakta hürmetlerini sunuşu. Ölüm yatağında bir dede. Uçup giden zamanlar. Bir varlar bir yoklar. İnsan yaşamları gibi. Göz açıp kapayana dek biten.

Osiris ve İsis avluya el ele giriyorlar. Evde giyilmiş gibi değil de başlarının üzerinde uçuyormuş gibi duran, şapkadan çok haleye benzeyen altın ışıktan başlıklarının dışında bir şey giymeyerek çıplak olmayı tercih ediyorlar. Osiris iki sıra tüyle süslenmiş, ucunda küçük bir güneş yuvarlağı bulunan Atef tacını takıyor. İsis'in başlığı, hangi yönden bakıldığına bağlı olarak bir taht ve bir akbaba arasında değişiklik gösteriyor.

Çift, büyük büyük amcalarının önünde saygıyla eğiliyor.

"Varlığınla bizi onurlandırıyorsun, Ey Yaşam Veren," diyor Osiris.

İsis el çırpıyor, "Bal likörü!" diye emrediyor. "Zeytin! Hurma! İncir! Bamya!"

İkramlar, çocuğa benzer yaratıkların taşıdığı gümüş tepsilerin içinde çabucak getiriliyor. Hızlı hareket eden, belirsiz canlılar bunlar, ayaklarıyla ıslık sesi çıkarıyorlar ve alıcı kuşlara has bir iz taşıyorlar.

Üç tanrı oturuyor, yiyor, içiyorlar.

"İçin kararmış senin büyük büyük amca," diyor İsis sonunda, her iki ev sahibinin buyrukları yerine getirildikten, konuk rahatladıktan, karınlar doyduktan ve kadehler boşaldıktan sonra. "Bize aklındakinin ne olduğunu söyle."

Ra içini çekiyor. "Gerçeği söylemek gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Çok mu acın var?"

"Yalnızca bir tane ama biçimsiz bir acı, ne başı ne sonu ne de ortası varmış gibi. Şeklini kavrayamıyorum."

"Yoksa biz miyiz, Babamız?" diye soruyor Osiris. "Ailen mi? Ben öyle olduğunu tahmin ediyorum." Osiris'in çıplak teni boyunca bir dizi feci kırmızı yara izi görülebiliyor. Bir tanesi tam omzunun altından kolunu çevreliyor. Bir başkası boynunun etrafında. Birkaç tanesi

gövdesini çaprazlama bölüyor. Gövdesi paramparça edilmişti, on dört parçaya ayrılmış ve bu parçalar bir zamanlar Mısır adı verilen ülkenin farklı yerlerine savrulmuştu. En sonunda tekrar bir araya getirildiler, etler yeniden birbirine kaynaştırıldı ama o dehşet verici parçalanmanın damgası duruyor. Osiris kendi içinde muhteşem uyumu olan mükemmel bir vücuda sahip. Yaralar ona kendilerine has tuhaf vahşi bir güzellik katıyorlar.

"Bizim anlaşmazlıklarımız sana her zaman acı verdi Ra," diyor İsis, kardeş-kocasının mevzusunu sürdürerek. "Bizi izlediğinde bunu her iki gözünde görebiliyorum. Güneş gözün sönükleşiyor. Ay gözün soluyor. Bizim farklılıklarımızı bir yana bırakıp uyum içinde yaşayabilmemizi diliyorsun."

"Daha fazla söze gerek yok," diyor Ra. "Sizin bitmek bilmez kininizi ve düşmanlıklarınızı kabullenmeyi kendime öğretmiştim ama belki de bunaklıktan artık tüm bunları eskiye nazaran çok daha üzücü buluyorum."

Evli kardeşler bunaklık *sözcüğüne telaşlanarak kibarca itiraz ediyorlar:* Hayır, hayır, sen yaşlı değilsin, zihnin her zaman olduğu kadar açık, içinde hâlâ sonsuzluğu taşıyorsun.

Ra, bu güç verici yorumları savuşturuyor. "Aranızda birleşme sağlamayı amaçlayarak yapılan hareketin salt içinizdeki ayrılıkları daha da şiddetlendirmesi beni kederlendiriyor. İlk Aile, yeryüzünün kontrolünü sizlerin eline verdiğinde amaçlanan şey sizi bir araya getirmekti, paylaşılan bir sorumluluktu bu. Bu sizin için yeni bir anlaşmazlık sebebi oldu ve öyle görünüyorki tam tersi bir etki yarattı."

"Hâlâ başlarındayız," diye ileri atılıyor İsis. "İlk Aile, nihayet diğer tanrıların sonuncularını yok ettiğinden beri sadece bir asır geçti. Sadece yüzyıl, bu süreye bakılırsa hükümdarlığımızın henüz emekleme çağında olduğu söylenebilir. Muhtemelen bir yüzyıl daha geçirdikten sonra işler yoluna girer."

Osiris ikna olmuş görünmüyor. "Asla sevgili gelinimle çatışmak istemem, o ki Her Yeni Doğanı Memesiyle Besleyendir," diyor. "Ne var ki, bilhassa ben erkek kardeşim Set'e karşı mutlak bir aşağılama duyma-

dığım bir zaman olabileceğini öngöremiyorum. Bırakınız affetmeyi, bunu aklımdan nasıl geçirebilirim? O sırtlan çocuğu beni devirmeye kalkıştı. Benim için yaptığı bir tabuta hileyle soktu beni. Sadece benim bedenimin sığabileceği şekilde tasarlanmış bir hediye olduğunu söyledi. İçine girdim, şiddetle kapağı indirdi, çiviledi ve sonra tabutu Nil'e atıp beni boğulmaya terk etti. Ve bu yalnızca daha başlangıçtı."

İsis, kocasının dizini okşadı. Onun bu nutuğunu binlerce kez duymuştu. Osiris ne bunu okumaktan ne de bu olayın ona hissettirdiği haklı öfkeyi duymaktan yorulmak bilmiyordu.

"Kabul etmelisin kocacığım, bu bir bakıma senin hatandı," diyor zarif, kadınsı bir tonla alay ederek. "Kardeşimizin senin için bir şeyler planladığı oldukça açıktı. Set'i tanımıyor musun? Aldatmak onun doğasının bir parçasıdır."

"Bu denli güven duyduğum için beni bağışla!" diye aniden parlıyor Osiris. "Sen bir tuzak görmüş olabilirsin. Benim tek görebildiğim kardeşçe bir iyi niyet göstergesiydi."

"Ama Set'in seni ne kadar kıskandığını biliyordun. Mısır insanlarının sana gösterdikleri sevgiye ve sana ettikleri ibadetlere nasıl nefret beslediğini biliyordun. Her neyse o tabutun içinde çok uzun süre kapalı kalmadın. Ben gelip seni Lübnan kıyısında, Byblos'ta buldum. Orada gizemli, mucizevi bir ağacın yetiştiğini duyduğum an onun sen olduğunu anladım. Tabutu Mısır'a geri getirdim ve seni gerektiği gibi defnetmeye hazırlanıyordum..."

"Set yeniden ortaya çıktığında," diyor Osiris, "tabutu kaptı ve beni parçalara ayırdı." Bu hatırayı yeniden yaşamak yüzüne ve sesine bir sertlik ifadesi katıyor. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Güven bana bunu istemezsin."

"Ama sonra seni yeniden bulduk tatlım. Neftis ve ben. Her yeri aradık, senin her bütün parçalarını bir araya topladık ve seni bir kez daha bir bütün haline getirdik."

"Hemen hemen bir bütün." Osiris somurtarak iki tanrıçanın yerini dolduramadığı o tek bir parçanın eskiden durduğu yere, önüne bakıyor. Bir balık, penisini yutmuştu. Şimdi onun yerine ahşaptan bir penis ta-

kılıydı. Güzelce orantılanmış, cilalanmış bir sedir ağacı parçasıydı fakat elbette organın aslı değil. Asıl organın işlevini tam olarak yerine getiren bir benzeri ama aynısı değil.

"Ve ben," diyor Ra, "sana yeniden nefes verdim, sen ve İsis yeniden birlikte olabilesiniz diye ki bunun sayesinde bir oğlunuz oldu. Masal mutlu sonla bitiyor, Osiris. Zarar gördün ama sanırım onarılmaz bir zarar değildi."

"Onarılmaz değil miydi!?" diye dalga geçiyor yeğeni. "Bunun tam tersini söyleyen sahte bir penisim var."

"Benim bu kısımdan hiç şikâyetim yok," diyor İsis muzip bir gülümseyişle. "Hem de hiç."

Bu yorum eşini rahatlatıyor. "Sağol aşkım," diyor karısına her zaman düşkün olan Osiris. "Ben seni memnun etmek için yaşıyorum. Ama öyle bile olsa Set olmasaydı sağlam bir adam, bir bütün olacaktım."

"Ve Set bunu telafi etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor," diyor Ra, "bunu ve daha başka birçok suçu. Bununla tatmin olamaz mısın? Bu meseleyi tamamen bir yana bırakamaz mısın?"

Osiris sadece bir anlığına bu öneri üzerinde düşünüyor.

"Set beni öldürmekle ölülerin hükümdarı olmaya mahkûm etti," diyor. "Bu onur duyarak yer aldığım bir makam ve görevlerimi memnuniyetle yerine getiriyorum."

Hangi görevler? *Ra kendi kendine düşünüyor.* Anubis bütün işi yapıyor. Sembolik olarak sorumluluk sende ama Kamış Tarlası'ndaki çalışanların başında asıl duran kişi yeğenin.

"Ama," Osiris devam ediyor, "bu bana duyulan güven sayesinde değil, benim kendi tercihimle kabul edeceğim bir şey olmalıydı. Bunu ve Set'in bana yönelik diğer saldırılarını düşünecek olursak sözde Çölün Efendisi'yle olanların mazide kalması konusunda gönüllü olur muyum? Hayır." Yumruğunu sıraya vuruyor. "Olmam."

"Ve bu arada," diyor Ra, "aşağıda yeryüzünde, insan ırkı bir kargaşa girdabında yitip gidiyor bunun büyük ölçüde sebebi senin ve Set'in aranızdaki meseleleri yoluna koyamayışınız."

"Öyle olmalı," diyor Osiris. "Ölümlüler bize tapınıyorlar bundan do-

layı da bizim dileklerimiz ve arzularımıza uygun hareket etmeliler. İşler böyle yürüyor ve yürümelidir."

Kararlılıkla söylendi bu. Uzlaşmaya yer bırakmadan.

Ra ayağa kalkıyor ve ayrılmak için izin istiyor. Osiris ve İsis sarayın dışına kadar tüm nezaketleri ve iyi dilekleriyle ona eşlik ediyorlar.

Ra yeniden Güneş Kayığı'nda. Ra yalnız bir yerdeki yalnız bir varlık. Her zaman öyle olageldi.

Yekede Maat, "Efendim? Her şey yolunda mı?" diyor.

Hüzünle başını sallıyor Ra. "Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyorum. Zor bir teşebbüs, hatta belki imkânsız ama yine de denemem gerek. Bir şekilde soyumdan gelenlerin savaşını sonlandırmam gerek. Bütün bunlar gereğinden fazla büyüdü. Onları barışta birleştirmem gerek."

Maat kendi kendine gülüyor, sakin, akıllı bir gülümseyiş bu. Ra kararı verdi. Bu gerçekleşecek.

Ra yüzünü ovuyor.

"Barış mı?" diyor kendi kendine. "Delirmiş olmalıyım."

IŞIKGETİREN

Akşamın erken saatleriydi ve insanlar hacılar gibi nehri geçiyorlardı. Feribotlar yolcularının ağırlığıyla inildiyordu. Felukalar küpeşteleri insanla dolu bir şekilde suyun içinde alçaktan süzülerek limanın dışına doğru bir ileri bir geri zikzaklar çiziyorlardı. Öyle görünüyordu ki, El Aksur'daki nüfusun tamamı Nil'in bir kıyısından diğerine seyahat ediyordu, kitlesel bir göçe benziyordu bu. Herkes bağırıyor, herkes hevesli görünüyordu, neler olduğunu anlayamayacak kadar küçük çocuklar bile. Ortada bir bayram havası, ivedilikle gerçekleştirilmesi gereken bir ters akım vardı. Doğu kıyısına varmalarının ardından David, Zafirah, Özgürlükçüler ve o kalabalıkla birlikte El Fadiyah Kanalı'nın üzerinde uzanan köprüdeki tıkanıklığın içinden geçip, Ramesseum'a doğru giden ovayı aşarak Soylular Vadisi'ne geçtiler ve Hatşepsut Tapınağı'na vardılar. Burası haccın sona erdiği, insanların durup o büyük mabedin önündeki düz geçitte bir araya toplandığı yerdi. Mabet kireçtaşından sarp bir uçurumun karşısında yükselen teraslardan oluşmuş bir yapıydı.

Geniş bir rampa, tapınağın ikinci katına doğru yükseliyordu. David tapınağın çevresine sıralanmış projektörleri ve kurulmuş ses sistemini gördü. Tüm bunlar rampanın üst başında yer alan, taştan yapılmış iki aslanın arasındaki platformun üzerinde bulunuyordu. Etrafına bakındı. Kalabalığın sayısı çoktan bin civarını bulmuştu ve daha, çok daha fazlası etkinliğin başlamasına henüz yarım saat olmasına rağmen dört bir yandan akın ediyordu. Güneş Theban Dağı'nın üzerinde kayboluyordu. Heyecanlı seslerin oluşturduğu uğultu sağır ediciydi.

"Aklından notlar mı tutuyorsun?" dedi Zafirah. "Üstlerin için rapor mu toparlıyorsun?"

Biraz suçluluk duyan David, "Sadece gözlemliyordum. Sanki ben bir casus falanmışım gibi konuşuyorsun. Hatırlamıyor musun? Beni sen davet ettin. Tüm bunları görmemi isteyen sendin."

"Sadece şakalaşıyorum. Çok meraklı bir halin var hepsi bu."

"Meraklı olduğum doğru. Kim olmaz ki? Bu çok ilginç."

"Bu yüzden mi karargâhla görüşme yapmadın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugün tamamen kendi başınaydın. El Aksur'un her yerinde ödemeli telefonlar var. Otelimizin lobisinde de bir tane var. Yine de hayatta olduğunu haber vermek için hiç kimseyle bağlantı kurmadın."

"Bunu nereden biliyorsun? Belki de casusluk yapan sensin."

"Söylediklerim doğru değil mi?"

"Doğru olması neyi değiştirir?"

"Eğer öyleyse kandırılıyorum demektir," dedi Zafirah. "Kuşkusuz eğer kaybolmuşsa ve öldüğüne inanılıyorsa minik askerimizin ilk görevi emir subaylarına hayatta olduğunu bildirmektir. Tabii eğer asker kaçağı olarak bilinmek istemiyorsa."

"Ben asker kaçağı değilim. Ordunun fark ettiği kadarıyla görev zayiatıyım."

"Bugünden itibaren senin bir asker kaçağı olduğunu söyleye-

bilirim."

David biraz düşündü. "Anlayacağın, herkes benim öldüğümü düşünüyor. Yüksek rütbeliler için bu arzulanan bir sonuç. Bunun aksi onlar için sıkıntı verici olurdu. Bu yüzden şu anki şartlara göre ölü olarak kalmamda yarar var. Bunun kimseye bir zararı yok ve tuhaf bir şekilde bana hayat veriyor."

Afallayan Zafirah, "Ölü olmak hayat mı veriyor?" dedi.

"Evet, biliyorum."

"Peki ya annenle baban? İyi olduğunu bilmeyi hak etmiyorlar mı?"

"Annem ve babam..."

Jack Westwynter: "Benim bir oğlum yok. Beni duyuyor musun, David? Şu andan itibaren bu saçma sapan kararından vazgeçmezsen eğer, benim bir oğlum yok. Git kendini öldür ve gör bakalım umurumda olacak mı?"

"Beş yıldır onlarla görüşmüyorum," dedi David. "Eğer onları şimdi arayacak olsaydım babam ahizeyi kaldıramayacak kadar sarhoş, annemse kendisini teskin eden perileriyle telefonu duyamayacak kadar uzaklara gitmiş olurdu."

"Üzücü."

"Evet, Westwynter hanedanının bağları hemen hemen çözüldü." Gülüşü bir yumurtanın kabuğu kadar kırılgandı. Ben bu bağın en son yıpranan parçasıyım, sondaki en gevşek kısmıyım yani."

"Hiçbir zaman çok geç kalınmış değildir, David Westwynter. Şaşıracaksın ama her şeyin tamiri mümkündür."

"Senin şu uçsuz bucaksız iyimserliğin nereden geliyor Zafirah?"

"Deneyimden. İnsanlara duyduğum inançtan. Umutsuzluğu tatmış olmak ve onun yaşamın düşmanı olduğunu anlamış olmaktan."

"Aynı zamanda saygıdeğer Işıkgetiren'den?"

"Ah evet," dedi Zafirah ciddiyetle. "En çok da ondan."

"O zaman onun söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum," dedi David.

Ve fazla beklemesine gerek kalmamıştı. Yirmi dakika içerisinde gökyüzü kararmış, tapınağın önündeki alan tıklım tıklım dolmuştu ve gösteri başladı.

Önce bir gümbürtü seliyle birlikte projektörler yandı. Birkaç bin insan suskunlaştı. Büyük hoparlörlerden bir argulun kıvrak müziğinin sesi yayıldı. Kamıştan çıkan uzun ve tiz notalar bir yükselip bir alçalarak titrek bir ses oluşturuyordu. Bu sesi dinleyen David, kobrasını sepetinden çıkarmaya çalışan bir yılan oynatıcısını düşünmeden edemedi. Argula sistrumun titrek şıngırtıları ve tefin arada bir çıkışları eşlik ediyordu.

Müziğin gidişatında bir yükseliş yoktu. Yavaş yavaş müziğin sesi kısıldı, müzik sonlandı, daha sonra bir adam tapınağın içinden basamakları tırmanarak çıktı ve kayıtsız uzun adımlarla platforma doğru ilerledi. Kalabalıktan birkaçı ıslık çalıp tezahürat yapsa da insanların büyük kısmı sessizdi. David tahmin ettiği gibi gürültülü bir şekilde ortaya çıkmaktansa Işıkgetiren içeriye sakin bir giriş yapmıştı. Bunun öyle şamatacı bir demagog olmadığını fark etmişti. Bu başka bir şeydi, daha incelikli ve hatta belki de daha kuvvetli.

Işıkgetiren'e dikkatle baktı. Yüz fitlik bir mesafeden oldukça uzun bir adam gibi görünüyordu. Biçimli vücudunu belirginleştiren yeşil düz bir tulum giyiyordu. Duruşu rahat ve güven doluydu. Yüzüne gelince...

Bu bir surat değildi.

Işıkgetiren'in yüzünün tamamı müslin ya da tül cinsinden ince beyaz bir kumaşla sıkıca sarılmıştı. Yüz hatları safi çukurlardan oluşuyordu. Hiçbir çıkıntı yoktu. Saç ve kulaklar yoktu. Tulumun yakasının üstünde sadece, aya benzer soluk, yassı bir yuvarlak vardı. Işıkgetiren'in ellerinde deri eldivenler vardı. Cildinin hiçbir yeri açıkta değildi. Onu ayırt etmeye yarıyacak hiçbir şey yoktu. Herhangi bir kimse olabilirdi. Hiç kimse ya da

herkes de olabilirdi. Işıkgetiren meçhuldü. O evrenseldi. Hürmısırlı Sıradanadam'dı.

Dalgalı iniş çıkışlarıyla argulu hatırlatan sesi sıcak ve bal gibi tatlıydı. Bir derinliğe, kulakta algılanmasını oldukça kolaylaştıran bir titreşime sahipti.

Zafirah tercüme etti.

"Arkadaşlarım," dedi Işıkgetiren, "Hürmısırlı yurttaşlarım. Hepinize geldiğiniz için teşekkür ediyorum. Buraya güzel ve bağımsız ülkemizin dört bir yanından, çölden, şehirden, kıyıdan ve dağdan, ihtişamlı bir anı paylaşmak için kalkıp geldiniz."

Hitabının yükselen gümbürtüsü kalabalığı dolaşarak uzaklardan yankılandı. Kısa bir süre öncesine kadar birçoğunuz amansız düşmanlardınız. Şimdi buraya müttefik olarak, beraberlik ruhuyla, daha üstün bir tanrı adına düşmanlığı bir yana bırakmayı arzulayarak geldiniz. Yıllar boyunca Hürmısır'ı bir veba gibi saran ve onu büyük bir devlet olmaktan -ki bunu yapabileceğini biliyorduk- alıkoyan iç savaş sona erdi. Sizin buradaki varlığınız bunun kanıtıdır. Düşmanlar artık kardeş oldular. Artık daha fazla nifak yok. Aranızda ateşkes yapmanızı sağladım. Mahalli diktatörleri yüz yüze getirdim ve ortak bir zemin oluşturdum. Sizlere bizi bekleyen en büyük tehdidin bizden değil sınırlarımızın ötesinden geldiğini göstermek için durmak dinlenmek bilmeden çabaladım. İnsan insana karşı sonu gelmez mücadelelere girişmemelidir. İnsan, bunun yerine, ortak düşmanının karşısında durmalıdır yani tanrıların karşısında."

Zafirah bu sözleri aktarırken David bir şokla ürperdi. Yukarıdan bir yıldırımın düşüp Işıkgetiren'i hemen oracıkta kızartmasını umarak gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Bizi kâfir addediyorlar," diyerek devam etti henüz kızarmamış Işıkgetiren. "Bunu bir aşağılama olarak kullanıyorlar ancak bana göre bu bir onur nişanıdır. Tanrısal egemenliğin boyunduruğu altında didiniyor muyuz? Hayır. Çıkarlarımız uğruna tanrıları tatmin etmeye çalışıyor, onların kutsaması için korkakça

yalvarıyor, ürünlerimiz yetişsin, çocuklarımız sağlıklı olsun ve silahlarımızı güçlendirecek *ba* bahşedilsin diye kurbanlar veriyor muyuz? Hayır. Onlar adına soluksuz sürdürülen savaşlarda genç adam ve kadınların dövüşerek ölmesine neden olacak kadar bu mesafeli ve yüce hükümdarlardan sürekli korkarak mı yaşıyoruz? Hayır. Onların nazlarının ve geçici heveslerinin kurbanı mıyız? Hayır. Bizler Hürmısırlıyız, yukarıdan yardım almaksızın başarabiliriz ve biz hiç kimsenin kölesi değiliz!"

Bu sözler kalabalıkta yer yer onaylayan haykırışlara sebep oldu. Işıkgetiren, işlerin şatafatsız ilerlemesi isteğiyle kalabalığı sakinleştirmek için bir hareket yaptı. Bir araya toplanmış binlerce insana hitap ediyormuş gibi değil de bir oda dolusu insanla sohbet ediyormuş gibiydi. Yine de herkesin dikkatini üzerinde toplamayı başarıyordu. Bu, diye düşündü David kendi kendine, başarılması zor bir iş. Hiç şüphe yoktu ki bu adamda karizma vardı.

"Şimdi dinleyin. İyi dinleyin. Beklenen an geliyor. Güçlerimiz toplanıyor. Biz bir orduyuz ve kısa süre sonra hamlemizi yapacağız. Tanrıları kışkırtacağız. Pantheon'a, yani eşekarısının yuvasına çomak sokacağız ve öfkelerini körükleyeceğiz. Bu kolay da olmayacak, güvenli de. Bazı sonuçları olacaktır bunun, tehlikeli sonuçları. Ama bu gerçekleştirilmeli. Ve neden mi gerçekleşmeli? Çünkü tanrılar dünyayı yok ediyorlar. Güttükleri kin her kıtayı yerle bir ediyor. Savaşları milyonları öldürüyor. Bu yüz yıldır sürmekte ve böyle devam edemez. Birisi onlara isyan etmeli, onları tahtlarından indirmelidir ve bu kişi ancak ve ancak biz olabiliriz. Ve size şunu söylemeliyim ki dostlarım: Tüm bunlar sona erdiğinde, seferimiz gerçekleştiğinde, muzaffer olduğumuzda bütün insan ırkı bize bunun için müteşekkir olacaktır. Daha da iyisi bizi sonsuza dek bu zaferle hatırlayacaktır."

Kollarını açtı.

"Etrafınıza bakın. Bu tapınak, yakınlardaki tüm diğer tapınaklar, bu mezarlar, eski kral ve kraliçelerin yattığı bu yerlerin

tümü yalnızca tek bir amaç için inşa edilmişlerdir; o da barındırdıkları insanlara ölümsüzlük sağlamaktır. Seti, Hatshepsut, Tuthmosis, bütün Ramses'ler bu mozoleleri ölümlerinin ardından isimlerini ve eylemlerini her zaman bilelim diye yaptırdılar. Ama zaman geçti. Heykeller yıkıldı. Yazıtlar tahrif edildi. Hazineler çalındı. Rüzgâr ve yağmur aşındırdı. Kum yığıldı ve onların üstünü örttü. Bu anıtların çoğunun sonu kaybolmak ve unutulmak oldu."

Kollarını indirdi.

"Siz Hürmısırl lar. Size söz veriyorum. Sizin onlardan farkınız, asla unutulmayacak olmanızdır. Eğer dünyanın zalim Pantheon'dan kurtulmasına yardım ederseniz, şöhretiniz yüzyıllar boyunca hatırlanacaktır. Sonsuza dek barışın mimarları, uyumun yaratıcıları, yeryüzündeki ütopyanın, cennetin kurucuları olarak bilineceksiniz. Şiddet ve kölelikten ibaret karanlık bir çağı sona erdirenler siz olacaksınız. Siz, ben, hepimiz...Işıkgetirenler olacağız!"

Alkış koptu. Alkış sesi kalabalık boyunca dalga dalga yayılırken platformun üzerindeki Işıkgetiren mikrofonun arkasında duruyor başını hafifçe öne eğerek bu alkışı tevazuyla karşılıyordu. Etrafındaki yüzleri inceleyen David onlarda delice bir heves aradı. Tüm gördüğü ise kayıtsız bir kanaat, büyük bir heyecandan ve dar görüşlülükten uzak bir inançtı. Işıkgetiren'in konuşmasının amacı duyguları kamçılamak değildi. Buraya insanların inançlarını değiştirmeye ya da yeni üyeler bulmaya gelmemişti. Bu insanları çoktan kazanmıştı ve bu toplantının amacı tamamen onlara gayelerini hatırlatmak ve vermiş oldukları kararı pekiştirmekti.

Kısa bir sürenin ardından tapınağa geri döndü ve kalabalık dağıldı.

El Aksur'a dönerlerken Zafirah, David'e tüm bunlardan ne anladığını sordu.

"Dürüstçe mi?"

"Olur."

"Bence bu adam deli ve tabii sen de öylesin. Tanrıları kışkırtmak mı? Senin kibir kelimesinden haberin var mı?"

Kadının gözlerinde öfke parıldadı. "Söyle bana, sen gerçekten tanrıların seni umursadığına inanıyor musun? İsis, Osiris, senden onlara tapınmandan ve itaat etmenden başka bir şey istemiyorlar. Senin onlara duyduğun inanç onları güçlendiriyor bunun karşılığında biraz kırıntı, birazcık *ba*, bir duaya yanıt veriyorlar hepsi bu. Bu bir ilişki bile sayılmaz. Bu bir diktatörlük."

"İşe yarıyor."

"Onlar olmadan da olur. Tarihte ilk kez insanoğlu kendi kendisini yönetebilir. Kendi kaderinin hâkimi olabilir."

"Ama farz edelim ki bu mümkün. O zaman bunun altın bir çağı mı müjdeleyeceğini sanıyorsun? Savaş yok, acı çekmek yok, eşitliksizlik yok öyle mi? Sen gerçekten, biz insanların işleri daha iyi yürütebileceğimizi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Zafirah. "Ama en azından deneyebiliriz."

O AKŞAM BOYUNCA Zafirah David'le bir daha konuşmadı ve David ertesi sabah onu hiç görmedi. Zamanını El Aksur'dan ayrılarak kuzeye gitmenin en iyi yolunu öğrenmek için araştırma yaparak geçirdi. İngilizce bilen bir feluka pilotu ona Kahire'ye geçiş yapmasını önerdi ama fiyat yüksekti ve David'in hiç parası yoktu. Tren bileti nispeten daha düşük fiyatlıydı ama aynı problem yani parasızlık hâlâ söz konusuydu.

Buna çare olarak nakit karşılığında senet müsabakalarının yapıldığı bir yer aramak için yola koyuldu. Bir çarşının yakınlarında eski çürük ayaklı masalar ve çürük adamlarla dolu bir meydan buldu. Boynundaki küçük mir şişesinden başka ortaya koyabilecek hiçbirşeyi yoktu ama birisi ona acıdı ve üç el oynamayı kabul etti. El Aksurlu açıkça, bu yabancı Osirisyak'ın ezileceğini ve birkaç dakikalık oyunun sonunda birkaç damla mirin

pek fena bir getiri olmadığını hissetti.

Adamın duygularını incitmemek için David ilk oyunu kazanmasına izim verdi. Daha sonraki iki elde onu tam anlamıyla bozguna uğrattı. El Aksurlu ürkmüştü ama parayı şikâyet etmeden verdi.

Kazandığı küçük paraları alan David daha sonraki birkaç saat içinde bunları ortaya koyarak ciddi bir miktara ulaştı. O, tüm gelenlerle oynamayı kabul edip hepsini yendikçe meydanı bir uğultu sardı. Kısa süre sonra yerel oyuncular ona meydan okumak için sıraya giriyorlar diğerleri de masasının etrafında duruyor oyunun sonucu için bahse giriyor ya da tam anlamıyla bu tuhaflığın tadını çıkarıyorlardı. Nihayetinde senet Eski Mısır kökenli bir oyundu ve o bölgeye has geleneksel bir eğlenceydi. Bu İngiliz nasıl olur da namağlup olacak kadar iyi oynayabilirdi?

Senetin David'in kanında var olduğunu hiçbiri bilemezdi. Bu onların aile oyunuydu. Babasının dizinde taktikler ve stratejiler öğrenmişti ve Jack Westwynter elbette kibrit, ya da başka şeyler için, hatta eğlence için değil para için oynardı ve bu yüzden David oyunda çok kısa sürede ustalaşmalıydı aksi halde haftalığının elden gitmesi an meselesiydi.

David altı sayma çubuğunu tekrar tekrar atıyor, taş seçiyor, çubuğu yeterli sayıda karede hareket ettiriyor ve rakiplerinden birinin taşına vuruyor ya da artık vurulamayacak biçimde üç sıralı dizilişi oluşturuyordu. Tekrar tekrar oyun tahtasının üzerindeki son karelere ulaşan ilk oyuncu oluyor ve işaretlenmiş dört evi ele geçiriyor yalnızca rakibini zorla göndermek üzere Aşağılanma Evi'ni boş tutuyor, sonra da kendi taşının en yakındaki boş kareye gönderilmesini sağlıyordu. Tekrar tekrar tüm taşlarını tahtanın üzerinden ilk toplayan oluyor, rakibiyse bu sırada ancak taşlarından en fazla ikisini hareket ettirmiş oluyordu. David için senet neredeyse mekanik bir beceriydi; mantık ve istatistikle yönetilen, oyun çubuklarının önemli olmasa da gelişigüzel bir unsur haline geldiği bir süreçti. Tahtalarla doğrudan uğ-

raşmaktan gelen aşinalığı sayesinde, oyun çubuklarının oyuna kattığı değişkenler içinde David'in kendi yararına çeviremeyeceği hiçbir durum yoktu. Eğer her bir atıştaki altı olası sonuç için zihninizde muhtemel bir hamle varsa şans nadiren bir etken olabilirdi. David'in zihninde her an bir permütasyon mevcuttu.

DAVID, MEYDANDAN birkaç yüz *guinay* ile ayrılırken Kahire'ye yapacağı yolculuk için gereken miktarı elde etmişti. Başkente vardığında Hegemonya konsolosluğuna giderek onlara ne yapacağını sormayı planladı. Eğer ordu onu hiç soru sormadan geri kabul ederse sorun olmazdı. Ama bazı zorluklar olabilirdi. Zafirah haklıydı. Asker kaçağı olmanın eşiğindeydi tabii eğer bu eşiği çoktan geçmediyse. Soru şuydu: Kendi ordusu bilerek onun üzerine bir füzyon bombası atmışken David'in ona karşı hâlâ sadakat borcu var mıydı? Uzun zamandan beri belki de o ana kadar ilk kez, kendisini başsız hissediyor, tüm bu işlerin içinde kendi konumundan emin olamıyordu. O hep dünyaya şeklini hiyerarşi ve disiplinin verdiğini düşünmüştü. Yaşam sabit bir yapıya bağlandığında daha da kolay oluyordu. Ama bu belki de yalnızca en yüksek basamaktaysan ve başarılıysan gerçekten işe yarayan bir şeydi. Basamaklardan aşağıya doğru indikçe, koşulların daha çok kurbanı oluyordun ve kontrolün elinde olup olmadığı daha az önem taşıyordu.

Bunun o kadar da korkunç olduğu söylenemezdi. Sorumluluklar olmaksızın var olmak, ne orduya ne de ailesine yani kendisinden başkasına hesap vermek zorunda olmamak hakkında söylenecekler vardı. David tuhaf, kendi halinde var olan bir olasılık duygusuna kapılmıştı, sınırsız bir olasılıktı bu. Zafirah'ya söylediği gibi 'ölmüş' olmak tuhaf bir canlandırıcılığa sahipti. Nasıl isterse öyle hareket edebilirdi özellikle de arka cebinde kalın bir tomar Hürmısır parası varken. Eve gidebilir ya da gitmeyebilirdi. Yeniden Teğmen David Westwynter olabilir ya da tamamen

başka bir şey olmayı göze alabilirdi. Şeriya El Mahattit'de bir kahve içmek için durdu. Kahve yerini taze sıkılmış bir portakal suyuna, portakal suyu ise birkaç şişe biraya bıraktı ve biralardan ikincisini henüz yarılamıştı ki Zafirah ve Özgürlükçülerden ikisi onu buldular. Said ve Selim isimli bu iki Özgürlükçü, ikiz gibi görünseler de aslında kuzendiler.

"Nerelerdeydin?" diye patladı Zafirah. "Her yeri aradık. Hadi gel. Boşa harcayacak zamanımız yok."

"Ne? Neler oluyor?"

"Işıkgetiren. Seninle tanışmak istiyor."

"Benimle mi? Neden?"

"İstiyor işte. Şimdi bizimle gel."

David, Said ve Selim'e bakışlarını çevirdi, her ikisi de iri cüsseli adamlardı ve kapkara güneş gözlükleri takmışlardı. Zafirah'nın onları sadece eşlik etsinler diye getirmediği duygusuna kapıldı.

Bira şişesini kavradı, içindeki bütün birayı içti, yerine tekrar koydu.

Pek öyle bela havasında değildi.

Ayrıca sınırsız olasılık...

Neden olmasın ki?

TILSIMLAR

Hatşepsut Tapınağı'na doğru yükselen rampada önde Zafirah, hemen arkasında David, en arkada da Said ve Selim olmak üzere tek sıra halinde ilerliyorlardı.

Rampanın tepesindeki teras, bir avluya varan başka bir rampanın başlangıcıydı. Her tarafta kuşlar, ağaçlar, tanrı ve tanrıçalar ve David'in dikkatle bakamadığı daha birçok şeyi betimleyen rengârenk rölyefler vardı. Avlu boyunca kaya yüzeyine oyulmuş pembe granitten bir menfez yer alıyordu. Onun içinden geçerek loş bir aydınlığa ve kutsal bir serinliğe sahip uzun gizli bir odaya girdiler.

Işıkgetiren, odanın karanlığı içinde, maskeli kafası karanlıkta hayalete benzer bir halde oturmaktaydı. Zafirah ona doğru yürüdü ve bir süre ikisi kısık sesle konuştular. Bu arada Işıkgetiren, Zafirah'nın omzunun üzerinden David'e bakışlar atıyordu. Bu bakışların ne anlama geldiğini söylemek imkânsızdı. Bu her yanı bembeyaz oval yüz tamamen anlaşılmaz, boş bir kâğıt parçası gibiydi.

Onlar konuşurlarken David, odanın bir köşesine yerleştirilmiş altı Bedevi kasasını fark etti. Asma kilidi levyeyle kırılmış bir tanesi açık duruyordu.

Boynunu uzattı. Gözleri açıldı.

Kasanın içinde tılsımlar vardı, binlercesi hem de. Herhangi bir dükkândan ya da tapınaktan satın alabileceğiniz, kalıp kesim çelikten tezgâhta yapılmış, Formasa ve Kırım'daki fabrikalarda milyonlarcası üretilen türden ıvır zıvırdı bunlar. Her biri örülmüş bir deri kordona takılıydı; bir giyim aksesuarı ya da inanç sembolü olarak ya da her iki sebepten boyna takılmak üzere tasarlanmıştı. David bir ankh, bir skarab, bir taç, bir el, bir göz, inek başlı Hathor simgesi ve hepsi birbirine karışmış sayısız başka şeyi bir arada gördü. Bunlar hayal edilebilecek en sıradan görünümlü nesnelerdi.

Ne var ki bunlar sıradan tılsımlar değildi. Yani öyle denebilirdi. Bu tılsımlarda *ba* vardı. İçlerine *ba* doldurulmuştu. Hepsi birlikte, toplu halde içlerindeki *ba* ile titreşiyorlardı. Hareketleri kasanın dışına aura gibi yayılıyordu. Kafasının derinliklerinde bir yerde, kulaklarından da ötede David bir zonklama duyabiliyordu. Boğazının arkasında bu gücün tadını hissedebiliyordu.

Işıkgetiren, onun bakışlarını fark etti ve maskesinin perdelediği küçük bir kahkaha koyverdi. Zafirah'ya bir şey söyledi ve o da İngilizce'ye çevirdi.

"Işıkgetiren kendisine getirdiğimiz hediye hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyor."

"Peki madem ki soruyor," dedi David, " bu şeyler tamamen yasa dışı."

Zafirah, cevabın çevirisini yaptıktan sonra Işıkgetiren omuz silkti ve güldü. Zafirah aracılığıyla verdiği karşılıksa şöyleydi: "Yasadışı olabilirler ama oldukça da kullanışlılar. Sakkara Kuşları her yerdeler ve bazılarımız her an onlara görünmek istemiyoruz. Bu tılsımları giyen bir adam bir papazın iç gözünde belirsizleşir, tamamen görünmez olur. Dikkat çekmeden gizlice

hareket etmek isteyebilir. Hiçbir hükümet kabul etmese de herhangi bir güç bloğundan, özellikle de Hegemonya'dan casuslar bunu doğal bir şey gibi kullanıyorlar. Böylece şu Bedeviler gibi insanlar tarafından gizlice oraya buraya taşınabiliyorlar. Uluslararası yasaya göre *ba* dolu tılsımların ticaretini yapmak yasaktır ve hiçbir millet bu yasayı çiğnerken *görülmek* istemez."

"Bu şeyler dine aykırı," diye ekledi David.

"Benim için de aynı şeyi söyleyebilecek birileri vardır," dedi Işıkgetiren. "Sandığım kadarıyla sen de onlara dâhilsin."

"Ben bunu bu kadar sert dile getirmezdim."

"Peki, nasıl dile getirirdin?"

"Bence siz kesinlikle tanrılarla boy ölçüşen bir gözü karasınız. Kazanmayı umamayacağınız bir kavga çıkarıyorsunuz," dedi David.

"Tanrılar yenilmez değildirler. Nasıl olabilirler ki? Nihayetinde Tek Gerçek Pantheon rakiplerini ortadan kaldırmayı başarmıştır. Eğer Yehova, Allah, Odin, Zeus ve diğerleri o kadar yüce olmuş olsalardı hâlâ ortalarda olmaları ve her yerde tapınılmaları gerekmez miydi?"

"Bu, asırlar boyu süren bir mücadelede tanrıların tanrıları mağlup etmesiyle ilgili. Siz, tabii eğer dile getirmemin bir sakıncası yoksa tam olarak aynı kulvarda değilsiniz."

Zafirah henüz son sözleri çevirmeden önce Işıkgetiren kendi kendine gülmeye başlamıştı bile. David adamın gösterdiğinden daha fazla İngilizce anlayabildiği izlenimine kapıldı.

"İlk Aile zaferini iki cephede kazandı," diye karşılık verdi Işıkgetiren. "Evet, onlar diğer pantheonlarla bizim algılarımızın ötesinde bir düzlemde savaştılar ama savaş aynı zamanda burada sürdü. İnsanoğlu bilerek ya da bilmeyerek buna dâhil oldu. Dinler arasındaki tüm uyuşmazlıklar -sözde putperestleri kovalayan Hıristiyanlar, Müslümanlar- Tek Gerçek Dinin inananları tarafından gizlice desteklendiler. Artık bunu biliyoruz. Masonlar, Tapınak Şövalyeleri ve Antik Mısır ikonografileriyle tanınmış

başka kültler ve gizli topluluklar yüksek mevkilere din görevlilerini yerleştirip bu kişiler aracılığıyla hükümetler ve krallar üzerinde nüfuz elde etmeyi görev edinmişlerdi. Bu, diğer dinlerin sürekli birbirleriyle boğuşmalarını sağlamak için yapılıyordu. Her muharebede, her zulümde, her katliamda diğer tanrılar müminlerini yitiriyor ve güç kaybediyorlardı. Aynı zamanda bu tanrıların dikkatleri dağıtılıyor, böylece kutsal düzlemde saldırılar için kolay hedefler haline geliyorlardı. Bu, uzun ve sürekli bir kampanyaydı ve İlk Aile'nin en son düşmanları bitkin düşüp, tüm güçleri emilene ve tek tek kolayca yok edilene kadar devam etti."

"Ve İlk Aile geri çekilip dünyanın kontrolünü evlatlarına bıraktı ve işte hepimiz şimdi buradayız," diyerek homurdandı David. "Ee? Bu sizin insan, onlarınsa tanrı olduğu gerçeğini değiştirmezki ve sizin onlara karşı bir şansınızın olduğunu düşünmek bir karıncanın *sizi* yere devirebileceğini düşünmesi gibi bir şeydir."

"Doğru taktikleri ve basıncı uygulayan yeterli sayıda karıncanın beni yere devirmesi muhtemeldir," dedi Işık getiren. "Söylemek istediğim şu, tanrılar kendi aralarındaki savaşı yeryüzüne de yöneltiyorlar, benim amacımsa aynı savaş alanını kullanmak. Ne var ki seni buna ikna edebileceğimden şüpheliyim."

"Bence edemezsiniz."

"Çok yazık. Hakkında bana söylenenlere bakılınca senin gibi birinin benim tarafımda olması işime yarardı."

"Ben mi?"

"Gerçek bir asker. Emir almaktan ve vermekten anlayan bir adam."

"Ah hayır. Hayır, hayır, hayır." David başını hararetle salladı. "Ben buna taraftar değilim. Hem de hiç değilim. Ben tanrılara karşı gelemem. Ben bir inananım."

"Öyle misin?"

"Tabii ki öyleyim. Ben bu şekilde yetiştirildim, tüm yaşamı-

mı böyle geçirdim..."

"Bu senin bir inanan olduğun anlamına gelmez," dedi Işıkgetiren. "Bu sadece senin böyle olduğunu düşünecek şekilde şartlandırıldığın anlamına gelir."

"Ben İsis ve Osiris'e inanıyorum. Onları hükümdarlarım olarak görüyorum. Liderlerimizi bilgece yönettikleri ve bizim için en iyisini yaptıkları konusunda onlara inancım var."

"Merak ediyorum, İsis ve Osiris siz ve paraşütçü arkadaşlarınız Petra'da bombalanırken herhangi bir müeyyide uyguladılar mı?"

David sesini yumuşattı. "Bu herkesin iyiliği için alınmış askeri bir karardı. Ve dolaylı olarak hayatımı kurtardı."

"Ama tanrılar askeri kararlarda yer almıyorlar mı?"

"Onlar rahipler ve krallarla konuşuyorlar, komutanlarla değil."

"Ama komutanlar rahiplere ve krallara karşı sorumludurlar, öyle değil mi?"

"Zafirah," dedi David, "Buna yeterince katlandım. Lütfen Bay Simasız'a kendisiyle artık dinin doğrularını ve yanlışlarını tartışmaya hazır olmadığımı söyle. Onu kendi bakış açımı anlamaya ikna edemeyeceğim, o da benim kendisininkini anlamamı sağlayamayacak, buna bir son verelim. Ah, bu arada ona hakkımda bildiğin her şeyi olduğu gibi anlattığın için çok teşekkürler. Tamamen yabancısı olduğum biriyle tanışıyorken zor duruma düşürülmeye bayılırım."

"O sordu," dedi Zafirah. "Fark etmediysen söyleyeyim, seninle çok fazla ilgilendi."

"Pekala, eğer bir erkek arkadaş arıyorsa, yanlış kapıyı çalıyor."

David bunun çıkıp gitmek için oldukça iyi bir nokta olduğuna karar verdi ve gitmek için topuğunun üzerinde dönüş yaptı.

Said ve Selim, hemen yan yana gelip çıkış yolunu kapattılar.

"Pekala," dedi David, "siz haydutlar, önce hanginiz istiyor?"

İki Özgürlükçü, kollarını kavuşturdular. David ikisini de ko-

laylıkla aşağı indirebileceğini hesap etti. İkisi de kısa ama tıknaz adamlar olmasına rağmen ve ikisinde de deneyimli bir dövüşçünün o her şeye hazırlıklı sakin havası yoktu. Mahalle kasları. Onlar bariz vuruşlar yapacaklardı; surata, göğse, karna çalışacaklardı. Oysa David doğrudan sinir kümelerini, boğaz, gözler ve genital bölge gibi belkiyumruklayacaktı. Çekişme olmazdı.

Işıkgetiren konuştu ve Said'le Selim kollarını açıp yana çekildiler.

Işıkgetiren tekrar konuştu ve Zafirah, "David, Işıkgetiren eğer istiyorsan gidebileceğini söylüyor. Seni durdurmayacak. Ama," dedi ve devam etti, "senin başarılı bir senet oyuncusu olduğuna dair söylentiler duymuş."

"Duymuş mu? Haberler çabuk yayılıyor."

"El Aksur küçük bir yer ve Işıkgetiren her şeyden haberdar olmayı istiyor. Onunla yalnız oturup birkaç oyun oynayıp oynamayacağını bilmek istiyor."

"Ne için? Bunda bir amaç göremiyorum."

"Beni hoş gör," dedi Işıkgetiren, Zafirah aracılığıyl: . "Pen de kendimi oldukça iyi bir oyuncu olarak görüyorum. Aslına bakarsan henüz oyunda kendime eşdeğer birini bulabilmiş değilim. Belki bu sensindir."

"Bununla ilgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun? Yoksa kaybetmekten mi korkuyorsun?"

İçinden derin bir nefes alan David biliyordu ki buraya kadardı. Düello eldiveni yere atılmıştı ve David'in onu yerden almasının hiçbir yolu yoktu. Hiç kimse David Westwynter'e korkak diyemezdi. Hatta ima bile edemezdi.

On dakika sonra o ve Işıkgetiren odada yalnızdılar. Zafirah dâhil herkes dışarı çıkarılmıştı. Tercümanları Zafirah olmaksızın bizzat oyunun dışında hiçbir alış veriş, hiçbir konuşma olmaya-

caktı. Orada yalnız başlarına ahşap sandalyelere oturmuşlardı ve aralarında ters çevrilmiş bir sandığın üzerindeki oyun tahtasından başka bir şey yoktu.

David bunun gündüz oynadığı ucuz taklitlerden değil de gerçek bir A.W. Games tahtası olduğunu fark etti. Hürmısır dünyanın geri kalanının tabi olduğu birçok yasadan muaf olduğu gibi uluslararası patent kanunundan da muaftı, bu yüzden oyunun sahte kopyaları ceza görmeden üretilip satılabiliyordu. Ne var ki, Işıkgetiren'in gerçek malzemenin kalitesini ve işçiliğini tercih ettiği açıktı. Elindeki tahta; tikten oyulmuş, cilalı mermerden oyun taşları ve taşların koyulduğu içteki küçük çekmecesiyle kaliteli bir modeldi. Eskiliği ve çok kullanılmış olması nedeniyle her yanı aşınmış ve çizilmişti.

Işıkgetiren ilk oyun için taşları yerleştirirken David onu yakından inceleme fırsatı yakaladı. Maske her iki yandan yüze uyum sağlaması için ensede birleşen iki sıra dikişle oluşturulmuştu. Nasıl bir kumaştan yapılmışsa takan kişi fazla sıkıntı çekmeksizin maskenin dışını görebiliyordu. Ama maskenin içini görmek o kadar kolay değildi. David ancak bir yandan öbür yana hareket ettikçe adamın gözlerinin ışıltısını seçebiliyordu. Ağız kısmı karanlık bir ovalden ibaretti. Yanaklarından birini kaplayan deride bir parça tuhaf, çıkıntılı pürüz gözüne çarpar gibi oldu ama bu kumaşın oluşturduğu küçük pililer ve kıvrımlardan kaynaklanan bir gölge de olabilirdi.

Işıkgetiren bakışlarını kaldırınca David incelemeye son verdi. Işıkgetiren oyun çubuklarını David'e uzattı. David onları aldı ve attı. 1 gelmişti, bu siyah renkle oynayacağı ve oyuna ilk önce onun başlayacağı anlamına geliyordu.

Oyun başladı.

Ve David kaybetti.

Bu, o kadar hızlı olup bitti ki David tam olarak inanamadı. Taşlarından yalnızca bir tanesini Kare 30'a getirmeyi ve tahtanın dışına çıkarmayı başarabilmişti. Onları son sıraya yönlendir-

mekte bile oldukça sıkıntı çekmişti.

Işıkgetiren memnuniyet duyduğunu belirten bir ses çıkardıktan sonra bir el işareti yaptı: Belki David ikinci bir şans isterdi.

David kesinlikle istiyordu.

Oyun yeniden başladı ve yeniden David kaybetti. Taşlarını Güzellik Evi ve Üç Gerçek Evi'ne yerleştirmeyi başararak daha iyi bir iş çıkardı bu sefer ama bu Işıkgetiren'in galibiyetini engellemeye yetmedi. David'in henüz oynatması gereken üç taşı kalmışken o kazandı.

Art arda iki zafer kazanmakla Işıkgetiren mutlu olmuş olmalıydı. Sonuç olarak David'in pek de iyi bir çekişme sergileyemeyişine kızıyor olabilirdi. Bunu bilmek imkânsızdı.

Üçüncü bir oyun oynamaya koyuldular ve David adamı yenme konusunda ilk iki oyuna göre çok daha kararlıydı.

Bu göğüs göğüse bir çarpışmaydı. Bu kez kesinlikle, şans eğer bir anlam taşıyorsa, David'in tarafındaydı. Çubuklar dörtler altılar vererek sıranın ardı ardına David'e gelmesini sağlıyorlardı. Takdire şayan bir başarı elde etti. Tahtadan bir taş çıkardı.

Sonra arkadan Işıkgetiren yetişip üstünlüğü ele geçirdi ve on taneden daha az hamle yaparak bütün taşlarını tahtadan çıkardı ve işte yeni bir zafer cebindeydi.

David dehşet içinde tahtaya baktı, sanki oyun tahtası bir şekilde onu aldatmıştı. Üç oyun. Tamı tamına üç oyun kaybetmişti. Hem de çok kötü bir şekilde. Öyle idare eder yenilgiler de değildi bunlar. Eziciydiler.

Şeyden beri... kim bilir ne zamandan beri senette bu kadar kötü bir oyun çıkardığını hatırlamıyordu. Onu bu oyunda bu kadar inandırıcı bir şekilde geçebilecek sadece iki kişi düşünebiliyordu. Biri babasıydı, diğeri ise ölmüştü.

Dördüncü bir oyunu kabul edip etmeme konusunda düşünüp taşındı. Egosunun bunun üstesinden gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Ne var ki, Işıkgetiren ona çubukları uzattığında onları aldı ve salladı ve attı ve bir kez daha oyun tahtasının üze-

rindeki meydan savaşına katılmıştı.

O anda birden David bir şey fark etti. Bunu daha önce fark etmemişti, ama Işıkgetiren'in oyun stratejileri oldukça tanıdıktı. Kendisininkilerin aynısıydı. Karşısındaki adamın yaptığı her bir hamle, aynı durumda olduğu takdirde David'in de yapacağı hamlelerdi. Işıkgetiren, David'in kendisi için de uygun bulduğu oyun yollarını takip ediyordu. Bu sanki başka bir David Westwynter'e karşı oynamak gibi bir şeydi ve işte bu yüzden yeniliyordu. Onun başkalarını yenmek için kullandığı yöntemler onu yenmek için kullanılıyordu.

Bu yüzden taktik değiştirdi. Usulüne uygun oynamayı bir yana bıraktı. Ezbere bildiği bütün dizilişlerden kaçındı. Bunun yerine tahmin edilemeyecek hamleler yapmaya başladı ki böylece kendi kendisinden en az beklediği şeyleri dolayısıyla rakibinin de ondan en az beklediği şeyi yapıyordu. Güvenli olanla tahmin edilemeyen arasında bir seçim yapması gerektiğinde her seferinde ikinci şıkkı seçti. Tek kuralı pervasızlıktı. Günün düzeni kaostan ibaretti.

Bu, onun kaybedeceği anlamına da gelse umurunda değildi. Üstelik tüm dileği kazanmaktı. Eğer önceki gibi oynamaya devam ederse Işıkgetiren'e dördüncü zaferi tamamen kendi elleriyle veriyor olacaktı.

Sürpriz bir şekilde kumar işe yaradı. Beşinci ve son taşını tahtadan alırken David keyiften sırıtmamak için kendisini zar zor tutabildi.

Belki takdir ettiğinden, belki şaşkınlıktan, belki de her ikisinden Işıkgetiren başını yukarı aşağı salladı.

Sonra, hiçbir şive izi olmaksızın mükemmel bir İngilizceyle, "Bravo," dedi.

David'in ağzı açık kaldı.

"Farkettin," diye devam etti Işıkgetiren. "Yeterince zamanını aldı ama başardın. Deliye döndün. Saçma sapan riskler aldın. Disiplinli bir şekilde yapılandırılmış bir oyuna karşı tek savun-

ma şekli budur."

"Sen... Sen İngilizsin."

"Evet, ama sen bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sence ne demek istiyorum? Dave."

David anlamadı.

Sonra anladı.

Birdenbire oda küçücük, insanı sıkacak kadar dar göründü. David'e bütün dünya iç içe geçiyor, mekânın ve zamanın bu noktasında, bu anda, bu imkânsız olayda sıfırlanıyormuş gibi geldi. Hiçbir yerde bundan başka hiçbir şey gerçekleşmiyordu, sadece bu vardı. Sadece bu taştan oda, bu iki sandalye ve onların üzerinde oturan iki adam vardı. İkisini çevreleyen bu mekânın dışındaki her şeyin anlamı, varoluşu durmuştu.

Işıkgetiren'e baktı. Baktı ve baktı.

Maskenin ardındaki yüz hatları hâlâ saklı duruyordu. Tanınmazdı.

Ama ses...

Aman Tanrım! Ey Osiris'in omurgası, ey İsis'in gemici düğümü.

Bu ses.

Boğuk, mızıldanır gibi, bir fısıldamadan bile hafif, daha çok bir soluk verir gibi David o ismi söyledi.

"Steven?"

EGE

ŞANA ŞUNU SÖYLEMEME izin ver Dave. Dünyadaki tüm erken planlama, tüm hazırlık, tüm iyi formüle edilmiş taktikler... Dövüş başladığında bunlar bir bok çuvalı kadar bile etmez. Bu, bütün savaşlar için doğrudur ve deniz savaşları söz konusu olduğunda doğrudan daha doğrudur bu. Sen ve düşman çarpışmaya başladığınız anda her şey parçalara ayrılır. Tüm yapabileceğin dişini sıkmak ve diğer adama vurmaya devam etmek ve savaşın sonunda onunkinden daha fazla geminin yüzer durumda olmasını ummaktır. Ayrıca deniz koşullarıyla, gelgitle, hava koşullarıyla ve tüm bunlarla da uğraşırsın. Amirallerin strateji toplantıları yapmaya zahmet etmeleri bile bir mucizedir. Olasılıkla bir daire şeklinde oturup biraz fark yaratmak için birbirlerini yalayıp yıkarlar. Bunu zaten her zaman yaparlar.

Bu şekilde Marsilya'dan üç gün uzaktaydık ve Selanik'ten Atina'ya kadar uzanan Yunanistan'ın doğu kıyıları boyunca ticari gemileri taciz eden Neflerle kapışmak için Oniki Adalar'a doğru gidiyorduk. Bu, onlardan gelen klasik bir savaş tehdidiydi.

Birkaç yıldır Akdeniz Cephesi'nde ortalık oldukça sakindi sonra Nef Filosu Karargahı'nda yüksek mevkiden birilerinin canı sıkılmış ve biraz aksiyon istemiş olmalı. Elbette Setikler de onları yan taraflarından bombalıyorlardı. Özellikle Moskova, Akdeniz bölgesindeki düşmanlıkları yeniden canlandırmak için can atıyordu. Odesa ve Sivastopol'da rıhtıma yanaşmış tüm bu savaş gemileri orada oturup midye toplamayı beklemeyecekti, öyle değil mi? Ayrıca limanda yapacak bir şeyi olmadan dolaşan denizcilerden daha kötü bir şey yoktur. Barları kurutana kadar içerler, fahişeleri bitkin düşürürler ve kavga çıkarırlar. Bu yüzden Setikler, Neflerin bizimle kavga edip etmeyecekleriyle ilgileniyorlardı. Sonra Karadeniz'den yıldırım gibi bir yardım gelebilirdi ve bingo, herkes mutlu olurdu.

Savaşın gerçekleştiği gün ben öğleden önce nöbetindeydim ve sekiz tane çan çalmak üzereydi. Bu, benim vardiyamın bitmek üzere olduğu ve gün ortasının yaklaştığı anlamına geliyordu. Çok güzel bir sabah geride kalmıştı. Kendi kendime çabalamam ve her şeyi, gökyüzünün manzarasını, denizin manzarasını, havanın kokusunu içime çekmem gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum. Çünkü o gün Neflerle yüz yüze gelme olasılığı vardı ve başka bir sabahın tadını çıkarma şansım bir daha hiç olmayabilirdi. Gökyüzü safir maviliğindeydi. Deniz mor, hafif dalgalı, telaşlıydı. Arkamızdan esen güçlü bir güney rüzgârıyla yol alıyorduk ve bu yüzden bacadan gelen dumanı da bayağı soluyordum ama önemsemiyordum. Hemen hemen hiç fark etmiyorum. Bir savaş gemisinin her yanı mazot kokar. Kıyafetlerin bu kokuya bulanır, saçların da. Bu, bir denizcinin parfümüdür.

Güzel bir sabahtı söylediğim gibi ve muharebe alanına doğru giden bir filonun parçası olmak güzel bir duyguydu. Sancaktaki gözetleme kulemden en az yarım düzine daha gemi görebiliyordum: İki tane firkateyn, bir destroyer, bizim diğer zırhlı eşimiz *Indomitable*, ona ve bize eşlik eden korvetler. Bizim korvetimiz *Serapis*'ti ve şahsen ben *Immortal*'ın başına gelen şey için onun

embesil kaptanını suçluyordum. Demek istediğim şu; adamın bir tek görevi vardı o da bir denizaltının bize ateş etmesine engel olmak, peki bunu yaptı mı? Yaptı mı göt!

Ama o bizi böyle acı bir şekilde hayal kırıklığına uğratana kadar onun gemisinin ve diğerlerinin aynı yöne doğru hızla ilerlediğini görmek teselli vericiydi. Bu gerçekten bana bir yenilmezlik hissi vermişti. Firavun Majestelerinin, Fransız, Alman ve araya karışmış bir iki İspanyol kruvazörle desteklenen Akdeniz Filosu tam hızla ilerlerken savaş sancaklarımız dalgalanıyordu. Savaşa hazır, kana susamış, hevesli Hegemonya her zamanki gibi önde yol alan İngiltere'yle birlikte kan peşindeydi ve Neflerin önümüzde salladığı yem onu mutlu ediyordu. Hiçbir şeyin bizi yenemeyeceğini düşünüyordum. Bunun dünya üzerindeki son günüm olduğunu kabul ediyordum fakat aslında bunun gerçekleşmesini beklemiyordum.

Nöbetim biter bitmez aniden Kuzeyden bir Sakkara Kuşu fırlayıp ortaya çıktı. Geminin rahibi bir saatten beri bacak bacak üstüne atmış pruvada oturuyor, kendinden bu şekilde geçtiği zamanlarda tercih ettiği üzere görüş mesafesi dar bir alanda bulunuyordu. Yakasını ve altın rengi ipek başlığını düzelterek ayağa kalktı ve ellerini, yakalamak için kuşa doğru uzattı. Kuş ona doğru kaydı ve rahip onu özenle kollarına alıp kuşu sanki bir ev hayvanıymış gibi sanki söğüt ağacından oyularak *ba* ile canlandırılmış bir makine değil de tüylü bir yaratıkmış gibi okşadı. Size soruyorum ey rahipler! Bu pek aklı başında insanlara göre bir meslek değil, öyle değil mi? Bazıları tanrılarla konuşmak için doğuyorlar ve bunlar hayata hiç de normal başlamış olmuyorlar, diğerleri ise tanrılarla konuşmayı ilahiyat fakültesinde öğreniyorlar ki bu tür durumlarda bu kişiler kaçınılmaz olarak sonunda kafayı sıyırıyorlar. Her iki şekilde de tüm yaşamları boyunca zihinsel bir bozukluğa mahkûm kalıyorlar. Sesler duymak, hayaller görmek, kısa zamanda insanın gerçeklik algısını zayıflatıyor.

Her neyse, adamımızın kuşu keşif görevinde olduğu sırada

Neflerin nerede olduğunu gösterdi çünkü rahip fazla mutlu görünmüyordu. Aceleyle kıç taraftaki köşke kaptana rapor vermek üzere gidişine bakılırsa Nefler çok uzakta değillerdi.

Bundan birkaç dakika sonra savaş istasyonunun klaksonu çaldı ve kızılca kıyamet koptu. Neflerin iletileri yakalayamamaları için telsiz iletişimi yapılamıyor bunun yerine gemiden gemiye bir sürü ayna telgrafı gönderiliyordu. Sonra filo birbirine yaklaşarak savaş düzeni aldı ve hareket eden o durdurulamaz silah, ateşgücü ve zırh duvarına dönüştü. Ya da görünüşte durdurulamaz.

Sonra ufukta bize doğru gelen başka bir silahtan ve ateşgücünden oluşmuş duvar, Neftisyan filosu göründü. Gökyüzündeki dumanları uzun, koyu gri bir leke halinde üzerlerinde asılıydı. Noktadan bile daha küçük görünen gemilerin kendilerinden çok dumanlarını görebiliyordum. Ama yine de şunu söyleyebilirdim ki orada bizimki kadar çok gemileri vardı. Hatta daha kalabalıkmış gibi görünüyorlardı.

Bu sırada ben güvertenin altında ön silahların personel tahsisi işini denetliyordum. Ama kulenin içinde, namluların hemen yanında bir menzil bulmaya ve gözlem yapmaya yarayan bir gözcü kulesi vardı ve bu sayede biz Neflere, onlar da bize doğru gayretle ilerlerken olup biteni izleyebiliyordum. Ateş başladığında artık iyice on altı inçliklerimizin menziline girmişlerdi ve biz de onlarınkine. İki filo arasında on bin yarda ya da daha az kalmıştı ki *ba* bombaları uçuşmaya başladı.

Savaşın çılgınlığı...

Eh artık sen de bir asker olduğuna göre Dave, bunun nasıl bir şey olduğunu en az benim kadar bilirsin. Dürüstçe konuşmak gerekirse, kim düşünebilirdi ki? Westwynter varisleri, hem de ikisi birden orduya katılacaklar. Milyonlarca yıl düşünse bile kimse bizim bunu yapacağımızı tahmin etmezdi. Özellikle de sen kardeşim, sırtını o rahat hayata dönüp, babama el sallayıp, çekip gitmen ve orduya katılman. Zafirah bana bu konuda dolaylı da olsa benim suçlu olduğumu söylüyor. Bana neler oldu-

ğunu bilmek istiyorsun. Bu yüzden anlatmaya devam edeceğim. İşte hikâyenin geri kalanı.

Silahlar tam anlamıyla alevlenmişlerdi. Attığımız her bombayla birlikte kule sallanıyordu. Patlama, kulak koruyuculara rağmen sağır ediciydi. O kadar yüksek bir sesti ki her seferinde insanı serseme çeviriyordu. Ve aklımızda o piçlere atabildiğimiz kadar çok bombayı atabildiğimiz kadar hızlı atıp onları parçalara ayırmaktan başka ne bir düşünce ne de amaç vardı. Radar ve topçu humbaracısı ne yapmamız gerektiğini ve nereyi hedef almamız gerektiğini söylüyordu. Zar zor görebildiğimiz bir düşmana ateş ediyorduk. Birbirlerine bağıran adamlar bataryaları ve roketleri dolduruyorlardı. Topçular kendi ateşleme çözümlerini bağırarak anlatıyorlardı. Karman çorman bir makine.

Bundan önce, henüz *Immortal*'da göreve başlamamışken hafif çarpışmalar yaşamıştım. Nef gemileriyle nadir karşılaşmalarımızda tek tük atışlar olurdu ve bunlar genellikle düşük seviyede *ba* ışınları gönderilerek yapılan misillemelerdi. Bu, kesinlikle koca silahlarla yapılan şakalara benzemiyordu. Üzerimize açılan ateş müthişti. Bizi çevreleyen deniz, içlerinden *ba* ile aydınlatılmış dağ gibi gayzerler halinde patlayıp duruyordu. Fırkateynlerden birinin bizden aşağı yukarı beş yüz yarda yukarıya havalandığını kendi gözlerimle gördüm. Bir anlığına oradaydı. Bir dakika sonra ise parçalara ayrılmış, bir gemiden çok onun kaba saba iskeletine benzeyen, alevler içinde, yaralı bir balina gibi yalpalayan, yana devrilen bir şeydi.

İlk bombardıman tamıtamına bir saat sürmüştü ve onunla birlikte düşmana, onları destroyerlerimizin bordasına alıp, torpidolarımızı üzerlerine salacak kadar yaklaşmıştık. Bizim zırhlı gemilerimiz top ateşine devam ederken, onların torpido tüpleri devir yapıp dalga dalga ateşlemeye başladı.

O sırada, sancak tarafımızdan yarım mil ötedeki bir Setik denizaltısının müsaadesiyle üzerimize gelen torpidodan hepimiz tamamıyla habersizdik. Tabii *Serapis*'in kaptanının da haberi yok-

tu ki bunu pekala bilmesi gerekiyordu. O denizaltıyı sonarla avlayıp su bombasıyla yok etmesi gerekiyordu ama o ne yaptı dersin? O aptal aptal başka bir şeyler yapmakla uğraşıyordu, her hangi bir şey, yapmak zorunda olduğu lanet işin dışında bir şey.

Gemimizi tam ortadan vurdu, tam kıç taraftaki kaynatma bölmesinden. *Immortal*'ın iskeletini ikiye böldü, kaburgasını çatırdattı. Bu kadar zarar verdiğine göre büyük ihtimalle füzyon başlıklı bir torpidoydu. Birbirine karışmış kırmızı ve mor *ba*, Set ve Neftis'in birleşmiş gücü, İsis ve Osiris'inkinden çok daha uçucu bir karışım. Başka herhangi tür bir torpido, başka herhangi bir yere çarpmış olsaydı *Immortal* dayanabilirdi. Su sızdırmaz bölmeler içeri akan suyu toplar, yine de yumruk yemekten sarhoş olmuş bir boksör gibi gemi, sendelerken savaşabilirdi. Ama motorlar havaya uçtu gövde parçalanmıştı...geminin bu durumu için kullanılan teknik terim ise "düzülmek"ti .

Ve böylece gemiyi terk etme çağrısı geldi. Borular öttü. Adamlar cankurtaran sallarına doğru tüydüler ve inan bana ben de en az onlar kadar hızla ve çılgınca tüyüyordum. Afet tatbikatı mı? Sakin ve düzenli tahliye mi? Unut bunu. O kahrolası yerden çıkabilmek için herkes birbirini yırtıyor, parçalıyor, dövüyor, çiğniyordu. Rütbe o anda hiçbir şey ifade etmiyordu. Hepimiz duyduğumuz dehşetin içinde birbirimize eşittik. Üzerimizde can yeleklerimizle zar zor güverteye ulaştık ve *Immortal* feryat ediyor, inliyor, titriyordu. Orta bölmesinin tamamı dumanlar ve alevlerle kaplıydı ve işkence çeken bu metal yığını patlayan yakıt depolarının tok ve detone sesleriyle karışan bağırtılarını koyveriyordu.

Daha sonra ki burası gerçekten olayın en boktan kısmıdır, altımda güvertenin belli bir açıyla yükselmeye başladığını hissettim. Etrafımdaki herkes dengesini korumakta zorlanıyordu. Ben de öyle. Geminin pruvası suyun üzerinde yukarı doğru çıkıyordu. Aynı şekilde kıç da. Henüz bir tane bile cankurtaran salı suya indirilmeden ve üzerindeki mürettebattan tek bir adam bile ayrılamadan, *Immortal* iki yarısı birbirinin üzerine eğilerek deva-

sa bir V şeklinde kendi kendisinin üstüne yıkılıyordu. Hepsi çok hızlı olup bitiyordu. Aniden güverte kırk beş derecelik bir açıyla eğilerek daha da dikleşince askerler aşağıya V'nin ortasındaki cehennem ateşine doğru kaymaya ve yuvarlanmaya başladılar. Tesadüfen çapa ırgatının yanında duruyordum ve ona tutunup, yapışmayı başarmıştım ama oraya sonsuza dek tutunamayacağımı biliyordum. Ve gemi batmaya başlıyordu. Hayır batmak çok yumuşak bir sözcük kalır. *Dikine düşmeye* başlıyordu. Güvendiğim, dünyadaki en sağlam şey olduğuna inandığım bu güzel, koca tekne sanki bir şey onu aşağıya sürüklüyormuş gibi hızla gidiyordu. Sanki büyük bir deniz yaratığı, efsanevi bir deniz canavarı onu derinliklere çekiyordu. Hâlâ o ırgata sımsıkı tutunmaktayken tekneyle birlikte süratle düştüm. Suyun altında hâlâ yanmaya devam eden yakıt tanklarının yarattığı derindeki turuncu kor yüzünden altımda kaynayan denizin bembeyaz yüzeyi köpürüyor, buharlaşıyordu. Çarptığım anda suyun haşlayacak kadar sıcak mı yoksa donduracak kadar soğuk mu olacağını merak ettiğimi ve her iki durumda da bunu bilemeyeceğimi çünkü bu hızla çarpmanın beni öldüreceğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Bilincimi yitirmiştim ama bilinen anlamda değil. Bir anlığına havada asılı kaldım. Hemen sonrasında bir ışık parladı ve uçuyordum. O sırada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama sonra görgü tanıklarının ifadelerinden öğrendim kadarıyla ateş *Immortal*'ın ön motorlarından birine ulaşmış. Geminin pruvası bu muazzam patlama yüzünden şiddetle sarsılmış ve beni tünediğim yerden dışarıya gemiden uzağa uçurmuş. O halimle tüylerini sallayan bir köpekten savrulan pire gibi görünmüşümdür sanırım. Ağırlıksızlığın yarattığı o tersini düzünü bilememe halini belli belirsiz hatırlıyorum. Bir lunapark oyuncağına binmenin verdiği o tuhaf zevki hissettim. Senle birlikte lunaparka gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bayan Plomley'le beraber. Arka arkaya on kez ahtapota binmiştik ve en sonunda

ben inmiştim ve Bayan Plomley'in mantosuna kusmuştum. İşte buna benzer bir histi. Kusma kısmına değil de ahtapot kısmına.

Suya inişime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Daha sonraki birkaç saate dair de hiçbir şey hatırlamıyorum. Akşama doğru bir vakitte kendime geldim. Gökyüzü pembeydi, bulutlar yukarıda şişmekte, bense boynumun çevresini yumuşak bir yaka gibi saran can yeleğimle suyun üzerinde yüzmekteydim. Beynim bölünmüş gibiydi, düşüncelerim etrafa saçılmıştı ve ben onları bir araya toplayamıyordum. Etrafımda dalgalanan suyun ve kabaran denizin sesinden başka bir şey duyamıyordum.

Yavaş yavaş bir şeylere anlam vermeye başladım ve silahların sesini dinlemeye başladım çünkü savaşın duyma menzilinde bir yerlerde sürüyor olabileceğini farz ediyordum, bu yer on mil uzaklıkta da olsa. Ama savaş ilerlemişti. Filolar, hem Neflerin filoları hem de bizimkiler bir tarafa, ben bir tarafa ayrılmıştık ve ben orada, denizin ortasında öylece yapayalnız kalmıştım. Benden ve Ege'den başka hiçbir şey yoktu. Ah tabii yakınlarımda *Immortal*'ın tayfalarına ait yükselip alçalan birkaç ceset vardı ama bana pek eşlik etmiyorlardı ve zaten kısa süre sonra herkes kendi yoluna gitti. Bunun dışında yalnızdım.

Yüzümün sol tarafında tuhaf bir his fark ettim. Sıkıydı. Gergindi. Ağır karıncalı bir acıydı. Sorunun ne olduğunu anlayabilmek için dokunmayı denedim ama parmaklarım hissizleşmişti. Bu kadar uzun zaman suyun içinde kaldıkları için bütün hassasiyetlerini yitirmişlerdi. Sanırım ben bir şeye çarpmıştım ya da bir şey bana çarpmıştı, belki bir enkazdı bu ve yüzüm yaralanmış, şişmişti.

Gece oldu. Yağmur düşmeye başladı, kocaman tıslayan damlalar yağıyordu. Suyun üzerinde salınırken bir yandan da çaba harcayıp yüzmeyi mi denemeliyim diye düşünüyordum. Ama nereye yüzecektim. Hangi yöne? Bu sadece bir enerji israfı olurdu. Bunun yerine durup gücümü saklarsam birazcık daha hayatta kalabilirdim. Muhtemelen bir akıntıya kapılmıştım ve akıntı

beni bir yere, belki karaya, belki de denizin daha da içlerine götürüyordu. Bunlardan hangisi olursa olsun bir sivrisinek osuruğu kadar bile fark etmeyecekti. Bu yüzden suya asılı bir vaziyette, yağmur başımda cır cır öterken, kafatasımı tam tepeden tokmaklarken orada kaldım.

Bu gecenin başlarında birkaç kez bir bebek gibi avaz avaz bağırarak ağladığımı itiraf etmek beni utandırmıyor. Kaybolmuş, korkmuştum ve yağmur denizin yapamadığını yapıyor ve beni neredeyse boğuyordu. Evde, kuru ve güvende olmak; seni, annemi, hatta babamı yeniden görmek için can atıyordum. Ailemle yeniden bir arada olabileceğim, herkesin birbiriyle iyi geçindiğini görebileceğim, tüm farklılıkların bir yana bırakıldığı, affedildiği, unutulduğu yepyeni bir sayfaya sahip olabilmek için her şeyimi verirdim.

Yağmur sanırım gece yarısı sularında kesildi. Gökyüzü açıldı. Yıldızlar belirdi. O sırada yüzümdeki acı yok olmuştu, uzuvlarımı hiçbir şekilde hissedemiyordum ve kontrolsüzce titriyordum. Maruziyet, hipotermi, gecikmiş şok... bunlardan herhangi birini ya da hepsini birden yaşadığımı biliyordum ve yine biliyordum ki başka bir yol yoktu ve ölecektim.

Ama Dave, yıldızlar...onları izlemekten kendimi alamıyordum. O kadar çok ve o kadar güzellerdi ki. Takımyıldızları ayırt edebiliyordum. Okuldayken ilgilendiğim tek ders astronomiydi. Bütün yıldızların hem eski Roma isimlerini hem de yeni isimlerini biliyordum. Nil'i simgeleyen Orion'un Kemeri örneğin, hani biz şimdi ona Üç Piramit ya da Samanyolu diyoruz. Ve Draco, diğer adıyla Timsah. Ve bizim Sfenks'imiz Leo. Benim üzerimde parıldıyorlardı ve bu her nasılsa bana müthiş bir güven sağlıyordu. Herhangi manevi bir şey değil, yukarıda bu kadar çok, böyle milyonlarca yıldız olması gerçeğiydi bana güven veren. Ve burada aşağıda kendi başıma küçücük ben, mümkün olursa hayatımın son saatlerini yaşıyorken öyle görünüyordu ki yıldızlar benim için, ışıklarını harcayarak gökyüzündeki bu do-

lu dolu bu parıltılı gösteriyi meydana getiriyorlardı. Onların yarattığı bu gösterinin değerini bilen hatta o güne kadar bilmiş olan tek kişinin ben olduğum duygusuna kapılmıştım ve az ya da çok kalan bütün zamanımı bundan keyif alarak geçirmeye kararlıydım.

İşte o an benim o şeyi yani evrenin boyutunu, ölçüsünü, kapsamını anlamaya başladığım ilk andı. Öyle yukarıdaki yıldızları seyredip dururken çok önemli bir şey sezinledim. Burada bir Hristiyanlık terimi kullanacağım: Tezahür. Biraz eski bir kelime olsa da düşünebileceğim başka herhangi bir kelimeden daha uygun. Tezahür.

Fizik öğretmenimiz vardı ya hani, neydi adı? Kelini kapatmak için saçını yandan tarar, kekeler ve sürekli tükürüğünü yalardı. Perkins. Bay Perkins. "Pe-pe-pe-Perkins," derdik ona. Hem de yüzüne karşı. Kahretsin acımasızdık biz. Bir keresinde evrenin sadece büyük olmadığını, onun sonsuz olduğunu söylemişti. Onu ölçmenin bir yolu yoktu. Onun içerdiği her şeye nicelik vermenin bir yolu yoktu. Sadece onun sonsuza değin gittiğini ve ağzına kadar hiçlikle dolu olduğunu kabul etmek gerekiyordu.

"Bih-bih-bih- biraz senin kafan gibi, Küçük Westwynter," diye bitirmişti sözünü. Şak-şak-şak-şakacı ihtiyar.

Bana o an boş görünmemişti, evren yani. Tam tersi. Doluydu. Ağzına kadar yıldızlarla doluydu ve bu yıldızların her biri bizim güneşimiz gibi birer güneşti. Ve bizim güneşimiz Ra'ydı, hepimiz bunu biliyoruz. Bilim onun yanmakta olan maddelerden oluşan dev bir top, gökyüzündeki bir patlama olduğunu söyler. Ama aynı zamanda Ra'nın ruhunun fiziksel bir göstergesidir. Ra'nın *ba*sı güneşi doldurur ve parlamasını sağlar. Ona can veren Ra olmazsa güneşin varlığı son bulur. İşte bizim bildiğimiz bu. İnanmaya yöneltildiğimiz şey bu. Bunlar, üzerinde uzlaşılmış gerçekler.

Peki ya tüm o öteki yıldızlar? Her birisi için ayrı bir Ra var mıdır?

Eğer öyleyse, bizim Ra'mız o sayılamayacak kadar çok diğer yüce ilahlardan yalnızca bir tanesiydi.

Eğer öyle değilse, o zaman Ra devasa, sonsuz bir hiçliğin uzak bir köşesindeki tek bir yüce ilahtı.

Bu iki ihtimalden hangisi olursa olsun Ra bizim düşündüğümüzden daha küçük. Çok daha küçük.

O, aslına bakılırsa önemsiz ve tanım gereği onun soyundan gelen herkes de öyle.

İşte düşündüklerim bunlardı. Bu pek bir fikir sayılmazdı, daha çok bir fikrin ilk taslağıydı. Yine de bu kadar derin ve olağanüstü güçlü bir şey olduğu için çarpılmıştım.

Ondan bir şey kazanabileceğimi umduğum söylenemez. Hayatının sonuna yaklaşırken aydınlanmanın ne anlamı vardır ki?

Yıldızlar uçarı bir halde dönmeye başladılar ve gözlerim karardı.

Kendime geldiğimde bir sahildeydim. Sabah olmuştu. Sırtıma vuran güneş sıcaktı. Burnumu kumdan çıkardım ve her yanım kum sinekleri tarafından ısırılıyordu.

Yukarı doğru hareketlendim. Yüzümün sol tarafında dayanılmaz bir acı vardı. Midem bulanıyordu, susamıştım. Başımda öyle bir ağrı vardı ki, inanmayacaksın ama insanın beynini ortadan ikiye ayıracak, muhteşem cinstendi. Hiçbir zaman bundan daha kötü bir halde olmamıştım.

Ama coşkunluk.

Hayattaydım.

Lanet olsun tam anlamıyla hayattaydım.

Sonunda Ege'nin bu kısımlarına nokta nokta yayılmış yüzlerce adadan birinin üzerinde kıyıya vurmuştum. Denizin içinde yükselen küçücük bir kara parçasıydı, muhtemelen bir Courtdene'nin arazisinden daha küçük bir alanı kaplardı ki bu da hepi topu yüz dönüm ederdi. Pek mümkün olmasa da tüm çevresini dolaşmak bir saatten az sürerdi. Kıyının büyük kısmını, özellikle rüzgâr yönünde olmak üzere kovuklar ve uçurumlar haline

gelmiş sarp, sivri kayalar oluşturuyordu. Yalnızca bir tane kumlu sahili vardı o da benim üzerinde uyandığımdı. Onun dışında iki tane de çakıllı sahil vardı.

Yabani zeytin korulukları vardı. Ve üzerinde bir dizi şelale ve anafor havuzu bulunan bir tane tatlı su deresi. Ve bir tavşan kolonisi. Ve yumuşak zeminli küçük bir mağara.

Başka bir deyişle bir insanın hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceği her şey vardı orada. Yiyecek. Su. Barınak.

Ve ben de altı haftanın büyük bir bölümünde o adada bunu yaptım, hayatta kaldım. Talihin benim bulunduğum yere uğradığı en çarpıcı zamanlardan biriydi ve ben de bundan sonuna kadar faydalandım. Nerdeyse ölüyordum ve şimdi biraz rüzgâr ve gelgit sayesinde kendimi, yaşamımı sürdürmeye yetecek kadar doğal kaynağa sahip bir yerde bulmuştum. O zeytin ağaçları nasıl olup da orada yetişmişti? Sanırım kuşların ya da okyanus akıntılarının taşıdığı tohumlar sayesinde. Tavşanlar nereden gelmişti? Belki ev hayvanı olarak beslenen hamile bir dişi, bir gemi kazasından kurtulup buraya ulaşmıştı. Ya da belki tamamen şöyle oldu: Adanın karanlık ve uzak geçmişinde üzerinde insanlar yaşamıştı ve zeytin ağaçlarıyla tavşanlar onların mirasıydı. Bilmiyordum. Bilmi*yorum*. Meselenin çok fazla derinine inmek de istemiyordum. Bu rahatlıkların kaynağını sorgulamaya başlarsam, bilirsin ya, bir anda yok olmalarından korkuyordum. Üzümünü yiyip bağını sormamak meselesiydi bu.

Altı hafta boyunca Robinson Crusoe olmuştum ve bu zor değilmiş gibi davranamayacağım. En kötüsü de yüzümdü. *Immortal*'ın pruvası havaya uçtuğunda yanıp, kavrulduğunu fark ettim. Ne kadar kötü olduğunu anlatamam ama. Aynam yoktu ve derenin ya da denizin yansıttığı görüntüler kontrol edebilmem için yeterince pürüzsüz bir görüntü vermiyorlardı. Parmaklarımla kabarık ve yaralı yerleri incelerken, iltihabın sıcaklığını hissediyordum, kafamda saçımın gittiği kısımdaki sert saçlı kısımlardan bahsetmiyorum bile ama yaralarını gözlerinle görme-

dikçe boyutlarının ne olduğunu anlamak zor oluyor. Sadece durumun hakkında tahminde bulunabiliyorsun. Kafamda bir yandan korkunç bir yara, bir yandan da hafif bir yanık canlanıyordu. Düşünebildiğim tek tedavi şekli yaralı bölgeyi tuzlu suyla yıkamaktı ve böylece her gün, iki saatte bir falan sığ sulara çömeliyor yüzümü suyla temizliyordum. Asla zevkli olduğunu söyleyemem. Hatta, kahrolası derecede korkunçtu. Ama işe yaramaya başladı. Her seferinde hissettiğim acı yavaş yavaş azalıyordu. İltihap inmişti. Yaralar iyileşmişti. Ama hasar oluşmuştu ve biliyordum ki, kalıcıydı.

Tavşanları yakalayıp yemek pek sorun olmuyordu. Haylazlar inanılmaz derecede ehliydiler. Nesiller boyunca orada doğal bir yırtıcı olmadan yaşamışlardı, bu yüzden onlara yaklaştığımda elimi koklamaya iyi kötü hazır halde bana doğru koşar adım geliyorlardı. Sonra; yakala, kavra, kıvır, boynunu kopar. Çocuk oyuncağı. Ve hiçbir zaman öğrenemediler, salak şeyler. Hiç akıllanmadılar. Ne zaman kümelendikleri yere gitsem başka bir tavşancık bana doğru güvenle zıplayarak kendisini öğlen öğünü için sunuyordu.

Keskin bir taşla derilerini yüzüyor, içlerini boşaltıyordum ve sonra kurumaları için güneşin altına seriyordum. Lezzetli değildi ama o zamana kadar yediğim en kötü yemek de değildi. Gemideki yiyecekler çok daha tatsız tuzsuz olabiliyordu.

Zeytinlere gelince; hiçbir zaman en sevdiğim sebze olmadı, yoksa meyve miydi? Ama yenilebiliyorlardı ve bir kovuğu dolduruyorlardı. Doğrusunu istersen, altı hafta boyunca sürekli onlardan yiyip durduktan sonra yaşadıkça bir daha tek bir zeytine bile dokunmamaya karar verdim.

Sonuç olarak yine de buna katlanabiliyordum. Sonunda bütün bu sıkıntılardan kurtulabileceğimi biliyordum. Bulunup kurtarılacağıma kendimi inandırmıştım. Bu konuda asla en ufak bir tereddüdüm olmadı. Nihayetinde Pasifik'in ortasında bir mercan kayalığına saplanıp kaldığım söylenemezdi. Ege'de bir adanın

üstündeydim ki burası Ege'nin hem en kalabalık yerlerinden biri hem de uğrak bir gemi rotasıydı. Birçok kez beni fark edemeyecek ve seslenilemeyecek kadar uzaktan geçen gemiler, şilepler, tankerler, feribotlar gördüm ama bunun beni çaba göstermekten vazgeçirmediğini ya da yollarına beni fark etmeden devam edip gözden kaybolduklarında ezik ve umutsuz hissetmediğimi de söyleyemem. Ama ben içlerinden birinin yeterince yakından geçerken beni görüp buradan götürmesinin an meselesi olduğuna dair fikrimden vazgeçmedim. Olasılıklar benim lehimeydi. Tek yapmam gereken yılmadan devam etmek ve beklemekti.

Sonunda bir kurtarıcı yalnızca yakından geçmekle kalmayıp, tam anlamıyla benim kapıma demirledi.

Adı Iannis'ti ve kaçakçılık yapıyordu, Avrupa ve Kuzey Afrika arasında uyuşturucu götürüp getirmek için kullandığı, babasından kalma, şaşırtıcı derecede hızlı küçük bir balıkçı teknesi vardı. Normalde bunu pek fazla engellemeyle karşılaşmadan yapıyordu. O, Akdeniz boyunca gidip gelirken her iki taraftaki yetkililerin kafaları başka işlerle fazlasıyla doluydu, düşmanın manevralarını gözlemekle öyle meşguldüler ki küçücük bir balıkçı teknesi ve onun geliş gidişleriyle ilgilenmiyorlardı. Ne var ki arada bir, başı sahil güvenlikle derde giriyor, beladan kurtulmak için ya rüşvet veriyor ya da kurtulmak için ortalık durulana kadar bir süre saklanıyordu.

Kaldığım ada, Iannis'in sığınaklarından biriydi. Ayrıca geceyi geçirmek ve yolculuğa ara vermek için kullanışlı bir konaklama yeri, gözden uzak bir noktaydı.

Bir akşam geç saatlerde benim adama demir attığında derin bir uykudaydım. Sabahleyin uyandım, mağaramdan çıktım ve aşağıya, kumsala doğru yürüdüm... Kahretsin, bir tekne oracıkta duruyor ve fanilalı, orta yaşlı bir adam güvertede durmuş yana doğru işiyordu.

O bana doğru gözlerini dikti. Ben de ona doğru gözlerimi diktim. İşemeye devam etmesi övgüye değerdi. Bana gelince o ka-

dar afallamıştım ki aniden tutulup kaldım. Demek istediğim, nasıl göründüğümü bir düşünsene. Paramparça bir denizci giysisinin içinde bir deri bir kemik kalmış, kafayı sıyırmak üzere gibi görünen, yüzünde kocaman bir yara, kafasında yer yer dökülmüş kısımlardan cılız saçlar çıkmış bir adam. Kusursuz bir yalnızlık içinde olduğuna inanmak için her türlü nedene sahip olduğu bir adada birdenbire karşısında sarsak sarsak ona doğru yürüyen birisini görüyordu. Ama o sadece işini bitirene kadar işemeye devam etti, sonra toplandı ve düğmesini ilikledi. Bir yandan bana dik dik bakmayı sürdürüyor, şaşkın olsa da bir şekilde sanki hayatı boyunca bundan çok daha tuhaf karşılaşmalar yaşamış gibi olağan kalmayı başarabiliyordu.

Sonra bana İngilizce, İngiliz olup olmadığımı sordu. Ben de, evet nasıl bildin, dedim. Üniformayı tanıdığını söyledi. Kraliyet Donanması. Manşetlere bakılırsa bir deniz asteğmeni. Sonra onunla birlikte güvende olacağıma dair şeyleri söyledi. Dedi ki: "Size ayrıca 'sümüklü' derler."

Güldüm. "Rütbem için kullanılan lakap bu evet. Sen nerden biliyorsun?"

İri yarı Iannis koca omuzlarını silkti. "Çok şey bilirim ben. Elli yıldır bu denizlerdeyim, çocukluğumdan beri. Hep savaş vardı. Donanmalar, üniformalar, lakaplar, hepsini kaptım, hepsi burada kafamın içinde, hafızamda." Kırlaşmış kafasını tıklattı. "Diller de bilirim. Çoğu çok iyi, birazı o kadar iyi değil."

İngilizcesini bu iki kategoriden hangisine koyduğunu sormadım. Bu arada tam olarak nasıl konuştuğunu anlıyordum. Biliyorum benim şive anlamak konusunda kötü olduğumu düşünüyordun ama Iannis'i anladım. İstiyorsan şüphe edebilirsin. Rahat ol.

Şöyle ki aslında saygıdeğer bir adamdı ve sadece bana şöyle bir bakarak tüm hikâyemi bana anlatabilirdi ve beni orada, adada bırakıp gitmeyeceğini biliyordu. Tabii o ana kadar konuştuklarına bakınca bunu ben de biliyordum. Çok geçmeden onun teknesine binmiştim, motorumuz denizde takırdıyor, ben elimde

tuttuğum tiner tadındaki viskiyi zevkle yudumluyor, rahatlamış, kurtarılmış hissediyor ve bir insanın ulaşmayı umabileceği en büyük mutluluğu duyumsuyordum.

Iannis bana "iş için" Tanca'ya doğru gittiğini ama sakıncası yoksa beni yol üstünde Cebelitarık'ta bırakabileceğini söyledi. Sakınca mı? Benim için sakıncası olur muymuş? Nasıl olabilirdi ki? Ayrıca dedi ki, uğraşıp benim şeye -ne olduğunu söylemedi- bakması için bir doktor bulabilirmiş. Yalnızca parmağıyla yüzünün bir tarafında daire çizdi ve üzgün üzgün gülümsedi.

Daha sonra ben aşağıdaki kabinde bir tıraş aynası buldum ve kendime yandan bir bakış attım...

Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şimdi değil. Tüm söyleyebileceğim, aşırı korkunç da değildi, hafif yanık da. Eğer birine on diğerine sıfır diyecek olursak bendeki hasar yedi olarak değerlendirilebilir. Gerçekten bununla ilgili daha fazla konuşmak istemiyorum. Belki başka bir zaman.

Böylece Fas'ın güneybatısına doğru gittik. Iannis'in 'iş'nin çok da yasal olmadığını çözmek fazla zamanımı almadı. Her şeyden önce hiç balıkçılık yapmayan bir balıkçı teknesi kullanıyordu. Ağlar kupkuruydu ve yepyeni görünüyorlardı, öyle ki sanki hiç suya bile girmemişlerdi. Ayrıca ne zaman başka bir gemi görse, ne tür bir tekne olduğu fark etmeksizin yönünü değiştiriyor ve uzak duruyordu. Daha sonra benim baş kamarada sahte bir zeminin altındaki bir delikte saklanmış o gizli kargoyu kazara keşfedişim var. Teknenin neredeyse bir başından diğerine kadar uzanan döşeme altındaki bu boşluk iyi kalafatlanmış, kuru ve boştu ama çok belirgin bir şekilde haşhaş kokuyordu. Iannis'e bulduğumu söylemedim ama o bunu anlamıştı çünkü zemindeki bölmeyi onun kadar düzgün yerleştirmeyi becerememiştim. Ortaya bir tabanca koydu ve bana dedi ki, eğer onun sırrını açığa çıkarırsam beni vurmak ve tekneden atmak zorunda kalacaktı. Ben ona bunun gerekmediğini söyledim. Onun hayatını kazanma konusunda nasıl bir seçim yaptığını umursamı-

yordum. Kendim için maldan bir parça istediğimi itiraf ettim ve okuldayken bir çeşit kaçakçı olduğumu da sözlerime ekledim. Tabii bunun doğru olduğunu sen de ben de biliyoruz. İsteseydi beni vurabilirdi. Ben konuşmaya devam ettim. Ona, bunun yerine beni tekneye tayfa olarak almakla çok iyi bir seçim yapmış olacağını söyledim. Benim yardımım sayesinde gidiş gelişlerini yarı yarıya daha kısa zamanda yapabilecekti çünkü mola için durmak zorunda kalmayacaktı. Dümene vardiyalı olarak geçer, gece boyunca yol alırdık ve o iki kat iş yaparken ben yalnızca kârın çeyreğini isterdim. Yani, bu durumda onun, aynı çabayı sarf ederek o zaman kazandığının iki katı para kazanma ihtimali vardı.

Bu matematik onu etkiledi. Hatırladığım sonraki şeyse, silahın bir kenara bırakıldığı, viskinin ortaya konduğu ve sarhoş sarhoş bağırarak anlaşmamızın mühürlendiğiydi.

Iannis, sözünün eriydi. Cebelitarık'ta beni, tek kelime bile İngilizce bilmeyen ama yüz ifadeleriyle herhangi bir sözcüğün yapabileceği kadar açıkça teşhisini belirten bir doktora götürdü. Aslında, *tecrübeli doktorun* benim için rahatlatıcı bir merhem vermekten başka ki o da ancak altı hafta önce gitmiş olsaymışım işe yarayabilirmiş, yapabileceği hiçbir şey yokmuş. Estetik ameliyat önerdi ama o da pek fazla başarı vaat etmiyordu. En azından şu anda "biçimsiz" kelimesinin İspanyolcasını biliyorum: *Desfigurado.*

Sonraki yıl boyunca, Iannis ve ben Akdeniz boyunca bir yukarı bir aşağı pek de bilinmeyen ticaretimizi yürüttük; yaşlı Yunan deniz kurdu ve onun İngiliz deniz eniği omuz omuza. Bunun eğlenceli olduğunu inkâr edemem. Tabii ki sıyrıklardan da eşit derecede nasibimizi aldık. Napoli açıklarında sahil güvenlik üzerimize ateş açtı. Maltalı rakip uyuşturucu kaçakçıları tarafından çarpıldık. Üstüne üstlük Tunus limanına yakın bir yerlerde mayınlı bölgeye girdik. Sonuncusu benim hatamdı. Tabelaları doğru düzgün okumamıştım. Iannis tekneyi yumuşak hareketlerle geriye döndürür, bense baş tarafa eğilmiş suyun altındaki o

koca atkestanesi biçimli şeylere dikkatle bakarken hayatımın en riskli yarım saatini yaşadım. Aslında teknenin gövdesi içlerinden birine hafifçe değdi ama nasıl olduysa o şey patlamadı. Tahmin edebileceğin gibi, bilahare donumuz kuru kaldı.

Biz ikimiz sıkı dost olduk. Ve şu an ne düşündüğünü biliyorum. Bir Yunan denizci ve genç, kıvrak, güçlü kaslara sahip ben. O fena düşünceyi aklından çıkar abiciğim. Böyle bir durum yoktu. Senin düşündüğün türde bir şey olmadı yani güvertenin altında kaçamak falan yapmadık. Boş zamanlarımızın çoğunu birlikte zil zurna sarhoş olarak geçiriyorduk. Sert içki olarak tercihimiz viskiydi ama Iannis beni retsinaya da alıştırdı. Sana retsinayla ilgili ilginç bir bilgi vereyim: Onu kusarken içtiğin zamanki tadın aynısını alıyorsun. Bunu hatırlamak bile istemeyeceğim kadar çok kez tecrübe ettim.

Tüm bu zaman boyunca o denizin yüzeyinde salınarak geçirdiğim gecede sezinlediğim şeyi düşünüp durdum. Bu konuyu arada sırada Iannis'le de konuştum. Derin ve anlamlı tartışmalar için harika biriydi. Elde hiç boşalmayan bir şişeyle derin ve anlamlı tartışmalar.

Iannis Yunanistan'daki "eski din" günlerinden bahsetmeyi severdi, bu arada bahsettiğim şey Ortodoks Hristiyanlığı değil. Ondan önceki. Olimpia pantheonunun, Zeus'un ve onun tüm akraba ve ahbaplarının var olduğu günlerden söz ediyorum.

"Bize benzeyen tanrılar," derdi. "Anlayabileceğin tanrılar. Kavga eden, sevişen, düşen, karmakarışık. Zeus, sürekli uçkuru çözük yakalanıyor. Dionysos, habire sarhoş. Yılan saçlı tanrıçalar erkekleri izleyip akıllarını başlarından alıyor. Ben böyle bir sürü kadın tanıdım, bu gerçek bir şey. Hatta içlerinden bir tanesiyle çok uzun yıllar evli kaldım. Onlar bir arada oturup muhabbet edebileceğin tanrılar. Senin onlarla ilgilendiğin gibi onlar da seninle ilgilenirlerdi. İnsanları hiç yalnız bırakmadılar ki, birbirlerinin hayatlarını alt üst etsinler. Çünkü onlar bizimle olmak istediler. Onlar insanları sevdiler. Şu Tek Gerçek Panthe-

on. Peh!"

Şurada birisinin onların ayaklarına tükürdüğünü canlandır gözünde.

"Bizi kullanıyorlar, hepsi bu. Neydi o söz? Sonuca ulaşmak için bir araç. Birbirlerinin tepesine binmek için. Onların varlıklarını sürdürmeleri bizim sayemizde olsa da bize saygıları yok. Bizim tapınmamız olmadan onlar birer hiç. Ve bize teşekkür ediyorlar mı? Hatta artık bizim varlığımızın farkına varıyorlar mı?"

Konuşmasını hep böyle sonuçlandırırdı. Birisi onlara baş kaldırmalı. Birisi onları tıpkı onların bize yaptığı gibi aşağılamalı. O zaman nasıl hoşlarına gideceğini görürsün.

"Hürmısır," derdi. "Keşke dünyanın tamamı Hürmısır gibi olsaydı."

Kendi içinde savaşmalarını kastetmiyordu. Bu açıdan bakılırsa tüm dünya *zaten* Hürmısır gibiydi. Onun söylemek istediği tamamen tanrılardan bağımsız olmak. Hürmısır sorunlarla boğuşuyor olabilir ama en azından o, bu sorunları kendi kendine yarattı. Bunlar dünyevi sorunlar.

Seyahatlerimiz sırasında sıklıkla Hürmısır'a uğradık. Gördüğüm hiçbir şey bana burasının insancıl bir cennet olduğunu düşündürmedi. İskenderiye, Port Said, El Alameyn, bana göre hepsi sineklerle kuşatılmış, eğer gerektiği kadar ihtiyatlıysan liman başkanına bahşiş verip her türlü yükü alabileceğin ya da indirebileceğin tipik birer Kuzey Afrika deniz limanıydılar. Oradaki insanlardan hiçbiri bana başka yerlerde yaşayan insanlardan daha mutlu ya da daha aydınlanmış görünmedi. Oraya dinini değiştirerek başka ülkelerden teokrasiden uzak bir hayat arayışıyla gelmiş kişiler bile. Sanki bulduklarından daha fazlasını ummuşlar gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Orası vaat edilmiş toprak değil sadece başka bir lanet olasıca boktan ülkeydi. Liman işçileri tembel, fahişeler suratsız, denizciler sana gözlerini diktikleri anda kaburgana bıçak saplamaya hazırdılar... Dikkatimi çeken en önemli farklılık hiyerogliflerin olmayışıydı.

Bütün işaretler Arapçaydı, bazen de Arapça ve İngilizce. Yetkililer, üniformalarında kimin için çalıştıklarını ya da ne kadar önemli olduklarını belirten işaretler taşımıyorlardı. Tüm bunları bir yana bırakacak olursak, Hürmısır beni hiçbir zaman bilhassa hür olmasıyla etkilemedi.

Ama bence orada *bir şey* vardı. Eğer Iannis haklıysa ki onun haklılığına zaman geçtikçe daha fazla inanıyordum ve eğer birisi tanrılara baş kaldıracaksa, bunu yapacağı yer Hürmısır'dı. Başlangıç yeri orasıydı.

Ve ben de bu işi yapacak adamdım.

Kader çağırıyordu. Iannis'le tanışmamızın üzerinden hemen hemen bir yıl sonra yollarımızı ayırdık. Benim yaşlı dostum sarıldı bana ve bebek gibi hüngür hüngür ağladı. Bana söylediğine göre, beni kaybetmek hiçbir zaman sahip olmadığı bir oğlu kaybetmek gibiymiş. Hiç sahip olamayacağı bir evladı kaybedemeyeceğini söylemedim. Doğruyu söylemek gerekirse benim de boğazım düğümlenip, gözlerim yaşardı. Birlikte harika zamanlar geçirmiştik. Ama artık yapacak çok daha önemli bir şey bulmuştum. Iannis bunu anlıyordu. Uyuşturucudan kazanıp dikkatle biriktirdiğim ve nadiren harcadığım paranın üstüne bana biraz daha para verdi.

"İyi bir iş yapmak için," dedi bana. "Dünyayı özgürleştirmek için."

Port Said limanında öylece durdum ve teknesini, uzaklarda görünmez olana, denizin köpüğünde kaybolana kadar izledim.

Daha sonra döndüm ve güneye gittim.

Biçimsiz beyaz bir adam bir Arap ülkesinde oranın yerel dilini öğrenmediği sürece fazla ilerleyemezdi. Bu yüzden ilk yaptığım şey Kahire'deki özel bir İngilizce dil okulunda, bırak bir niteliğe sahip olmayı, pasaportum ya da başka tür bir kimliğim dahi olmaksızın alınmayı başardığım bir işe başlamak oldu. Okul müdürü istenmeyen para akışına herkes kadar açık birisiydi. Teoride ben orta sınıf Hürmısırlı çocuklara İngilizce konuş-

mayı öğretiyordum. Uygulamada onların dilini kapmak için elimden geleni yapıyordum. Gırtlaktan çıkan seslerle, uzatılarak söylenen ünsüz seslerle ve fazlasıyla ağır hecelerle çok mücadele ettim ama sonunda başardım. Aslına bakarsan "öğretmenlerim"in çok başarılı olduğumu söylediler. Zafirah Arapçamın korkunç derecede argo olduğunu söylüyor. Gevşek çeneli ergenler gibi sözcükleri ağzımda yuvarlıyor ya da yutuyorum. Ama bunun, evde hiç o kendi şatafatlı aksanımla, bilmiyon mu, çaktırmadan yürü, ney-ney falan diyemediğim günleri telafi ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Daha sonra Arapça'yı çok akıcı olmasa da iyi konuşmayı öğrenince El Aksur'a yöneldim çünkü iç savaşın en yoğun olduğu yer orasıydı. Eğer bir hastalığı tedavi etmek için yola koyulmuşsan ikincil belirtilerle uğraşmazsın. Dosdoğru sorunun kaynağına gidersin ve El Aksur tam da buydu; Hürmısır'ın içinde iltihaplı bir yaraydı.

Hemen bir şeyin farkına vardım. Temelde birbiriyle yumruklaşan bu grupların hepsi lider olmayı istiyordu. Her birinin bölgeyi yönetmek ve patron olmaktan başka amacı yoktu. Bu, kulağa çok açık ve net geliyor ama tüm o karmaşanın içinde kendileri de uzun yıllar önce başlattıkları kavgaya neyin sebep olduğunu unutmuş gibiydiler. Artık yalnızca söylem ve çoktan yitip gitmiş güdü ve mantıkla yerleşik konumlar vardı. Bu, çete zihniyetiydi. Her iki taraftakiler diğerlerinin düşman olduğunu bilir, onu alt etmek isterdi hepsi bu.

Bir arabulucu gerekiyordu. Bağlantısız biri. Hizipler arasında aracılık edebilecek ve onlara aralarındaki düşmanlıkları yok etmenin yanı sıra onlar için çok daha büyük bir ödülün var olduğunu gösterebilecek biri.

İşte Işıkgetiren böyle var oldu. Benim ikinci kişiliğim. Tulumum açık, basit, tehditsiz, dünyevi. Eldivenler mi? Bembeyaz ellerim görünmesin diye. Ve maske... şey, onu takmaya karar verdim çünkü böylece *desfigurado* suratım kimseyi ürkütmeye-

cekti ve Avrupa'dan gelip millete ne yapacağını söyleyen bir sömürgeci, altı üstü müdahaleci bir ecnebi olarak görülmeyecektim. Eskiden yani Kraliçe Victoria zamanlarında Mısır haritası, İngiltere'nin görkemli kırmızısıyla kaplıyken bunu yeterince yaşamışlardı. Maske beni isimsizleştirdi. Kelime bu muydu, isimsizleştirmek? Öyle olmalı. Beni gizledi. Beni hem belirginleştirdi hem de belirsizleştirdi.

Tam on ay sürdü, bu korkunç zorlu didinme süreci on uzun ay boyunca sürdü. Özgürlükçüleri her şeyden önce bana bir fırsat vermeleri için ikna ettim. Tatlı Zafirah'nın orada çok yardımı oldu. O bana neredeyse herkesten önce güven duydu. Ve Özgürlükçüler kafese girdikten sonra düşman kamplarına girip onların da akıllarını ve kalplerini kazanmak için Özgürlükçüler'in konum bilgilerini ve stratejik kaynaklarını kullandım. Kolay değildi. Kendimi kaç kez kafama dayalı bir silahla, bana beynimi uçuracağını haykıran ter içinde bir gerilla kumandanının dizinin dibinde bulduğumu ve o sırada yapabildiğim tek şeyin konuşmak, konuşmaya devam etmek ve kimsenin maskemi yırtıp altındaki ezik suratımı görmemesi için dua etmek olduğunu bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse bu iki kez oldu ve şansım vardı ki sonuç benim lehime işledi. Herkes gördüğü şey karşısında o kadar afallamış durumdaydı ki, durdular ve beni dinlediler.

Onlara önerdiğim şey hem daha az hem de daha çoktu. Somut askeri fetih anlamında az, statü anlamında ise çok şey öneriyordum. Onlara zaman aşımına uğrattıkları ideolojilerinin yerine bir yenisini öneriyordum. Bu yerel kumandanlara, Yukarı Hürmısır'la savaşmaya devam edebileceklerini, olur ya belki de azıcık daha büyük bir kara parçasını ele geçirebileceklerini ama asla tüm bölgeyi alamayacaklarını söylüyordum. Bu olmayacaktı. Geçen bir asır boyunca bu durum çıkmaza girmişti. Bu nasıl değişebilirdi ki? Ya da bu kısır döngüyü sonlandırıp yepyeni bir başlangıç yapabilirlerdi.

Bu mesajın nasıl yerini bulduğuna şaşarsın. Ben çok şaşırdığı-

mı biliyorum. Sanki tüm o düşmanlıkların son bulması için gerçek bir istek duyuyorlardı ya da milisler o dur durak bilmez ezici savaştan paylarına düşeni fazlasıyla almışlar ve daha fazla sindirecek yerleri kalmamıştı. Kendi hemşerilerini öldürmekten yorgun düşmüşlerdi ama hiçbirisi "yeter" diyecek ilk taraf olmayı istemiyordu. Hiçbirisi beyaz bayrağı kaldırıp, zeytin dalını uzatmaya cüret edemiyordu. Ben ortaya çıkıp onlara vaziyeti kurtaracak şerefli bir bahane sunana kadar, gurur yüzünden liderlerinin bunu yapacak gücü yoktu. Işıkgetiren'e katılmak bir iniş değildi. Tam tersine, yukarı doğru bir çıkış, çoktan içine gömülmüş oldukları o partizanlık batağından kurtuluştu.

Bütün çatışan grup liderlerinin benimle büyük bir toplantı yaptıkları gün gelip çattı, hepimiz kesin olarak ittifakımızı mühürlemek için bir odada oturduk. O sırada artık hepsi benim cildiyle sorunları olan yerinden edilmiş bir İngiliz olduğumu biliyor ve bunun üzerinde durmuyordu. Bu, onlar için bir sorun değildi. Yine de sürekli maske takmaya devam ettim çünkü etrafımda esrarlı bir hava yaratmaya yarıyordu. Işıkgetiren, bölgede garip, tam olarak insan şeklinde olmayan, bilinmez, belki biraz ucube, insanların kuşkulu fısıltılarla hakkında konuştuğu, bir spekülasyon ve merak nesnesine dönüşüyordu ve tüm bunlar benim ünümü artırıp, hedefimde ilerlememe yaradı.

Ama o odanın içinde hepimiz resmi olarak Yukarı Hürmısırlıların birleşmiş gücü olarak birlikte çalışma kararı alırken çatışma grubu liderlerinin bana boyun eğdikleri yavaş yavaş belirginleşiyordu. Ne söylerlerse söylesinler, onay vermek ya da karşı çıkmak söz konusu olduğunda bana bakıyorlardı. Farkına vardım ki, tüm yürütmeyi ve tonlamaları ben hallediyordum ve onlar da memnuniyetle buna katılıyorlardı. Masadan kalktığımızda herkes kucaklaşıp tokalaşıyordu ve şunu söyleyebilirim; ben hiç niyetlenmediğim ya da uğraşmadığım halde sorumlu kişi olmuştum. Kodaman olmuştum artık. Zirvedeki adam. Öyle seçim ya da el kaldırma olmamıştı. Rıza göstermesi için herhangi

bir rakiple bilek güreşi yapmak ya da ne kadar ciddi olduğumu anlatmak için içlerinden birini öldürmek zorunda kalmamıştım. Dile getirilmemiş bir kabulle bütün kumandanlar bana boyun eğmişti. Kumandanlık yükünü bir başkasının omuzlarına yükledikleri için fazlasıyla mutlu görünüyorlardı sadece. Bir sonraki adımda onlara ne yapacaklarını söylememi bekliyorlardı. Ben de söyledim.

"Birlikte adamlarımızı eğitmeye başlayacağız. Onları disipline sokacağız. Onları tek bir birliğe, bir orduya dönüştüreceğiz. Ve silah toplayacağız. Bulabildiğimiz kadar. Bulabildiğimiz her çeşit silahı."

Bu üç yıl önceydi. Ve işte şimdi buradayız.

ZULA

"İŞTE ŞİMDİ BURADAYIZ," diye tekrarladı David, bindikleri cip küçük bir krater büyüklüğündeki bir çukurda bir aşağı bir yukarı bata çıka ilerlerken. Steven vitesi gürültüyle değiştirdi ve küfretti. Bu kadar kötü yapılmış bir yolda akıllıca olabilecek hızın en az 15 mil üzerinde bir hız yapıyor ve kendisini düzeltmesi gereken biri varsa o da Steven değil yolun ta kendisiymiş gibi davranıyordu.

"Sonuç olarak tüm bunlara ne anlam veriyorsun?" diye sordu Steven, ya da o değil de Işıkgetiren sordu. Son yarım saattir David yanındaki koltukta, Steven'ın sesiyle ve tonlamasıyla konuşan, Steven'ın üslubunu kullanan ve kulağa tamamen Steven'mış gibi gelen bu maskeli adamı dinlemekteydi... Bilişsel olarak bu maskenin arkasındaki adamın kardeşi Steven olduğunu biliyordu. Bu noktada hiçbir şüphesi yoktu. Zaten başka kim olabilirdi ki? Bayan Plomley'in üzerine kusma olayını Steven'dan başka kimse anlatamazdı ki, ya da Bay Perkins'in konuşma bozukluğu canlandırmasını başka hiç kimse bu kadar doğru yapamazdı.

Tüm bunlara karşın, bir madrabazla ya da Steven'ın ölmüş ruhunun psikopat bir şekliyle yan yana otuyor olma kanısından kurtulamıyordu. Doğruluğunu bildiği şeyden reddedilemez bir şekilde emin olmak fikriyle maskenin arkasına bir göz atmak için can atıyordu ama yine de yüzünü göstereceği zamanın seçimini Steven'ın kendisine bırakmaya karar verdi. Bunu, istediği zaman ve eğer isterse o yapacaktı.

"Verdiğim anlam ne öyle mi?" dedi David. "Şey, şaşırtıcı bir hikâye."

"Biliyorum! Eğer benim başımdan geçmemiş olsaydı ben de inanmazdım. Ama benim asıl demek istediğim ikimizin yeniden bu şekilde karşılaşmasına ne anlam veriyorsun?"

"Şans. Mutlu bir rastlantı."

"Ben, bence bu bizim kaderimizde vardı. Yani, tek kardeşim burada Hürmısır'da karşıma çıkıyor. Bunun gerçekleşme ihtimali nedir ki? Astronomik. Ama Zafirah'dan adı David Westwynter olan İngiliz bir askeri çölün ortasında bulup getirdiğini duyunca zihnimde bir şeyler uyandı. Elbette David burada diye düşündüm. Neden olmasın ki? Ne yazık ki sen aynı şeyi hissetmedin."

"Hayır."

"Ya, sen her zaman dik başlı ve becerikli çocuktun öyle değil mi?"

"Eğer beni gördüğün sırada itlik yapmasaydın, beni kandırmasaydın, beni tanımıyormuşsun gibi yapmasaydın belki karşılaşmamız benim için daha büyük önem taşırdı. Bütün bu maskaralık, gerçekten de gerekli miydi?"

"Sözlerime evet diyerek başlamak istiyorum. Ben Işıkgetiren'im, hatırla."

"Ee?"

"Yani öylece sana doğru koşup, 'Hey Dave nasıl gidiyor? Uzun zaman oldu kardeşim,' diyemezdim. Senin ne tepki vereceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki suratıma bir yumruk

atardın ve o insanların önünde bu pek iyi görünmezdi. Bunun yerine seninle baş başa görüşerek büyük sırrı açıklamamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Oysa öyle yapmadın. Önce senet oynattın."

"Evet, kabul ediyorum, bu biraz gülmek içindi. Jetonun düşmesi ne kadar sürecek diye bekliyordum. Yüzün, Dave!" Steven bir kahkaha kopardı ve direksiyona eliyle vurdu. "Ne görüntüydü ama. Annemin yatak başındaki komodinde senin şu cilalı maundan Özel Osiris'ini bulduğumuz zamandan beri seni hiç bu kadar şaşkın görmemiştim."

"Bunun seni eğlendirdiğine memnun oldum."

"Bak, üzgünüm tamam mı?" Kulağa çok da ciddiymiş gibi gelmeyen özürlerden biriydi bu. "Beni bilirsin. Eğer bir yerlerde şeytan varsa ona uyarım."

David ona bakıp sert sert kaşlarını çattı ama bu ifadeyi fazla koruyamadı. Şu anda biliyordu ki kardeşini ne yaparsa yapsın affedilebilirdi. Ayrıca bu gerçekten zararsız bir aldatmacaydı; karşısındaki hilebaz, muzır, tipik Steven'dı. Eğer burada roller farklı olsaydı David de muhtemelen aynı şeyi yapardı. Ah, hayır kimi kandırıyordu ki. Aralarındaki fark buydu. *David* nadiren şeytana uyardı, hatta belki de hiç.

"Ayrıca söyleyeceğin bir sonraki şeyi biliyorum," dedi Steven, bir yandan öngörülü olduğunu gösteren bir parmak hareketi yaparak.

"Evet?"

"Evet. Neden hayatta olduğumu eve ilk fırsatta bildirmediğimi soracaktın."

"Hayır sormayacaktım-"

"Soracaktın. Hadi ama."

"Tamam. Belki soracaktım. Ee?"

"Açıklaması o kadar da kolay değil. Ben o adadan kurtulduğumda biliyordum ki sen, annem ve babam benim kaybımı çoktan kabullenmiş ve yasımı tutmuştunuz. Sonra ben Iannis'le bir-

likte bir suçlu olarak yaşamaya başlamıştım ve resmi olarak ölü biri olduğum için bunun bana çok uygun olduğunu fark etmiştim. Ve şimdi de Işıkgetiren olduğuma göre Steven Westwynter artık yoktu. İşte benim hayatımın -ölümden sonraki hayatımın, ikinci hayatımın, nasıl adlandırmak istersen- kayıp gidişi böyle oldu. Böyle olması gerekiyordu."

"Ama bir mektup, eve bir telefon, isimsiz bir şey de olsa..."

"...yapılması gereken doğru şey bu olabilirdi ama kafa karışıklığına yol açacak bir şeydi bu. Bu, üzerinde düşünmediğim bir şey değildi. Çok düşündüm. Ama bu konu ortada ne kadar kalırsa benim için o kadar sorun oluyordu. Bu, benim bir gün birdenbire artık yapmak için geç kaldığımı anlayana kadar ertelediğim bir şeydi. Yapsaydım neler olurdu kafanda canlandırabiliyor musun? Babam benim aslında *Immortal*'la birlikte batmadığımı sezinlerdi. Onu bilirsin. Yetkilileri alarma geçirecek ve benim peşime düşürecekti, onlar da beni indirip bahriye mahkemesine çıkaracaklar, firar ya da görevi ihmal suçlarıyla ya da kim bilir neyle yargılayacaklardı. Yapmayacak mıydı bunu? Haklı değil miyim?"

İsteksizce onayladı David.

"Biliyorum haklıyım. Orduya katılarak onun tepesini attırmıştım. Donanmadaki görevimi resmen alt üst ettiğim ortaya çıksaydı tepesi daha da atardı. Benim bir askeri hapishanede ceza çekmemi isterdi ve bakımım için yetkililerle anlaşıp onur kırıcı bir şekilde salıverilmemi sağlardı. 'Oğlana bir ders verin.' Oysaki bu şekilde benim ölümümün ardından Jack Westwynter umabileceği en iyi evlada sahip oldu: Bir savaş kahramanı. Sonradan adam olan yüzkarası. Ülkesi için savaşırken öldü, falan. Golf kulübünde övünerek söz edilecek bir şey. Yine, haklı mıyım?

David bunu inkâr edemedi. Bir yakınını kaybetmenin şokunu atlatır atlatmaz dünyanın nasıl bir yer olması gerektiğine dair kişisel anlayışıyla Steven'ın ölümünü bağdaştırarak bu durumu kabullendi. Jack Westwynter, başarısızlığı ya da onursuzluğu

kabullenecek bir adam değildi. Buna hiçbir zaman mecbur olmamıştı. Böylece, akranları ona Steven'la ne kadar gurur duysa az olacağını söylediklerinde ve şımarık oğlunun eskiden yarattığı hayal kırıklığına yeni bir ayarlama yaptığında kendisini yaşamını boşa harcamak yerine iyi bir sebep için feda etmiş bir erkek evladın babası olarak takdim edebilmişti. Bu tutum ona saçma bir mutluluk sağlamıştı ve ona herhangi bir kaptanlık bandından daha fazla hizmet etmişti.

"Ve annem..." diyerek başladı Steven ve omuz silkti. "Şey, onun için acı oldu ama işte. Senin için de öyle. Bunun için üzgünüm Dave." En son özrüne göre bu hemen hemen samimi gibiydi. "Ama acımasızca dürüst olmak gerekirse ben bir yetişkinim ve benim hakkımda başkalarının ne düşüneceği hakkında endişelenmek zorunda değilim, en başta da annemin ve babamın. Bundan da öte, ben artık görevi olan bir adamım ve görevi olan adamlar tüm diğer sorumluluklarından ve yüklerinden bağımsız olmalıdırlar."

"Aile bir yük değildir."

"Eğer soyadın Westwynter'sa öyledir."

David'in buna verecek bir cevabı yoktu.

"Her neyse," diyerek sürdürdü Steven, "duyduğuma göre, sen kesinlikle sıcak yuvana ve ülkene dönmek için pek acele etmiyormuşsun öyle mi? İki arada bir derede kalmışsın."

"Koşullar."

"Ya, ya. Bunun tadını çıkarıyorsun, değil mi? Hadi kabul et. Neredeyse otuzundasın ve şu an hayatında ilk kez gerçek özgürlük gibi bir şeyi tanıyorsun ve çılgınca eğleniyorsun. Bu çok heyecan verici. Aynı zamanda ürkütücü ama daha çok heyecan verici. Hayır mı?"

David kafasını sağa sola sallayarak hayır demeye çalışıyordu ama o sırada cip bir tümsek yüzünden şiddetle sarsılınca kafası aşağı yukarı sallandı ve David söylenenleri onaylamış oldu.

"Başına buyruk Dave." Steven, David'in dizine dokundu. "Bu

sensin. Ben de öyleyim. Bizler başına buyruk adamlarız ve geçmiş ardımızdan kapanan kocaman bir kapı, gelecekse bizim için açılmayı bekleyen milyonlarca kapı. Şimdi onları seninle birlikte açabiliriz. Yan yana. Sen ve ben. Ne kadar harika değil mi?"

David kardeşinin heyecanını hiçbir zaman kaybetmediğini hatırlayarak hafifçe gülümsedi. Kendisi doğuştan tedbirli ve sorumluluk sahibiydi ve heyecanlanmak ona her zaman zor gelirdi. Steven ise bunun fazlasına sahip olduğu için ondan nefret ederdi. Aynı zamanda ona imrenirdi.

Şimdi coşkunun paylaşılabilecek bir şey olduğunu görüyordu. Bir şampanya kulesindeki şampanya gibi en tepedeki bardaktan akıtılır, aşağılardaki bardaklarda yakalanabilirdi.

Yandan kardeşine baktı, beş yıl boyunca ölmüş olduğunu düşünmüşlerdi ama artık yaşıyordu. Işıkgetiren'in vücut dili kesinlikle Steven'a aitti. Maskeyle biraz belirsizleşmiş de olsa bu görüntü de Steven'ındı.

David keyifle, aynı anda da teessüfle yanıp tutuşuyordu.

Teessüf ediyordu çünkü Steven'ın o beş yılı nasıl geçirdiğine onun anlattığı kadarıyla inanıyordu ama sadece bir noktaya kadar inanıyordu. Kardeşini bilirdi o. Ne zaman bir şey sakladığını ya da yalan söylediğini bilirdi. Steven'ın hikâyesi gerçekti ama gerçeğin tamamı değldi.

Yine de bunun bir anlamı var mıydı yok muydu? Bu, David'in karar veremediği bir şeydi.

EL AKSUR'UN GÜNEYBATISINDA otuz millik tuhaf bir yolu geçtikten sonra küçük bir kasabaya geldiler. Burası fazlasıyla sıradan bir yere benziyordu: Geniş, tozlu caddeler, boyalı kapıları, panjurları ve düz çatılarıyla beyaz badanalı evler, yüksek bordürlü beton kaldırımlar, binadan binaya uzanan ve birbirine geçmiş elektrik kabloları, müşterek bir kuyu, orada burada yakıcı bir rüzgârla kavrulup ezilmiş hurma dalı yığınları. Bunun

gibi yüzlerce kasaba çölün ıssızlığına tek tek dağılmışlardı, bu halleriyle bu yapışkan insan yığınları kaya üstündeki deniz minareleri gibiydi.

Cip, ana caddede sağa yanaşır yanaşmaz nereden çıktığı belli olmayan bir çocuk sürüsü aracın etrafını sardı.

"El Aşraka! El Aşraka!"

Sesleriyle kopardıkları yaygarayla birlikte dilenen ellerini her yandan içeri sokuyorlardı. Steven sürücü koltuğunda ayağa kalktı ve ceplerinden avuç avuç şekerleme çıkardı. Şekerlemeleri etrafa savurdu ve çocuklar onları kapmak için atlayıp koşturdular. Ayaklarından biri yumru küçük bir kız rekabet edecek kadar çevik değildi, diğer çocuklar şişmiş yanaklarıyla oradan alelacele uzaklaşırken o ödülsüz kalmıştı. Steven ona doğru yürüdü, saçını karıştırdı ve şekerlerden üç tanesini avuçlarına bıraktı. Onları özellikle bu kız için ayırmıştı.

"Şükran," dedi kız başını nazikçe eğerek ve topallayarak uzaklaştı.

"Büyük hayırsever Steven Westwynter," dedi David alaycı bir şekilde. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ah, kapa çeneni Dave."

"Ama sen hiçbir zaman çocukları sevmedin."

"Bunları seviyorum. Bunlar sıradan çocuklar değiller, her neyse. Onlar benim halkım. Hatta onların benim çalışanlarım olduğunu bile söyleyebilirsin."

"Çocuk işçi, ha?"

"Göreceksin. Bu arada. Başkalarıyla birlikteyken ben Işıkgetiren'im tamam mı? Steven değil. Kardeş değil. Işıkgetiren."

"Anlıyorum. Peki."

"Bunu kişisel olarak algılama. Senle akraba olmamdan ya da bu tür herhangi bir şeyden utanıyor değilim. Yalnızca sana söylediğim gibi, artık Steven Westwynter gerçekten yaşamıyor. Hiç kimse, Zafirah bile benim bu adımı bilmiyor. Şu anda neysem oyum. Büyük gizemli lider. Bir yüzü, geçmişi ve bağı ol-

mayan adam. Anlıyor musun?"

Bu tuhaf olsa da, David anladığını düşündü. Oradan geçen bir pikap kornasını öttürdü. Steven buna karşılık olarak el salladı ve "Selamün Aleyküm!" diye bağırdı. Bir dükkânın tentesinin gölgesine oturmuş etli butlu iki kadın ona gülümsedi. O da başıyla nazikçe karşılık verdi. David kardeşinin hareketlerinde bir ferahlık ve rahatlık bulunduğunu ayırt etmişti. Steven burada evinde gibiydi. Tanınıyor, seviliyordu ve bundan hoşlanıyordu.

Göründüğü kadarıyla gelişigüzel seçtiği bir kapıyı tıklattı. Düşük sol gözüyle yaşlı bir adam onu gülücükler ve törenlerle içeri davet etti. İçeride en az onun kadar yaşlı bir kadın, eskimiş formikadan bir masada soğan soyuyordu. Steven'ı bir memnuniyet çığlığı ve kucaklamayla selamladı, sonra da kocası köşede son sesle çalışan televizyonun karşısında kendisini bırakırken, o, Steven'la birkaç dakikalığına sohbet etti. Televizyonda haberler vardı ve David'in görebildiği kadarıyla haber muhabirlerinin bildirdiği her bir konu kendi ülkesindeki haberlerin benzeriydi. Bering Denizi'nden aktarılan bir habere göre, Horusit ve Setik donanma tümenleri yüzen buz kütlelerinin bahar zamanı ayrılmış kırıkları arasında çarpışıyorlardı. Diğer bir haber, kıta parçası Hindistan'dan geliyor ve Keşmir'deki gerilimin arttığı bildiriliyordu. Başka bir haber, bölünmüş Varşova'nın varoşlarındaki Vistula Nehri'nin güçlendirilmiş kıyıları boyunca Osirisyak güçlerinin, Setik güçleriyle çatıştığını anlatıyordu. Hürmısır küresel çatışmanın dışında kalıyordu ama bu küresel çatışma yine de Hürmısır'ı etkiliyordu. Burada yaşayan insanlar sınırlarının dışında olup bitenlerden haberdar olmak istiyorlardı ve bunun sebebi belki de kendilerine bu kargaşadan doğrudan etkilenmedikleri için ne kadar şanslı olduklarını hatırlatmaktı. Şimdilik etkilenmedikleri...

Yaşlı adam televizyon ekranını işaret ederek David'e bir soru sordu.

"Kerim senin gazeteci olduğunu düşünüyor," dedi Steven.

"Benimle röportaj yapmaya gelip gelmediğini merak ediyor." Oyuna ayak uydurman hiç de fena fikir değil, en azından şimdilik. Başınla onayla ve benimle ilgileniyormuş gibi görün."

David, ona söylendiği gibi yapmayı denedi.

Yaşlı adam sırıttı ve Steven'a dönerek zafer kazanmış bir edayla konuştu.

"Benim bir kahraman olduğumu söylüyor," dedi Steven. "Benim Hürmısır'a barış getirdiğimi ve dünyanın tümüne barış getireceğimi söylüyor. Ve diyor ki insanlara bunu söylemen gerekiyormuş."

"Kerim'e endişelenmemesini söyle. Bu gazetecilik oyununda yeni olabilirim ama Işıkgetiren'in nasıl birisi olduğu hakkında kafamda çoktan net bir resim belirdi."

Büyük ihtimalle David'in sözlerinin birebir çevirisini yapmasa da Steven bunları yaşlı adama aktardı.

David artık bu ziyaretin sebebini merak etmeye başlıyordu ki yaşlı kadın ayağa kalktı ve boynunda asılı bir anahtar çıkardı. O ve Steven, David'i boncuklu bir perdeyle kapatılmış bir koridordan arkadaki bir odaya davet ettiler.

David'in beklediği bir yatak odası, bir kiler ya da bunun gibi bir şeydi. Yaşlı kadının açtığı kapıdan onu bir cephaneliğe buyur etmesini beklemiyordu.

Her yerde silahlar vardı. Kapağı açık sandıklarda tüfekler. Makineli ve yarı makineli tüfekler duvarlardaki raflara dizilmişti. Tabancalardan yüksek öbekler oluşmuştu. Her kalibreden mühimmat, tek tek ya da kutulara dizilmiş olarak etrafa yayılmıştı. Hava ağır bir silah metali ve gres kokusu ile dolmuştu.

El bombaları da vardı, mayınlar ve öldürücü aygıtlar ve yığın yığın tahrip gücü yüksek patlayıcılar da. Baktığı her yerde David silah ve daha çok silah görüyordu. Her türden *ba* mızrakları bile vardı: Setik, Horusit, Neftisyan, Osirisyak, Anubyan.

"Allah kahretsin," diye bir nefes aldı.

"Ya," dedi Steven. "Kerim ve Fatima çok tatlı ve sıradan bir

çift gibi görünüyorlar değil mi? Konutlarında mini bir silah deposu sakladıklarından kim şüphelenebilir ki? Ve hepsi bu kadar değil. Bu taraftan."

David'e evin içinden dışarıya doğru yol gösterdi. Arkada sağa ve sola örülmüş duvarlarla çevrelenmiş, arkası çöle açılan bir ek bölme vardı. Çamaşırlar ipe dizilmiş ve iyi eğimli mutfak bahçesinde patates, havuç türünden kök bitkiler yetiştirilmişti... Ve söz konusu mevcut alanın yarısından fazlasını, yere kadar uzanan büyük bir tenteyle sarmalanmış bir Skarab tankı kaplıyordu.

Steven, tankın tüm o ürkütücü ihtişamını sergilemek için tenteyi üzerinden kaldırdı. Kumanda yönü evin arka tarafına dönük ve tahrip edici dört adet nozülü dışarıyı, ufku hedef alacak şekilde park edilmişti. Yumuşak hatlı, yuvarlak tesviye münhanileri çevresinin o dörtkenarlı düzeniyle zıtlık oluşturuyordu. Kaplumbağa kabuğu gibi arka kısmını kaplayan ışılelektriksel tabakalar hafifçe parıldayan yanardöner açık bir mavi bir renkteydiler.

"Kızıldeniz Fellahları tarafından Neflerden ele geçirildi," dedi Steven, "onlardan da bize geçti. *Ba* hücreleri hemen hemen yarı kapasitede ki bu da pek fena sayılmaz. Fellahlar heba etmemişler. Ve tüm gereken, aracı yeniden çalıştırabilmek için güneş ışığında bir gün boyunca şarj etmek. Ra'nın yaydığı ışık herkes için bedava *ba* demek. Bunun için dua etmek gerekmiyor."

David, kardeşinin sesindeki ince taşlamayı görmezden geldi. Skarab tanklarını, Salisbury Ovası'nda tatbikatlar sırasında ilk kez yakından savaşırken gördüğü zamanı hatırlıyordu. O kadar hafif hafif hareket ediyorlardı ki David şaşırmıştı. Bu kadar büyük vasıtalara göre onlar kum böcekleri kadar nazik tırmanıyor ve zıplıyorlardı. Bu hafifliği sağlayan kısmen ince zırhları ve çift eksenli yalpalar üzerine oturtulmuş hızlı manevra yapabilmelerini sağlayan mekanizma küreleriydi. Daha sonra bir tank komutanından öğrendiği kadarıyla dezavantajları, içlerinin ahır gibi olmasıydı. Eğer bir marakasın içindeki boncuk olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilmek istersen bir Skarabın içinde za-

man geçirmelisin.

"Bu dâhil olmak üzere elimizde on sekiz tane var," diye sürdürdü Steven konuşmasını. "Hepsi doğal bir şekilde güneşten güç alıyorlar. Buralarda başka bir çeşidini bulamazsın ve bunlar senin Kuzey Avrupalı dizel modellerinden daha ucuzlar ve kullanımları daha kolay. Bazıları bunların dizellerden daha kötü olduğunu söylüyor ama ben hemfikir değilim. Öncelikle, her saat başı yakıt ikmali yapmak gerekmiyor ve güçle ağırlık oranı aşağı yukarı aynı. Güneş hücreleri bir motordan daha düşük beygir gücü üretiyorlar ama onun kadar ağır değiller bu yüzden eşitleniyorlar. Güneş enerjili versiyonların tek sakıncası eğer gün boyunca fazla sık kullanılırlarsa geceleri tamamen kullanılamaz oluşları. Ama bu dünyanın sonu değil, özellikle eğer savaştığın Skarablar da güneş enerjili olursa. O zaman herkes aynı dalın üstünde olur, daha doğrusu tankın."

"On sekiz," dedi David. Bu sayı çok görünüyordu ama hâlâ görünüşte Steven'ın kafasındaki hedefe ulaşmak için gerekli olan miktara yakın değildi.

"Birkaç tane zırhlı personel taşıyıcımız da var, ayrıca oldukça eski olmalarına rağmen hâlâ iki tane güçlü askeri araca sahibiz. Sanırım bunlar Belçika Kongosu Harekâtı'ndan kalma. En az 1950'lerin ortalarından beri vardırlar ama insanlar o günlerde kalıcı şeyler üretiyorlardı.

"Tüm bunlar bu kasabada saklı duruyorlar."

"Doğru. Yirmi ya da daha fazla silah deposu, her biri Kerim ve Fatima'nınki kadar büyük, bazıları daha büyük. Üç yıllık gayretli bir stoklama çabasının meyveleri bunlar. Gördüğün gibi biraz *ba* teçhizatımız var ama silahların çoğu klasik. Güney Amerika'dan ithal edilmişler, başka nereden olabilir ki? Güney Amerikalılar mermilerini ve korditlerini seviyorlar, öyle değil mi? Öyle olmaları da gerekiyor, Horus'un çocuklarının bahşettikleri *ba* konusunda ne kadar idareli olduğu düşünülürse. Küçük tanrıların bir kenara öz ayırmaları mantıklı görünüyor. Eğer

tanrılardan gelmezse her zaman insan yapımına başvurmak gerekiyor ki Brezilya ve Peru silahları en iyisidir."

"Öyleyse tüm bu kasaba..."

"...kocaman bir silah zulası, evet," dedi Steven. "Kendi karargâhlarımızın depoları kuş uçmaz kervan geçmez, küçücük, önemsiz bir kasabada kurulmuş. Eğer birileri arayacak olursa bakmayı akıl edecekleri en son yer."

"Etkilendim."

"Etkilenebileceğini düşünmüştüm."

"Ama..."

"Ama ne?" dedi Steven sert bir şekilde sesinde belirgin bir kızgınlık kıvılcımı parladı. "Sorun nedir Dave?"

"Sorun yok."

"Eleştirdiğin bir şey var ama. Bunu biliyorum. Bunu söyleyebilirim. Bununla ilgili kafa kurcalayıcı bir şey var."

"Sadece..." David doğru sözcükleri aradı. "Yerel bir savaş için yeteri kadar levazımatın var burada. Ama benim şu ana kadar anladığım, senin planlarının bundan daha öte olduğu."

"Benim yeterince hazır olmadığımı söylüyorsun."

"Tam olarak değil, hayır. Şey, yani bir bakıma. Bence sen ne kadar silaha ihtiyacın olabileceğini tam olarak tahmin etmemişsin, büyük bir oransızlık söz konusu. Sen tüm dünyanın sorumluluğunu üzerine alıyorsun Steven, yapmaya çalıştığın şey bu anlama geliyor. Ne var ki, elindeki kaynaklar pek yeterli olmayacak."

"Ah, Dave. Dave, Dave, Dave. İşte lanet olası bildiğimiz Dave, değil mi?" Kızgınlık bir öfke bulutuna dönüştü. "Bildiğimiz kendini beğenmiş büyük kardeş. Sana göre ben hâlâ küçük Steven'ım, hâlâ hiçbir zaman senin kadar akıllı, centilmen ya da çoğunlukla senin kadar *iyi* olamamış ve hiçbir şeyi doğru yapamamış Küçük Westwynter. Bunu olması gerektiği gibi düşündüğümü farz ediyorsun çünkü eski Steven böyleydi, senin bir zamanlar bildiğin Steven. İşleri hiçbir zaman etraflıca düşünmez-

di o. O yalnızca aklına eseni yapar ve sonuçlara aldırmazdı.

"Söylemeye çalış-"

"Şimdi, flaş haber," dedi Steven büyük bir güçle devam ederek. "Ben artık o kişi değilim. Aradan beş yıl geçti ve tüm bu zaman boyunca birçok şey gördüm ve yaptım. Başıma çok şey geldi. Ben artık bir zamanlar olduğum yaratık değilim. Ve bana bu şekilde, sanki hiçbir şey değişmemiş ve sen hâlâ en iyisini bilirmişsin gibi davranmandan nefret ediyorum."

"Ama ben-"

Steven, parmağını David'in göğsüne dayadı. "Benim planlarımın ne olduğu konusunda hiçbir fikrin yok senin. Hem de hiç! Sana göre bu, hiçbir zaman işe yaramayacak, abuk subuk, beceriksiz bir plan olacak. Başarısız olmaya mahkûm bir tasarı bu ve benim de sonum ölüm olacak."

"Evet!" diye bağırdı David. "Tam olarak böyle. Benim endişelendiğim şey bu."

"Ama sen nasıl-"

Şimdi araya girme sırası David'deydi. "Eğer birazcık benim konuşmama da izin verirsen," dedi, "çeneni kapayıp bir saniyeliğine *dinlersen*, seni Allah'ın..."

Kardeşi kafası dimdik, geriye çekildi. "Hadi o zaman. Nerede hata yapıyorum söyle. O büyük bilgeliğinden faydalanayım."

"Merak ettiğim tek şey, senin istediğin şeyin bu olduğundan emin olup olmadığın, gerçekten emin olmaktan söz ediyorum."

"Beni yolumdan döndürmeye mi çalışıyorsun?" diyerek kafasını salladı Steven. "Hiç yolu yok."

"Steven, daha iki saat öncesine kadar senin ölü olduğuna inanıyordum," dedi David. Hayır, inanmak demeyelim. Sen *ölmüştün*. Şimdi, birdenbire, işte hayattasın ve bu müthiş. Çok heyecan duyuyorum. Bundan daha mutlu olamazdım. Ama işler birden değişiyor, sen hayatını bu şeye, mücadeleye adamak için çok kararlısın. Şimdi biraz çaba göster ve bunu benim tarafımdan görmeye çalış. Kardeşime daha yeni kavuştum ve onu yeniden

kaybetme olasılığıyla yeniden yüz yüze kalıyorum. Her şeyi içime sindirmeye çalışıyorum, bütün bu olanları, bugün olup biteni, baş etmem gereken çok fazla şey var, ama şu anda dürüstçe verdiğim tepki şu; senin Pantheon'a karşı savaşmanı istemiyorum. Onlar tanrı olduğu ve senin onlara başkaldırmaman gerektiği için değil. Düpedüz sebep şu, bencilce olabilir ama sen benim kardeşimsin ve senin ölmeni istemiyorum. Yeniden."

Işıkgetiren'in maskesi bir süreliğine donuk, hissiz, hiç olmadığı kadar ifadesizdi. Sonra kumaş içeride oluşan kocaman bir gülüşle birlikte kımıldandı.

"Bu, uzun zamandır birinin bana söylediği en güzel şeydi," dedi Steven. "Sen gerçekten beni umursuyorsun."

"Tabii ki umursuyorum."

"*Benim* değişmemi boş ver. Sen değişmişsin, Dave"

"Öyle mi? Ben her zaman seni umursadım."

"Belki, ama bunu hiçbir zaman göstermedin. Az önce yaptığın kadar açık bir şekilde hiç."

David, her ne kadar ortada utanacağı bir şey olmasa da biraz utanarak omuz silkti.

"Mesele şu," diyerek sürdürdü kardeşi, "ben istesem de vazgeçemem. İnsanlar bana güveniyor. Benim için bir şeylerini ortaya koydular. Onları hayal kırıklığına uğratamam."

"Yarın ortadan kaybolabilirsin," diyerek karşılık verdi David sakin bir şekilde. "Kimseye bir açıklama yapmadan aniden gidebilirsin. Belki müritlerin hayal kırıklığına uğrarlar ama üstesinden geleceklerdir. Geri dönüş olmayacak. Senin gerçekte kim olduğunu hiç kimse bilmiyor. Bu maskeyi çıkarıp nereye istersen gidebilirsin ve hepsi bir son bulur."

"Yangından kaçar gibi yani. Peki ya benim burada kurduğum her şey ne olacak? Sen benim tüm bunları bırakıp buradan öylece çekip gidebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Başka birisi kontrolü eline alabilir."

"Hiç kimse yapamaz bunu."

"Yani başında sen olmazsan her şey tamamen yok olup unutulabilir."

"Asıl meseleyi gözden kaçırıyorsun. İnsanların Işıkgetiren'e nasıl karşılık verdiklerini gördün. Bu öyle gelip geçici siyasi bir harekete öylesine yandaşlık etmek gibi bir şey değil. Bu hakiki bir devrim, büyük bir şeyin başlangıcı bu, sarsıntılar yaratacak kadar büyük. Başladı, gelişti, hâlâ gelişmekte ve dünya sahnesinde patlama yapmak üzere. Ben yarattım onu. Ona ben öncülük ediyorum. Onu terk etmeyeceğim, sebep her ne olursa olsun."

"Bu şey seni, umarım olmaz, öldürecek olsa bile mi?"

"Ölmekten korkmuyorum. Eğer tanrıları mağlup ederken ölürsem, boşu boşuna ölmüş olmayacağım."

David, bu sözlerde hiçbir sahte cesaret belirtisine rastlamadı. Steven ciddiydi. Buna inanıyordu.

"Tamam, öyleyse," dedi. "Bu bana tek bir seçenek bırakıyor."

"Neymiş o?" dedi Steven ihtiyatlı bir gülüşle. "Şimdi kafama bir darbe indirecek, beni devirecek, sonra da omzunda taşıyıp götüreceksin galiba? Ülke dışına mı kaçıracaksın beni?"

Bu fikir David'in aklından geçmişti ama yalnızca son derece kısa bir yanıp sönen ışık şeklinde.

"Hayır," dedi. "Sana katılacağım."

"Bir daha söyler misin?"

"Dedim ki-"

"Duydum. Ama ben... Gerçekten mi? Bana mı katılacaksın?

"Birinin sana göz kulak olması gerekiyor. Birinin senin arkanı kollaması gerekiyor. Birinin, senin gerçekten, sahiden aptalca bir şey yapmadığından emin olması gerekiyor. Bunu da en iyi yapabilecek kişi benim."

Steven, bir an için serseme dönmüştü. "Dave, umuyordum ki... Yani seni buraya bunun için getirmiştim. Seni ikna edebilirim diye düşünmüştüm... Ve şimdi sen... Lanet olsun. Bu müthiş. Sen de bizim gemimizdesin. Ciddisin değil mi?"

"Ciddiyim."

Steven sevinçten havalara uçtu, kardeşine vahşice sarıldı, omzuna erkeksi bir yumruk indirdi, tozlu toprakta hafiften dans etti.

David, Steven'a istediği şeyi vermiş olmaktan memnuniyet duyarak bunu kutlamasına izin verdi. Kardeşini, ilerlemekte olduğu bu intihar yolundan uzak tutma çabası gösterebileceği iyi bir konuma gelmiş olmaktan da ayrıca memnuniyet duyuyordu.

Ama mutlu değildi.

Mutlu olmaktan uzaktı.

İLİŞKİLER

İlk Aile kafa karıştırıcı bir gürubtu, özellikle evlerinde Birlik Sarayı'ndayken. Orada, sayısız katı varmış gibi görünmesine karşın gerçekte yalnızca tek bir kattan oluşan o yapıda ayrılmaz bir halde baba, anne, oğul, kız, görünüşte hepsi birbirine benzeyen, birçok farklılıklarına rağmen ayırt edilmesi zor bu varlıklar birlikte ikamet ediyorlardı. Hava tanrısı Shu, yağmur tanrısı kız kardeşi Tefnut'la evli, Toprak tanrısı Geb, gök tanrısı kız kardeşi Nut'la evli. Ama Geb kız kardeşi Nut'la ikiz olabilecek kadar kadınsı. Ayrıca Geb tam bir ana kuzusu. Tefnut'a o kadar çok hayranlık duymuş ki bir keresinde ona tecavüz bile etmiş. Bu suç yüzünden hiçbir zaman cezalandırılmamış ve bu tecavüzün tek taraflı bir ilişki olmayabileceğine, Tefnut'un en azından az da olsa istekle olaya iştirak ettiğine dair spekülasyonlar dolaşmış. Bundan dolayı onlar birçok yönden yakın bir aile. Belki de çok fazla yönden.

İlk Ailenin yaşam alanında göründüğü sırada bütün bunlar Ra'nın zihninden geçiyor ve gözleri odadaki baskın eşya olan yatağa dönüyor. Bu devasa boyutları olan bir yatak, öyle ki, kendi içinde bir dünya,

dağ gibi yastıklarla ve okyanus gibi Şam işi ipek yatak örtüleriyle bezenmiş, ailenin dört üyesi üzerinde çıplak bedenleri birbirine geçmiş, yarı uyur halde boylu boyunca uzanıyorlar. Birini diğerinden ayırt etmek onun bir dakikasını alıyor; şu bacak Shu'nun, şu göğüs Tefnut'un, şu kalça Geb'in ve şu omuz Nut'un. Bu şekilde, bir sürü kol ve bacağa sahip şekil değiştiren bir organizmaya benzeyen elbisesiz bir tanrı yığınıydılar. Farklı farklı olsalar da parıldamakta olan başlıkları bile benzer görünüyor.

Ra'nın gelişiyle uyanan Aile üyeleri nezaketen birbirlerinden ayrılıyorlar. Yatakta her biri ayrı bir köşeye oturuyor ve başında tüyden bir taç, kırışmış bir cilt ve yarı görebilen gözlerle Shu çıkıyor ortaya, ardında başında parıldayan kobrası, dalgalı saçlarıyla yaşlı bir kadın olan Tefnut. Bu arada bir genç kızı andıran yakışıklılığına karşın, bir kazınkini andıran yüz hatlarıyla Geb, genç bir adam şekline bürünüyor ve başında sürahi şeklinde bir hale, üzerinde yıldızlı pullarla süslenmiş gece mavisi bir elbiseyle Nut çok güzel genç bir kadına dönüşüyor.

Hepsi birlikte resmi bir şekilde ziyaretçilerini selamlıyorlar, ziyaretçileri ise bir an önce iş konuşmak için sabırsızlanıyor olsa da, resmiyette onlardan geri kalmıyor.

"İlk Aile," diyor Ra, "destekçilerim, buraya bir ricada bulunmak, bir lütuf istemek için geldim."

"Bizden mi?" diyor Shu o zayıf, incecik sesiyle."Her şeye kadir Ra, bizim yardımımıza mı muhtaç oluyor?"

Neşeli bir havayla kıkırdayan Geb şarkı söyler gibi, "Ra, Ra, çok uzaktan gelmiş Ra, bizden yardım istermiş, babamıza sorarmış," diyor.

Hem karısı olan kız kardeşi hem de bir zamanlar sevgilisi olmuş annesi ona kızgın bir şekilde sessiz olmasını işaret ediyorlar.

"Oğlumu affet, Ey Güneş Tanrısı sen ki gizli adı yalnızca İsis'te saklı olansın," diyor Tefnut. "Geb'in kendisine hâkim olma konusunda ne kadar zayıf olduğunu bilirsin," diye ekliyor hoşgörülü bir gülümsemeyle.

Ra bağışlayıcı olmasa da, anlayış ima eden bir tavırla eğiliyor. Nut

esniyor ve baştan çıkarıcı bir edayla geriye doğru kavislenerek geriniyor, kısa süreliğine gök kubbe oluyor, parıldayan, uçsuz bucaksız, sonsuzluğa uzanan gökyüzü. Sonra bir kadın oluyor ve diyor ki, "Gücümüzün yettiği her ne olursa olsun Ra, yaparız."

"Minnettarım," diyor Ra. "Ama sizi uyarmalıyım, sizden rica ettiğim bu iyilik kolay gibi görünse de, imkânsız olabilir."

"Ne olursa olsun söyle artık Amca," diyor Shu.

"Sizden dileğim soyunuzdan gelenler arasında barışı sağlamanız."

Bu sözler Ra'nın dudaklarından henüz dökülmüştü ki, İlk Aile'nin üyeleri bir kahkaha kopardılar.

"Esen rüzgârı durdurmak çok daha kolay olur," diyor Shu.

"Ya da Yağan yağmuru," diyor Tefnut.

"Ya da parıldayan yıldızları," diyor Nut.

"Ya da büyük, şiddetli bir deprem sırasında sarsılan yeri!" diye bağırıyor Geb.

"Anlıyorum," diyor Ra, "ve size katılıyorum. Aralarındaki düşmanlıklar, özellikle de Osiris ve Set arasındaki, bitmek bilmeyecekmiş ve sonunda asla uzlaşılmazmış gibi görünüyor. Ne var ki, eğer bu meseleyi bir çözüme ulaştırabilecek birileri varsa onlar kesinlikle, birliğin özünü oluşturan siz dördünüz olabilirsiniz. Kendi anlaşmazlıklarınızın üstesinden gelerek bir örnek teşkil ettiniz. Bu size torunlarınızı aynı yoldan yürümeleri konusunda ikna etmeniz için çok iyi bir konum sağlıyor."

"Şüphesiz," diyor Shu. "Ama gerçek şu ki, biz yardım edemeyiz."

"Bunu yapmayı isteriz," diyor Tefnut, "ama yapamayız."

"Fazlasıyla yorgunuz," diyor Nut.

"Fazlasıyla bezginiz," diyor Geb.

"Senin gibi biz de yaşlıyız Ra," diyor Shu. "Yaşlı ve bitkin. Diğer pantheonlarla yaptığımız savaşlar bizi bitkin düşürdü, tüketti."

"Var olmayı sürdürüyoruz," diyor Tefnut, "ama yaşama coşkusu, bizden öte bir şey."

"Biz bu yüzden yeryüzünü torunlarımıza miras bıraktık," diyor Nut.

"O yeri yönetmek fazlasıyla zor bir iş," diyor Geb.

"Yeryüzünü torunlarımızın devralmasına izin vermek bize akıllıca bir işmiş gibi geldi," diyor Shu. "Adil olmak adına onu aralarında az çok eşit parçalara bölmek de aynı oranda akıllıcaydı."

"Daha önce anlamalıydık ki," diyor Tefnut, "bu bir hataydı."

"Eski husumetleri ve rekabetleri örtülü kalmayacaktı," diyor Nut.

"Tıpkı Osiris'in kendisi gibi!" diyor Geb. "Onu uzun süre yeraltında tutamazsınız!"

"Bir arada çalışmayı öğreneceklerini ummuştuk," diyor Shu, "bunun yerine sadece kavgaları daha da şiddetlendi."

"Dünyanın bu kavgaların sonuçları yüzünden acı çekmesi de kasıtlı değildi," diyor Tefnut.

"Ama yeryüzündeki olaylar, gökyüzünde olup bitenlerin kopyasıdır," diyor Nut. "Bu her zaman böyle olmuştur."

"Yukarısı neyse aşağısı odur," diyor Geb.

"Bu bizim kendi yarattığımız bir şanssızlık," diyerek kabulleniyor Shu.

"Bunun sorumluluğunu üsleniyoruz," diyerek ekliyor Tefnut. "Ama suçlu değiliz."

"Ve bu işe dâhil olamayız," diyor Nut. "Biz yapacağımızı yaptık. Bizim mücadelelerimiz sona erdi. Şimdi yaşamlarımız durgun ve sükunet içinde ve bu şekilde kalmasını diliyoruz."

"Bu yüzden sen lütfunu al ve nerede parlamıyorsan oraya götür!" diyerek kıkırdadı Geb.

Annesi ona yaklaşıyor ve bir darbe indiriyor.

"Offf!"

Shu kutup rüzgârı kadar soğuk bakışlarını oğluna çeviriyor. "Derhal," diyor, "Her Şeyin Üzerinde Parlayan Işık'tan özür dile."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor Geb, Ra'ya.

Ra içinde büyüyen öfke ateşini hissediyor. Geb'in kabalığı yeterince kötü ama asıl acı veren şey İlk Aile'nin genel duyarsızlığı.

"Sanırım gereğinden fazla umutlandım," diyor, "siz dik başlı torunlarınıza karşı bir alaka zerresi gösterirsiniz diye. Şu an görüyorumki

bu güzel kokulu gösterişin içinde tembellik etmek, etrafınızda olup bitenlerle pek ilgilenmemek, kendi yarattığınız kargaşaya dair en ufak bir sorumluluk hissetmekten çok daha iyi. Ölümlü bölge kargaşa içinde, insanların milyonlarcası acı içinde, savaşlar ve nedensiz yıkımlar sarmış dört bir yanı. "Ama" -derinden bir iç çekiyor- "sizi etkilemediği sürece, hiçbir sorun yok."

"Biz ölümlüleri umursuyoruz," diyerek sert bir karşılık veriyor Shu. "Elbette umursuyoruz. Onların ibadeti bizi ayakta tutuyor, seni ayakta tuttuğu gibi."

"Bu resmen ibadet olmayabilir," diyerek ekliyor Tefnut, "ancak yine de değer veriyoruz."

"Serinletici bir rüzgâr ya da bir nefes temiz havaya şükran duyan birisi olduğu sürece..." diyor Shu.

"...ya da bir kuyuyu dolduran veya mahsullere yaşam veren bir yağmura..." diyor Tefnut.

"...ya da mahsullerin yetiştiği toprağın verimliliğine..." diyor Geb.

"...ya da berrak mavilikteki gökyüzü veya yıldızlara..." diyor Nut.

"...o zaman dördümüzün kalbi güçle dolar ve yaşarız," diyerek tamamlıyor Shu. "Aynı şekilde sen, Ra, yaşıyorsun çünkü ölümlüler senin parlaklığına ve sıcaklığına değer veriyorlar. Senin sayende duydukları sevinç bir dua. Yüzlerini sana dönüyor, sana minnet duyuyorlar ve senin ba*'n onların minnetiyle tazeleniyor."*

"Bu yüzden ölümlülerin," diyor Tefnut, "bizim için ne kadar çok ya da ne kadar az önem taşıdığını söylemeye kalkışma. Yaptığın şey bizi aşağılar, seni ise küçültür."

İlk Aile, ortak yataklarından kalktılar. Gücenmişler ama aynı zamanda canlanmışlar. Ra, bunu kendi yararına kullanabileceğini fark ediyor. Eğer onları biraz daha kızdırabilirse belki hareketlenip sırf ona inatlarından onun isteklerine uyabilirler.

"Biliyor musunuz size şimdi bakıyorum da tüm şu diğer pantheonları sizin mağlup ettiğinize inanmak zor," diyor. "Böylesine uyuşuk, böylesine kendine takıntılı dört birey böyle bir beceri göstermeyi nasıl başa-

rabildi? Sizin sabahları yatağınızdan kalkabilmeniz bile bir mucize. Ah ama bir dakika, bunu nadiren yapıyorsunuz, öyle değil mi? Tek yaptığınız birbirinizin kollarında debelenerek burada aylaklık etmek."

"Ölümlü yeryüzünü yeterince yönettikten sonra emekli olup Güneş Kayığı'na çekilen eski Yeryüzü Kralı'ndan ne büyük bir riyakârlık!" Shu'dan gelen bu karman çorman ama çabuk ve sert yanıt adeta bir kasırga rüzgârıydı.

"Bizim başarımızı bu şekilde lekelemeye," diyerek lafa karışıyor Tefnut, bir mevsim rüzgârının şiddetiyle. "Buna nasıl cüret edersin, Ra!" Biz bu kargaşaya kendimize ait her zerreyi adadık. O çok uzun, çok sert, çok zor kazanılmış bir zaferdir."

"Gerindik, kabardık," diyor Geb.

"Parladık!" diyor Nut.

Şimdi artık hepsi aynı anda konuşuyor, sesleri birbirine karışıyor, sözleri çarpışıyor, hiddetle birleşiyor. Kazandıkları zaferlere dair uzun nakaratlar okuyor ve mağlup ettikleri varlıkları tek tek sayıyorlar:

"Tüm o savaş tanrıları... Sayısız silahı olan yok ediciler... Ejder gövdeliler... Savaşçı tanrılar... Bir türlü sabit durmayan gülen tanrılar... başmelekler, cinler, yılanlar ve silahlı ordular tarafından korunan, bulutların üzerindeki yüksek şatolarına kurulmuş yalnız tanrılar... Gök gürültüsü tanrıları... Tüm zorluklara rağmen bizden kaçmayı sürdüren şanslı tanrılar... Ateş tanrıları... Okçu tanrılar... Şeytanlar... Bulunması neredeyse imkânsız, tarifi mümkün olmayan tanrılar... Başlarını beladan kurtarmak için bizi kandırmaya çalışan fesat tanrılar... Kızgın bakışlı, korumacı ana tanrıçalar... Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? ...Yılan saçlı tanrıçalar... Valkürler... Buz devleri... Oni... Periler... Yarı tanrı kahramanlar da... Bütün bu süreç meşakkatliydi... Yorucuydu... Acımasızdı... Asırlarca... Tüm enerjimiz... Biz şu anki rahatlığımızı hak ediyoruz... Onu tırnaklarımızla sökerek kazandık!"

Aynı anda bağıran dörtlü doruk noktaya ulaştılar. Ardından sessizlik geldi, bu, toprağa sert darbelerini indirdikten sonra gökyüzünü ince şeritler halinde yırtan bir fırtınanın uyanışı gibiydi. Bunun so-

nunda Ra kendisini sersemlemiş buluyor. Biliyorki bir işaret aldı, ufacık bir işaret, dörtlünün egemen olduğu o tam gücün işareti bu ve gerçekten müthiş. Onlar Yaradılışın tümü. Onlar Her şey. Diğer tanrılar, içlerinde en yüce olanlar bile Aile'nin tanrısal hücumu karşısında hiçbir şansa sahip olamadılar.

Tiratlarının yankıları azalırken, Ra sessizce diyor ki, " Evet, istediğiniz zaman kesinlikle kuvvetinizi toplayabiliyorsunuz. İsterdim ki aynı kuvveti bahsettiğimiz konuda da kullanabilesiniz..."

Ama İlk Aile kendi aralarında asık yüzlü bir yumak oluşturuyorlar ve Ra yanlış bir hesap yaptığını sezinliyor. Onları uyandıracağı yerde öfkelendirmişti.

"Hayır," diyor Shu. son derece kararlı. "Bu söz konusu olamaz."

"Çok fazla şey istedin," diyor Tefnut. "Çok fazla şeye yeltendin."

"Gitmelisin," diyerek tavsiyede bulunan Nut'un elbisesi öyle ışıltılı, öyle göz kamaştırıcı ki, Ra'nın gözleri acıyor.

"Evet," diyor Geb. "Defol."

Bu kez kimse onu yerden yere vurmuyor. Geb, tüm bu dörtlü adına konuşmuş oldu.

"Özür diliyorum," diyor Ra, yerlere kadar eğilerek. "Bu esef verici bir hadise oldu. Gelin bunu yaşanmamış sayalım. Bir dahaki karşılaşmamızda, zorluklarla geçen bir gecenin ardından gelen yeni bir şafağın ışıkları gibi samimi dostlar olalım."

Her zaman kibar bir diplomat olmuş olan Ra, mecbur kaldığında ortalığı nasıl yatıştıracağını biliyor. İlk Ailenin gücenikliği oldukça azalıyor. Vücutları daha az gergin, gözleri daha az kısık.

" Evet pekala," diyor Shu. "Olanları unutalım."

"Unutalım," diye tekrarlıyor Ra.

Aile yataklarına geri dönüyor, ipeklere sarılı bir yığının tepesinde yine tek vücut oluyor. Az zaman sonra dördü de uykuya dalıyor, derin derin nefes alıp verirlerken göğüsleri bir bütünlük içinde kabarıp iniyor. Bu arada Ra yeniden, Thoth tarafından karşılandığı Güneş Kayığı'na dönüyor.

"Nasıl gitti işler?" diye soruyor Thoth.

"Pek iyi değil," yanıtını veriyor Ra. "Son derece az yol kat ettim. Dürüst olmak gerekirse, hiç, tabii eğer İlk Ailenin gazabını uyandırmamı hesaba katmazsak."

"Bu pek akıl kârı değil."

"Şimdi, söyle bana. Eski dostum, yolum tıkandı. Bir sonraki hamlem ne olmalı?"

"Şimdilik olduğun gibi davranmaya devam et," diyerek tavsiyede bulunuyor Thoth. "Tüm önerebileceğim bu. Barış sağlamak için arayışını sürdür. Bundan yalnızca iyilik doğabilir."

Ra, alnını ovalıyor. "Ben bir tanrıyım, Thoth. Nasıl oluyor da yalnızca parmaklarımı şıklatarak arzu ettiğim bir şeye sahip olamıyorum?"

"Tanrıları bile durduran sınırlar vardır," diyerek acı bir gülümsemeyle karşılık veriyor veziri. "Bizler, ölümlülerin bizi kafalarında canlandırdıkları gibiyiz. Bizlere kendi hayallerinde şekil verdiler, bize kendi özelliklerini aşıladılar. Bizleri, tıpkı kendileri gibi kusurlu, yanılabilen, zaaflarına kapılabilen varlıklar olarak gördüler. Bizleri yüceltip tapındılar ama aynı zamanda hamurumuzu bozdular. Buna razı olmaktan başka seçeneğimiz olmadı. Bizim onları yarattığımız kadar onlar da bizi yarattı. Bu evrenin değişmez kanunlarından biri. Ve gerçeği söylemek gerek." Thoth'un yüzündeki gülümseme genişliyor ve ışıldıyor. "Bunun başka bir şekilde olmasını ister miydin? Her şeyin sana kolaylıkla gelmesini diler miydin? Bu, yaşamı dayanılmaz derecede yavan yapmaz mıydı?"

"Şu anda Ey Bilge Kişi," diyor kederli Ra, "tam şu anda yavan bir hayat için her şeyimi verirdim!"

SORTİ

Hürmısır'm Batı Çölü'nde yaptıkları uzun ve zorlu yolculuğun ardından Libya'ya girdiler. Hepsi hepsi üç taşıtları vardı: Bir ZT ve düz vagonlarına silahlar yerleştirilmiş iki tane kamyonet. Personel sayısı, David ve Zafirah'yla birlikte sekizdi. Bir ülkeden diğerine geçerken kontrol noktalarından ve herhangi bir sınır muhafızıyla karşılaşmaktan kaçınmak için hep araziden, uzak ve ıssız bir bölgeden geçmişlerdi.

Önemli anlar geride kalınca ortalık yatışmıştı, hatta beklenenden daha sakindi.

"Başardık," dedi David haritadan başını kaldırıp Zafirah'ya bakarak. "Resmi olarak Nef topraklarındayız. Hepsi bu. Artık geri dönüş yok."

"Her zaman geri dönebiliriz, ne zaman istersek," diye cevap verdi Zafirah, gözlerini far ışıklarıyla aydınlatılmış manzaraya çevirerek. "Eğer seçimimiz geri dönmek olursa."

"Bunu istiyor musun?"

"Hayır."

Böylece bir savaş harekâtı başladı.

LİBYA'NIN DOĞU KIYILARI, Tripoli'deki yetkililerin onaylamasalar da müsamaha gösterdikleri bir dizi Neftisyan alt mezhebine ev sahipliği yapıyordu. Bölgedeki çöplüklerin ve ıssız bölgelerin orasında burasında her biri Pantheon'un ikinci dereceden bir üyesine adanmış mabetler, tapınaklar, hatta manastırlar yer alıyordu. Bu yapılar, Mısır'ın Mısır olduğu günlerde Pantheon ibadetinin sepetten dökülen meyveler misali dışarıya döküldüğü Kutsal Diaspora sırasında kurulmuşlardı. Meşhur arkeologlar kucakları türbelerden aldıkları hazinelerle, kalpleri dinsel keşifleriyle dopdolu memleketlerine koşarlarken, Mısırlılar iyi haberleri hem en yakınlarındaki komşularına hem de daha uzak milletlere yaymaya başlamışlardı. İlginin büyük bir kısmı büyük tanrıların ve temsil ettikleri felsefenin üzerindeydi ancak Mısırlılar ikincil tanrıların ihmal edilmesini istemiyorlardı. Tek Gerçek Pantheon zengin ve çeşitliydi. İsis, Osiris, Set ya da onlar gibiler dünya çapında hızla kabul görür de daha az ilgi gören akrabaları ayaklar altında çiğnenir ve unutulurlarsa yazık olurdu. İnsanları kendi dinlerine çevirme şevkinin yarattığı çılgınlıkla Mısır tek tek bütün tanrılarını başkalarına dağıttı, dini kaynağını kuruttu ve geride kendisine hiçbir şey bırakmadı. Geriye dönüp bakınca anlaşıldı ki bu bizzat tanrıların arzuladığı şeydi ve işte böylece dünyanın biricik ulusunun temelleri atıldı.

Bazı alt mezhepler kök salmış, bazıları ise salmamıştı. Hiçbiri anlamlı bir düzeye ulaşabilmiş değildi ve varlığını sürdürmeyi başaran çok az sayıdakiler bunu bölgede dostane ya da en azından düşmanca olmayan bir nüfuz kazanma meziyetiyle sağladılar. Örneğin, Horus'un çocuklarının ortak vesayet kazanmayı hiçbir zaman başaramadıkları Güney Amerika'da da durum bu şekildeydi. Horus'un çocukları burada bir türlü ortak vesayet edinmeyi başaramamışlardı, bunun sebebi ise kıtanın bu bölü-

münün kuzeydeki komşularının sıkı egemenliği altında olması yani babalarının krallığı olmasıydı.

Benzer bir durum Afrika için de geçerliydi, burada da ayakaltı bölgeler Neftis ve kocasıyla zayıf ilişkileri olan küçük tanrılara ayrılmıştı.

Işıkgetiren'in David, Zafirah ve takımlarına emrettiği şey çok basitti. Libya'ya gidin. Küçük tanrılar için kutsal olan yerleri bulun. Oraları havaya uçurun.

İLK GÜN BİR Wepwawetian Manastırı'nın yerini belirlediler.

İlkel, yarısı yerin altında inşa edilmiş, meskenden çok türbeye, türbeden çok mağaraya benzeyen bir yapıydı. Soluk benizli, tevazularını yırtık pırtık siyah cüppe kalıntılarıyla sağlayan bir düzine keşiş yaşıyordu içinde. Çakal eti ve kızarmış bokböceğinden oluşan fakir menüleri yüzünden zayıflamış bedenleri o denli inceydi ki, neredeyse iskeletten ibaret gibiydi. Wepwawet, Anubis'in oğluydu ve tam babasının oğlu olarak safi karanlığı ve yok oluşu temsil ediyordu; bu yüzden ona tapınanlar ölümün kıyısına doğru olabildiğince yaklaşmak için nefislerini memnuniyetle köreltiyorlardı.

Sonuç olarak keşişler, Işıkgetiren'in birlikleri onları lahit tarzı yataklarından yaka paça kaldırıp günışığına doğru sürüklerken az çok karşı koyabilmek için fazlasıyla dermansızdılar. Namlunun ucunda tek sıra halinde dizilmiş canlı bostan korkulukları ayakta beklerken, David manastırın içindeki eşyaları gözden geçiriyordu.

Patlama gerçekleştiğinde rahipler tuhaf bir tür coşkuyla çığlıklar attılar. Kutsal evleri dalga dalga kabaran devasa bir toz bulutunun içinde kendi üstüne yığılırken adeta bu şiddet dolu hürmetsizlik inandıkları her şeyi onaylıyormuş gibi gözleri hem dehşetle hem de sapkın bir hoşnutlukla doluydu. Bütün her şey

yıkık döküktü. Yaşam kapkara bir felaketti. Burası, işte burası bir kanıttı.

İçlerinden birisi, görünüşe göre başkeşiş, diğerlerine bir emir verdi. Keşişler anında, oldukları yerde durmaları, aksi halde vurulacakları uyarılarını umursamadan onları tutsak eden askerlere doğru ilerlemeye başladılar.

David, keşişlerin neyin peşinde olduklarını fark etti. Zafirah ve diğerlerine ne olursa olsun ateş etmemelerini söyledi.

Ama çok geç kalmıştı. Ateş açıldı.

Mermiler uçuştu. Wepwawetian ¹·eşişleri mutlulukla, istekle düştüler yere. Bu bir toplu intihar hareketiydi. Kuru kafalara benzeyen kemikli yüzlerinde saadet dolu gülümsemelerle öldüler.

"Yaşamaya devam etmek için bir sebep göremediler," dedi Zafirah sonradan. "Yaptığımız şey, manastırlarını yok etmek, işte bu onların yaşamlarının tamamlanmasını sağladı."

"Evet, tabii," dedi David, ZT'yi bir kaya çıkıntısının etrafında döndürürken. Arazi aracının baş harfleri ZT, Zemlya Tantsovschik'in, Land Dancer'ın kısaltılmışıydı ama aracın isminin hakkını verdiği pek söylenemezdi. Sürüşü mahvediyordu, direksiyon çok hafif bir dönüş için bile omuzdan bileğe kadar güç kullanmayı gerektiriyordu. Seksenlik şişman bir babuşka ne kadar dans edebilirse ZT'nin de ancak o kadar dans ettiği söylenebilirdi. "Hiç kimse ölmez. Elimizden gelse hiç kimse. Biz buraya bunun için gelmedik. Bizim hedefimiz siviller değil, hatırla. Hatta düşman birlikleri bile değil."

"Hayır. Tanrılar. Yalnızca tanrılar," diye zalimce gülümsedi Zafirah. "Merak ediyorum deli miyiz biz acaba, David West*weenter*. Ne yapıyoruz biz, onları bu şekilde kışkırtarak? Bu, bela istemek demek."

"Elbette öyle. Ama Işıkgetiren" -az kalsın *Steven* diyecekti- "risklerin hesabını yaptı. Bunun nasıl tamamlanacağını bildiğini düşünüyor."

"Ve sen ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

"Şaşırmış gibisin."

"Biraz şaşkınım. Ama sadece biraz."

"O da senin gibi bir İngiliz olduğu için mi? Eğer o başka bir ülkeden olsaydı bu işin içine girmez miydin? Yurttaşlar el ele veriyor."

"Mesele bu değil. Sadece benim hislerim..."

David, ne hissettiğinden emin değildi. Bildiği tek şey *bir şey* hissettiğiydi. Steven ne zaman planları, muhteşem tasarısı, mücadelesi hakkında konuşsa, söylediği şeyler doğru görünüyordu. Mantıklı görünüyorlardı. Uğrunda savaşmaya değecek bir sebep ve kazanılabilecek bir meydan okuma gibi görünüyorlardı.

"Bilmiyorum," dedi. "Yani, bu olup biten benim inandığım her şeye ters düşüyor. Eskiden inandığım yani. İçimde bir yerlerde belli belirsiz bir ses 'Yapma!' diyor. Ama orada başka bir ses daha var, 'Neden olmasın?' diyen daha yüksek bir ses. Bunu daha önce hiç duymadım, bana tanıdık gelmeyen bir ses bu ama bundan oldukça hoşlanıyorum."

"Ben o sesi duyuyorum," dedi Zafirah. "Bence bu özgürlüğün sesi olabilir."

David direksiyon tutuşunu ayarladı. "Bence de olabilir."

BİR AVUÇ EVİN bir su birikintisi etrafında kümelendiği küçücük bir köydü burası. Su çukurunun içinde su aygırı kafalı tanrıça Tawartet'in büstü, baldırlarının üstüne kadar çamurlu suyun içinde kalacak şekilde şişkin göbeği ve ağırlıktan sarkan göğüsleriyle çamurlu suyun içinde çömeliyordu.

"Çirkin kaltak," diyerek yorumladı bunu Zafirah. "Bir gün kendimi bırakır da bu kadar şişmanlarsam umarım birileri beni vurur."

"Ama doğurgan," dedi David. "Mesele bu değil mi? Tawartet demek bebek demektir." Yakınlarındaki binaların en büyü-

ğüne işaret etti, köylülerin tamamı her şey bir yana yalnızca güvende olma düşüncesiyle sürü halinde oraya sığınmışlardı. Bu geçici sığınağın içinde hiddet ve gücenmişlikten bağrışıyorlardı. "Kadınların en az yarısının hamile ve çocukların yetişkin nüfusundan bu kadar fazla olduğu bir yer daha görmemiştim."

"Kadınlar bir gün boyunca heykelin yanında uzanıyorlar," dedi Zafirah, "sonra geceleri kocalarının yanında uzanıyorlar."

"Tuzlu sudan pis pis kokarlar..."

"Ama yine de işe yarıyor. Belki de bu süre kocalarının yanında yattıkları tek zamandır. Zavallı adamlar o kadar çaresizler ki kötü kokuyu gözleri görmüyor."

David aygıtın içine bir infilak kapsülü yerleştirdi, ardından makaraya sarılı kabloları çözerek sığ suda ilerledi.

Büst patlarken evden toplu bir çığlık yükseldi, çığlığı çaresizliğin getirdiği tiz feryatlar takip etti.

Hürmısırlı araçlar köyden ayrılırken arkalarından insanlar kovalıyordu. Yoldan aşağı onları kovalayan kadınlar bir yandan lanetler yağdırıyor bir yandan taş atıyorlardı.

David bunu yalnızca kadınların yaptığını fark etti. Köydeki erkekler daha çok...rahatlamış gibiydiler?

GÖZÜ KORKMUŞ BİR KÖYLÜ onlara yön tarif etti. Üç mil boyunca ırmağı takip edin, kıvrıldığı yerde Sobek Tapınağı'nı bulacaksınız.

Buldukları şey ırmak kıyısındaki bir adak taşıydı ve her tarafı dövmeli bir rahip elinde kuzu sayılmayacak genç bir koyunu zapt ediyor, onu kurban etmek için hazırlıyordu. Bir seyirci kümesi ritmik dualar okuyordu. Koyunun dehşet içindeki meleyişi bir çığlığı andırıyordu.

Rahip, sol kolunu kaldırdı. Eli yoktu, el yerine ucunda kanca bulunan bir kütük vardı. Kancayı koyunun gırtlağına doğru indirdi.

David havaya ateş açtı ve orada bulunan herkes çığlıklar attı ve donup kaldı. Rahip ziyaretçilere şikâyetini bildirdi, törenin bö-

lünmesi onu çok öfkelendirmişti. Rahip bağırırken koyun onun elinden sıyrılıp, kafasını oraya buraya çarparak ok gibi fırladı.

"Burada yok edilecek fazla şey yok," diyerek gözlemini belirtti Zafirah. "Şu adak taşı işimizi görür."

Sonra suyun içinde bir debelenme oldu ve on futluk bir timsah sudan çıkıp ırmağın kıyısından yukarıya doğru ilerlemeye başladı.

Köylüler telaşla geri çekildiler. Hatta ucu kancalı kolunu ovuşturan rahip bile geriledi. Öyle görünüyordu ki, bu canavardan sakınmak için onun herkesten daha iyi bir sebebi vardı.

Timsah sarımsı bir bakışla hepsini ağır ağır süzdü. Adak taşına doğru sürünerek ilerledi ve dişlerini bir bir meydana çıkararak çenelerini ardına kadar açtı. Koyunun meleyerek vaat ettiği yemek teklifi için sabırsızlanarak kuyruğunu sağa sola savurdu.

David'in taşıdığı tüfek, '303' model pirinç kaplamalı parça tesirli yivlere sahip Brezilya yapımı bir Anakonda'ydı. Tüfeği omzuna dayadı ve dikkatlice nişan aldı.

Timsah ona doğru döndü.

Kutsal bir havyan. Büyüleyici bir an için David dürbününden dosdoğru savaş tanrısı Neith'in oğlu Sobek'in gözlerine bakıyormuş gibi hissetti. Bir keresinde Set, Osiris cinayetinden alacağı cezadan kurtulmayı umarak kısa süreliğine bir timsahın içinde saklanmıştı. Set'in her gün iki sefer savaştığı yılan Apophis, Sobek'in oğluydu.

Tüm bu bağlantıların bilincindeydi, bir tanrıdan diğerine uzanan bağlantılar önündeki bu sürüngenin bedeninde vücut bulmuştu. Parmağı tetiğin üzerinde ilerledi ama sonuna değin gidemedi.

David yapamadı.

Bu, kutsal şeylere saygısızlıktan öte bir şeydi. Bu, soğukkanlı bir cinayete benziyordu.

Bam!

Zafirah tüfeğini indirdi.

Timsah debelendi, yuvarlandı, *'artık ölüsün'* iletisi sinir sisteminden geçip mermiyle patlatılmış beynine ulaşana kadar korkunç bir şekilde hırıldadı.

İçinden son birkaç yaşam kıpırtısı geçip giderken, vücudunun yumuşak soluk renkli alt yüzeyi meydanda, öylece sırtüstü uzanıyordu.

Rahip ve köylü kalabalığı diz çökmüş hıçkırıyorlardı.

Arabalara doğru yürürken, "Sadece lanet bir timsahtı," dedi Zafirah kısa ve öz olarak.

LİBYA'DAKİ BEŞİNCİ günlerinin akşamında, geceleyin kamp yapmaya hazırlanıyorlardı ki, içlerinden birisi uzakta bir Sakkara Kuşu tespit etti. Çevreyi ızgara sistemiyle araştırarak çaprazlamasına uçuyordu.

"Bizi mi arıyorlar?" diye merak etti Zafirah, gözlerini uçağın alaca karanlık gökyüzünde bir aşağı bir yukarı kayan küçük siyah silüetine dikerek.

"Ona güvenemezsin," dedi David. "Neyin peşinde olduğumuzu şimdiye kadar Tripoli'ye ulaştırmıştır bile."

"Ne yapmamız gerek? Onu havadayken vurmalı mıyız?"

"Ne yani tam yerimizi mi ele verelim? Şu an için olduğumuz yerde durmalıyız. Arabalarımız saklı ve bana kalırsa, biz de onlar için görülebilir bir mesafede değiliz." Boynunda asılı muskaya tıkladı. Bütün takım onlardan birer tane takmıştı. "Ama sanırım artık buradaki zamanımız doluyor. Işıkgetiren, mümkün olduğunca Nef güçleriyle doğrudan münasebete girmememiz gerektiğini söylemişti ve eğer burada daha uzun süre kalacak olursak bu kaçınılmaz olacak."

"Yani küçük gezintimiz artık bitti."

"Gezinti mi?" diyerek güldü David. "Düşmana hücum etmek değil yani? Maksatlı bir kışkırtma hareketi değil öyle mi?"

"Benim söylediğim bu." Zafirah da güldü ve David'e öyle gel-

di ki bu ondan son derece nadir çıkan seslerden birisiydi. Zafirah yeterince gülmüyordu. David de öyle. Kendi kendilerini çok ciddiye alıyorlardı. Bu onların ortak noktasıydı ve David'e göre bu şey aynı zamanda onları birbirlerinden uzak tutuyordu.

David, onu istiyordu. Onu arzuluyordu. Zafirah'nın da kendisine karşı aynı şeyleri hissettiğinden emindi. Bir zırh gibi üzerine giydiği ihtiyatlı halinden kurtulmadıkça ve Zafirah ters köşeye yatırma becerisini David'e karşı bir silah gibi kullandıkça hiçbir zaman aralarında bir şeyler olmayacaktı.

" Bir ampulü değiştirmek için kaç tane Anubyan gerekir?" diye sordu.

Zafirah kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu bir şaka. Hadi devam et. Bir ampulü değiştirmek için kaç tane Anubyan gerekir?"

"Bilmiyorum. Bir mi?"

"Ampul nedir?"

Zafirah boş boş baktı.

"Biliyorsun. Anubyanlar. Onların karanlıkla ne ilgileri var? Parlak ışığı sevmezler. Kaçınmaya çalışırlar. Bu yüzden... Değiştirmeleri gerekm..." Canlılığını yitirmişti David.

"Aa evet anlıyorum. Komik," dedi ve Hürmısırlılardan biriyle konuşmak için uzaklaşıp gitti.

David kendi kendisine yaptığı aptallık yüzünden küfretti. Tek istediği şey onun yeniden güldüğünü duymaktı ama şimdi ilk randevusunda beceriksizlik yapan bir ergen gibi hissediyordu.

Bu kadını kazanmak için ne gerekiyordu?

Bu şey her ne olursa olsun David şimdi onu yapmak için her zamankinden çok daha kararlıydı.

David Westwynter'dı o. Eskiden, İngiltere'deki geçmiş hayatında girdiği çevrelerde bunun bir anlamı vardı. Kafasına koyduğu herhangi bir kadını elde edebileceği anlamına gelirdi bu.

Burada aynı kurallar geçerli değildi. Ama bu bir sorun değildi. Bu, mücadeleyi zorlaştırıyor ve ödülü daha değerli kılıyordu.

Burada, Westwynter ismi ve taşıdığı ün hiçbir anlam ifade etmiyordu, her şey kendi elindeydi. Konu Zafirah'ya gelince David'in anladığı kadarıyla hayranlık ve şehvet yani aşkı aşk yapan bir birleşim söz konusu oluyordu ama bundan çok daha fazlası da vardı. İçinde o güne kadar aldığı terbiyeden daha fazlasının olup olmadığını çözmek ona kalmıştı.

İngiltere'deki gibi, birisi miydi? Yoksa herhangi *birisi* miydi?

ŞANSLARI İKİ GÜN daha yaver gitti, bu süre içerisinde Libya'nın güneydoğusundaki El Kufrah Belediyesi'nin kapladığı Çinliler'e ait petrol alanlarında yer alan altı tane kutsal bölgeyi bulup yok ettiler.

Daha sonra tam David artık bırakıp ayrılmayı düşünüyordu ki, bir gözcü uçağı yerlerini belirledi. Dosdoğru onlara ait üç aracın üzerinden uçtu, bir saniye geçtikten sonra geriye döndü, daha sonra maviliğin içinde süratle gözden kayboldu. Hürmısırlılar arkasından ancak kuyruğunu sızlatabilecek kadar makineli tüfek atışları yaptılar.

"Sakkara Kuşları çalışmıyor, bu Libyalılar geleneksel yöntemi kullanıyorlar demektir," dedi David. "Şu anda pilot telsizle karargâha konumumuzu bildiriyor."

"Sınıra yönelmeliyiz," dedi Zafirah.

"Lanet olsun kesinlikle öyle yapmalıyız. Maaten al-Sarra'dan alelacele jet avcı uçaklarını havalandırıyor olacaklar. Buraya gelmeleri tahminen yirmi dakikalarını alır. Biz Hürmısır'dan on beş mil uzaktayız. Bu iş zorlu olacak."

ZT ve diğer iki kamyonet saatte altmış mil hızla kayaların, çukurların ve diğer engellerin üzerinden bir sabanın yaptığı gibi dosdoğru, çölü yararcasına ilerliyorlardı, kaldı ki normalde böyle bir hızda bu engellerden kaçınmak yapılacak en iyi şeydir. Akslar homurdanıyor, amortisörler inliyordu. Herkesin bir gözü gökyüzündeydi. David alışkanlıkla Osiris'e onları korumalarını

isteyen küçük bir dua yollarken, ısrar edebilecekleri bir tanrıları olmayan Hürmısırlılar, olasılık yasalarına bel bağlamışlardı. Sınıra zamanında ulaşmaları olasıydı. Uçakların onları yakalamak için çok geç kalmaları olasıydı.

Oysaki olasılık insanların dileklerine pek itibar etmiyordu ve eğer dinlemekteyse Osiris bugün duymazdan geliyordu.

Arkalarında, ufukta alçaktan uçan bir çift Neftisyan jeti belirdi, geriye yatık kanatları ve çifte pilot kabinlerine bakılırsa bunlar birer Locust'tu. David'in haritası ve pusulası, o ve takımının Hürmısır topraklarında ya da en azından fark gözetilemeyecek kadar yakınlarda olduklarını söylüyordu. Ne var ki, sınırların tanımlanması oldukça hassastır, özellikle de havadan ve David, Nef pilotlarının aldıklarda emirlerde sınır kaçaklarına müsamaha gösterilmesi gibi bir ayrıntı olduğunu sanmıyordu. Hürmısır'da iki ya da üç mil daha ilerledikten sonra saldırı söz konusu bile olmayacaktı. Saldırı demek, Hürmısır'ın bağımsızlığını alenen ihlal etmek demek olacaktı. Ama burada, bu temas noktasında, bu ıssız, sahipsiz bölgede belirsizliğe yer vardı. Hataya pay vardı.

ZT'nin soldan birkaç yarda ötesinde mor bir *ba* ışını yere çarptı. Araç sallandı. Henüz oyulmuş bir kraterden ayrılan molozlar aracın tavanına ve kaputuna yağdı. İkinci bir ışın tam önlerine düştü ve ZT şaha kalktıktan sonra sarsıcı bir güçle yere düştü. Ön cam tuzla buz oldu. Cam parçaları kabinin içinde her yere saçıldı. Zafirah taklaya dönüşme ihtimali yaratan bir savrulmayı savuşturarak kontrolü kaybetmemek için mücadele verdi. Arazi aracı dönüş yaptı, slalom yaptı ama yol almayı sürdürdü.

Locustlar, yan yana ateş etmeye devam ettiler. Uçaklar dik bir yükselişe geçerlerken art yakıcılar parladı, sonra farklı yönlerden inişe geçip ikinci bir saldırı için yeniden geldiler.

"Daha hızlı!" diye bağırdı David suratına rüzgâr çarparken. "Daha hızlı gitmek zorundayız! Tek çaremiz bu!"

"Hayır!" diye bağırarak karşılık verdi Zafirah, bir yandan da

vites değiştiriyor ve gaza sonuna kadar basıyordu.

Arkalarındaki kamyonetlerden birinin arka camından geçerek dışarı tırmanan Hürmısırlılardan birisi arkadaki kenarsız vagona yerleştirilmiş makineli tüfekten üstlerine doğru gelen uçaklara bir yaylım ateşi açtı. Belki aynı anda bir işe yarayabilir düşüncesiyle uçaklara tükürüyor olabilirdi. Kanatlarından dışarıya doğru *ba* çatırdadı. Zafirah direksiyonu sertçe sola, sonra yine sertçe sağa kırdı. İki tane *ba* bombası her iki yanlarına düştü, her seferinde kıl payı kaçırdı onları. Arkadan yüksek sesli bir patlama duyuldu, David yan aynadan kamyonetlerden arkada olanın havaya fırladığını, mor ışıkla patladığını gördü. Kısa bir anın ardından, yakıt tankının havaya uçmasıyla birlikte turuncu alev dalga dalga kabardı. Enkaz her bir darbeyle birlikte biraz daha parça parça ayrıldıkça bedenlerin ve beden parçacıklarının savrulduğu görülebiliyordu. Kamyonetin patlaması artık son bulduğunda bir zamanlar üretim hattından geçerek yaratılmış araca benzer tarafı kalmamıştı. İçi boşaltılmış bir hayvan iskeletinin yalnızca sinirlerle birbirlerine tutunan hali gibi eğilip bükülmüş ve kömürleşmiş ama bir şekilde hâlâ birbirine asılı kalmış birkaç metal parçasından ibaretti.

Zafirah öfkeyle, sesli sesli küfretti. ZT'nin arka koltuğunda oturan iki Hürmısırlı da küfrettiler.

Locustlar üçüncü bir geçiş için dönüş yaptılar ama bu kez ateş açmadılar. Üstlerinden geçerlerken kanatlarını indirip kaldırarak zafer selamı verdiler, sonra da 180 derecelik bir dönüşle karargâhlarına yöneldiler.

"Piçler," diye öfkeyle fısıldadı David, ama için için biliyordu ki, pilotlar kaçmalarına şans eseri izin vermişlerdi. Araçların üçü de yok olana kadar bombardımana devam edebilirlerdi. Böylece onur kurtarılmış ve eve şu mesajı iletecek birkaç kişi hayatta kalmış olurdu: *Biz ülkemize gelip sorun çıkaran insanlara bu şekilde davranırız.*

ZT ve ellerinde kalan diğer kamyonet, El Aksur yolunun ka-

lan kısmında hüzünlü bir hızla yol aldılar, bu halleriyle bir cenaze korteji gibiydiler.

KARDEŞLİK

DAVID'İN İLK ZİYARETİNDEN bu yana Hatshepsut Tapınağı'nın iç bölmesi değiştirilmişti. Şimdi duvarlarda Ekvator'un kuzeyinde Afrika'yı, Arabistan'ın büyük bir kısmını ve hatta Osmanlı İmparatorluğu'nun güney sınırlarını gösteren haritalar vardı. Sehpalar ve kanvas sandalyeler vardı. Elektrikli aydınlatma, bir televizyon, kısa dalga yayın yapan bir radyo ve bir telefon vardı. Zeminde yayılmış kıvrık kablolar yan bölmeden uğultusu duyulan bir jeneratöre doğru uzuyorlardı. Bir ölü mabedi, bir mozole, bir eylem alanına, bir operasyon karargâhına yani kumanda sığınağına dönüşmüştü.

David içeri doğru yürüdüğünde Işıkgetiren yarım düzine yerel hizip lideriyle müzakere etmekle meşguldü. Bakışlarını David'e doğru çeviren Işıkgetiren elini *bir saniyeden fazla sürmez* dercesine kaldırdıktan sonra görüşmesine devam etti. David ayakta bekledi ve dinledi. Söylenenlerden pek bir şey anlamıyordu ama burada kimin işleri yürüttüğü açıktı. Kardeşinin elinde tuttuğu otoriteye hayret etti. Bu mahalli liderler; kayıtsız, kaba

saba ama iş görebilecek ancak tesir edilmesi zor türden bir kalabalıktı. Işıkgetiren ağzından her çıkan sözün pür dikkat dinlenmesini sağlayabiliyordu.

David için eskiden tanıdığı Steven'la bu önünde duran maskeli adamı, bu kendi kendisini yaratmış ikonu, bu tatlı dilli demagogu bağdaştırmak hâlâ çok zordu. Beş yıl, uzun bir süreydi. İnsanlar değişirdi. Yine de kendi özlerinin çok az değişmiş, hâlâ tanınabilir hallerine dönüşme eğilimi gösterirlerdi. Kural olarak bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi büsbütün bir başkalaşım geçirmezlerdi. Steven'ı iş başında izlerken içini bir gurur hissi kapladı. Bu duygunun küçük kardeşlerin büyük kardeşlerine karşı hissettiği şeye, yani bir zamanlar Steven'ın ona karşı hissettiğine benzediğini düşündü: Ona bakabilmekten memnun, onunla kan bağına sahip olduğu için mutlu, kardeşine dair bu büyüklüğün aynı zamanda kendisine dair olduğunun bilincinde.

Toplantı sona erdi. Işıkgetiren müttefiklerine gitmeleri için izin verdi. Tek sıra halinde odadan ayrılırlarken, birçoğu David'e başlarıyla onaylayıcı bir selam verdiler. İçlerinden birisi tebrik etmek aynı zaman da üzüntüsünü belirtmek için omzunu sıvazladı. Libya'da iyi iş çıkarmıştı. Hürmısırlı birkaç kişinin yaşamını yitirmesi ise çok üzücüydü.

"Bira?"

İkisi odada yalnız kalır kalmaz Işıkgetiren omuzlarını gevşetti ve omurgasını rahatlattı. Maskeye karşın o bir kez daha Steven olmuştu.

"Neden olmasın?" dedi David.

Steven küçük bir buzdolabından iki şişe çıkardı. Şişelerin kapağını açtı ve birisini David'e uzattı.

Maskesini burnunun altına kadar kıvırdı ve şişesinden bir yudum aldı. David de bir yandan kardeşine yandan kaçamak bir bakış atarak birasını içti. Steven'ın sol yanağının küçük bir kısmı açıkta kalıyordu. David yanarak zarar görmüş bölgenin en alt kısmının sert, balmumu görünümündeki yara dokusunun ya-

nındaki zarar görmemiş deriyi buruşturduğunu görebiliyordu. Yaranın uç kısmı şaşırtıcı derecede muntazam bir kıvrım oluşturmuştu. Neredeyse bir sığır nişanına benziyordu.

"Bakma," dedi Steven. "Çok ayıp."

"Afedersin. Ben sadece... Bir gün bana nasıl olsa yüzünün tamamını göstereceksin, öyle değil mi? Buna dayanabileceğimden eminim."

"Buna dayanabileceğinden eminim, bunu belki bir gün yaparım. Ama şimdilik bu başkalarıyla paylaşmaktan hoşlandığım bir şey değil. Anlarsın. Ben çekici genç bir delikanlıydım. Daha da ileri gitmek gerekirse, yakışıklıydım.

"Hey, sen benim kardeşimsin."

"Ve sen Dave, hâlâ çekicisin. Bunu birdenbire kaybettiğini ve yakışıklı kelimesinin aksi bir şeye dönüştüğünü, insanların irkilmesine ve arkalarını dönmesine sebep olan bir yüzün olduğunu hayal etmeye çalış. Bu hoşuna gitmezdi, güven bana."

"Bu olan şey beni çok üzüyor, Steven. Ben... Olup biten pek çok şey için üzgünüm."

"Bizim aramızda geçenleri mi kastediyorsun? Siktir et. Hepsi geçmişte kaldı."

"Senin için kardeşlerin en iyisi olamadım sanırım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye bağırdı Steven.

"Biliyorsun ya pek hoşgörülü değildim. Şey yapmadım-"

"Taşak geçme. Sen harikulade bir kardeş oldun. Bana göz kulak oldun. Babamın bunun için sana sık sık para ödediğini biliyorum ama sen yalnızca parayı cebe atıp beni yok sayabilirdin. Babamın haberi olmazdı. Ben de tam anlamıyla küçük boktan bir heriftim. Bunu kabul etmekten korkmuyorum. Her şeyden önce bir baş belasıydım ve büyüdükçe bir musibete dönüştüm. *Ben* senin yerinde olsaydım kendime göz kulak olmazdım. Kendime siktirip gitmemi söylerdim."

"Ben bunu okuldayken ara sıra yaptım."

"Ve ben bunları hak ettim, belki bu yapabileceğin en iyi şey-

di. Bana dayak atan üç çocuğu dövdüğün günden bahsediyorsun değil mi? O gün olaydan sonra bana benim için böyle bir şeyi son kez yaptığını söylemiştin. Bam, bir uyanış. Her zaman beni korursun diye sana güvendiğimi fark ettim ve bu da yaptığım her şeyden paçayı sıyırabileceğim anlamına geliyordu. Ben doğuştan bir baş belasıydım, ama güvendeydim çünkü büyük kardeş Dave her zaman benim pisliklerimi temizlemek için etrafımda olurdu. Ve sonra aniden, bunu artık yapmayacakmış gibi görünüyordu. O anda anlamıştım ki, kendime çeki düzen vermek, hareketlerimin sonuçlarını düşünmek ve sorumluluklarını almak zorundaydım çünkü aksi halde yine ortalığı karıştırmaya devam edecektim ama kimse kefaletimi ödemeyecekti. İşte o gün, çok ciddiyim, benim yetişkin olmaya başladığım gündü. Yaptığın şey için suçlu hissetmemelisin. Kendi sırtını adam akıllı sıvazlamalısın."

"Gerçekten mi? Tamam o zaman bunu yaparım."

"Ve sırt sıvazlamaktan söz etmişken," dedi Steven, "Libya'da mükemmel bir iş yaptın Dave. Aşırı derecede harika. Libya'nın ulusal ağlarından birini izliyordum." Başıyla televizyonu işaret etti. "Sinyal alımı boktan ama mesaj sesli ve açık. Küçük çıkarmamız bütün haberlerde konuşuluyor. Tripoli ayaklanmış. Kahire'ye resmi bir şikâyet arz etmişler ve Afro-Arap Ruhani Meclisi'yle kulis yapıyorlar. Meclisteki şahinler askeri misillemeyi savunuyor hatta güvercinler bir çeşit 'güçlü tepki'den ki aslında diğeriyle aynı anlama geliyor, söz ediyorlar. Sonunda bir misillemeyi onaylayıp onaylamayacakları tartışmaya açık ama öyle olacakmış gibi görünüyor. Libyalılar tüm olanlar için oldukça öfkeliler ve söylediklerine göre Libyalı rahipler tanrıların üzüldüğünü görüyorlarmış ki bu neredeyse hiç şaşılacak bir şey değil. Tapınanları tapınmaktan alıkoyduk. Bunun geçici bir durum olması tanrıların çok sıkıntı çektikleri gerçeğini değiştirmiyor. Bu arada Kahire'deki parlamento bu saldırılarla herhangi bir bağlantıları olduğunu şiddetle reddediyor ve bunun için

Yukarı Hürmısır'daki terörist bir unsuru suçluyordu."

"Bu unsur biz olabiliriz."

"Olabiliriz. Suçu birilerine yöneltme umuduyla benim adımı bile dile getirdiler. İlk kez olarak Hürmısırlı siyasetçiler Işıkgetiren'in varlığını resmen onayladılar. Suçluyu işaret eden parmağı doğruca bana çeviriyorlar ama işe yaramıyor. Yine de kötü, zayıf görünüyorlar çünkü ülkelerinin kontrolünü tam olarak ellerinde tutamıyor gibi görünüyorlar."

"Tutamıyorlar zaten."

"Burada yapamıyorlar, evet. Burada kontrol benim elimde. Bu yüzden Kahire masumiyetine dair ne kadar sızlanırsa sızlansın, Libyalılar'ın öfkesi dinmeyecektir ve eğer misilleme onaylanırsa Libya'nın bunu yarım yamalak yapmayacağından emin olabilirsin. Sahip oldukları her şeyi seferber edeceklerdir ve topraklarına girip kendilerine benzer bir şey yapmamızdan korkan ve bunu mümkün olduğunca önceden engellemeyi isteyen Sudan ve Çad'dan da destek alacaklardır. Bunların hepsi hesaba katıldığında işler iyi görünüyor. Neflerin burnunu kıvırdık ve tam da umduğumuz gibi davranacak, zincirlerinden kurtulmuş gibi saldıracaklardır. Ve bu senin sayende oldu, Dave."

Steven şişesini David'inkiyle tokuşturdu.

"Çok memnun olmuş gibi görünmüyorsun," dedi. "Neden?"

"Bitkinim," diye karşılık verdi David. "Bir hafta boyunca hareket halindeydik, tek bir gece bile doğru düzgün dinlenmeden..."

"Ve?"

"Ve dört tane adamımızı kaybettik, bunu unutma."

"Bunun için çok üzülüyorum, gerçekten üzülüyorum," dedi Steven, sesi samimiydi. "Ailelerine başsağlığı dileklerimi çoktan gönderdim. Ama bu işe girerken kayıplarımız olacağını biliyorduk. Bu kadar erken olmasını ummuyordum ama oldu. Askerler ölür. Liderler bunu kabullenmeye hazır olmalıdırlar aksi halde bir savaş başlatmaya hakları yoktur."

"Biliyorum. Ama ben bu adamların ölümünü gördüm, kendi gözlerimle. Sen orada değildin. Bense oradaydım. Sen kayıplar hakkında gelişigüzel konuşabilirsin ama buna gerçekleştiği anda şahit olmak bambaşka bir şey. Bu hiç kimsenin kanıksayabileceği bir şey değil. Senden tek istediğim bunu aklında tutman Steven. Adamlarından dördünü ölüme yolladın. Ve bunlar daha ilk. Başkaları da olacak."

"Doğru bir nokta," dedi Steven. "Dikkate alındı. Ama burada bahsini etmediğin şey *seni* de ölüme yollamış olmam."

"Beni sen göndermedin. Ben gönüllü gittim."

"Öyle bile olsa, hayır diyebilirdim. Sen bu kadar ısrarcı olmasaydın diyecektim de."

"Bu görevin sorumluluğunu, gerektiği gibi askeri tecrübeye sahip birinin alması gerekiyordu."

"Bilesin diye söylüyorum, tüm o hafta boyunca hastalık derecesinde endişe duydum. Eğer ölseydin kendimi asla affetmezdim. Aklım neredeydi acaba? Beni bu işe ikna etmene izin verdiğim için çıldırmış olmam gerek. Zafirah sen olmadan da pekala üstesinden gelebilirdi. Kahretsin, hatta onu da göndermemeliydim. O harcanabilecek birisi değil. Sen de öyle."

"Hiç kimse değildir," dedi David katı bir tavırla. "Benim varmaya çalıştığım nokta da bu."

"Tamam, tamam." Steven, ellerini teslim oldum diyormuş gibi kaldırdı. "Yeterince ders aldım. Nerelerden geldiğini biliyorum. Senden farklı düşünmüyorum."

"Sana söz verdiğim gibi, senin hiçbir şeyi altüst etmediğinden emin olmak için buradayım."

"Kardeşim olarak, vicdanım olarak."

"Tam isabet." David birasını bitirdi. "Ve şimdi artık tavsiye vermeyi bırakıp tavsiye isteyeceğim."

"Tavsiye mi? Benden mi? İşte bu hiç beklenmedik bir şey. Dökül bakalım."

David duraksadı ve sonra, "Zafirah," dedi.

"Zafirah mı? Nasıl yani?" Steven durdu ve dudakları alaycı bir gülüşle kıvrıldı. "Ah, sakın söyleme. Sen abayı yakmışsın. Dave, Zafirah'ya abayı yakmış. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben buna abayı yakmak dem..."

"Bu gözlerinden okunuyor," dedi Steven, gülüşü artık neşeliydi. "Ve dürüstçe konuşmak gerekirse, seni suçladığımı söyleyemem. O tam bir afet. Güzel memeler. Yuvarlak sıkı bir kıç. Ve o gözler..."

"Onu iyi biliyorsun. Oldukça iyi. Öyle değil mi?"

"Öyle de diyebilirsin. Zafirah'yı bir insan ne kadar yakından tanıyabilirse o kadar iyi tanıyorum. Üç yıl oldu -hatta daha da fazla- ve onunla aramızda son derece iyi bir karşılıklı anlayışın var olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Buna rağmen onunla henüz derinlere inemediğimizi hissediyorum. İç dünyasını insanlara kolay kolay açmıyor."

"Bunu fark ettim."

"Çöl kızı. Sert, seksi, güzel, soğuk. Yani sen şimdi kendisine bir sığınak arayan kör fare durumundasın."

"Dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum. Ama çok şaşırdım. O pek senin tipinmiş gibi görünmüyor."

"Benim tipim yok ki. Bir tipim var mı?"

"Sarışın. Zengin. Narin. Senin ilgilendiğin kadın tipi hatırladığım kadarıyla her zaman buydu."

David, zihninde eski ilişkilerini gözden geçirdi. Kismet, Aida, 'Titi, Alex gibi kızlar. Ormandaki bir ağacın diğer ağaçlardan ne kadar farkı varsa bu kızların her biri diğerinden o kadar farklıydı. Ama hepsi de aynı ormana aitti, bu şüphe götürmeyecek denli doğruydu. Dahası ağaçların cinsi de aynıydı.

"Alex sarışın değildi," dedi, "yani gerçek sarışın değildi." diye ekleyerek.

Steven kahkaha attı. "Ah yakayla, kolağızları uyuşmadı yani, ha? Peki, istiyorsan öyle diyelim. Senin seçimlerin asla zarif ka-

dınlardan başkaları olmamıştır. Asla buz gibi kadınlardan başkaları da olmamıştır. Aranda mesafe bırakabileceğin kadınlar, çünkü buna aldırmazlardı. Seni bu şekilde ellerinde tutuyorlardı. Oysaki Zafira, o tamamen farklı bir mesele. Ve eğer gerçekten benim tavsiyemi istiyorsan..."

"İstiyorum."

"Ben olsam uzak dururdum."

"Ne?" David afallamıştı.

"Öncelikle bu senin uğraştığın kız babasına yapışık tiplerden. Sana babasından bahsetmiştir, büyük özgürlük savaşçısı, şehit hani? Ona hâlâ tapıyor. O öldü ve Zafirah'nın tahminlerine bakılırsa hiçbir erkek babasının yerini dolduramayacak. Dolayısıyla sen babasının hayaliyle rekabet ediyorsun ve kazanma olasılığın düşük. Artı, Zafirah kendisini davaya adamış. Bu davaya. Benim davama. Onu ileri götüren tek şey bu dava. Onun gerçekten umursadığı tek şey bu. İçini kaplayan bir boşluk var ve o boşluğu bununla dolduruyor. Yaşamına bir şekil ve anlam katan şey bu."

"Vay canına."

"Vay canına mı dedin? Fark etmemiş miydin?"

"Onun kendini... adadığını biliyordum," dedi David. "Ama bundan daha öte bir şeylerin varlığını anlamamıştım."

"Kendini bütün bütün adamış. Pantheon'un dünya üzerindeki egemenliğini yıkmayı en az benim kadar istiyor, belki benden de fazla."

"Ve bu arada başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor mu?"

"*Senin* önerebileceğin türden hiçbir şeyle ilgilenmiyor."

David bunu ölçüp biçti. Steven'ın haklı olduğunu varsaydı. Zafirah'nın karakterini ölçebileceği üç yıllık bir zamanı olmuştu. Söylenene bakılırsa yakın çalışma arkadaşları olmuşlardı.

Oysa Zafirah restoranda geçirdikleri akşam, babasından "korkak" gibi küçümseyici sözlerle bahsetmiş ve davalardan söz ederken şüphe belirtisi göstermişti.

Belki Steven, onun, yani David'in, göremediği şeyler görmüştü. Bir o kadar olası olansa yanılıyor olabileceğiydi.

Üçüncü bir olasılık daha vardı ki bu David'in aklına *Immortal*'ın batışının ardından Steven'ın yaşadığı maceralara dair açıklamalarını getirdi.

Belki yalan söylüyordu.

David kardeşine güveniyordu. Ciddi meselelerde, özellikle tanrılara açtığı savaşta, Steven'ın ağzından çıkan her sözünde ciddi olduğuna inanıyordu. Ama daha küçük meselelerden yani kişisel konulardan pek de emin değildi. İki kardeş bir araya geldiklerinde Steven tamamen doğruyu söylüyor gibi görünmüyordu.

İçinde aniden parlayan bir sezgiyle, bu aşamada net bir ayrım olduğunu fark etti.

Işıkgetiren'e güveniyordu. Diğer yandan, kardeşi Steven'ı düşündüğünde bundan pek emin değildi.

Ne demek istemişti?

"Bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette," dedi Steven.

"*Sen* Zafirah'yı beğeniyor musun?"

"Tabii ki. Neden beğenmeyeyim? Kim beğenmez ki?" Bunu öylesine ilgisiz bir tavırla cevaplamıştı ki sanki David Zafirah'yı değil sandviç sevip sevmediğini öğrenmek istemişti.

"Yani beni ondan uzak tutmaya çalışmanın öyle herhangi özel bir sebebi yok?"

"Nasıl bir sebep?"

"Yani, şey için, bilirsin işte, onu kendine saklamak için."

"Dave, beni incitiyorsun," dedi Steven sahtekâr bir kırılganlıkla. Tam anlamıyla ikna edecek kadar sahtekâr sayılmazdı.

"Ben senin kardeşinim. Yalnızca senin üstün yararlarını gözetiyor ve sana diyorum ki -dinle beni- Zafirah sana göre değil." Ne olur ne olmaz belki David mesajı almamıştır diye tekrar etti: "O sana göre değil." Bunları söylerken sesi garip, çınlayan bir tona büründü. Sözler, David'in kafasının içinde derinlere girip

orada yerleşiyormuş gibiydiler.

"Her neyse, bilgin olsun diye söylüyorum, Zafirah'dan çok daha önemli işlerim var benim," diye ekledi Steven, sesi yine normal haline dönmüştü. Işıkgetiren maskesini hızla aşağı doğru indirdi, alt kısmını fanilasının yakasına sıkıştırdı. "Belki farkına varmamışsındır diye söylüyorum, ben şu sıralar dünyayı kurtarmakla bir hayli meşgulüm."

"Anlıyorum. Üzgünüm."

"Gitsen iyi olur." Steven'ın duruşu değişti. Katılaştı. "Git ve biraz dinlen. Kendin söylemiştin. Bitkinsin. Hoşça kal Dave."

David ayrıldı. Krallar Vadisi'nden geçip El Aksur'a doğru yürüdü ve kabristanın içinden geçerken attığı her adımda tek düşünebildiği kardeşinin Zafirah'dan uzak durmasına dair verdiği tavsiyeydi. Başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Bunun mantıklı bir tarafı vardı. Steven kızı tanıyordu. David'i korumaya çalışıyordu. Onların doğru bir çift olacağını düşünmüyordu.

Zafirah sana göre değil.

O, David'e göre değildi. Yapılacak başka şey, söylenecek başka söz yoktu.

HAVA SALDIRISI

DAVID EVE VARMIŞTI.

Burası Londra'daki evi gibi değildi. Onun gibi hoş ve zevkli döşenmemişti, yalnızca yaşamaya elverişli bir alandı, daha fazlası değil.

Eskiden yaşadığı ev Sussex Downs'daki aile malikâneleri, Courtdene idi; duvarlarla çevrili bahçeleri, kanalı geniş bir açıdan gören manzarası, koyunların otladığı yeşil tarlaları, meşe korulukları ve akdiken çalılıkları, genişçe uzanan ağaçsız, çıplak yeşil alanları, kıvrılan araba yolu, sfenks başlıklı ana kapıları, bu mülkü aldığı günün ertesinde Archibald Westwynter'in isteğiyle yapılmış dekor amaçlı piramiti, üzerinde Güneş Kayığı'nın birer kopyası olan kayıkların ve küçük çalılık kaplı bir adanın yer aldığı gölüyle taş ve tuğladan yapılmış bu malikâne, aile tarafından izin verilmedikçe dışarıdan hiçbir şeyin giremediği güvenli ve özel bir dünyaydı.

Ev, hayatın her zaman en basit haliyle yaşandığı yerdi.

Ön kapıya doğru yürüyen David, kabartmayla kapının üst

pervazına işlenmiş aile isimlerine göz atmak için durdu. Logogramlardan oluşan bu yoğun kabartma en iyi türdendi. Kille yazılmış bu yalın hiyeroglif dizisinden herhangi bir ismi tek bir harften çıkarabilirdiniz, ama bu kabartma hem biçimsiz görünüyordu hem de yerine geçebilecek alfabetik bir şifreden azıcık iyiydi. Gerçekten kaliteli bir kabartma ve aile adınızın hiyeroglif logogramlarına resmi olarak çevrilmesi için papazlara 50.000 Euro gibi küçük bir servet ödüyordunuz. Westwynter isminin kabartması mantığa yeterince uygundu: Birbirinin üstüne yerleştirilip bir kutuya konmuş, batı (bir kuş tacı ve tepelerin ardında batan güneş) ve kış (dört çeşit geometrik şekil) kelimelerinin logogramlarından oluşuyordu.

David her zaman bu tür bir kabartmanın, gerekli olmakla birlikte bir gösteriş işareti olduğunu düşünmüştü. Yüksek bir konuma sahip hiçbir aile kabartmasız yapamazdı.

Pervazın altından geçti ve eve girdi.

Giriş boştu. Bir duvar saati. İnce bir güneş ışığının içinde asılı toz zerrecikleri cereyan yüzünden uçuşuyordu. Yazın en sıcak zamanında bile bu cereyanlı eski binada sürekli yer eden hafif nem kokusuyla birlikte vernikli ahşap zeminden yayılan misk kokusunu içine çekti.

Hiç kimse yoktu.

Savaştan dönmüştü. Bir karşılama, bir karşılama komitesi beklemeye hakkı vardı. Öyle değil mi? Haftalardır uzaklardaydı. Ölmüş farz ediliyordu. Neden koridorda onu selamlayan, sevinç duyan birileri yoktu? Babası onu reddetmiş olsa da en azından annesi olabilirdi.

"Merhaba?"

Yankılar, yankılı biçimde yankılandı. Cevap yoktu.

"Anne? Baba?"

Hiçbir karşılık yoktu.

"Jepps? Bayan Plomley?"

Sessizlik.

Zemin katı aradı: Tüm konuk odalarını, kütüphaneyi, yemek odasını, bilardo odasını, mutfağı, bulaşıkhaneyi, kileri. Her şey tam da olması gerektiği gibi, mükemmel bir düzen içerisindeydi. Ortalarda kimsecikler yoktu.

Yukarı çıktı. Steven'ın odasını yokladı, daha sonra da kendisininkini. Yataklar düzgünce yapılmış, kullanılmayı bekleyen örtüler kıvrılmıştı. Nihayet anne ve babasının koridorun en sonundaki yatak odalarına yaklaştı.

Kapı yarı açıktı. Hafifçe dürterek açtı.

Annesi ve babası yatakta birlikteydiler, ateşli bir öpüşle birbirlerine kenetlenmiş, çıplak ve sarmaş dolaştılar. Jack Westwynter, Cleo Westwynter'ın memesini yoğuruyordu. Cleo Westwynter'in eli ise çarşafın altında Jack Westwynter'in kasıklarıyla uğraşıyordu.

David durup baktı. Geriye dönmek, arkasından kapıyı çekmek, anne ve babası orada olduğunu fark etmeden önce sessizce koridordan çekip gitmek istedi. Ama hareket edemedi. Donup kalmıştı utançtan... Ve hayranlıktan.

Aklı başında hiç kimse anne ve babasını seks yaparken görmek hatta bunu düşünmek bile istemez.

Ama sonra David bu kişilerin aslında annesi ve babası olmadığının farkına vardı.

Başlarının çevresinde altından haleleri parıldadı ve her iki hale farklı bir şekle sahipti. Babasınınki iki tüylü bir taç, annesininki ise taht ve akbaba karışımı tuhaf bir haleydi.

Rüyadaydı.

Babasının eli annesinin bedeninde göbek kısmını öylesine geçiştirip bacak arasını okşamak için aşağılara doğru örtülerin altından ilerlerken, David izlemeye devam etti. Annesi İsis inledi. Babası Osiris hafifçe homurdandı ve daha sert okşadı.

Sonra sözsüz bir işaret almışlar gibi ikisi de sakin bir edayla kafalarını çevirdiler ve David'in ayakta durduğu yere baktılar. Gülümsediler. Her ikisi de ellerini birbirlerinin cinsel organında

tutmaya, sürtmeye ve okşamaya devam ettiler, ancak bakışları David'e odaklanmıştı. Yüzlerindeki ifade sevecen ama haşindi.

"Bunu neden yapıyorsun, oğlum?" diye sordu babası.

"Neden kardeşine yardım ediyorsun?" diye sordu annesi.

"Çünkü..."

Rüya görüyordu.

"Çünkü bana ihtiyacı var. Ve çünkü o haklı. Bence gerçekten haklı."

"Bizler senin anne ve babanız," dedi Osiris. "Biz sana göz kulak oluyoruz. Seni önemsiyoruz."

"Bunun bizi incittiğini düşünmüyor musun," dedi İsis, "bu isyanınızın?"

"Bu bir isyan değil," yanıtını verdi kendini savunarak. Işıkgetiren'in hedeflediği şey için daha iyi bir isim düşünemiyordu ama *isyan* çocuksuydu, annesinin söyleyiş tarzına bakılırsa bu piercing taktırmak ya da dövme yaptırmak gibi hormon kaynaklı bir ergen davranışıydı.

"Eğer istediğin bizi kırmaksa doğru yoldasın," dedi babası sertçe.

"Eve geri dön," dedi annesi. "Eve geri dön, o zaman affedileceksin."

David eve geri döndüğünü sanıyordu. Evdeydi. Öyle değil mi?

Otel odasının dışındaydı ve bir rüya görüyordu...

"Seni seviyoruz," dedi İsis, hâlâ babasının penisini okşuyordu.

"Bizi öfkelendirme," dedi Osiris, hâlâ annesinin amını parmaklıyordu.

Yatak odasının penceresinde şimşek parladı. Gök gürledi. Birkaç dakika önce gökyüzü bulutsuzdu, ama şimdi...

David aniden uyandı.

Rüya görüyordu ve otel odasının dışında parlak kızıl-mor ışık patlamaları ve uzakta gerçekleşen patlamaların gümbürtüsü vardı.

Pencereye yürüdü ve perdeyi açtı.

El Aksur bombardımanı başlamıştı.

İKİ HAFTADIR NEFTİSYANLAR bir saldırı tehdidinde bulunuyorlardı. Arap-Afrika Ruhani Meclisi tartışıyor ve ateş püskürüyordu. Hem Kahire'deki parlamentoya hem de Setik Dini İşler Komiserliği olan DİK'ye, diğer adıyla Svyatoy Dyela Komiserliği'ne temsilci heyetleri gönderilmişti. Hürmısır Başbakanı Bayumi'den yükümlülüğü tamamen kabul etmesiyle birlikte tapınak saldırılarını kışkırtan Işıkgetiren'in yakalanıp Libya'ya teslim edilmesi sözü istediler. Bayumi bu isteklerin ikisini de gerçekleştiremezdi. Ülkesinin sorumlu olduğunu kabul etmesi imkânsızdı çünkü bu Libya'ya savaş ilan etmekle aynı anlama gelirdi. Aynı şekilde, Aşağı Hürmısır, kanunsuz Yukarı Hürmısır'da olup bitenlere dair çok az söz sahibi olduğu için, Işıkgetiren'i bulup suç işlediği ülkeye iade etmek de imkânsızdı. Kahire, siyasi açıdan tam anlamıyla iki arada bir deredeydi ve Neftisyanlar bunu biliyor, bunun keyfini çıkarıyor ve bundan faydalanmakta hiç sakınca görmüyorlardı.

Setiklere gelince, DİK seve seve Neftisyanlar adına öfkesini belirtiyor; birlik, ittifak, ortak düşmana karşı omuz omuza vermek, İki-Kıta Paktı'nın kutsallığı gibi meseleler, vesaire, vesaire hakkında her türlü sözü söylüyordu. "Tek bir Neftisyana zarar vermek," dedi DİK Yüksek Komiseri Vladimir Chang, "hepimize, Neftisyanlar ve Setiklere aynı şekilde zarar vermek demektir. Nasıl ki Osirisyakların genişlemesine, Anubyanlar'ın saldırganlığına, Horusitlerin müdahaleciliğine karşı içimizden milyonlarcası güçlü bir şekilde ayak diriyorsa, Libya ve insanlarına karşı gerçekleştirilen bu kışkırtmacı, bu ahlak kurallarını hiçe sayan ihlale karşı da aynı kararlılığı göstereceğiz. Hürmısır, bir engerek gibi içimizde ve etimizi ısırdı ama zehrin yayılmasına izin verilmemelidir." Setikler, Neftisyanlara siyasi, gerekirse askeri olarak tam destek vermeyi garanti ettiler.

Osirisyak Hegemonyası kınama konusunda daha temkinliydi. Hegemonik Dini Poliarşisi'nin dönüşümlü kontrolünü bu yıl için elinde bulunduran Almanya'nın Firavunu Benedikt II, kızkardeşi Kraliçe Dagmar'la ortak bir açıklama yayımladı. "Şekli ne olursa olsun terör çirkindir," açıklama şöyle devam ediyordu; "ve dine karşı terörizm en çirkinidir. Hürmısır'ın siyasi lideri kendi vatandaşlarının eylemlerinden sorumlu tutulmalıdır. Aynı zamanda Hegemonya, Neftisyanlarla bu tecavüz konusunda daha ölçülü bir bakış açısı geliştirmesi için istişare edecektir. Bizim önerimiz siyasi saldırılar ve ticari ambargolarla ilgili bir düzenleme yapmaktır. Bundan daha kuvvetli herhangi bir tepki, bu kim olduğu belirsiz, sözde Işıkgetiren'in davasına yeni katılımcılar eklenmesi riskini barındırmaktadır. Teröristlerin muvaffak olmaları için tek yapmamız gereken onların şiddetine daha şiddetli karşılık vermek olur."

Pastör Başkan Wilkins'in, şu Işıkgetiren denen adam Neflerle ilişkili birkaç tapınağı tahrip ettiyse ne olmuş, şeklinde yorumlar yaptığı söylense de, Horusitler geniş anlamda Osirisyakların duruşunu desteklediler. Bir bakıma bu adam Amerika ve Avrupa'ya iyilik yapıyordu ve bu işle uğraşırken belki şu Setiklerden bazılarının kıçına sağlam bir tekme indirirdi.

Anubyanlar ise, her ne kadar Pasifik Rim İmparatorluğu'nun ölüm ve yıkım neticesinde içine kapandığı net olarak görülse de kendi adlarına pek bir şey söylemediler. Savaş geçen yüzyıl boyunca gezegenin her yanında artıp azaldı ve son zamanlarda çarpışmalar nispeten bastırıldı. Işıkgetiren'in eylemleri, bu anlaşmazlık gelgitinde yeni bir yükselmeyi tetikleyecek gibi görünüyordu ve bu yalnızca ölüsevici Anubyanlar için iyi bir haber olabilirdi. Katliam, onların karanlık tanrılarına yani Çakal Kafalı'ya yakışırdı. Onun egemenliğine daha çok ruh getirir ve statüsünü artırırdı. Japonya'daki intihar oranları belirgin bir artış gösterdi ki bu Anubyan neşesinin güvenilir bir göstergesidir.

Neftisyan savaş tehdidinin yoğunluğu arttıkça arttı. Setikler

onları yan saflarından tahrik ediyorladı. Diğer güç blokları, ilgiyle ve belki de kendini beğenmiş bir keyifle izliyorlardı. Öyle görünüyordu ki Hürmısır, o tanrısız Hürmısır, o Dinsiz Ülke, inançsız tarihinde ilk kez şimdi darbe yemek üzereydi. Tartışmasız bunun zamanı çoktan gelmişti.

BOMBALARIN YAĞMUR GİBİ El Aksur'un kuzeyindeki kenar mahallelerine yağdığını seyrederken bile David gördüğü rüyanın zihninde asılı kalan son izlerinden sıyrılamamıştı. Avrupalılar için İsis ve Osiris'i rüyalarında görmek pek de sıra dışı sayılmazdı, hatta onları anne ve babaları rolünde görmek de öyle. Söylenenlere göre bu tür uyku görüleri iki tanrının bizzat yaptıkları ziyaretlerdi ve bildirdikleri mesajlar ne olursa olsun ciddiye alınmalı ve önemsenmeliydi.

En azından papazlar bunu söylüyorlardı. Kendi içinde David bu olayın yalnızca bir rüya *olduğunu* düşündü, bilinçaltı mevcut durumuyla ilgili endişeleri değerlendiriyordu ve eskiden bildiği yaşamın emniyet ve güvenliğine geri dönme isteği duyuyordu.

Rüyanın içeriğinin bu kadar aşikâr olmamış olmasını diledi. Anne ve babasının *o şeyi yaparkenki* görüntülerinin hafızasından yok olup gitmesi günler sürecekti.

Bombalar kızıl ışık küreleri oluşturarak patlıyor, hafifçe ışıldayan mor haleler halinde havaya yayılıyorlardı. Libya uçakları El Aksur'un sanayi bölgesini vuruyorlardı. Steven bunu öngörmüş, Neftisyanların en azından başlangıç için ölü sayısını en az sayıda tutmaya çalışacaklarını belirtmişti. Mülke zarar vermek var. İnsana zarar vermek yok. Bununla beraber David patlamaların yaşam alanlarına yakın yerlere sapmasından hatta oraları vurmasından korkuyordu.

Hava saldırısı sonraki yirmi dakika boyunca sürdü, her biri katlanarak gümbürdeyip otelin camlarını şıngırdatan bir darbeyle birlikte dalgalanan, üst üste binen göz kamaştırıcı patla-

ma çağlayanlarıydı bunlar. Olup bitenler; gizemli, harap edici, ışıltılı bir güzelliğe sahipti.

ERTESİ GÜN IŞIKGETİREN bombalanan alanları gezdi. Dümdüz olmuş yapılara bakarak iç çekti, fabrikalar, iş merkezleri moloz yığınına, bir zamanlar dükkân ve geçim kaynağı olan yerler kocaman tüten bacalara dönüşmüştü. Toplam sayıları on olan ölüler için yas tuttu. Bunların çoğu gece bekçileriydi. Bir tanesi taksi şoförüydü. Evleri hedef bölgeye kıl payı yakın olan bir aile de ölenler arasındaydı.

Yakınlarını kaybedenleri bizzat teselli etti. Daha sonra arkadaki kalabalıklara hitap etti. Hiçbir yaşam kaybının boş yere olmayacağı konusunda onlara güven verdi. Bu dehşet verici saldırı düşmanın salt duyarsızlığını, kendilerinin ve tanrılarının insan yaşamına ne kadar az saygı gösterdiklerini gözler önüne seriyordu. Bu hava saldırısının yalnızca bir başlangıç olduğuna dair inancını dile getirdi. Neftisyanlar daha fazla saldırı düzenleyecek hatta belki bir toprak işgali gerçekleştirecekti. Planının bir sonraki aşamasını uygulamaya koyma zamanıydı.

El Aksurlu vatandaşlar büsbütün sesli bir mutabakat içindeydiler. Işıkgetiren'e "El Aşraka! El Aşraka!" diye seslenerek tezahürat ediyorlardı. Onu omuzlarına kaldırırarak caddelerde geçit yaparlarken, ona olan bitmez sadakatlerini ilan ediyor, ona karşı gelenler için ölüm istiyorlardı.

Daha sonraları David'le baş başa görüştükleri bir sırada bu hikâyeyi ona aktarırken dedi ki, "Beni tıpkı bir futbol kupası gibi omuzlarında gezdiriyorlar ve bir yukarı bir aşağı sallıyorlardı. Birkaç kez az kalsın kıçımın üstüne düşüyordum."

"Ah, işte bunlar sevilen bir lider olmanın tehlikeleri."

"Ama beni seviyorlar, öyle değil mi? Bu gerçek."

"Yalnız, onları hayal kırıklığına uğratma," dedi David. "Eğer onları hayal kırıklığına uğratırsan kıçının üstüne düşürülmek

duyabileceğin endişelerin en önemsizi olur. Bugünün o tapınan kalabalığı yarının kan için haykıran çetesine dönüşebilir, eğer dikkatli olmazsan."

"Ah, seninle beraberken hep dırdır dırdır, değil mi?"

"Sadece tedbirli olman için bir hatırlatma yapıyorum."

"Neden onları hayal kırıklığına uğratayım ki, Dave?" diye sordu Steven, kaba bir tavırla. Bana güven, Işıkgetiren öyle sahte bir Mesih değil. Dünyayı Karanlık Çağ'dan kurtarıp aydınlığa kavuşturmak için öncülük etmeye yemin ettim ve yapacağım şey bu. Her neyse, bu kadarı yeter. Önümüzde oldukça yoğun birkaç gün var. Eşyalarını toparla."

"Benim toplayacak eşyam yok."

"İyi. Benim de yok. Çok daha çabuk başlayabiliriz. Hadi gidip çalışalım."

HAVA SALDIRISININ ÜZERİNDEN yetmiş iki saatten biraz daha fazla bir zaman geçmişti ki, Neftisyan kuvvetleri üç taraftan Hürmısır'a doğru ilerlemeye başladılar. Bir yandan silahlı Libya tümenleri, arkalarında yükselen bir toz bulutu bırakarak, sınırın ötesinden Batı Çölü'ne yönelirlerken, Sudan birlikleri güneyden Asvan'ı geçip Nil kıyısı boyunca ilerliyorlar, Arap savaş gemileri ise Kızıl Deniz kıyısı boyunca mevzileniyor Hurghada'dan Foul Körfezi'ne kadar olan liman ve barınakları ablukaya alıyorlardı.

Bir sonraki gün Libyalılar El Aksur'a vardılar ve nehirde durdular. Skarab tankları suyun üzerinden *ba* ateşliyorlar ancak bunu özellikle bir şeyleri vurmak için değil de orada olduklarını ilan edecek bir yol olarak yapıyorlardı.

Şehirden bir karşılık ateşi alamamak, kısacası, heves kırıcıydı. Aynı zamanda rahatsız edici. Bir makineli tüfek tıkırtısı bile yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Düzenlemeler gereği, El Aksur'a yaya olarak ilk baskını yap-

ma görevi Sudanlılara bırakılmıştı. Birlikler caddeler boyunca cirit atıyor, evden eve gidip kapıları tekmeleyerek açıp içeri giriyorlardı. Her an pusuya düşürülebileceklerini ve geleneksel silahlarla vurulabileceklerini tahmin ediyorlardı. Babun başlıklı *ba* mızraklarını her an hazır tutuyorlardı.

Sessizlik her şeye yapışıp kalmıştı. Başıboş köpekler caddelerde sıradışı bir cesaretle havayı koklayarak geziniyorlardı. Sudanlılar evlerde, köşelerde ya da mobilyaların arkasında saklanan yaşlılar ve çocuklar buldular. Sabah ve öğleden sonra boyunca hep şehrin zayıflarıyla karşılaştılar, en yaşlılar ve anneleriyle birlikte küçüklerle. El Aksur'da hiç kimse kalmamış gibi görünüyordu. Adeta sağlam bir bedene sahip ve silah tutacak yaşta olan herkes gitmişti.

ANUBİS

Ölüm tanrısının karlı bir dağın zirvesindeki sarayı, kemikten yapılmıştı. Giriş kapısını bir balinanın göğüs kafesi oluşturuyordu. Zemini insan dişi, ayak ve el parmaklarının eklemleriyle döşenmişti. Kalça ve bacak kemikleri tuğlalar gibi iç içe geçerek duvarları meydana getirmişti. Pencereler, kuru kafalar ve fillerin azı dişleriyle çerçevelenmişti. Kuleleri ise kelimenin gerçek anlamıyla fildişindendi.

Anubis, burada yalnız ikamet eder. Beyaz sarayının içindeki bu karanlık varlık, yalnız başına oturur ve kara kara düşünür.

Ra, buraya ürpertiyle varıyor. Üçüncü kuşaktan yeğeninin onu nasıl bir ruh haliyle karşılayacağını tahmin etmek asla kolay değildir ama görünen o ki pek de iyi bir hal olmayacak. Buna ek olarak, Ra Ölüm Diyarı'na karşı çok eskilerden gelen bir dehşet duyuyor. Zamanının yarısını onun en kasvetli, en karanlık bölgelerinde geçiriyor ve oranın ışıksızlığı onu üzüyor, tiksindiriyor. Bu yer Ra'nın olmadığı her şey. Ra parlıyor; o gölgeliyor. Ra hayat dolu; o baskıcı. Ra veriyor; o alıyor.

Tahtında oturan Anubis, başını kaldırıyor ve kasvetle ziyaretçisini

inceliyor. Gözlerini biraz kısıyor, Ra'nın özünden gelen parlaklık onun hüzüne alışık gözleri için can sıkıcıydı.

"Yüce Ra," diyor ve ses tonundaki bir şeyler Ra'ya Anubis'in kendisini görmekten aslında memnuniyetsiz olmadığını söylüyor ki bu mucizelerin mucizesidir. Yüzündeki ifade her zamanki gaddarlığından birkaç kerte aşağıdaydı. Somurtkanlığının normal derecesi düşünüldüğünde neredeyse neşeliydi.

"Ey Balmumu Bezlerden Olan," diyor Ra, "Ben buraya-"

"Neden burada olduğunu biliyorum," diyor Anubis. "Kendi kendine yüklediğin barış misyonundan haberim var. Hepimizin var. Pantheon'da konuşulan şeyler yayılmakta gecikmiyor."

"O zaman uzun uzadıya açıklama yapmakla uğraşmaktan kurtuluyorum."

"İtiraf etmeliyim ki, beni görmeye daha önce gelmemiş olman beni şaşırttı."

"Sahi mi?"

"Ben yegâne bir konumda oturuyorum," diyor Anubis. "Göründüğü kadarıyla Set ve Neftis'in oğluyum. Ne var ki, gerçek babamın Osiris olduğu bilinen bir gerçek. Osiris'in annemi İsis sandığı gece, annem onu ziyaret etmişti ve ben bu zinanın piç ürünüyüm."

"Bu hiçbir zaman ispatlanmadı..."

"Hiç itiraf edilmedi *ki bu aynı şey değil. Osiris bu kadar dikkatsiz olabileceğini kabul etmiyor. Annem başka bir kadının kocasını baştan çıkardığını çok sert bir şekilde inkâr ediyor. Bu iğrenç işi örtbas etme çabaları yorucu olduğu kadar gülünç. Ama şeref ne pahasına olursa olsun korunmalıdır, öyle değil mi?" Anubis şiddetli bir kahkaha savuruyor. "Hazin ama gerçek. Nasıl olur da Osiris karısıyla değil başka bir kadınla yattığını bilmez? Aslında bunu inkâr etmesi gerekir. Aksi halde şüphesiz İsis onun tahta penisi ve tahtadan iki topuyla etrafta dolaşmaması için dikkatli olacaktır."*

"Bu düşüncesiz davranış için yalnızca Osiris'i mi suçluyorsun? Kesinlikle Neftis'in de biraz sorumluluk alması gerekiyor."

"Ah, hayır. Ben onu aynı derecede suçlu buluyorum. Onun Osiris'ten

aşağı kalır yanı yok."

"Ama benim edindiğim izlenime göre." diyor Ra, "sen Osiris'ten nefret ettiğin kadar annenden nefret etmiyorsun."

"İzlenimin hatalı. Annemden nefret ediyorum. Osiris'ten nefret ediyorum. Kendi kanından olmadığımı bilmiyormuş gibi yapıp yine de beni kendinden uzak tutan üvey babam sevgili koca Set'ten nefret ediyorum. Yalanları ve ikiyüzlülükleri yüzünden hepsinden nefret ediyorum. Onların temsil ettiği her şeyi kınıyorum. Ve şimdi sen buraya aralarındaki anlaşmazlığı gidermem, gerçek babam ve üvey babamı birleştirecek tutkal olmamı istemek için geldin. Çünkü ismen ben hem Osiris'e hem de Set'e aitim, vicdanlarını sızlatmak ve onları pazarlık masasına oturtmak için çok iyi bir konumdayım. Haksız mıyım? Peşinde olduğun şey bu mu? Yerine getirmem için benden yardım istediğin görev bu değil mi?"

"Haksız değilsin," diyor Ra.

"Öyleyse neden bana daha erken ulaşmadın? Osiris ve İsis'le görüştün, İlk Aile'yle de. Neden şimdi ben? Neden ben listenin başında değilim?"

"Ben..." duraksıyor Ra. "Bu misyonu kendi başıma yerine getireceğime inanmış olmasaydım, yardımını çok daha önceden rica ederdim. Kendi dışımda hiç kimseye yük olmak istemedim."

"Ama şu ana kadar başarısız oldun ve benimle konuşmak ikinci aşama oldu. Belki de bu bir umutsuzluk davranışı olarak adlandırılabilir."

"Hayır."

"Şimdi nasıl olur da ben kendimi ikinci derecede hissetmem? Sonradan akla gelmiş bir fikir gibi hissetmem?

Söz konusu istendiğini hissetmek olunca, diye düşünüyor Ra, Anubis çok hassas oluyor. Dünyaya gelişi kuşkulu ilişkilere dayanan birçok çocuk gibi o da içinde güvensizlik taşıyor, sonsuz bir reddedilme korkusu duyuyordu. Kasvetli hali kırılganlığını örtüyor. Adımlarımı dikkatli atmalıyım.

"Yaklaşım yöntemlerinden birisi başarısız oldu," diyor. "Başlangıç-

ta seni rahatsız etmemek için tercih etmediğim bu yeni yol, belki de başarıya ulaşmamızı sağlayacak şeydir."

"Beni rahatsız etmekten mi korktun?" Anubis'in sırıtışı daha çok azı dişlerini göstermeye benziyordu. "Yoksa benden mi korktun?"

"Ey Mezarlıkların Efendisi, Kutsal Toprakların Hâkimi, Koruyucusu..."

Sıfatlardan oluşan bu mukabeleyi Ra, Anubis'in protestosu üzerine okumaya başladı. Sonra dürüst olmadığının farkına vardı, Anubis daha şimdi her yönden bu sahtekarlığa duyduğu tiksintiyi belirtmemiş miydi?

Bu yüzden mütevazı bir doğrudanlıkla diyor ki, "Evet, senden korkuyorum. Bunu inkâr edemem. Bunun diğer türlü olmasını dilerdim ama öyle değil. Ben güneşim, ışığım, hayatım ve sen... Sen değilsin."

Anubis, Ra'nın bu yalın konuşmasını onaylayan bir baş hareketi yaptı. "Hepimiz birbirimize benzeyemeyiz ya da birbirimize karşı cana yakın olamayız. Eğer olabilseydik, çok sıkıcı ve saçma olurdu. Ama heyhat Yüce Ra, bu son derece rahatlatıcı açıklamana rağmen korkarım ki, yardım isteğini geri çevirmek zorundayım. Sen sitem etmeden önce de izin ver nedenlerimi açıklayayım. Gel."

Sarayın yükseklerinde bir balkona gidiyorlar, burası neredeyse tüm Ölüler Diyarı'nın önlerinde uzandığı ve görülebildiği bir bakış noktası. Alçak, boğuk mor bir gökyüzünün aşağısında yeşil yeşil parıldayan sonsuz genişlik Iaru, yani Kamış Tarlası göz alabildiğince uzanıyor. Ölülerin ruhu, hem de milyonlarcası orada, bataklık suyun içinde, dirseklerine kadar batmış sıkı bir çalışma halindeler. Belleri bükük, ekiyor ve biçiyorlar. Çapa ve tırpan kullanıyorlar. Biçiyor, topluyorlar. İçlerinden bazıları ince, yüksek seslerle ırgat şarkıları söylüyor. Ses Ra'nın kulaklarına ulaştığında uzaklarda öten kuşların sesi gibi duyuluyor, hoşnutluk ve belirlilikten söz ediyorlar. Sonsuzluk boyunca ölüler bu saz yataklarında çalışacaklar. Sonsuzluk boyunca tohumların filizlere, filizlerin hasat edilecek ürünlere dönüşmesini izleyecek ve bu sürecin sonsuz tekrarından asla yorulmayacaklar. Ölüler için yaşam döngüsü büyüsünü asla yitirmeyecek.

"Ne görüyorsun?" diye soruyor Anubis.

"Ne gördüğümü biliyorsun. Senin krallığını. Senin halkını. Sürekli büyüyen ölülerin sıralarını."

"Sürekli büyüyen," diyor Anubis, sözcüğü kavrayarak. "Aslında her yeni gelenle birlikte krallığım büyüyor ve artıyor. Anbean Iaru daha da genişliyor. Hep artacak, benim gücüm ve etkim de öyle. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

Ra, kasıtlı olarak boş boş baktı.

"Anlamıyorsun. değil mi? Benim asıl babam da anlamadı. Osiris'in ölülerin hâkimi olma şansı olmuştu. İsis onu yeniden diriltmemiş. onu yaşama döndüren nefesi vermemiş olsaydı şimdi benim yerimde olmasa da yanımda olurdu. Hâlâ öbür dünyanın tanrısı olduğu ya da ona benzer bir şeyler konusunda ısrar ediyor ama bu nihayetinde fahri bir unvandır. Burada bir tür otorite sahibi olduğunu iddia ediyor ama gerçekte hiç yok. Onun için karısının. yuvasının ve yatağının sağladığı o ılık rahatlık çok daha tercih edilebilir bir şey. Osiris zevk düşkünüdür. Bu hayattaki yalnızlık ve konforsuzluk benim için uygun olsa da onun için katlanılmaz olurdu. Neyi kaçırdığının pek farkında değil."

Bakışlarını Iaru üzerinde gezdiren Anubis'in siyah mı siyah gözlerinde küçücük bir kıvılcım beliriyor.

"Buraya gelince," diyor, "yalnızca ölüm var. Ölüm burada her şey ve hep öyle olacak. Yaşamları boyunca ölümlüler mücadele eder, rekabet eder ama bunlar sona erdiğinde onların hepsi burayı boylar. Hepsi aynıdır, dayanışmayla birleşir bana tabi olurlar. Bedenleri ufalanıp iş yapamaz hale geldikten sonra da ben onlar için buradayım. Tıpkı bedenleri gibi, içinde yaşadıkları dünya da kırılgan ve fanidir. Onları sonsuza kadar desteklemeyi sürdüremeyecektir. Onu harap ediyorlar, mahvediyorlar ve bir gün artık üzerinde yaşam barındıramayacak hale gelecektir. Günümüzden yüzyıllar sonra, belki de bin yıl sonra insan ırkı yavaş yavaş azalıp yanarak sonuna gelmiş bir mum gibi titreyerek sönecektir. Peki, o gün geldiğinde, insan ırkının artıkları vadelerini doldurup son nefeslerini verdiklerinde, içimizdeki tanrılardan hangisi hâlâ yaşıyor olacak? Hangimiz hâlâ kudret sahibi olacak? Ölümlüle-

rin nesli tükendiğinde, Pantheon'daki tanrıların arasından kim varlığını sürdürecek?"

Sorular söz sanatı gözetilerek sorulmuş olsa da Ra'nın cevabı hazırdı. "Sen, Ey Anubis."

"Ben," diyor karanlık tanrı, sesine bir ton vererek. "Elbette. Ben ve yalnızca ben. En sonsuz ölümü kontrol ederken hepiniz uzun zaman önce gitmiş olacaksınız. Ve böylece ben, yıldızlar göz kırpmayı bırakana, evrendeki en son sıcaklık izi tükenip gidene ve yalnızca hiçlik, sonsuz, soğuk hiçlik kalana kadar var olacağım. Burada, bu ruhlar diyarında ben hepinizden çok daha uzun yaşayacağım. Şu anda parlayarak yanıyor olabilirsin yüce Ra, ama sonsuza dek yanamazsın, oysaki ben tüm soğukluğum ve kısıtlanmışlığımın içinde beni bekleyen sonsuz bir zamana sahibim."

"Yani umurunda değil. bana söylemekte olduğun bu mu?" diyor Ra. "Aile ya da mutluluk veya dünyada barış senin umurunda değil, öyle mi?"

"Neden? Neden olsun ki? Nihayetinde zaman içinde ailesiz kalacağım. Mutluluk geçici bir duygu ve benim yargılarıma göre gereğinden fazla değer verilen bir şeydir. Dünyada barışa gelince, bir hayal ürünü, bir yanılsama, bir çöl serabıdır. Erişilmezdir. İnsanlar savaşır. Onlar bunu yaparlar. Dahası, yaptıkları en iyi şeydir bu. Bir mucize eseri sen Pantheon'daki çekişmeye bir son verebilsen bile, insanlar birbirlerinden nefret etmek ve birbirlerini öldürmek için tamamen başka mazeretler bulacaklardır. Para, fikir. deri rengi, bölge edinme gibi sebeplerden herhangi birisi ya da tümü yüzünden açılan savaşlar yine olacaktır."

"Belki savaşlar bu denli yoğun, bu denli sürekli olmaz. Belki göreceli sükunet dönemleri olur. Kan durulur."

"Ben bundan şüpheliyim."

Ra, yeni bir taktik deniyor. "Sonuç olarak Osiris ve Set'in aralarına girmeyeceksin ve barış senin için bir şey ifade etmiyor," diyor. En azından sana arkadaşlık eden tanrılara biraz daha iyilikle yaklaşmayı düşünmez misin? Biliyorum hepimizden nefret ediyorsun..."

"Hepiniz değil Ra. Sen örneğin, sadece sana karşı kayıtsızım."

Anubis'in bu sözleri, sevgisini ilan etmekle eş değerdi."

"Onur duydum," diyor Ra. "Yine istediğim şey..."

"Akrabalarımdan böylesine nefret etmemeyi mi denemeliyim?"

"Bu söylediğin şeyi en azından içlerinden bir tanesi için yapabilirsen çok mutlu olurum."

"İyi ama hangisi? İkiyüzlü Osiris olmaz. Düzenbaz, şirret kadınlar İsis ya da Neftis olmaz. Horus mu? Hıh. Horus'ta hiçbir şey yok. Çok boş biri; sözünü esirgemeden, kuru gürültü yapıp durur. Ve onun sefil çocuklarına gelince..." Anubis bir ürperme hareketi yapıyor.

"Böylece geriye yalnızca bir kişi kalıyor. Set."

"O mu?" Ölüm tanrısı dudak büküyor, dişleri bir sürü ve keskin. "Babacığım mı? İçlerinde en çok da ondan nefret etmemekte zorlanırdım."

"İkinizin birçok benzer tarafı var."

"İşte sebep de bu o zaman. Mıknatısları hiç duymuş muydun? Birbirimize benzer olduğumuz için birbirimizi itiyoruz."

Ra içini çekiyor. Pantheon'daki durumu değiştirmek için yaptığı üçüncü girişim ve üçüncü başarısızlık. Bu faydasız. Gerçekten de arayışı beyhudeymiş gibi görünüyor. Belki tamamen vazgeçmeli. Şüphesiz Thoth'un tavsiyesi de bu şekilde olacaktır. Maat'ın da. Bilgelik ne zaman yenildiğini anlamaktır.

Sonra Anubis, "Bu kadar hüzünlenmemelisin," diyor.

"Bu belli oluyor mu?"

"Işığın azaldı. Nerdeyse sana doğrudan bakabiliyorum. Yeryüzünde sıra dışı olaylar meydana geldiğinin farkındasın, öyle değil mi?"

"Zihnim biraz meşguldü. Nasıl olaylarmış bu olanlar. Anlat bana."

"Hürmısır diye adlandırılan yerde. Bak oraya. Ne görüyorsun?"

Ra güneştir, her an açık olan gözdür. Işıklar ve huzmeler arasından aşağıya bakıyor Ra ve dünya aşağıda tüm yalınlığı ve genişliğiyle yayılıyor ve o her bir köşesini gözden geçiriyor. Dikkatini Pantheon'un hiçbir üyesinin egemen olmadığı, kendilerine duyulan inancın hayat

bulduğu ve hemfikir olarak hiçbirisinin adım atmadığı topraklarda, Hürmısır'da yoğunlaştırıyor. Hepsinin doğduğu yer ama hiçbirinin evi değil. Boş bir yuva. Onlara özlerini ve ne kadar yol katettiklerini hatırlatan minicik bir toprak parçası.

Hürmısır'ın bütün tarihi, yakın geçmişi, orada son birkaç gün içinde neler yaşandığı... Tüm bunları algılamak Ra'nın yalnızca bir anını alıyor. Her şeyi idrak ediyor. Gözlemliyor ve kavrıyor.

"Ha," diyor. "Ho. İlginç."

"Öyle, değil mi?" diyor Anubis. "Mevcut durumda küçük ama kayda değer bir değişim. Ben bunu, bir avuç kadar Hürmısırlı ruh İaru'da ortaya çıktığında ancak fark ettim. İnançsızlar buraya geldiklerinde varlıklarını her zaman hissettirirler. Bunu yalnızca ummazlar. Onların yaşadığı ürpertiyi ellerimde ve ayaklarımdaki bir kaşıntı gibi hissediyorum, ne var ki bu ürperti uyum sağlayıp, diğer ölülerle yan yana çalışmaya başladıklarında kısa zamanda azalıyor. Ama bunlar Neftisyanlar tarafından öldürülmüşler. Üzerlerinde Neftis ba*'sının izlerini taşıyorlardı ki bu da beni doğal olarak meraklandırdı. Araştırdığımda ölümlerinin arkasındaki nedenleri öğrendim ve bu da beni Wepwawet, Sobek ve diğerlerine ait tapınaklara yapılan hürmetsizliklere oradan da kendisini Işıkgetiren diye adlandıran şu adamın varlığına ulaştırdı."*

"Işıkgetiren," diyor Ra. Kaşlarını düşünceli düşünceli çatıyor. "Evet. Onunla ilgili çok az şeyi ayırt edebiliyorum aslında. Onda bir şeyler var, bir... Bir çeşit sedefli bir ışık. Tıpkı sis gibi kayıyor ve parıldıyor. Kendisini gizliyor. Nasıl?"

"Bu senin canını sıkıyor."

"Tabii ki canımı sıkıyor. Onun seçilmiş ismi de öyle. Işığı getiren ben değil miyim?"

"Burada bir kibir unsuru var, kabul ediyorum. Hatta belki de bir meydan okuma."

"Bu durum," diyor Ra, "daha fazla incelemeye değer. Teşekkür ederim Anubis. Sonuçta bu boşu boşuna yapılmış bir yolculuk olmuyor."

"Ben, Ey Ra, sana karşı kayıtsızım, hatırladın mı?"

"Ve ben de senin için aynı şekilde hissediyorum, Anubis,"
Diyor Ra cana yakınlıkla.

ÇOBAN KÖPEKLERİ

DAVID GAZI KÖKLEDİ ve motosiklet harekete geçerken kumda balık gibi yalpalayarak, teneke sesine benzer kocaman bir kükremeyle yanıt verdi. Zafirah ileride onun gelmesini bekliyordu. Zafirah, motorunun selesinde rahattı, ata biner gibi ve hakim bir edayla oturuyordu.

David en az onun yarısı kadar rahat olabilmeyi diliyordu. Eskiden bir keresinde bir motoru olmuştu, bir Norton Mongoose. Sağlam, görkemli, ağır başlı bu araç, ihtiyatla seçilmiş motoruyla, pek macera düşkünü olmayanlara güvenli bir macera deneyimi yaşatabilecek bir gezi modeliydi. 1150 cc'lik motoru anayollarda ve otobanlarda gezinti yapmak için harikaydı ama şehir içinde adını aldığı hayvanın (firavun faresi) çevikliğinden eser yoktu. Koltukta boylu boyunca uzandığı zamanlarda David bir arabayı kullanıyor olmanın daha iyi olacağını düşünürdü. Üç hafta sonra motoru bayiye geri sattığı için hiç pişman olmadı.

Arazi motoru ise bambaşka bir hikâyeydi. Daha hafif, daha canlı, taşıdığı kişinin ağırlığındaki en ufak değişimlere karşı bi-

le hassas bu araç dar, pürtüklü tekerleklerinin üzerinde kayarak ileriliyordu. Zaptedilemez gidonu nedeniyle onu istemeden fazla döndürebilir ve yana savrulabilirdiniz. Ayrıca, hafifliği yüzünden kolayca frene fazladan yüklenip önde kafanız olmak üzere kendinizi gidonun üzerinden fırlatma riskini de barındırıyordu. Yolculuğun ilk bir saati boyunca David tam üç kez düşüp Zafirah'yı bayağı eğlendirdi. Daha sonra motoru kontrol edebildi ama hâlâ temkinliydi ve yol zorlaşınca ihtiyatla üçüncü hatta ikinci vitese geçiyordu.

Işıkgetiren'in ordusu kuzeye ilerlerken, taşıt konvoyu boyunca ileri geri hareket ederek her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak David ve Zafirah'nın göreviydi. Eğer bir araba bozulursa kısa dalga yoluyla bir tamirciye haber veriyorlardı. Yoldan sapanlar olursa yeniden ana konvoya katılmaları için onlara yol gösteriyorlardı. David, yaptıkları bu işi çoban köpeklerininkine benzetti. Sürüyü bir arada tutuyor, aynı yöne doğru ilerlemelerini sağlıyorlardı. İki zamanlı motorları olan çoban köpekleri.

Bu da bir çeşit sürüydü. Işıkgetiren'in en öndeki arabasından en arkada yol alan petrol tankerlerine kadar uzanan konvoy en az 8 km uzunluktaydı. Ortada ise sivil binek araçlardan oluşan karman çorman bir kalabalık vardı; paslı taksiler, minibüsler, kamyonetler, arazi araçları, ailelerin kullandığı sedanlar, birkaç tane karavan, çok daha iyi günler görmüş olsa da yaydığı havadan hırpalanmış ağırbaşlı zarafeti anlaşılan bir limuzin, çoğu yolcu, silah, plastik fıçı, çadır ve dayanıklı yiyecek dolu bir araç kalabalığı. Ele geçirilmiş yarı tırtıllılar, ZPT'ler ve tabii ki yuvarlak hatları ve ışılelektriksel parıltılarıyla aykırı Skarab tanklarından oluşan askeri araçlar da onların arasında yol alıyorlardı. Tankların gıcırdayarak yol alan küre şeklindeki gövdeleri büyük toprak parçalarını yerinden oynatıyor ve yükseğe fırlatıyordu ki bu da birbirleri arasında ve sıradaki bir sonraki araçla aralarında en az yirmi metrelik bir mesafe olması gerektiği anlamına geliyordu. Aksi takdirde insanlar neredeyse dip dibe gideceklerdi.

David'in tahminine göre toplamda üç binden fazla insan hareket halindeydi, belki üç bin beşyüz insan. Bu mantıklı ölçüde bir kuvvet idi. Aynı zamanda tamamen ayaktakımından oluşuyordu ve bir ordunun sahip olabileceği en düşük teçhizat miktarına ve en düşük eğitim düzeyine sahipti. Uzaktan bakıldığında bu konvoy bir mülteci konvoyunu ya da bir zulüm veya çatışmadan kaçmak için yapılan toplu bir göçü andırıyordu. Askeri nakliye olmasına rağmen bir muharebeye doğru yürüyüşe değil de muharebeden *kaçışa* benziyordu. David, Zafirah'nın yanında durmak için frene bastı, motoru durdurdu, bisiklet çatalını indirdi ve sürücü gözlüklerini alnının üstüne doğru çıkardı. Zafirah gibi David de çenesinin altından tutturulmuş bir türban takıyordu, bezin bir parçası toz filtresi görevi görmesi için yüzün alt kısmına örtülmüştü. Konuşmak için bu kısmı aşağı çekti.

"Bu motor dizlerimi mahvetti,' dedi. "Sırtımı da."

"Yaşlılık işte," diyerek anında cevap verdi Zafirah.

David ona matarasını ikram etti. Kız içti. Sonra da kendi susuzluğunu giderdi, boğazı o kadar kurumuştu ki ağrıyordu.

Gözlerini kısarak geçen konvoyu inceledi. "Süveyş'e ne kadar var, bir tahminin var mı?

"Yüz ya da yüz on kilometre," diye cevapladı Zafirah, hafifçe omuz silkerek. "Neden?"

"Saldırıya uğramamıza ne kadar zaman kaldığını merak ediyorum. Neflerin bizi vurma olasılığının en yüksek olduğu yer Süveyş. Çok iyi ilerleme kaydediyoruz ama kanalı geçmek için yavaşlamalıyız. Orası bir tıkama mevzii ve orada kolay hedef oluruz."

"Neden bize daha önce saldırmasınlar ki? Neden şimdi yapmasınlar? Burada apaçık halde kolay hedef olmuyor muyuz?"

"Nefler nerede olduğumuzdan emin değiller. El Aksur'un neresinden çıktığımızı ve ne yöne doğru ilerlediğimizi biliyorlar çünkü geride bıraktığımız insanlar onlara bunu söyleyeceklerdir."

"O zaman kesinlikle bizi takip ediyorlardır."

"Onlarla ilgilenmek için önümüzde iki gün var, kahrolasıca çöl koskoca bir yer ve Sakkara Kuşu'nun denetleme menzili dışındayız. Bu yüzden tek yapabilecekleri, Süveyş Körfezi önlerinde demirleyip bizi beklemeleri için savaş gemileri ve kıyıya yakın bölgelerde devriye gezmeleri için Sakkara Kuşları göndermek. Kısa süre sonra biz gözlerine ilişir ilişmez ağır silahlarını salıvereceklerdir."

"Kanalı iç kısımlara ilerleyerek geçebiliriz, değil mi?"

"İç kısımlarda hiç köprü yok ve sonra Büyük Acı Göllere varırsın, orada da aslında Akdeniz kıyısındasındır. Sina Yarımadası'na varabilmemizin tek yolu Süveyş; aynı zamanda Nefler bizi durdurmadan gitmenin en iyi yolu da."

Bir kez daha David, Petra'dan El Aksur'a giderken aştığı yolların büyük bir kısmını yeniden geçtiğini fark etti ve bu durum David'in o korkunç tecrübeyle yüzleşmesine yardımcı oldu. Bu kez bir tutsak değil bir gönüllü olarak, yalnızca hayatta kalmaya çalışan biri değil gayesi olan biri olarak kendisine ait izleri siliyor, yapmış olduğu şeyleri yok ediyordu.

"Sanırım tüm bunlardan Işıkgetiren'e bahsetmişsindir," dedi Zafirah. "Tabii ki bahsetmişsindir. Siz ikiniz canciğer kuzu sarması oldunuz. Doğru deyim bu muydu?"

"Öyle denebilir. Ve evet bunu onunla konuştum. Geçen gece, aslına bakarsan. Pek endişeli görünmüyordu."

"Bir planı var demek ki."

"Beklenmedik bir durum için hazır olduğunu söylüyor. Ama denizden yapılacak bir bombardıman olasılığı konusunda benimle aynı fikirde değil. Neflerin, Hürmısır Hükümeti'ni El Aksur'da yaptıkları hava saldırısıyla oldukça fazla kızdırdıkları görüşünde. Başbakan Bayoumi'nin başka bir Hürmısır şehrinin bombalanmasına katlanmayacağını söylüyor; özellikle Süveyş Aşağı Hürmısır için ekonomik önem arz ederken ve El Aksur'a nazaran Kahire'ye bu kadar yakınken, hatta hemen hemen kom-

şuyken."

"Neftisyanlar, Bayoumi'nin düşündüklerine fazla aldırmazlar."

"Şimdi aldırabilirler çünkü Hegemonya ve Horusitlere, yardım etmeleri için resmi talepte bulundu."

"Hürmısır'a yardım etmek mi? Hiçkimse Hürmısır'a yardım etmez." Zafirah bunu gururla ve bir bakıma memnuniyetle söyledi. Bizler her zaman cahil, dinsiz, durgun bir cumhuriyet olduk ve bu değişmeyecektir."

"Ama Nefler içeri adım attılar," dedi David. "Yüzyıldır hiç kimsenin yapmadığını yaptılar ve istila ettiler. Hürmısır her ne olursa olsun bağımsız bir ülkedir ve Nefler uluslararası yasaları çiğnediler. Kışkırtılmış olmalarını boşver. Yine de düşünülemez olanı yaptılar. Hürmısır sınırını askeri bir kuvvetle geçmiş olmakla çizgiyi aştılar."

"Hegemonya araya girer mi?" Zafirah soruyu sorarken sesi kuşkuluydu.

"Girebilir. Osirisyaklar düşmanlarına ateş etmek için pek bahaneye ihtiyaç duymazlar ve Horusitler de mutlaka onların arkasından giderler. Jeb Wilkins, uzak durmayı başarabildiği sürece savaşları vekâletle yürütmeyi sever. Bütün Amerikalılar'ın ya da Kanadalılar'ın ceset torbasına girmeden eve dönmesi her zaman seçmenleri kandırır. Bu nedenle ortak çıkarlar ve Orta Doğu sahnesinde stratejik etkinliğin sürdürülmesi ve benzer bazı konulardan sözederek Hegemonya'yı kışkırtacaktır. Eğer Hegemonya dâhil olursa bu bizim yararımıza olabilir de olmayabilir de. Göreceğiz. Asıl soru Setiklerin ne yapacağı."

"Bu çok açık. Neftisyanları destekleyecekler."

"Belki. DİK'den bir sürü açıklama yapılıyor ama şu ana kadar kayda değer çok az somut eylem gerçekleşti."

"Onlara zaman vermeli."

David bunu başıyla onaylasa da bu tam bir onaylama sayılmazdı.

"İlginç," dedi Zafirah.

"Nedir ilginç olan?"

"Senin Işıkgetiren'e karşı tutumunu değiştirmen. İkiniz ne kadar da yakınlaştınız. Sürekli sana akıl danışıyor."

O an David neredeyse ağzından her şeyi kaçıracaktı: *Çünkü o Steven, o benim kardeşim, uzun zaman kaybettiğimi sandığım küçük kardeşim.* Bu sır, ondan kurtulup başka birine tutunmak konusunda çaresiz görünüyordu; sanki yaşayan, kendine ait bir zihni olan bir varlık, bir tür virüstü. David'in tek başarabildiği, içinde tutmayı sürdürmekti.

"Belki kendi ana dilini konuşabildiği birilerinin yakınında olmak hoşuna gidiyordur," dedi.

"Ben varım," diye belirtti Zafirah.

"Kıskanıyor musun?"

"Hayır. Ama başlangıçta senin ne kadar inançsız olduğunu hatırlıyorum. Nasıl muhalefet etmiştin. Şimdi bakıyorum da onun sağ kolusun."

David zoraki gülümsedi. "Işığı gördüm."

Bu arsız yorum beklenmedik bir küçümsemeye neden oldu.

"Ah, yani sen şimdi onunla o kadar sıkı fıkısın ki arkasından onunla dalga geçebiliyorsun." Bunları pat diye söyledi Zafirah. "Bu beni etkiler mi sanıyorsun?"

"Ben sözlerimle bir şey kastetmedim. Esprili bir şey olur diye söyledim."

"Bazılarımız El Ashraqa'ya derin bir saygı duyuyoruz biliyorsun. Hatta tapıyoruz."

"Biliyorum."

"O bir tanrı değil de insan olabilir ama bu topraklarda idoller çok az bulunuyor.

David'in içindeki sır yeniden kıpırdandı. Yeniden onu içinde tutmak için savaştı.

"Kırıcı olmak istemedim," dedi. "Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi, yalnız..." Zafirah kaşlarını çattı. "Sana ne

oluyor, böyle? Anlayamıyorum. Çoğu zaman son derece kendinden emin birisin, yaptığın her şeyde tamamen kontrollüsün ama sonra birden bire yetişkinlerin yanında nasıl davranacağını bilemeyen şu beceriksiz küçük çocuğa dönüşüyorsun."

Bu can yakıcıydı, çünkü doğruydu.

"Bütün erkekler böyle değil mi?"

"Belki, ama sen söz konusu olunca bu fark çok belirgin oluyor." Yeşim topaz karışımı gözlerini David'e dikti. "Bütün söylemeye çalıştığım, David West*ween*ter, seni çözemiyorum."

"Ama bunu istiyorsun değil mi?"

"Sanırım öyle. Uzun zamandan beri seninle ilgilenmemem gerektiğini hissediyorum. Seninle arama mesafe koyma ihtiyacı duyuyorum. Nedenini bilmiyorum. Yok sayıyorum belki de."

"Yoksa yiyor musun?" dedi David ama söylemesiyle pişman olması bir oldu.

"İşte bu yüzden!" diye bağırdı Zafirah. "Bu... Senin bu acınası liseli şakaların. Burada durmuş seninle ciddi bir mesele konuşuyorum ve sen sadece şaka yapıyorsun. Buna neden katlandığımı bilmiyorum."

"Hayır, lütfen katlan."

İçinde bir yerlerde Zafirah konuşmasını sürdürmeye yetecek kadar tahammül buldu. "Tüm bilmeni istediğim şu, biliyorum ben sana karşı hep huysuz birisiyim. Bunu kabul ediyorum. Soğuğum. Doğru kelime bu, değil mi? Şimdiye kadar böyle davrandım. Ama artık böyle olabileceğimi sanmıyorum. Bunu istediğimi sanmıyorum. Benim kafamı karıştırıyorsun, bazen beni çileden çıkarıyorsun ama..."

Bu bir işaretti. Eğer David anladıysa bunlar davetkâr sözlerdi. Birdenbire şiddetle Zafirah'nın ne kadar hoş olduğunu hatırlatmışlardı. Yüzü türbanla çevrelenmiş, yolun tozu yüzünden façası bozulmuş olsa da tek kelimeyle çarpıcıydı. Ve o motorun üzerinde kolları kavuşturulmuş, bacakları ters V şeklinde yanlara uzatılmış, motoru baldırlarıyla sıkıştırarak dik tutuşu delicesine

seksiydi. Bir ter damlasının gömleğinin altında gövdesinden aşağı süzüldüğünü, köprücük kemiğini aşıp kasıklarına yöneldiğini hissetti.

Ona şu anda ulaşabilirdi. Ulaşmalıydı. Ulaşmak zorundaydı. İşte bu kadar. Şimdi ya da asla.

Ama sonra Steven'ın uyarısı zihninde şimşek gibi çaktı: *Zafirah sana göre değil.* Bu sözcükleri sanki her biri üç metre uzunluğunda alev alev yanan harflerle yazılmışlar gibi zihninde görebiliyordu. Düşüncelerinin içinde bir barikat oluşturmuşlardı. Onları itip geçebilecek gibi değildi. Steven, Zafirah'yı sınırların ötesine yerleştirmiş, onu David için yasak bölge yapmıştı. İkisi yine de birlikte çalışabilirdi, bu onun için kabul edilebilir bir şeydi ama daha fazlası olmazdı. Ve bir şekilde David kardeşinin isteklerine boyun eğme gereği duyuyordu.

Neden? Kolları gevşekçe yanlara salınmış dururken ve o ter damlası iz bırakmadan belinde emilmişken kendi kendisine sordu. Neden bu kadınla ilgili neyi yapıp neyi yapmayacağımı Steven'ın belirlemesine izin veriyorum?

Zafirah onu izliyor, hamlesini yapmasını bekliyordu.

David kendisini perişan hissetti. Çaresizdi.

Saniyeler geçti.

Zafirah yüzünü başka tarafa çevirdi. Aralarda bir yerlerde bir şey dikkatini çekmişti.

"Şurada," dedi soğukkanlılıkla. "Bak. Bir araba sorun yaşıyor."

Ufak tefek, önemsiz bir araba konvoyun ilerlediği sıkışık toprak yoldan sapmıştı. Kenardaki yumuşak kuma girmişti. Oraya saplanıp kalmıştı.

Zafirah gözlüklerini indirdi ve motosikletin marşına bastı. David de aynısını yaptı. Zafirah'nın tekerlekleriyle arkasında bıraktığı çift oluklu yılankavi yoldan, saplanmış arabaya doğru ilerledi.

Arabadaki yükün boşaltılması gerekiyordu. Tekerlekleri kazarak çıkardılar. Hâlâ kendisini kurtaramıyordu. Çekiş gücü kaza-

nabilmesi için kalas kullandılar. Nihayet, devrini iyice yükseltince araba silkinip kurtuldu.

Alev alev yanan güneşin altında bir saat boyunca çalışan David ve Zafirah'nın konuşacak halleri kalmamıştı.

O gün, bir sonraki gün, Süveyş'e gidene kadar tüm yol boyunca ikisi için durum buydu. Sıkıntılı. Gergin. Aralarında sessizlik ve hayalkırıklığının ağırlaştırdığı bir hava.

Sonra Neftisyan saldırısı başladı. David'in öngördüğü gibi donanma saldırısı değildi. Çok daha sinsi bir şeydi.

MUMYALAR

ÖLÜ ASKERLERİN KİTLELER halinde geridönüştürülme süreci bayağı sanayileştirilmişti. Süreç montaj hattına benzer bir şeye dönüştürülmüştü.

Öncelikle henüz öldürülmüş bedenler muharebe meydanından toplanıyor, çoğunlukla askeri karargâhların geniş tapınak komplekslerinin bir bölümü olarak yer alan Yenidencanlandırma Tesisi'ne naklediliyorlardı. Doğal olarak piramit görünümüne sahip Yenidencanlandırma Tesisinde cesetler nispeten bozulmamış ve kullanılamaz olmak üzere iki kategoriye ayrılıyorlardı. Kullanılamaz olanlar atılıp yakılıyorlardı. Diğer kategoridekilerse temizleniyor, yağlarla arındırılıyor ve karaciğer, akciğer, mide, bağırsak gibi belli başlı organların çıkarılabilmesi için kesilip, açılıyorlardı. Hasat edilen her bir organ takımı, orduya özgü üretilmiş, birbirinden ayrı dört bölümden oluşan, sıkıştırmak ve yarar sağlamak için tasarlanmış, küp biçimli, tenekeden, Kanopik kavanozlara yerleştirilip, mühürleniyordu.

Sonraki işlem, cesetlerin beynini kancalar yardımıyla burunla-

rından kazıyıp çıkarmak ve yok etmekti. Sadece geleneksel olmasıyla alakalı değildi bu; Eski Mısırlılar her zaman beynin işlevinin sinüsleri kayganlaştırmaktan başka bir şey olmadığına inanmışlardı, ama artık yaşamayan askerlerin ihtiyaç duyacağı son şey potansiyel bağımsız düşünme kapasitesiydi.

Yirminci yüzyılın ortalarına değin cesetlerin kurutulması için natron kullanılırdı. Cesetler, bir çeşit tuz karışımı olan bu maddeyle kaplanırlar ve madde işlevini gerçekleştirene kadar kırk gün boyunca bekletilirlerdi. Ne var ki natron tedarik edilmesi pahalı olduğu kadar etkisi de oldukça yavaş bir maddeydi, bu nedenle daha ucuz ve daha hızlı bir yöntem geliştirilmişti. Cesetler raflara asılıyor ve ıslak kil gibi pişirilmek için devasa fırınlara veriliyorlardı. Tamamıyla nemden arınacak şekilde kurumalarının ardından soğutulmaya bırakılıyorlar, daha sonra en üstte sıkı ve düzgün bir dış kaplama oluşturacak düz keten kumaş olmak üzere, baştan ayağa kefen bezlerine sarılıyorlardı.

Sürecin tamamı yirmi dört saatten az zaman alıyor ve yardımcı rahipler ya da meslekten olmayan işçiler tarafından da gerçekleştirilebiliyordu. Ne var ki son aşama için tam teşekküllü bir rahip gerekiyordu.

Rahip kurutulmuş bedenlerin başında dua ediyor, ilahiler söylüyor, hayvanlar kurban ediyor, tanrısal güce yakarıyor; bu insan kabuklarına yaşam akıtması için *ba* topluyordu ki ayağa kalkabilsinler, yürüyebilsinler hatta savaş silahı kullanabilsinler. Kanopik kavanozlar ve barındırdıkları iç organlar bile aynı anda *ba* ile doluyorlardı.

İhtiyaç duyulana değin mumyalar depolarda saklanabiliyordu. Sonra da gerekli sayıda mumya etkinleştiriliyor ve savaş meydanına yollanıyordu. Mumyalar Kanopik kavanozlarla makul bir mesafede, yani sekiz kilometreden daha uzak olmamak üzere, kaldıkları sürece efendilerinin emirlerini yerine getirirlerdi. Bu yarıçapın dışında kalacak olurlarsa, duruyorlar ve yeniden cansız, hissiz şeylere, yani gerçek cesetlere dönüşüyorlar ve ikinci

bir kez diriltilemiyorlardı.

Süveyş'e yaklaşmakta olan Işıkgetiren'in yolunu kesmek için Neftisyanlar, hemen hemen 600 zombiden oluşan tam bir mumya alayını konuşlandırdılar. Amaç korku ve gürültü yaratmak, kutsallığa hürmetsizlik eden Hürmısırlı teröristleri hezimete uğratmaktı. Neftisyanlar bu kâfirlere, kendilerinin tarafındaki bir tanrıya karşı gelmenin ne demek olduğunu göstermeyi umuyorlardı.

ÖNCÜLER IŞIKGETİREN'E haberler getirdiler. Süveyş'in batı kıyıları mumyalarla sarılıydı. Şehrin petrokimyasal rafinerileri, çimento ve gübre fabrikaları civarında akın akın onlardan vardı. Daha da fazlası çölde vardı. Orada öyle gelişigüzel düzende duruyor, Neftisyanların seçtiği yakın dövüş silahlarından birini, kısa kılıcı, tutuyorlardı. Tıpkı heykeller gibiydiler; tamamen hareketsiz. Sıcak güneşin altında öylece ayakta durmuş bekleyen her yanı bandaj kaplı yüzlerce beden ürkütücüydü. Öylece bekliyorlardı.

"Nefler bizi dehşete düşürmek istiyorlar," dedi Işıkgetiren. "Bir sürü mumyanın bizi ürküteceğini sanıyorlar. İlerlemeye cesaret edemeyeceğiz. Ama ben şahsen, aşağılanmış hissettim. Bizimle uğraşmaları için hortlakları mı gönderiyorlar? Bu bizi ne kadar ciddiye aldıklarını gösteriyor; öyle ki canlı birliklerini bile feda etmeyecekler. Eğer şu maske olmasaydı, yere tükürürdüm."

Askerler sıraya dizildi. Silahlar saldırı için hazır edildi.

Bu sırada David, Zafirah ve birkaç Özgürlükçüyle birlikte ek bir görevi gerçekleştirmek üzere sevk edildi.

BASİT BİR NİRENGİ TEŞKİLİ İLE Kanopik kavanozların muhtemel konumu belirlendi. Mumyaların büsbütün sayısı dâ-

hil olmak üzere maksimum sekiz kilometre menzili göz önüne alındığında, kavanozların bir gemide olması gerekirdi; Süveyş Körfezi kıvrımının bir yerlerinde, kıyıya yakın, irice bir gemide.

Beklendiği gibi, Neftisyan renklerini taşıyan bir yük gemisi, kanalla Kızıldeniz'in birleşme noktasında çıkıntı yapan yarımada şeklindeki Tevfik Limanı'nda demirlemiş duruyordu. Dürbününden bakan David, öğleden sonralarını güvertede hava almakla geçiren üç rahip tespit etti. Bu da düşüncesini perçinledi. Savaş gemilerinin bir ya da en fazla iki rahip bulundurmaları değişmez bir durumdu. Ama ticari bir deniz aracı? Kanopik kavanozlar o gemideydi. Bu yük gemisi Nef mumya operasyonunun merkeziydi.

Karanlık çöktü. David, Zafirah ve Özgürlükçüler kıyı şeridine doğru alçaktan yaklaştılar. Yük gemisi önlerinde koskocaman duruyor, gövdesi limandaki projektörlerle aydınlanıyordu. Taşıdığı yüke bakılacak olursa, belki olması gerektiği gibi, mürettebatı iskeletlerden oluşuyordu. Borda iskelesinin başında nöbet tutan iki genç tayfa gemilerine yapılabilecek sinsi bir saldırı ihtimalinden çok bir transistörden dinledikleri Pan-Afrika Turnuvası futbol maçıyla ilgileniyorlardı. Özgürlükçülerden iki tanesi, birbirlerine ikiz gibi benzeyen kuzenler Said ve Salim arkalarından gizlice yaklaştılar ve kıvrak, etkin hareketlerle her ikisinin de boğazlarını kestiler. Güvertedeki nöbetçi ne onlardan daha tedbirliydi, ne gafil avlanması daha zordu, ne de...

Neftisyanların o aşırı özgüveni. Gerçekten hâlâ Işıkgetiren'e dair tam bir fikir edinememişlerdi.

Kaptan köşkünde birinci zabit uykulu gözlerle etrafa gözkulak oluyordu. David kafasına bir silah dayadı ve yere çökmesini istedi. Adam İngilizceyi mükemmel konuşuyordu. Onu öldürmemesi için yalvardı. Darüsselam'da, evinde onu bekleyen bir karısı ve altı tane kızı vardı.

"Altı mı?" dedi David.

"Çok fazla," dedi zabit duygulu bir şekilde. "İzinliyken onlar-

la birlikte olduğum için çok mutlu oluyorum ama bir hafta içerisinde denize döneceğimi düşünerek daha da mutlu oluyorum."

"O zaman onları düşün ki her şey yolunda gitsin."

Birinci zabit ailesini her şeyin üstünde tutacağına ve David ne isterse istesin yapacağına söz verdi.

Güvertenin altından David ve arkadaşlarına geminin neredeyse 150 metrelik gövdesi boyunca uzanan dar geçitte yol gösterdi. Ayaklarının altında dama tahtası gibi kare kare dizilmiş ve her biri, dik duracak şekilde istiflenmiş, muhtemelen yirmi tane zombiyi içine alabilecek büyüklükte iki düzine üstü açık gemi ambarı yer alıyordu. Başlarının üstündeyse, mumyaları yukarı çekip bir yük asansörüne yerleştirmek için makaralar ve vinçlerden oluşan bir sistem bulunuyordu. Bütün ambarların içi boştu.

Dar geçidin sonunda bir yerlerde bir kapı aralığından, geçidin mağaramsı boşluğunda yankılanarak ilerleyen bir şarkı sesi yükseliyordu. Üç tane erkekten gelen bu ses ayinsel bir uyumla birbirine karışıyor; Sıcak Toprakların Kraliçesi, Set'in Yoldaşı, Uçurtma Kanatlı Muhafız Tanrıça Neftis'e övgüler içeriyordu. David saatine hızlıca bir baktı. Saat onu geçiyordu. Tam zamanında. Işıkgetiren'in kuvvetleri şimdi mumyalarla karşı karşıya geleceklerdi. Steven askerlerine savaşı biraz tattırmak istemişti. Biraz kana bulaşmalarını istemişti. Ayrıca askerlerinin, mumyalar ne kadar güçlü, ne kadar tiksindirici olsalar da söylendiği gibi yenilmez olmadıklarını öğrenmelerini istemişti. Yarattıkları etkinin büyük kısmı, insanların onlara karşı hissettiği o doğal tiksintiden kaynaklanıyordu. Eğer bunun üstesinden gelinebilirse geriye bir avuç, sallana sallana yürüyen, emirlere ağır ağır tepki veren ve basit bir çare olarak bacakları havaya uçurulup etkisizleştirilebilen, hantal rakipler kalırdı. Geminin rahipleri muharebenin başladığının farkındaydılar. Olumlu bir sonuç bahşetmesi için Neftis'e yalvarıyorlardı. David, yanında birinci zabit, onu takip eden Zafirah ve iki kuzenle birlikte içeriye gir-

diğinde şarkılarından koptular. Din adamları ürktüler, sonra da öfkeye kapıldılar. Öfkeyle veryansın etmeye başladılar ve ne dediklerini anlamak için Arapça bilmeye gerek yoktu. Dini bir ritüelin tam ortasındaydık. Siz içeriye böyle ansızın girmeye nasıl cüret edersiniz? Bu dine hakaret etmektir! Hürmetsizliktir!

Zafirah, onlara bir silah doğrulttu. Bu, onların sesini kesti. Bir saniyelik bir zaman diliminde rahipler havlayan tazılardan, dayak yemiş itlere dönüşmüşlerdi. Cübbelerinin içinde havaları sönmüş gibiydi.

"Iaru'yu öyle çabuk ziyaret etmek için o kadar da hevesli değil gibisiniz, değil mi?" diyerek alay etti Zafirah. "Bu beni hiç şaşırtmadı. Hayat, şu hayat, bir rahip için iyi bir şeydir. Servet, saygı, statü, ne diye bırakıp gidesiniz ki?"

Odanın içinde, üzerinde adaklık mumlar dizili küçük bir mihrabın dışında yalnızca çelik kutular, Kanopik kavanozlar vardı. Bir mağazanın raflarında teneke kutulardaki ürünler nasıl dizilirse, burada da her biri üzerinde bir seri numarası ve bedenden kesilip çıkarıldığı tarihle etiketlenmiş bu kavanozlar aynı özenle dizilmişti. David'e, havada hafif bir çürümüş et kokusu esintisi varmış gibi geldi ancak şüphe yok ki bu onun hayal ürünüydü.

Said ve Salim patlayıcıları yerleştirmekle uğraşırken, rahipler ve birinci zabit geminin yaşam alanlarına doğru götürülüp oyun salonuna kilitlendiler. Daha sonra David, Zafirah ve Özgürlükçüler, aralarında kamarasında uyuyakalmış kaptanın da bulunduğu gemi mürettebatından bulabildikleri herkesi toplamaya koyuldular. Saat gece 10.45 itibarıyla her şey hazırdı. Mürettebat ve rahiplere borda iskelesine doğru eşlik edildi. Batıda gece göğü parlamalarla aydınlanıyordu. Uzaklardan duyulan patlamalar gümbürdüyor, çınlıyordu. Işıkgetiren'in ordusu mumyalara saldırıyordu. David, o hortlak sürüsünü tırpanla biçer gibi devirerek ilerlerken, bu canavarları yok etmenin, özellikle onların eskiden insan oldukları düşüncesini aşabilirseniz o kadar da

zor olmadığını fark eden Hürmısırlıların yüzündeki artan memnuniyet ifadesini gözünde canlandırabiliyordu. Mumyalardan hiçbirisi muhtemelen eskiden Hürmısırlı değildi ve bu işe yarıyordu. David'in bildiği gibi, eğer içlerinden bazıları sizin eski müttefiklerinizden, sizin ülkenizden, hatta belki sizin yakın yoldaşlarınızdan birileri ise mumyalarla uğraşmak çok daha zor olabiliyordu.

Said -Salim de olabilir- David'e patlayıcıların uzaktan kumandasını uzattı. O da kumandayı Zafirah'ya uzattı.

"Siz buyurun," dedi.

"Bir armağan," diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. "Ne kadar da iyisiniz."

David, kızın kendisine böyle yaralı, böyle dargın bakmasını istemiyordu. Gözlerinin böyle kısılıp, o mücevherimsi pırıltılarını söndürmelerinden nefret ediyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Vicdanıyla savaşı sürüyordu. Steven'ın, Zafirah'ya dair benimsettiği tabuya sadık kalarak kardeşini memnun etme ihtiyacının üstesinden gelmeye çabalıyordu. Kaybetmeye devam ediyordu.

Zafirah uzaktan kumandayı havaya kaldırdı ve etkili bir çene hareketiyle düğmeye bastı.

Sanki alt katlarda birileri ağır bir kapıyı çarpmış gibi boğuk bir ses yayıldı ama yük gemisinin tamamı onun kuvvetiyle sarsıldı. Sanki hayati bir organı spazm geçiriyormuş gibi sallandı. Gövdeden dışa doğru derin dalgalar yayıldı. Kısa bir zaman sonra yük ambarlarından dışarı sızan duman göründü.

Neredeyse aynı anda uzaklarda süren savaşın sesleri de azaldı. Işıltılar ve gümbürtüler uzaklaştıkça uzaklaştı, sonra durdu.

Rahiplerden birisi ateş püsküren gözlerini David'e dikti ve homurdanmaya başladı.

"Ne diyor?" diye sordu David, Zafirah'ya.

"Ah, sadece, sana lanet yağdırıyor. Neftis'in gazabını sana salmasını istiyor. Senin bir kâfir, Allahsız bir maymun ve ayrıca sahte bir peygamberin müridi olduğunu söylüyor."

David o sırada daha yumuşak, daha iyi bir ruh halinde olsaydı buna yalnızca omuz silkebilirdi. Sonuç olarak öfke, fışkırdı. Kendisini, rahibin üstüne yürüyüp, cübbesinden yakalarken ve onu yere çarptıktan sonra yerde yatan adamın suratını tekmelerken buldu. Kendisini bunu yaparken buldu ama sonra fark etti; tüm bunları gerçekten yapıyordu. Sanki kendi eylemlerinin faili kendisi değil, kenarda duran bir izleyiciydi ve olanlardan başkası sorumluydu.

Sonra, gerçek belirdiğinde, durdu. Rahibi, bir yandan homurdanıp bir yandan kan ve diş tükürür halde bıraktıktan sonra topuğunun üzerinde döndü ve kendisine duyduğu nefretle, yürüyerek oradan uzaklaştı.

SAVAŞ ALANINDA BÜYÜK bir coşku egemendi. Mumyaların yarısı silah ateşi ve el bombalarıyla devrilmişti. Geri kalanlarsa, Kanopik kavanozlar yok edildiği an, aniden yere yığılıp, sargı ve pudralaşmış et öbeklerine dönüştüler.

"Neftisyanlar bizim aptal ve korkak olduğumuzu düşündüler." Bir tane bile kayıp vermemiş olan askerlerine sesleniyordu Işıkgetiren. "Bizi küçümsediler. Bizi geri döndürmek için tüm gerekenin birkaç tane mumya olduğunu düşündüler. Bizi ne kadar da fazla hafife aldılar! Ne kadar yanıldılar!"

Taşıtlardan oluşan bu alay, daha fazla müdahaleye uğramadan kanalı geçerek onları Arabistan sınırına ulaştıracak olan devasa üçgen kara parçasına, Sina Yarımadası'na ulaştı. Işıkgetiren'in arabasının arka koltuğunda David gözlerini kapadı ve haftalardır yapmadığı bir şeyi yaptı: Dua etti.

İsis ve Osiris'e seslendi. Onu duymalarını istedi. Onlara anlayış göstermeleri için yakardı. Kardeşine gözkulak oluyordu, onun yaptıkları bundan ibaretti. Işıkgetiren'in seferine zorla dâhil olmuştu ama onun yaptığı şey Steven'a yardım etmekti. O bir kâfir değildi. Değildi. Hâlâ Ebeveyn Hegemonyası'nın ger-

çek bir evladıydı. Hâlâ inancı vardı.

Yoksa yok muydu?

Hayatı boyunca ilk kez David, Herkesin Koruyucusu Ebeveyninin onu dinlediklerinden tam olarak emin değildi. Ettiği dua hiçbir yere ulaşmıyor gibiydi ve kafasının içinde boş, donuk ve yankısız seslere benziyordu. O güne kadar ettiği tüm duaların kaderi bu muydu diye merak etti. Dualarında açık seçik dile getirdiği isteklerden herhangi birisinin ona gerçekten bahşedildiği bir zaman hatırlamıyordu. Dua ediyordu çünkü her şeyden önce dua etmek ona kendisini daha iyi hissettiriyordu.

Şimdi öyle değildi. Hatta tam tersiydi.

Gözlerini açtı.

Kâfir.

Bu nasıl gerçekleşmişti? Ne zaman? Hangi dakikada inancı onu terk etmişti?

Çölde. Kaybolduğunda. Ölüme yaklaştığında ve tanrıların aldırmazlıklarını son derece keskin bir biçimde fark ettiğinde ki, ona ve adamlarına kaçıp hayatta kalma ihtimali bırakmaktansa öldürmeyi tercih etmiş olan üstlerinin aldırmazlığından söz etmeye bile gerek yok. Hiçbir zaman o sırada olduğu kadar terk edilmiş ve yalnız hissetmemişti.

Tek Gerçek Pantheon'un mevcudiyetine inanmamak değildi onunki. O tabii ki vardı.

Onun artık Pantheon'a inancı kalmamıştı. Artık tanrıların, hem de hiçbirinin inananlara dair doğru olanı yapacaklarına güvenmiyordu.

Öyleyse lanet olsun onlara.

O zaman o bir kâfirdi.

Artık Işıkgetiren'e bağlı kalacaktı, ölene dek Steven'la olacaktı.

ANUBYANLAR

ŞAFAK VAKTİ, DAVID sınıra yakın bir yerlerde alçak bir tepeciğin üstünde yüzünü doğuya dönmüş duran Steven'ı buldu. Arkalarında karargâh hayat bulmaktaydı, Işıkgetiren'in ordusu Arabistan'a girmeye hazırlanıyordu. Önlerindeyse, çöl, bakire pembesi ve bebe mavisi tonlarıyla aydınlanıyordu. Yemekler yendikçe ve çadırlar bir kenara yerleştirildikçe kamp alanını bir gürültü ve telaş sarıyor ancak önlerinde uzanan manzaradan muazzam, çok eskiye ait, önüne kattığı her şeyi silip süpürecekmiş gibi görünen bir sessizlik yayılıyordu, öyle ki bu her şeyi yutan gürültüsüzlük sanki dünyanın başlangıcından beri varolagelmişti ve sonuna değin varlığını sürdürecek tek şey olacaktı.

Ayak seslerinin çıtırtılarını duyan Steven aniden başını kımıldattı. Gün doğumunu izlerken derin düşüncelere dalmıştı. Döndü.

"Dave," dedi. "İyi ki gelen sensin. Şu an başka hiç kimseyle konuşabilecek gücüm yok."

"Sorun ne?" diye sordu David.

"Hiç," dedi kardeşi. Sanki başını saran beyaz katmanı oyarak daha da pürüzsüzleştirmek istermiş gibi maskesinin üzerini eliyle ileri geri ovuşturdu. "Hiç. Sadece... Baş dönmesi, o kadar."

David, etrafa göz gezdirdi. Üzerinde durdukları tepe olsa olsa altı metre yükseklikte bir tümsekti. "Burası Everest sayılmaz."

"Gerçek baş dönmesi değil, salak. Mecazi anlamda. Muazzam bir adım atmak üzereyiz. Bir uçurumu atlatacak bir adım, öyle bir his veriyor."

"Şüphe mi duyuyorsun? Hem de sen?"

"Çok da şüphe sayılmaz. Öylesine bir his... Sen gülersin ama ben buna kader derim."

"Ben de öyle derdim."

"Buraya kadar Dave. Bugün Neflerin bütün gazabını başımıza yığacak hamleyi yapacağız. Aynı zamanda muhtemelen Setiklerin de. Arabistan sınırını aştığımız an artık geriye dönüş olmayacak. Sıkıntı olmaktan çıkıp başbelası olma yolunda ilerliyoruz. Bundan sonra Neflerin başlarından savacakları bir şey olmayacağız, ayaklarının altında ezmeyi vazife sayacakları bir şey olacağız."

"Ama senin istediğin de bu, öyle değil mi? Bütün bu yolu bunun için geldik. Nefleri açığa çekmek için geldik. Onlarla açık savaşta yüzleşmek için."

"Kesinlikle. Ve eğer onları aklımdan geçen savaş alanına getirip orada karşılaşabilirsek kazanmak için çok büyük şansımız olur. Nihayet, bilge bir adamın da dediği gibi, savaş meydanını seçen savaşı yarı yarıya kazanmış sayılır. Muhtemelen bu ben olurum. Ama eğer onlar bizden önce saldırırlarsa, hepimizin canını çıkarırlar."

"Bana kalırsa, sonunda ne olursa olsun hepimiz gebereceğiz. Bir, belki de iki kutsal güç bloğunun karşısına üç bin sıradışı adam ve büyük ölçüde eski silahla çıkıyoruz. Gerçek bir zafer kazanma ihtimalimiz ne? Bence, sıfır."

"Okuldaki Eski Medeniyetler derslerini hatırlıyor musun?"

dedi Steven. "Üç yüz Spartalı Thermopylae'de bir milyon Persli'yi yendi. Doğru konumda, doğru taktikler harikalar yaratabilir."

"Hatırladığım kadarıyla bütün Spartalılar ölmüştü."

"Ama Yunanistan'ı kurtardılar ve hatıraları yaşamaya devam ediyor."

"Senin peşinde olduğun şey ölümden sonra gelecek bu şöhret değil oysa," diye vurguladı David.

"Hayır. Ben dünyanın özgürlüğünden başka hiçbir şeyin peşinde değilim. Senin özgürlüğün, benim özgürlüğüm, herkesin özgürlüğü. Din için yapılan savaşların son bulması. Bu çok başlı, dik kafalı, kutsal diktatörlüğün son bulması. Daha iyi bir gelecek. İnsan ırkının dizlerini doğrultup kendi iki ayakları üzerinde durdurmak. Belki buna ulaşırken ölürüz ama ben öyle olmamasını tercih ederim. Yaptığım şeyin getirdiklerinin tadını çıkarmak için yaşamayı dilerim."

"Ama yine de," dedi David, "geri adım atabileceğin zaman bu zamandır diye düşünüyorsun."

Maskesinin altından Steven yüzünün bir yanını, yaralı olan yanını dalgın dalgın kaşıdı.

Sezar Roma'yı işgal etmek ve iç savaş başlatmak üzereyken neler hissettiyse muhtemelen ben de öyle hissediyorum," dedi. "Bu benim Rubicon'um. Hiçbir alternatif olmadığını bilerek ileriye gitmek zorundayım. Hiçbir alternatif olmadığı için bir bakıma mutluyum. Peki sen ne diye böyle şeyler söylüyorsun? Böyle bir durumda geriye mi dönerdin?"

"Ben dönmezdim."

"Böyle hissetseydin suçlamazdım seni. Bunu sana karşı da kullanmazdım. Eğer bir gün artık yeter dersen Dave, rahat ol. Ciddiyim. Senden bekleyebileceğim ya da isteyebileceğim her şeyi yaptın. Fazlasını da. Sana tüm kalbimle şükranlarımı sunarken şu anda çekilebilirsin. Hayal kırıklığına uğrarım ama bunu anlarım."

"Hayır," dedi David kararlı bir şekilde. "Burada bu işe yardım etmek için, sonuna kadar götürmek için varım."

"Gerçek bir Westwynter'in sözleri gibi."

"Gerçek bir kardeşin sözleri gibi, sanırım hissettiğin şey bu."

Işıkgetiren'in maskesi bir gülümseyişle buruştu. "Eğer o kucaklaşan tiplerden olsaydık şimdi kucaklaşırdık, değil mi?"

"Ama o kucaklaşan tiplerden değiliz."

"Biliyorum. İngiliz olarak doğmak, yatılı okul eğitimi almak ve duygu kabızı ebeveynler; duygu bastırmak için gereken malzemeler bunlar. Öyle sanıyorum ki şöyle erkekçe el sıkışmak bile bize uzak."

"Peki, hafifçe omuza dokunmaya ne dersin?" diye önerdi David.

"Birbirimizin canını birazcık acıtalım mı yani? Bu olur işte."

David onun omzuna hafifçe dokundu. Steven karşılık verdi.

"Bir de olacaklar için endişelenme," dedi Steven. "Bu tıpkı senet oyunu gibi. Karşındaki ne yaparsa yapsın, senin karşılık vermen için her zaman en az bir hamle vardır. Ve sonra çubukların atılışı vardır ki bu rastgelelik unsuru en fazla ihtiyaç duyduğun şey olsa da çok az umduğun iyi şansı sana getirebilir ve dur bir dakika, şunlar ne böyle?"

Gözünü ufka diken Steven öne doğru eğildi.

Alçak, turuncu renkli güneşin önünde yedi tane siyah nokta belirdi. Bir ses duyulabilirdi ancak düşük frekanslı, kafatası kemiklerinden geçerek zonklayan bir titreşimin dışında her şey çölün uçsuz bucaksız durgunluğunda yutuluyordu. Kara noktalar büyüdü, her birinin hatları tanınabilir bir hal aldı.

"Savaş helikopterleri." Steven soluk alıp verdi. "Siktir. Nefler oyalanıyorlar. Bizim için çoktan yola düşmüşler. Tamam! Skarab tanklarını öne ve merkeze almamız gerek, derhal!" Kısa dalga telsizini belinden kaptı ve açma düğmesine bastı.

"Bekle." David eliyle onun koluna dokundu. "Yalnızca bekle.

"Bekleyeyim mi? Bu siktiğimin şeyleri her an tepemize inebilir!"

"Onlar Neftisyan değil. Yandan görünüşleri farklı. Hiçbir Nef helikopterinin böyle teker kaplamaları yoktur. Ayrıca bunlarda kamuflaj boyası da yok. Çöl desenli haki değiller. Safi siyah bunlar."

"Siyah mı?"

"Anubyanlar."

STEVEN'IN BİR SONRAKİ sorusu şuydu: "Burada, evlerinden milyonlarca kilometre uzakta bu Anubyan helikopterleri ne bok yiyorlar?"

David de aynı şeyi merak etmekteydi ve Steven'ın haklı olduğu fikri onu endişelendiriyordu. Karargâhı savunmak için *ba* toplarıyla birlikte tankların ortaya çıkarılması gerekiyordu.

Ne var ki içgüdüsü ona başka bir şey söylüyordu. Helikopterler son hızla uçmuyor ve yaklaşırken tamamen görünür bir hat izliyorlardı. Eğer bu sinsi bir saldırı olsaydı, bir seferde iki ayrı taraftan gelirlerdi ve çoktan ateş açmış olurlardı. Tamamen menzile girmişlerdi. Şaşkınlığa sebep olan taraf onlardı. Bu durumdan yararlanmamayı tercih etmişlerdi.

Neden?

David'in içinde bunun nedenine dair sinsi bir şüphe uyandı.

Helikopterler iç içe bir açı çizerek onun ve Steven'ın başının üzerinde sonra da kampın üzerinde gürüldediler. Aşağıda insanlar kafaları karışmış bir halde sürü halinde hareket ediyordu. David ileri sürülen silahlar ve Skarab tanklarına koşan adamlar görebiliyordu.

"Herkese oldukları yerde durmalarını emret, Steven," dedi. "Bu iş göründüğü gibi değil."

"Emin misin?"

"Eğer öyle olsaydı şu an hayatta olup bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Steven, telsizden Arapça bir emir savurdu. Daha sonra iki kar-

deş birlikte koşarak tepeden aşağıya hareket ettiler.

HELİKOPTERLER KAMPIN BİR buçuk kilometre kadar ötesinde iniş yaptılar, aşağıya doğru yarattıkları akım küçük bir kum fırtınası yarattı. Steven ve David oradan bir cipe atlayıp gelenleri karşılamak için yola koyuldular. Onlar yanlarına vardıklarında helikopterlerin motorları güç azaltıyor, pervaneleri hızın oluşturduğu bulanık disk şeklinden, yavaşça dönen rüzgâr kanatlarına dönüşüyor, nihayet duruyorlardı. Bunlar C39 Crane'lerdi, Japon tasarımı, Endonezya yapımı, büyüklüğüne rağmen çevik, *ba* teknolojisi ve saldırı kabiliyetine sahip, tam bir klasik, üstün bir hava aracı. Yumuşak yüzeyli ve keskin hatlı bir tasarıma sahiptiler. İniş takımları dahi, fazladan düzgünlük ve aerodinamiklik sağlamak üzere kaplanmıştı. Yandan bakıldığında şekilleri bir satırı andırıyordu. İşlevleri de oldukça benzerdi.

David'in tahminine göre bunlar Hint Okyanusu'ndan havalanmışlardı. Anubyan hava aracı taşıyıcıları orada uluslararası sularda sinsi sinsi dolaşıyor, Malay Takımadaları civarından beriye gözkulak oluyorlardı. Yakıt ikmali yapmak için Etiyopya ve Arabistan'daki ticari ve çoğunlukla silah tehdidi altındaki hava alanlarında duruyor olmalıydılar.

Bu ipsiz sapsız bir birimdi. Helikopterler buraya resmi izinle gelmemişlerdi, gelmiş olamazlardı. İçlerindeki adamlar asker kaçağıydı.

Araçlardan birinin kapısı dışa doğru açıldı ve siyah giyimli bir asker göründü. Silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırarak, yoğunluğunu yitirmekte olan toz bulutlarının içinden ilerledi.

Cipe yaklaşarak, Işıkgetiren'i selamladı.

"Hava Filosu Lideri Hideo Nonomura," dedi, hafif ama kesin bir edayla öne eğildiğinde siyah deriden uçuş giysisi gıcırdadı. "Anubyan Devletleri Yarıtanrı İmparatoru'nun eski tebaasıyız.

İmparatorluk Donanması'na ait Özel Hava İndirme Alayı'ndan 'Deniz Ejderi'nin eski üyeleriyiz. Şimdi dileğimiz, Hürmısırlı Işıkgetiren'in sadık birer müridi olmaktır. Adamlarım ve helikopterlerim emrinizdedir efendim. Sizin adınıza ölümü karşılamaktan başka bir dileğimiz yoktur."

Steven David'e döndü. "Ne diyordum?" Bunları zorlukla zaptetmeye çalıştığı memnuniyet dolu bir tonlamayla söylemişti. "Senetteki çubuklar. Hareketimizi yaptık ve harika bir altı attık!"

TALİH KUŞU

MÜRTET ANUBYANLAR'IN GELİŞİ ve helikopterleri Hürmısırlıların moralini bir süreliğine yükseltti. Birden bire Işıkgetiren'in ordusu bir hava gücüne sahip olmuştu, bu Neftisyanların farkında olmadıkları bir üstünlüktü. Araç konvoyu, Negev Çölü'ne, Yahudiye Sahrası'na, Ölü Deniz kıyılarına kadar daha önce olduklarından nispeten daha az savunmasız hissederek, ileri doğru yol almayı sürdürdü. Anubyanlar da C39'larına atlayarak önceden belirlenen, bir sonraki buluşma noktasına giderek konvoya ayak uyduruyorlardı. Eğer hava desteği gerekecek olursa, helikopterler hemen toparlanabilirlerdi. Nihayetinde, öyle ya da böyle bir Neftisyan saldırısının gerçekleşmesi an meselesiydi.

Ama bu olmadı. Konvoya havadan saldırılmadı, yerden taarruz edilmedi, pusu kurulmadı, hiçbir şey olmadı.

Işıkgetiren ve taraftarlarından oluşan grup, Arabistan'ın batı yakası boyunca rahatsız edilmeden yol aldı ve geçtikleri her kilometrede ruhsal durumları gittikçe sakıngan ve daha tedirgin

bir hal alarak çökmeye başladı. Süveyş'teki mumyalardan sonra ne diye Nefler şimdi onları görmezden geliyordu? Onlara sahte bir güvenlik hissi vererek uyutmaya mı çalışıyorlardı? Yolun ilerisinde bir yerlerde onları bekleyen bir tuzak falan mı vardı?

Eğer yerel radyo istasyonlarından verilen haberler güvenilirse, Neftisyanlar düşünüldüğü kadar kurnaz olmaktan oldukça uzaktılar. Eylemsizlikleri kararsızlıklarından kaynaklanıyordu. Afro-Arap Ruhani Meclisi, sınırın ötesine yürüyerek Neftisyan bölgesine geçmeye cüret etmiş olan Işıkgetiren'e yönelik bir hamle yapılması için can atıyordu. Ne var ki Svyatoy Dyela Komiserliği, Neftisyanların uygun zamanı kollamaları ve fevri davranmamaları konusunda ısrar etmeye başlamıştı. Görünüşe göre, yüksek Setik rahiplerine ayan olan alametler karışık mesajlar içeriyordu. Karnını yarıp açtıkları hayvanların içinde karışıklık, kehanet kabilinden bir belirsizlik vardı. DİK'nin Işıkgetiren'e yönelik özgün, tenkitçi politikasını dikkate değer bulan Set'i hatırlatmakta olan bazı iç organlar iyi durumdaydı. Diğerleri ise bunun tam tersini belirten, dehşet verici anormallikler içeriyordu. Bununla birlikte, rahiplerin rüya görüleri de bazen kesin bir biçimde kâfirlere saldırma taraftarı olup bazen ise saldırmamaktan yana olarak tutarsızlık gösteriyordu. Transa geçtiğinde bir tavşanın üzerine çullanarak onu parçalara ayıran bir şahin görüntüsüyle ziyaret edilen bir keşiş varsa en az bir tane de gökyüzünde süzülen bir güvercin sürüsünden başka bir şey hatırlamayan keşiş oluyordu.

Diğer bir deyişle başlangıçta, Işıkgetiren'le ilgili ne yaparlarsa yapsınlar, Neftisyanlara cömertçe destek öneren Setikler, zarif bir hareketle tutumlarını değiştirdiler. Aleni olarak, Yüksek Komiser Chang artık daha önceleri kullandığı engerek ve zehir gibi kelimeler içeren tahrik edici dili kullanmıyordu. Artık daha ölçülü tonlamalarda, Işıkgetiren ve onun Hürmısırlı ordusunu tehlikeli canavarlarla değil; hamamböcekleri, fareler ve benzeri zararsız haşerelerle karşılaştırıyordu. Buna ek olarak, Ruha-

ni Meclis'in vahim bir önerisi olan bu haşarata yönelik topyekün bir saldırının aşırılık olacağını ve Neftisyanların ölçüsüz ve kindar görünmesine sebep olacağını belirtiyordu. Şu an için en iyisi beklemekti. Bekleyip, Işıkgetiren'in Arabistan'da neyin peşinde olduğunu görmekti. Nereye gidecekti. Ne kadar ileriye gidecekti.

Ruhani Meclis, yapılan uzun ve kırgın bir görüntülü bağlantı süresince DİK'ye yakındı. Chang ve meslektaşları arada sırada cazırdayan tahsisli bir sabit hat üzerinden, Ruhani Meclis üyelerinin, kendilerine Işıkgetiren'e saldırma izni verilmesi için yalvarmalarını ve onlara beklemelerini söyledikleri için Setikleri azarlamalarını dinlediler. Sonra, onların dertlerini anlatmalarının ardından Chang devam etti, büyük bir sabır ve dizginlemeyle onlara burasının Osirisyak Hegemonyası olmadığını anlattı ki orası tüm hedef ve amaçlarıyla birbiriyle kaynaşan iki eşit bloktan oluşmaktaydı. Kuzey Avrupa'nın nerede bittiğini, Güney Avrupa'nın nerede başladığını kim söyleyebilirdi? Oysa Setikler ve Neftisyanlar arasındaki güç dengesi tamamıyla farklı bir düzene sahipti. Ekonomik açıdan düşünüldüğünde Neftisyan eyaletlerinin telafi edemedikleri zayıf endüstriyel temelleri ve diğer kaynaklarından çok mineral kaynakları ve petrol rezervleriyle birlikte bu iki blok gayet iyi eşleşiyorlardı. Öte yandan Setiklerin yöneticilik becerisi, teknoloji bilgisi olmasa bu doğal serveti nasıl kullanırlardı bilinmez ki daha da bilinmez olanı Setiklerin onlara özel, sübvansiyonlu oranlarda sattıkları, silah da içeren sanayi ürünleri olmasaydı nasıl hayatta kalabilecekleriydi. Daha basit sözlerle dile getirmek gerekirse, İkili Kıta Paktı olmasaydı Neftisyan bloğu karanlık bir çağa takılıp kalır, tarım ve safari turları yaparak kıt kanaat geçimini sağlamaya çalışırdı. Chang, bunlar durumun adil bir değerlendirmesi değil midir, diyerek sözlerini tamamladı. Ve dahası Ruhani Meclis, bu durumda bir değişim, daha iyi bir kelime bulamadım, görmek için can atmaz mıydı?

Neftisyanlara kati bir biçimde hadlerini bildirdikten sonra Yüksek Komiser başka itiraz olup olmadığını sordu. Ruhani Meclis üyeleri homurdandılar ama bir şey söyleyemediler. Tüm yapabildikleri gönülsüzce Setiklerin isteklerine razı olmaktı. Işıkgetiren, kendi haline bırakılacaktı. Şimdilik.

Işıkgetiren'in ordusundan haberleri alan hiç kimse gerçeği bütünüyle ve tüm çıplaklığıyla öğrendiğine ikna olmuyordu. Birileri burada oyun oynuyordu. Birileri blöf yapıyordu. Hürmısırlılar Arabistan'da üç yüz kilometre ilerlemeye cüret etmişlerdi ve Neftisyanlar bunun yanlarına kâr kalmasına öylece izin mi veriyorlardı? Sadece Setikler öyle istediler diye mi? Hayır, görünenin ötesinde olup biten bir şeyler vardı. Olmak zorundaydı.

Bizzat Işıkgetiren aynı fikirdeydi. "Buna kanmayın," dedi adamlarına. "Bu bağışlama günleri sürüp gitmeyecek. Er ya da geç Nefler üzerimize çullanacaklar. Çok sert bir şekilde. Setikler onları sonsuza dek bağlı tutamazlar. Mecbur kalırlarsa bağımsız davranacaklardır. Bu süre içerisinde tüm bu tereddütler bizim yararımıza olacak. Bu, dilerseniz, bir talih kuşu olarak görülebilir. Bu bize, tam olarak varmayı istediğimiz yere varma imkânı sağlıyor. Nefler farkında değiller ama bizi ne kadar uzun süre kendi halimize bırakırlarsa, işleri kendileri için uzun vadede o kadar zorlaştırıyorlar."

Üçüncü gün konvoy ekilebilir araziden geçiyordu. Asfalt yol, lastiklerinin ve palet zincirlerinin altında gümbürdüyordu. Yerel halk geçişlerini izledi ve bir kısmı yalnızca öfke dolu bir şaşkınlıkla bakarken, diğerleri küfürler ve ara sıra taşlar savurdular. Her yer yeşillik içindeydi ve hafif tepelerin etekleri boyunca yayılan, sulu tarımla yetiştirilen yalancısafran, yerfıstığı ve nohut tarlalarıyla kaplıydı. Güneş çölde olduğu kadar burada da acımasız davranıyordu ama bu insan yapımı yeşil manzara onun kuvvetini hafifletiyordu. Sonunda alçak dağlar yüzünden gözden kaçan geniş bir düzlüğe geldiler. Anubyan helikopterleri oraya çoktan varmış, beklemekteydiler. Konvoyun tekerlekleri mola

için yuvarlandı. Kir pas içindeki yol yorgunu askerler araçlardan dışarı çıktı. Burası, Işıkgetiren'in onlardan varmalarını istediği yerdi. İşte buydu. Oraya varmışlardı.

"Muharebe için mükemmel bir nokta." David mıntıkayı gözden geçirdikten sonra fikrini bildirdi. "Düz. Açık. Görüş için iyi hatlar. Yeterli sayıda yüksek, müdafaa edilebilir konum."

Kendisi de etrafa baktıktan sonra, "Biliyorum," dedi kardeşi. "Bunun ilk farkına varan da ben değilim. Burada muharebeler olmuş, eski zamanlarda. Eski Mısırlılar, tam bu noktada üç bin yıl önce Kenanlılar'la savaşmışlar ve birkaç asır sonra Yahuda Krallığı'nın ordularına girişmişler. Ayaklarımızın altındaki toprak onların kanlarıyla ıslandı. Bu yerin bir geçmişi var. Eskiden yaşanan emsallere sahip. Bir karaktere sahip."

"Yani şimdi siper kazıyoruz, hatlarımızı belirliyoruz ve kendimizi güçlendiriyoruz. Planımız bu mu?"

"Plan bu." Işıkgetiren bir nefes alıp dışarı verdi. "O an yaklaşıyor," dedi. "Tam burada korkunç bir çarpışma olacak. Bunu hissedebiliyorum. Biliyorum. Sanki önceden karar verilmiş gibi."

Ürdün Nehri ve Akdeniz'e aşağı yukarı eşit mesafede bir noktada durdular. Galilee Denizi'nin kırk kilometre güney batısı ve Kudüs'ün yüz kilometre kuzeyindeydiler.

Megiddo Ovası'nın üzerinde duruyorlardı.

NEFTİS

Bir hıçkırık sesi Ra'yı Güneş Kayığı'nın bir köşesine doğru çekiyor. Neftis güvertede çömelmiş, yüzü ellerinin arasında. Vücudundan gelip geçen her bir hıçkırık adeta küçük bir ölüm. Vücudu bıçak saplanıyormuş gibi titriyor.

"Gel, gel," diyor Ra nazikçe, ikinci kuşaktan yeğeninin yanında çömelerek. "Bu nedir? Teknemde ağlayan insanlar istemiyorum. Buna müsaadem yok."

Gözleri kızarmış Neftis bakışlarını yukarı kaldırıyor. Damlalar yüzünden aşağı aktıkça, Ra ani ve şiddetli bir seli, yağmur mevsiminde kıyılarını yıkan bir ırmağı, sular altında kalan çorak toprakları düşünüyor. Baş parmaklarıyla silerek, Neftis'in yanaklarını kurutuyor. Hıçkırıklar azalıyor. Neftis sükûnetini yeniden kazanıyor.

"Affet beni Ey Ra," diyor burnunu çekerken. "Beni bu şekilde görmemeliydin. Buraya seninle konuşmaya, senin tavsiyeni istemeye gelmiştim ama sonra... Birden her şey çok fazla geldi... Kaldıramadım..."

Düşüşün eşiğine geliyor ama duygularının kontrolünü sürdürmeyi başarıyor.

"Şşş," teskin ediyor Ra. "Her şey yolunda. Üzülme. Sorun nedir?"

"Özel bir yere gidebilir miyiz?"

Ra, etrafına göz gezdiriyor. Maat ve Thoth duyma mesafesindeler ama her ikisi de ihtiyatla kendi işleriyle uğraşıyorlar. Ayaklarının yanında her zaman olduğu gibi sadık Ammut'la Maat'ın bir eli dümende sabit, Bir Milyon Yıllık Tekne'yi gün nehrinde yönlendiriyor. Derin düşüncelerde kaybolmuş gibi görünen Thoth ise suyun yüzeyinde oluşan küçük küçük dalgaları inceliyor. Geminin içine gelince, Bast divanının üzerinde kıvrılmış yatıyor. Pruvada ise aynı şekilde, yılan Apophis'le yaptığı en son güreşten bitkin düşmüş Set uyuyor.

"İçin rahat olabilir, bana söyleyeceğin hiçbir şey uzağa gitmeyecek."

"Öyle de olsa," diyor Neftis, hem kocası hem de kardeşi olan Set'e gözucuyla bakarak.

Ra başıyla onaylıyor ve geriye yaslanır gibi yapıp kalbini tüm ışığı ve sıcaklığıyla Neftis'e açıyor. Mükemmel, beyaz ateşle çevreleniyorlar. Güneşin merkezinde, ayaktalar. Burası Ra davet etmedikçe hiç kimsenin giremeyeceği ve hiç kimsenin gözetleyemeyeceği bir yer. Burada atomlar, tavada kızaran yumurtalar gibi çıtırdıyor ve kabarcıklar oluşturuyor ve her şey alev alev yanan bir alemden ibaret. Burası yaşamın potası, burası varoluşu biçimlendiren ocak.

"Söyle o zaman," diyor Ra. "Bu gözyaşları neden?"

Neftis Ra'nın olumlu veya olumsuz güçlü duygular beslediği bir akrabası değil. Ra hep onun başkalarının biraz fazla etkisinde kaldığını ve bunu aslında ilginç olmak için yaptığını ve yaydığı bir ikiyüzlülük havası olduğunu; içinde tatlı, kalp şekilli yüzünün zar zor gizlediği uysal bir art niyet bulunduğunu hissediyordu. Yine de herkese yaptığı gibi ona da şefkatle yaklaşıyor ve onu üzgün görmekten nefret ediyordu.

"Bölgeme yapılan," diye başlıyor, "hain saldırıların farkındasın."

"Farkındayım."

"Sayıca az tapınaklarından birinin bu inançsızlar yüzünden yağmalandığını gördüğü için kırılan gururunun Wepwawet'e nasıl acı verdiğinin de."

"Sobek de kurbanlardan biriydi, anlıyorum. Ve başkaları da vardı."

"Sonuç olarak Wepwawet iyi değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Torunum her zaman biraz hastalıklıdır," diyor Neftis. "Ona inananların sayısı tek tük ve babasının gölgesinde kalıyor. Onun en büyük dileği Anubis'in ayak izlerinden yürüyüp ölüm sevdalısı lejyonları üzerinde egemen olmak ama korkarım ki yeterli dürtüden ve nüfuzdan yoksun. Hiçbir zaman soluk bir taklitten daha fazlası olmayacak. Ve şimdi zavallı yaratık, çok dertli; öyle zayıf ki içini görebiliyorsun. Bu canımı yakıyor. Bu günahkar, inançsız insanların yokedildiğini görmeyi öyle istiyorum ki. Onları memnuniyetle yeryüzünden silerdim."

Bir kez daha ağlamak üzere. Ancak büyük bir çaba harcayarak kendisine güç kazandırıyor ve gözyaşı selini durduruyor.

Kadınlar ne diye öfkeliyken ağlarlar? Yüce Ra için bile bu bir gizem. Oysaki böyle yaparak öfkelerinin daha da harap edici olmasına sebep oluyorlar. Tam da en tehlikeli oldukları zamanlarda savunmasız görünüyorlar.

"Ey Neftis," diyor, "intikam ateşiyle yanmak için haklı nedenlerin var ve eğer niyetin şu Işıkgetiren ve yandaşlarına günahlarının bedelini ödetmekse senin önünde durmak benim yapacağım şey değil. Sana ve yakın bir akrabana indirdikleri bu darbe yüce kudrete karşı bir suçtur. Her ne kadar şu sıralar ölümlüler arasında çok fazla anlaşmazlık ve acı olduğuna inansam da bu mesele söz konusu olduğunda sanırım bir istisna yapabilirim. Işıkgetiren, herhangi bir tanrının emrinde savaşmıyor, o bize karşı savaşıyor, hem de hepimize karşı ve buna izin verilmemeli. Yani eğer sen ve kocan onu ortadan kaldırmak için harekete geçme isteğindeyseniz..."

"Benim kocam mı?" Neftis paslı, sığ bir kahkaha koyveriyor. "Set mi? Sence ben burada, seninle konuşarak ne yapmaya çalışıyorum? Set bu meseleye ilgi göstermiyor. Görünüşe göre Set umursamıyor. Wepwawet..."

Duraksıyor, Ra fark ediyor ki, Neftis söylemek istediği şeyi dile getiremiyor. Şüphe yok ki Wepwawet, Anubis'in oğlu, onun torunuydu.

Ama Set'in de torunu muydu? Açıkça belirtmek gerekirse, hayır. Çoğunlukça kabul edildiği üzere eğer Anubis'in gerçek babası Osiris ise, hayır.

"Peki," diyor Neftis, "Set, Wepwawet için zaman harcamayacakmış gibi görünüyor."

Neftis gerçeği kabul edemiyordu, en azından bunu söze dökemiyordu. Utanç ve edep ona engel oluyordu. O ve Set ve Osiris hatta İsis. bir sadakatsizlik sarmalında birbirlerine dolanmışlardı. Hep birlikte örtbas ettikleri bir aile sırrınının paydaşlarıydılar ama hiçbirisi bunu tamamen unutamıyor ya da affedemiyordu. Münakaşalarının merkezinde hep bu vardı. Onları ayıran uçurumun temel sebebi buydu.

"Set..." diyor Ra, uzun uzun düşünerek.

Aniden meselenin düğüm noktasını kavradığını fark ediyor ve bu farkına varışla birlikte soyundan gelenler arasındaki kördüğümü çözme ihtimali de doğuyor. Aniden meydana gelen bir kavrayış sayesinde görünene bakılırsa, öylece gözler önünde duran bir cevap tesadüfen ortaya çıkarılmayı beklemekteydi.

"Neftis," diyor elini onun omzuna koyarak, "hadi birbirimize karşı dürüst olalım, ne dersin?"

Tanrıça gözlerini kırparak ve başını sallayarak kabul ediyor.

"Kardeş-kocan Set geçinmesi zor birisi. Set asık suratlı bir yaratıktır, kendisiyle övünmeye ve çekememezliğe meyillidir. İşler onun istediği şekilde ilerlemediğinde çok öfkelenir. Sana karşı tavrı soğuktur, bazense acımasız. Ama hatırla. Sen aldattın onu."

Neftis karşı çıkmak üzere ağzını açıyor. Ra'nın gözlerindeki ciddiyet tek bir söz söyleyemeden geri kapatmasına sebep oluyor.

"Sen Osiris'le yattın," diyerek sürdürüyor. "Osiris'in seninle bilerek yatmış olup olmadığı onunla vicdanı arasında bir mesele. Ya sen onu kandırdın ya da o kendi kendini kandırdı. Buna şimdi girmeyelim. Gerçek şu ki bir zina işlendi ve sonucunda da bir piç dünyaya geldi. Sen ve Set o günden bu yana maskenizi, ortak tavrınızı dikkatle korudunuz. Set, Anubis'in onun oğlu olmadığını biliyor ama ona sanki kendi oğluymuş gibi davranmaya çabaladı.

Başarılı olamadı ama saygı duymak gerekir ki bunu denedi. Bu arada sen, çıkarını güderek Osiris ve İsis'le, özellikle de İsis'le yakınlık kurmayı sürdürdün çünkü siz ikiniz her kızkardeşin olabileceği kadar yakındınız. Kendi eşinle vakit geçirmektense o ikisiyle vakit geçirmeyi yeğledin ve belki bu şaşılacak bir şey değil. Ama bu durum Set'in onlara karşı beslediği nefreti derinleştiriyor. Burada Set'i savunmuyorum. Onun davranışını onaylayacak bir durum yaratmaya çalışmıyorum. Yalnızca belirtmek istediğim şu ki onun sana ve Osiris'e karşı yerinde bir garezi var ve eğer şu anda senin haklı şikâyetlerini paylaşmıyorsa muhtemelen bu açıklanabilir. Ne var ki..."

Ra ışık saçıyor.

"Ne var ki, buna rağmen, senin için Set'le konuşmaya gönüllüyüm. Onu Işıkgetiren'e karşı seninle birlikte bir şeyler yapmaya ikna etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Seni ve onu işimize burnunu sokan bu insana, Pantheon'un bu kendinden menkul düşmanına karşı omuz omuza görmek bana büyük memnuniyet verir."

"Birlikte," diyor Neftis, "onu başımızdan atmak bizim için ne kadar da kolay olurdu."

"Elbette. Ve bunu yaptığınızda hepimiz için bir iyilik yapıyor olacaksınız. Ama bir şartım var. Bir karşılık istiyorum."

"Evet?"

"Karşılık olarak, her şeyi itiraf etmek zorundasın."

Neftis'in yüzü düşüyor. "Yani...?"

"Osiris'i nasıl aldattığını, Anubis'in nasıl Osiris'in oğlu olduğunu söyleyeceksin. Her şeyi olduğu gibi itiraf edeceksin. Hepsini açıklığa kavuşturacaksın. Böylece artık başka yalanlar olmayacak. İltihaplanacak başka sırlar olmayacak. Bunu tüm Pantheon'a ilan et. Herkese söyle. Herkesten öte, İsis'e söyle."

"Ama İsis zaten biliyor. Bir bakıma."

"Bir bakıma. Ben buna ciddi bir kuşku duyuyor derdim."

"Beni öldürür."

"Sanmıyorum. Yaptığın şeye dair oldukça keskin bir fikri olmasına rağmen bunca zaman boyunca senin dostun olarak kalmaya devam et-

ti. Hatta belki yaptığın şeyi itiraf ederek göstereceğin cesaret ve dürüslük sayesinde seni çok daha fazla sever."

Neftis ne denli kuşkulu görünse de umutlu.

"Ra, bu zor olacak."

"Ama buna değer,"diyor Ra onu alnından öperek ve yeniden görkemli ve göz kamaştırıcı bir ışık yaysa da Ra'nın kalbinin içinde yanan parıltının yanında bir mum kadar kalan Güneş Kayığı'na dönüyorlar.

Evrilen sözler ve iyi niyetlerle dolup taşmakta olan Neftis oradan ayrılıyor. Ra olduğu yerde dönerek bakışlarını hâlâ uyumakta olan Set'in uzandığı yere çeviriyor. Maat ve Thoth pineklemekte olan Set'e doğru uzun adımlarla ilerlerken onu izliyorlar. Yürüyüşünde bir rahatlama ve memnuniyet gözlemliyorlar. Bu iki önemli kutsal bilgelik abidesi anlıyorlar ki Ra, nihayet onu rahatsız etmekte olan muammayı çözmenin bir yolunu bulmuş ve birbirlerine göz kırpıyorlar. En iyi başarı kendi kendine elde edilen başarıdır, yardım görmeden kazanılan. Sonunda onun başarıya ulaşacağını biliyorlardı.

Ra geçerken hareketlenen Bast önce bir gözünü sonra diğerini açıyor. Havayı koklayınca ruhsal durumda bir değişiklik esintisi yakalıyor. Memnun. Kafasını önkollarının üzerine yerleştiriyor ve yeniden uyukluyor.

Barış misyonunun bir parçası olarak Set'e yaklaşma konusunda bugüne dek ayak diredi Ra. Çölün Efendisi'ni uğraşmak için hep fazla uzlaşmasız, fazla hiddetli bulmuştu. Oysa şimdi arka cebinde pazarlık yapabilceği bir kozu, iş birliği yapmasının karşılığında Set'le değiş tokuş edebileceği birşey var. Bu her şeyi değiştirebilirdi.

"Set?" diyor.

Set uyanıyor. Ayağa kalkıyor.

"Ra?"

"Gel benimle."

Ve yürüyorlar.

İkisi tanrılara has bir şekilde evreni boydan boya geçiyorlar. Yan yana alemler arasındaki boşlukların, yıldızları ayıran karanlık uçsuz

bucaksız genişliğin içinden yürüyorlar. Dakikalar içinde yaşamın ve ışığın tükendiği, ardında bir hiçliğin, yalın, soğuk, kusursuz bir boşluğun dışında hiçbir şeyin bulunmadığı Yaradılışın en dıştaki uçlarına yolculuk yaptılar. Bu seyir noktasından geriye bakınca bütün kâinat bir elin ayasına sığabilecek kadar küçük görünüyor öyle ki o avuç sıkıldığında rahatça ezilebilir.

Set bir yandan titrerken etrafına göz gezdiriyor. "Neden Buradayız Ra? Beni bu yere neden getirdin?" Sesi hiç yankılanmıyor. Etraflarını çevreleyen boşluk onu yutuyor azaltarak. "Bundan hoşlanmıyorum. Bir anlamı olan her şeyden çok uzağız."

Kayıtsızlıkla karşı karşıya kaldığında bir tanrı bile korku duyar.

"Beni buraya... Beni buraya ceza olsun diye mi getirdin? Beni sürgün etmek mi istiyorsun?"

Ra, Set'in korkularını dindirmiyor, hemen yapmıyor bunu. "Burada geniş bir bakış açısı edinmek için bulunuyoruz," diyor.

"Bakış açısı mı?"

"Neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu belirlemek için. Set açık konuşacağım. Kendi zamanında kötü şeyler yaptın. Entrikalar çevirdin, aldattın. Savaştın ve zarar gördün. Düşmanlar edindin ve kin güttün."

"Ey Yüce Ra, kusursuz değilim kabul ediyorum. Masum bir hayat yaşamadığımı ilk dile getiren ben olurum. Ama benim savunmam..."

"İzin ver bitireyim Set. Senin de sıran gelecek. İşlediğin birçok suçun içinde, o cinayet var, Osiris'i öldürmeye teşebbüs ettiğin o suç."

"O bunu hak etmişti."

Ra elini kaldırıyor. "Sabır. Sana söyledim, sıra sana gelecek. Sonra seninle Horus arasındaki kan davası meselesi var. Bunun kökeninde ne var kim bilir. Herkesin farklı bir görüşü varmış gibi. Bir seferinde senin ona tecavüz ettiğini biliyorum. Ayrıca bir dövüş sırasında senin testislerini kopardığını da biliyorum. Kesinlikle, ikinizin arasında sürüp giden tuhaf bir düşmanlık var."

Set'in yüzü kıpkırmızı oluyor neredeyse gözlerinin ve saçlarının tonuna yaklaşıyor. "Horus'u adam yerine koymuyorum," diyor. "Onu alçal-

mış görmeyi diliyorum."

"O da seni. Oysa ikiniz birçok açıdan öyle benziyorsunuz ki."

"Hiç kimse senin için akrabaların kadar sevilesi değil,"

" Muhtemelen öyledir. Ama şu anda bunun üzerinde duramayız. Senin sonuncu kusurun tamamıyla ihmal. O sana hâlâ koşulsuz bağlılık gösterirken, sen karını ihmal ediyorsun, Set. Oğluna karşı duygusuzsun, torunundan ise hiç söz etmiyorum."

"Sebeplerim var."

"Elbette. Hatta belki de bağışlanabilir sebepler. Ama insanlar yaşları kaç olursa olsun anne babalarına ihtiyaç duyarlar. Her zaman geriye dönüp bulabilecekleri ve danışabilecekleri ya da gerekirse geri çevirecekleri bir anne babanın varlığını bilmenin güvencesine ihtiyaç duyarlar. Onların koşulsuz sevgilerine ihtiyaç duyarlar."

"Ben meşgul bir adamım," diyor Set. "Eğer ailemi ihmal ediyorsam bu hiç de benim suçum sayılamaz. Kendime bile ayıracak kıymetli vaktim çok az. Belki de farkında değilsindir senin kayığında daimi bir 'misafirim' ve her gün iki kez ödemem gereken bir kefaretim var."

"Adalet yerine getirilmelidir."

"Daha çok adaletsizlik."

"Yaptığın yanlışların sorumluluğunu ya da onları telafi etme gerekliliğini kabul etmiyor musun?"

"Hafifletici koşullar olduğunu iddia ediyorum. Bizzat ben de küçümsenmelerin ve hakaretlerin kurbanı oldum. Hiç kimse bunu hatırlamıyor sanki. Herkes sürekli 'Set beni küçük düşürdü, Set bana saldırdı' diyor; meseleye gerektiği gibi bakacak olursak yaptıklarımın her birini önce başkası bana bir şey yaptığı için yaptım. Benim adım çıktı, çürük elmayım ben, böylece geri kalanlarınız söz konusu olduğunda karar kolayca verilebiliyor. Hiç kimse benim kışkırtılmış olmamla, boynuzlanmış olup daha yüksek bir mevkiye getirilmeyişimle ve alenen utanç yaşamış olmamla; eylemlerimin her birinin bir tepki *olduğuyla ilgilenmiyor. Hiç kimse münakaşaları benim tarafımdan görmüyor. Bir kez kötülüğün bir parçası olursan her zaman kötülüğün bir parçası olarak kalıyorsun. Başka bir açıdan görülme şansın olmuyor."*

"Bunda öfken de rol oynuyor."

"Doğru. zaman zaman şirazem biraz kayıyor."

"Osiris'i parçalara ayırmana 'şirazem biraz kaydı' mı diyorsun?"

"Gözüm dönüyor. Kendimi kaptırıyorum. Oluveriyor işte. Ben böyle yaratılmışım."

"İşte şimdi işin özüne geldik," diyor Ra. "Senin nasıl yaratıldığına. Set, sence değişebilmenin imkânı var mıdır?"

Bu soru karşısında Set afallıyor. Öyle ki sanki bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemişti.

"Değişmek mi?" diyor; kaşları çatılıyor. "Nasıl? Daha da önemlisi, neden?"

"Nasılı basit," diyor Ra. "İyi bir kişi ol, o kadar. Kendine hâkim ol. Başkalarına karşı iyi ol. Ve nedenine gelince, şunu görüyor musun?" Hiçliğin siyahlığı içinde neredeyse kaybolmuş o ışıldayan küçük yeşimi, yani evreni işaret ediyor.

"Ne kadar küçük, uzak ve kırılgan göründüğünü görüyor musun? Sanki sıradan bir nefesle söndürülebilirmiş gibi. Bizler tanrıyız Set, güçlüyüz ve çok uzun zamanlar boyunca yaşarız fakat yine de yüce düzende bir önemimiz yok. Sonuç olarak yaptığımız hiçbir şeyin ehemmiyeti yok. Bizler büyük olabiliriz ama ebedi boşluk sınırsız derecede büyük."

"O zaman ne diye değişmekle uğraşmalı? Ne diye herhangi bir şey yapmak için uğraşmalı? Kendi ehemmiyetsizliğinle karşı karşıya geldiğinde gereken tepki bu değil midir? Eğer varoluş anlamsızsa nasıl davrandığının bir önemi yoktur. "

"Sanırım duruma yalnızca bir açıdan bakınca öyle. Diğer bir açıdan ise; eğer varoluş anlamsızsa o zaman neden değişmemeli? Neden yalnızca bir anlam yaratmak için tutumunu değiştirmeyesin?"

"Yalnızca sınırlı bir tür yapabilir bunu."

"Sınırlı bir çevrede yapabilir ki bu umut edebileceğin en iyi şey olur."

Set buna onay veriyor ve Ra o kırmızı gözlerde bir ilgi pırıltısı fark ediyor ya da fark ettiğini sanıyor. Aslına bakılırsa Set önünde duran teklifi gözden geçiriyor. Set, değişim fikrine aldanıyor.

"Eğer bundan çıkarımın ne olacağını sormazsam," diyor, "ben, ben olmuş olmam."

"Öncelikle, eğer gelişmek için ve daha iyi, daha kibar, daha düşünceli ve daha affedici bir Set olmak için içtenlikle çaba gösterirsen seni kefaretinden azat ederim."

"Benim yerime Apophis'le kim savaşacak?"

"Apophis'le bir ateşkes anlaşması yapmayı deneyeceğim. Bana öyle geliyor ki o da bu sonsuz anlaşmazlık yüzünden senin gibi yorgun düştü; özellikle de her seferinde daha kötüye gittiği düşünüldüğünde. Başarısız olursam, onunla kendim savaşırım."

"Senin için ağır bir yük olur."

"O zaman dua edeyim de onunla yapacağım pazarlık başarıya ulaşsın," diyor Ra. "Bence ulaşır. Elde edeceğin diğer fayda ise tüm ailenle ilişkilerinin gelişmesi olacak. Artık, seni akrabalarından uzaklaştıran o yabancılık ve ezilmişlik hissini duymayacaksın. Eğer değişmiş bir şahıs olmaya karar verirsen ve bu karara uymak için elinden geldiğince çok çabalarsan, bence çevrendekilerin sana karşı tutumları değişecektir. Diğerleri de sana aynen karşılık vereceklerdir. Her şey bir yana, kardeş-karın her fırsatta İsis'le vakit geçirmek için onun yanına koşmaktansa, seninle bilfiil zaman geçirmekten haz duyacaktır. Kaderini kökünden değiştirmen için sana bir şans öneriyorum. Bütün yapman gereken yeni bir tanrı olmak. Geçmiş benliğini arkanda bırak."

"Ben değişiyorum ancak başka hiç kimsenin böyle bir şey için uğraşması gerekmiyor. Neredeyse hiç adil görünmüyor."

"Neftis de değişmeyi kabul etti. Osiris'le yaptığı zınayı herkese itiraf edecek. Osiris'i tahrik ettiğini kabul edecek."

"Sahi mi? Bunca zamanın ardından, yalanı böylesine kök saldıktan sonra bu biraz cesaret ister."

"Ve yine de hepinizin arasındaki gerginlikleri gidermek ve kocasının tüm sevgisi ve saygısını geri kazanmak için bunu yapmaya gönüllü."

"Hmm." diyor Set. "Bana gelince, bu yenilenme sürecine nasıl başlayabilirim? Herhangi bir önerin var mı?"

"Ah, elimde senin için biçilmiş bir kaftan var. Işıkgetiren."

"Kim? Ah, evet. O."

"O. Neftis'e katıl ve onun hakkından gel. Mahvet o zıpçıktı ölümlüyü. Onu ve ordusunu haritadan sil."

Dudakları bir gülüşle seğiren Set yan yan Ra'ya bakıyor. "Işıkgetiren senin canını bayağı sıkmış gibi görünüyor Ey Güneş Tanrısı. Seni olumlu bir şekilde kızdırmış gibi, sen ki normalde oldukça ince davranışlı birisindir."

"Ben..." Ra başını eğiyor. "Onu can sıkıcı buluyorum. Sebebinden emin değilim. Belki onu gerektiği gibi 'göremeyişimdendir'. Ona bakıyorum ama kim olduğunu ya da onunla ilgili herhangi bir şey bilmiyorum. Beni, bu adamı tanımlamaktan ya da anlamaktan alıkoyan bir şey var. Belki Hürmısırlı kökeni, belki de taktığı o maske, bilemiyorum. Bir kuvvet... Onu gölgeleyerek benim algılarımdan kurtarıyor; ben de bunu hiç beğenmiyorum, hem de hiç."

"O bir meçhul."

"Evet. Aynen öyle. Bir meçhul. Bir anomali. Ve yalnızca bu sebeplerden onun dünyadan silinmesini istiyorum. Onun yok edilmesini istiyorum. Onun ve bütün destekçilerinin."

"Bunu senin için ayarlayabilirim."

"Sen ve Neftis."

"Evet. Seni ortalık karıştıran bu insanoğlundan kurtarabiliriz. Bu bizim için bir onur olur."

"Aynı zamanda senin tanrılar arasındaki duruşunu iyileştirmekte göstereceğin çabalar için iyi bir başlangıç olur."

"Bu da olur. Her iki taraf için de faydalı."

Ra, Set'i ölçüp değerlendiriyor ve memnun kalıyor. Genç tanrı bu fırsatı gerçekten değerlendirecekmiş gibi görünüyor. Kendisine yeni bir gidişat belirlemek için hevesli. Böylece sıra daha sonra Pantheon'un yeni bir gidişat belirlemesine gelecek, Ra bundan emin. Set kilit rolde. Eğer o diğer tanrılarla bir anlaşmaya varırsa, ardından evrensel uyum gelecektir.

NONOMURA

DAVID BİTKİNDİ AMA uyuyamıyordu.

Geçen iki günü, Işıkgetiren'in ordusunun ovada stratejik açıdan olabilecek en etkin biçimde yerleşmesine ve Megiddo Dağı'nın üzerinde müstahkem bir konum oluşturulmasına yardım ederek geçirdi. Dağın tepesindeki iki yüz metre yükseklikte bir düzlüğün üzerinde aynı zamanda Megiddo şehrinin kalıntıları yeralıyordu. Yüksek taş duvarların kalıntıları arasında uzanan dar sokaklar sayesinde mükemmel hendekler oluşturulabiliyor ve silahlar yerleşterilebiliyordu. Öte yandan bir zamanlar depo olarak kullanılmış, kavisli oyuklara sahip, yüksek, kubbeli bir oda ise karargâh olarak kullanılmaya başlandı. Düzlüğün çeperinden vadilerin yamaçlarına yayılmış ovanın tamamını görmek mümkündü ve görüş alanı Carmel Dağı'ndan, batıdaki Tabor Dağı'na kadar uzanıyordu.

Askerler her biri yüz kişiden oluşan birliklere bölündü; bunların her biri aralıklarla üç sıra halinde Megiddo Dağı'ndan güneye doğru yayıldı. Her bir birliğe, ya bir Skarab tankı ya da ge-

reğince silahlandırılmış bir araç eşlik ediyordu. Yörede yaşayan küçük çiftlik sahipleri tarlalarını çiğneyip geçen, ürünlerinin üzerinde yatan askerlerden ve makinelerden ve çok fazla hoşlanmıyordu ama yalnızca çok azı bu duruma itiraz ediyordu. Akıllı olanları neler olacağını sezmiş, yalnızca değerli eşyalarını toplayıp, hâlâ imkânları varken, aileleriyle uzaklaşmıştı.

Anubyan C39'lar dağın eteğinde merkezi bir konumu kaplıyordu, işte huzuru kaçmış David'in ayışığında zar zor ilerleyebildiği sarp bir patikadan inerek vardığı yerdi burası. Bu Anubyanlar gece kuşuydu, David helikopterlerinin yakınında yanan kamp ateşinin etrafına toplanmış içmekte olan bu adamları hissettirmeden yukarıdan izlemişti. Gecenin geç saatlerine rağmen hâlâ uyumamıştı ve savaş öncesi gerginlikler yüzünden öfke dolu olduğundan kendisine eşlik edecek birileri olması için can atıyordu.

Hava filosunun Lideri Nonomura, ona oturmasını söyledi. Nonomura ve arkadaşlarının sarhoşluktan gözleri pembeleşmişti. Alevlerin üzerinde içi sakeyle dolu bir sos kabı ısınmaktaydı ve David'e de dumanı tüten likörden bir porselen fincan dolusu ikram edildi. Boğazını birkaç değişik şekilde yaktı ama David onu yuvarlayıp başka bir tane daha istedi. Nonomura, bunu kabul etti.

"Sakeyi içmenin tek yolu onu düşüncesizce içmektir," dedi. "Yarın yokmuş gibi."

"Gerçekten olmayabilir de," dedi David. "Muharebenin arefesindeyiz. Nefler yoldalar. Eğer bugün geç saatlere kadar bize ulaşamazlarsa, bir sonraki gün kesinlikle gelirler."

"Buna kadeh kaldırılır," dedi Nonomura. "*Kampai.*"

Adamları kadehlerini kaldırdı ve tekrarladı, "*Kampai.*" Japonca kadeh kaldırdıktan sonra aralarındaki iki Avustralyalı, kendi dillerinde "Sağlığınıza" ve "Yuvarlayalım" dediler.

"Neftisyanların yolda olduğunu söylüyorsunuz Teğmen Westwynter," dedi Nonomura. "Bunu biliyor musunuz?"

"İstihbarat yarım yamalak. Her şeyden çok radyo haberlerine güveniyoruz. Görünen o ki Setikler yumuşadı ve Neflere ilerleyip saldırmalarını söyledi. Yüksek rahiplerini engelleyen şey her neyse artık engel olmuyor. Kuzeyimizde, yani Şam'da Nef piyade kıtaları birikiyor ve çok daha fazla sayıda asker Bağdat ve Riyad'dan geliyor. Yine de en kötüsü bu değil."

"Değil mi?"

"Tahminimize göre sonunda Setikler de dâhil olacak. Chang, Kafkasya ve İran'a doğru birkaç kıtadan oluşan bir takviye birliği göndermekten bahsediyor."

"Tanrılar fikir mi değiştirdi?"

"Görünüşe göre, Set değiştirdi. Ya da, belki bu yalnızca politikadır. Horusitler ve Hegemonya'nın yaptığı tüm şu savaş tehditleri. Şimdi durdular ama bu sanki Setikleri harekete geçirdi. Birdenbire Işıkgetiren'in durdurulması onlar için büyük bir öncelik taşımaya başladı ve Hegemonya bunu büyük olasılıkla meseleyi kendi kontrolü altına almak için yapıyor. Bölgede yaşayan herhangi bir kişinin en son isteyeceği şey Arabistan'ın Osirisyaklarca işgal edilmesi olur."

"Yukarda bir şeyler oluyor," dedi Nonomura, biryandan yıldızlı gökyüzünü işaret ederken.

"Her zaman bir şeyler oluyor."

"Ama sen hissetmiyor musun? Ben hissediyorum. Her şey çok belirsiz ve değişken görünüyor; bir gün öyle, bir gün böyle. Sanki artık Pantheon gündemi oluşturamıyor. Aşağıdaki olayları yakalamak için çabalıyorlar. Bu sefer tanrılar insanları etkileyeceğine, insanlar tanrıları etkiliyor. Işıkgetiren, düzeni tersine çevirdi."

"Sen bu yüzden mi kendi ordunu bırakıp onun davasına katıldın?" diye sordu David. "Sence kazanan takım biz miyiz?"

Nonomura kıkırdadı, adamları da ona eşlik etti. "Ah, hayır Teğmen. Buraya bunun için gelmedik. Işıkgetiren'in başarılı olmak için hiç şansı yok. Tanrılar onun kazanmasına izin verme-

yecek kadar çok güçlüler. Biz buraya ölmek için geldik, bu kadar basit. Bütün bu girişimin ihitişamlı bir boşunalık havası var. İnsanın hayatını adaması için, hayal edilebilecek en amaçsız, en anlamsız şey buymuş gibi görünüyor. Bu yüzden, doğal olarak biz de bunun bir parçası olmak istiyoruz."

David, kaşlarını çattı ve yeniden doldurulması için kadehini uzattı. "Söylediklerinin hiçbir anlamı yok, bu yüzden belki birazcık daha alkole ihtiyacım var." Aslına bakılırsa sake yüzünden çoktan sersemlemeye başlamıştı ve sarhoş olmanın getirdiği o berraklık ve sükûnetin tadını çıkarmaya başlamıştı.

"Alkolün yardımı olsa da olmasa da bunun her Anubyan için anlamı vardır. "Biz ölmek için yaşarız. Bizim için, yaşamın, bizi kendisinden ayrılacağımız noktaya ulaştırmaktan başka bir amacı yoktur. Bizler yaşamaya tenezzül etmiyoruz. O sürüp giderken biz ona katlanıyoruz ama ölüm, olmayı dilediğimiz yerdir. Bizim hükümdarımız Anubis; o zaman neden onun diyarında, ona daha yakın olmayı istemeyelim ki?"

Avustralyalılardan çok az güneş görmüş teni, boyalı siyah saçlarıyla dev gibi uzun olanı, "Hepimiz eninde sonunda İaru'yu boyluyoruz. Sadece bazılarımız, diğerlerinden biraz daha çabuk varmak istiyor. Bize Oz'da nasıl hitap edildiğini bilir misin, ben ve benim gibilere; yani Asyalılarla iyi geçinenlere? Bizler, 'sabırsızlanıyorum dostum' ekibiyiz."

"Ama herhalde," dedi David, "ölmek için bu kadar isteklisəniz, en azından ölümünüzün bir anlamı olsun istiyorsunuzdur. Bir şey kazanmak istiyorsunuzdur. "

"Üzgünüm ama bu Osirisyak anlayışıdır," dedi Nonomura. "Sen Işıkgetiren'le birliktesin, onunla buralara kadar geldin, bu yüzden onun tarafında dövüşerek yok olmanın senin için iyi bir fırsat olacağının farkında olduğuna inanırım ben."

"Böyle olmamasını dilerim ama tabii ki bu mümkün."

"Ve eğer olursa, ölümün olabildiğince iyi bir bedel için gerçekleşsin istersin. Hayatını çöpe atmak istemezsin."

"Elbette."

"İşte farkımız burada," dedi Asyalı. "Bizim için, iyi bir ölüm ucuz bir ölümdür. Yaşamı nasıl küçümsediğimizi göstermek için ondan tıpkı çöpe attığımız bir... bir..."

"Eski bir iç çamaşırı gibi vazgeçeriz," dedi Avustralyalı.

"Teşekkürler, Nişancı Coburn," dedi Nonomura. "Benim bulmaya çalıştığım kadar kibar bir benzetme olmasa da iş görür."

"Sorun değil."

"O zaman," dedi David, "Siz buraya resmen intihar etmek için geldiniz?"

"Evet. En anlamsız ve en ölümcül koşullar içinde. Işıkgetiren'le ilgili bir şeyler duyduğumuz an gelip katılmamız gerektiğini biliyorduk. Neftisyanlar sizin bu küçücük ordunuzu katledecekler. Ölmeye mahkûmsunuz. Bu da bizi fazlasıyla cezbediyor."

"Savaşmayı bile denemeyecek misiniz?" Sakenin sıcaklığına karşı koyan David, ona karşı soğuk, tiksinti dolu bir his duydu. "O halde amacınız ne? Bize, manyak derecede öldürücü yedi tane helikopter getirdiniz ve bütün yapacağınız, ne yani, düşmanı görür görmez helikopterleri üzerlerine mi düşüreceksiniz? Çok sağolun!"

"Hayır, hayır, lütfen yanlış anlamayın Teğmen. Savaşacağız. En son mermimize, en son füzemize ve *ba* ışınımıza kadar savaşacağız. Bu yapılacak en onurlu, en adil şey olur. Ama sonra hayatlarımız hükmen sona erecek. *Sonra* da araçlarımızı düşmanın üstüne düşüreceğiz ve yanımıza onlardan alabildiğimiz kadar çok kişiyi alıp götüreceğiz."

"Hımm." David rahatladı. "Peki bu daha iyi."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sizin düşmanınız, bizim düşmanımız değil," dedi Nonomura, "bu yüzden onları öldürmek bize ne bir şey kazandırır ne de kaybettirir."

"Ölümünüzün anlamsızlığına katkıda bulunur."

"Kesinlikle."

"Evet, hepiniz manyaksınız," dedi David kadehini kaldırarak, "ama sizi saygıyla selamlıyorum."

Anubyanlar da ona karşılık vererek kadehleriyle onu selamladılar.

DAVID, BİR SÜRE daha, gökyüzüyle toprağı bir kaldıraç gibi ayıran Tabor Dağı'nın arkasında ince bir şafak öncesi griliği görünene kadar Anubyanlar'ın yanında kaldı. Gittikçe daha da sarhoş oluyordu ve şu Avustralyalı Nişancı Coburn, Anubis'i öven bir şarkı söylemeye başladığında ona eşlik etti. Dizeleri bilmiyordu ama nakaratın akılda kalıcı bir melodisi vardı öğrenmesi kolaydı:

Ah, kalbinde bir bıçak,
Ya da sırtında bir mermi
Götürürür seni çabucak
Doğruca Çakalın diyarına.

Asyalı Anubyanlar da ritme uygun salınarak ve sözcükleri mutlu mutlu mırıldanarak ölümü anlatan bu kısa şarkıya eşlik ediyorlardı.

Nihayet David, ayrılmak için ayağa kalktığında kafası hızla botlarına doğru düştü. Dünya dönmeye ve sallanmaya başladı ve biliyordu ki kusacaktı. Bu bir bir ihtimal değil sadece an meselesiydi.

"Gitmem... Şimdi gitmem gerek," dedi Nonomura'ya.

Hava filosunun lideri onaylamak için uyuyakalan biri gibi belli belirsiz başını salladı.

"Görüşmek üzere."

"Evet," dedi Nonomura. "Evet. Kamış Tarlası'nda tekrar görüşeceğiz." Böylece Anubyan veda etti.

"Çok da çabuk olmaz umarım," dedi David sendeleyerek ilerlerken.

Dalgalı bir denizdeyken güvertede hareket eden bir denizci gibi sallanıyor, onu dağın aşağısına getiren patikada yolunu bulmaya çalışarak geri dönüyordu. Yarı yoldayken durdu ve kustu; o denli şiddetliydi ki, içi olduğu gibi dışına çıkmış gibi hissetti. En son ne zaman böyle şiddetli, onu böyle aciz bırakacak kadar sarhoş olmuştu hatırlayamıyordu. Steven'ın "ölüm" haberini alıp da iki arkadaşıyla birlikte bir içki âlemine gittiği ve sabahında ağaçlıklı bir yolda bir polisin onu dürterek uyandırıp, oradan çekip gitmezse tutuklanacağı tavsiyesinde bulunduğu o zamandan beri hiç olmamıştı bu. Kusmak bile hiç rahatlatmamıştı. Bu kadar pervasız olduğu için kendi kendisine; böyle cezbedici bir güce sahip olduğu için de pirinç şarabına küfretti. Yukarı doğru yolculuğu kâh ellerinin, kâh dizlerinin üstünde iki büklüm sürdü. Birileri onu görmeden önce küçük kamp yatağına doğru sürünüp gitmeyi ve birkaç saatlik bir uyku çekmeyi planlıyordu. Eğer savaş bugün çıkacak olursa biraz kestirmeden onu karşılayacak durumda olamayacaktı.

Zirveye ulaşınca etrafa göz gezdirdi. Güneşin doğmasına hâlâ birkaç dakika vardı. Her şey gri ve kızarıktı. Darmadağın olmuş eski evlerin arasında başka birkaç kişininkiyle birlikte yerleştirilmiş küçük çadırını görebiliyordu. Uzak değildi. Birkaç yüz adım ötesiydi.

Gözlerini kırptı, güneş neredeyse doğmak üzereydi ve çadırı hâlâ birkaç yüz adım ötedeydi. Kısa bir süreliğine bayılıp kaldığı yerde ayağa kalktı. İleriye doğru sendeledi. Sonra yeniden bayıldı.

Bazı sesler duyunca gözlerini araladı. Yanağı tozun içinde, yana yatık uzanıyordu. Yanıbaşında biri erkek, biri kadın iki kişi sessiz sessiz Arapça konuşuyordu. Belli belirsiz bir halde David bu iki sesi de tanıdığını biliyordu. O kadar tanıdıktılar ki bir süreliğine kim olduklarını o an çıkaramamak ona çok saçma gel-

di. Düşünmekte olduğu şeyle, düşünmeyi istediği şey arasındaki zamanda bir gecikme oldu.

Steven. Ve... Zafirah?

Onları görebilmek için ayağa kalkmaya çalıştı. Ne var ki ayakta durmak jonglörlük yapmak kadar zor bir beceriye dönüşmüştü. Yapabildiği en iyi şey dört uzvunun üzerine yükselebilmekti ki ancak o şekilde eski bir taş sarnıcının tepesinden dikkatle bakabildi.

Kardeşi ve Zafirah sandığı kadar yakınında değillerdi. Karargâhın girişindeydiler, onun çömeldiği yerden belki iki yüz metre ötedeydiler. Şafağın sessizliğinde, onların sesi alçak da olsa uzaklara ulaşıyordu.

Sözcüklerini ayırt edemiyordu, ayrıca zaten Arapçası anlamaya yetecek kadar iyi değildi. Vücut dillerine odaklandı. Bu ona ne anlatırdı? Zafirah'nın burada, bu saatte, Işıkgetiren'le konuşarak ne yaptığını açıklayabilir miydi?

Zafirah, ona kafası karışmış gibi göründü. O her zamanki kasıntılı halinden eser yoktu. Omuzları bahtsız bir şekilde bükülmüştü. Korkuyor muydu? Belki de. Işıkgetiren'in ordusundaki hemen hemen herkes gergin ve endişeliydi ve bu kabul edilebilir bir şeydi. Saldırı an meselesiydi. Ama David, Zafirah'nın bu endişeli gruba dâhil olmadığını bir şekilde hissetti. Bu, onun uzun zamandır peşinde koştuğu bir savaştı ve içinde korku barındırsa dahi bunu kendisine saklayacak tipte birisiydi o.

O zaman bu neydi? Bu eğik duruşun, birbirine dokunup duran ayakların ve kendilerini nereye koyacağını bilmiyormuş gibi görünen ellerin sebebi neydi?

Ve Steven. Endişeli görünüyor. Gönül alıcı. Başı bir yana eğik. Sabırla dinleyen, umursayan adam.

Sonra söylediği bir şey Zafirah'nın sevinçle ve ileri doğru atılmasını sağlıyor. Steven onu kolundan yakalıyor. Onu kendisine doğru döndürüyor. Başını onunkine doğru eğiyor ve sesi duyulması zor bir fısıltıya dönüşüyor.

David, Zafirah'nın, kulağını Steven'ın maskeyle örtülü ağzına mahrem bir mesafede yaklaştırışını görüyor. Hâlâ kızı tutmakta olan Steven'ın ona bir şeyler mırıldanışını görüyor. Kızın vücudunun gevşemeye başladığını görüyor. Bundan emin olabilmek için fazlasıyla uzakta olsa da Zafirah'nın üstelik gülümsediğini düşünüyor.

Ve şimdi de galiba, ya da ona öyle geliyordu, Steven'ın eli Zafirah'nın saçını okşuyordu.

Ve şimdi de hayalinde Zafirah yanağını Steven'ın yüzüne yaslıyordu. Eğer maske orada olmamış olsaydı bu bir öpücük sayılırdı. Dudakların, yanağa yavaşça dokunması. Hatta maskeyle bile bu bir öpücüktü, öyle bir şeydi.

Sonra güveni tazelenmiş bir halde Zafirah yürümeye başladı. David'in saklandığı yerin yanından geçip gitti. Onu görmedi. David orada olduğunu belli etmedi. Zafirah, patikadan aşağı doğru kayboldu. Steven döndü ve karargâhın girişinden içeri daldı.

David kendisini yere bırakıverdi, sakeyle bulanmış beyni az önce şahit olduğu şeyleri sindirmeye çalışıyordu. Bu şey göründüğü gibi olamazdı, ancak başka türlü bir şey de olamazdı. Steven ve Zafirah sarmaş dolaş. Tamam, tam olarak sarmaş dolaş değiller ama neredeyse hiç fark da yok. Sadece arkadaş olan iki insan için fazla samimi bir kucaklaşma. Zafirah'nın emin olmadığı bir şey vardı ve Steven onu sakinleştirdi, bir aşığın yapabileceği kadar narin bir şekilde, sonra da bir öpücükle birbirlerinden ayrıldılar.

Peki bu ikisi, bu konuşmanın hemen öncesinde neredeydiler? İçeride mi? Karargâhta mı? Birlikte yalnız mı? Bu yüzden mi Zafirah sakinleşmeye ihtiyaç duydu? İçeride olup biten bir şey yüzünden kafasını mı rahatlatmak istedi? İkisinin yaptığı bir şey için?

Bunların hepsi bir tek sonuçta toplanıyordu. David, daha masum bir noktada tutmaya çalışarak, kanıtları tekrar tekrar yo-

rumlamaya çalıştı. Tekrar tekrar, engellenemez bir şekilde hepsi dönüp dolaşıp aynı sonuca varıyordu.

Başı dönüyordu. Güneşin kıvrık kenarı ufukta göründü, Ra yükseliyordu. Kalkmak ve gidip kardeşini rahatlatmak istedi. Göz kapakları eski sürme pencereler kadar ağırdı. Altındaki sert toprağın olağandışı bir rahatlığı vardı, sanki altında yumuşak bir tüy yatak vardı. Yalancı Steven. Hain Steven. Şafak vakti gökyüzü kızıldı. Apophis'in kanı, Set tarafından akıtılmıştı. Birkaç dakika dinlendi. Namussuz, bencil piç Steven. Sikti onu. Puşt.

"Fkrrr," diye mırıldandı David ve bilinçsiz düştü.

VE JET ÇIĞLIKLARIYLA, patlama çatırtılarıyla uyandı. Bir Neftisyan Locust'u başının altmış metre üstünden geçti ve gürültüsü Megiddo Dağı'nın tamamını titretti. Kanatlarından aşağıya misket bombaları düşüyordu. Dalga dalga yayılan *ba* parçaları, ovada baloncuklar gibi şişip patlıyordu.

David, güçlükle ayağa kalktı, aniden ve acımasızca ayılmıştı.

Savaş başlamıştı.

BOMBARDIMAN

Misket bombaları, insan öldürmek için yapılmış araçların eksik ve kusurlu şekilleriydi. Her biri tenis topu büyüklüğündeki bu bombaların o kadar küçük bir kütlesi vardı ki aşağıya düşmekten çok süzülerek iniyorlardı ve rüzgârın hevesine ve kaprisine boyun eğmek zorunda kalıyorlardı. Misket bombalarının, yaşamlara son vermekten çok daha başka, öncelikli bir amaçları vardır ki o da korku ve kargaşa yaratmaktır. İşte bunu, Megiddo'da başaramadılar. Işıkgetiren'in kuvvetleri, öyle seyrek yayılmışlardı ki bomba tanecikleri çoğunlukla hedefi şaşırıyordu. Ürünler yok ediliyordu ama kıymetli insanların çok azı kayıp veriliyordu. Hürmısırlılar hayrete düşmüşler ve rahatlamışlardı ve sonunda da soğukkanlılıklarını korudular. Uçaklar uzaklara doğru gürüldeyerek uçtukça, onlar bir sonraki hamleyi karşılamak için kendilerini topluyorlardı. Skarab tankları patlayıcı başlıklarını havaya dikiyorlardı. Anubyanlar'ın C39'ları havalanıyorlardı.

İkinci hücumlarında, Locustlar'a katılan daha hatırı sayılır ba-

zı hava süvarileri vardı; Rus yapımı takviye Tayfun bombacılarını, yine Rusya'dan gelen üç tane Serpent saldırı helikopteri destekliyordu. Adlarını, Set'i temsil eden, köpek benzeri tuhaf yaratıktan alan Tayfunlar, havada uçan eşekarıları gibi tombul hantal şeylerdi. Ama görevleri etrafta uçuşup, hoş görünmek değildi. Görevleri füzyon savaş başlıklarını taşımaktı. Çok fazlasını. Ve tabii onları adrese teslim etmek.

Locustlar, Işıkgetiren'in hatlarını yeniden bombaladılar ama bu sefer Skarab tankları hazırdı. Dörtlü patlayıcı başlıklarından gökyüzüne doğru tükürülen *ba*. dört atışlık bir sırayla dalga dalga yayılıyordu. Ağır kalibreli makineli silahlar da bir araya getirilmişlerdi. İz sürücü kollar, parlayan nokta çizgileri halinde attıkları mermilerin yolunu belirliyordu ve bu çizgiler tankların *ba* ile oluşturduğu desenlere benziyordu. Ovayı saran hava, ışıktan oluşan çaprazlama çizgilerle doluydu ve Locustlar'ın tamamı yara almadan bu alandan geçemedi. Kanatları ve kuyrukları tutuşmuş uçaklar yalpalayarak uzaklaştılar. Bir tanesi yanlamasına taklalar ata ata vadinin kıyısına düştü. Başka bir tanesi Megiddo Dağı'nı son sürat geçtikten sonra dağın uzak tarafında yere dümdüz düşüp tarlalarda ateşten bir yarık açarak patladı.

Tayfunlar, kısa bir sürenin ardından, onlara uçaksavar hattında yol açmak için yeri delicesine bombalayan eşlikçileri Serpentler'le birlikte mücadeleye katıldılar. Oysa aynı sıralarda C39'lar yükseklerdeydi ve kana susamışlardı. Hava Filosunun Lideri Nonomura ve adamları, Serpentlerin etrafını sardı ve...

...Dağın tepesinden olanları izleyen David'in bunu tarif etmek için aklına gelen tek sözcük...

...onları *un ufak* etti.

Serpentler'in hiç şansı yoktu. C39'lar ukalaca sayılabilecek bir kolaylıkla onların hakkından gelmişti. Kara *ba* ışınları kuyruk pervanelerini kopararak ölümcül bir şekilde dönmelerine sebep oldu. Isı güdümlü füzelerse acımasız bir şakanın can alıcı noktası gibi işlerini bitirdi.

Sonra da Anubyanlar, gözlerini Tayfunların üzerine dikti. Daha kalın olan zırhları sayesinde bombardıman uçakları Serpentler kadar kolay lokma değildi. Aynı şekilde savunmaya özel topçuları da öyle.

Diğerlerine öncülük etmekte olan Tayfun, bomba bölmesinin kapılarını çoktan açmış, yükünü aşağısındaki ovaya boşaltmaya başlamıştı. C39'lardan ikisi, her iki yanından saldırdı. Uçağın gövdesindeki patlama başlıklarından kırmızı *ba* ışıldadı. Helikopterlerden birisi, kızıl bir parıltıyla önce kabardı, sonra parçalara ayrıldı. Diğer helikopterdeki kalkan açıldı ve o da kendi *ba* ışınıyla misilleme yapıp uçağın karşı koymaya çalışan baş tarafını patlattı ve içinde kendisi de paramparça oldu.

Üçüncü bir C39, David nedense bunun Nonomura'nın aracı olduğunu düşündü, ters yönden uçarak Tayfun'u baştarafından yakalamış, üzerine büyük miktarda *ba* ve roket yağdırmıştı. Yalnızca tek bir tanrının himayesinde olduklarından, Anubyanlar'ın füzyon silahı temin etme şansları yoktu. Ne var ki, tahribat konusundaki eksikliklerini miktarla telafi ediyorlardı. Helikopterden yayılan bütün o ateş; onun içinden, Tayfun'un önüne doğru akan, geleneksel ağır toplardan ve kutsal özden oluşan o neredeyse kesintisiz yaylım ateşi nefes kesiciydi. Uçağın burun konisi, zorla, parça parça soyuldu; metal yüzey, uçağın iskelet kemikleri ortaya çıkana kadar pul pul döküldü. Ön camı, berrak camdan beyaz buza dönüşerek darmadağın oldu. Tayfun, hantal hantal uçmayı sürdürdü ama artık bombaları düşmüyordu. Bizzat kendisi kademe kademe ve engelenemez bir şekilde hız ve irtifa kaybederek düşüyordu. C39, düşerken ona ateş açmaya tüm gücüyle aralıksız devam etti, artık Tayfun boylamsal ekseninde dönüyordu, kanatlarından birinin ucuyla yeri sıyırdı ve hemen arkasından burun üstü dümdüz çarptı, iki yana sallandı, sonra da tozu dumana katan devasa bir gümbürtüyle sırtüstü devrildi. Nonomura'nın C39'u ise muzaffer bir edayla gökyüzünde hızla yükseldi.

Diğeri gibi Anubyanlar tarafından köşeye sıkıştırılan ikinci Tayfun, bulunduğu çıkmazdan irtifa alarak kurtulmaya çalıştı. Oysa bu C39'lardan birini baştan çıkardı ve helikopter onun altına girip aşağıdan yukarıya doğru, tam orta yerinden ateş açtı. Atışlardan birisi bomba bölmesinden içeri girdi. Daha sonra meydana gelen şey ise kaçınılmaz olduğu denli muhteşemdi. Bu muazzam tonajdaki Setik-Neftisyan füzyon savaş başlığı aynı anda tutuştu. Arkasından gelen parıltılı mor bantlar ve anaforlarla birlikte içi kızılla dolu ışık topu bir buçuk kilometre çapındaydı. Top patladı, sonra da iki saniyelik bir zaman süresince, yalnızca Tayfun'u yutmakla kalmayıp aynı zamanda patlayıcıyı ateşleyen C39'u ve ayrıca uçağa saldırmakta olan başka bir helikopteri daha içine alarak büzüldü. Bu göz kamaştırıcı küre yok olduğunda ve patlamasının sağır edici akisleri azaldığında geriye kalansa şaşırtıcı derecede az miktardaki moloz ve enkazdı; hepsi arkalarından dumandan kurdelelerini sallayarak yere yağıyorlardı.

Locustlar, üçüncü ve son bir dalgayla geri döndüler ve önceki saldırılarında aldıkları ceza sayesinde uslandıklarından, bu kez daha ihtiyatlıydılar. Bu kez çok daha yüksek irtifayla geldiler ki bu onlara nişan alınmasını daha çok zorlaştırdı. Kanatlarının altında aşağıya atılacak her ne varsa attılar; sonra da, arkalarından elde kalan dört C39 kovalarken kuyruklarını havaya dikip evin yolunu tuttular. Nonomura'nın adamları, kendilerinden çok daha hızla giden jetler, hız kazanıp ufukta kaybolmadan önce üç tanesini daha temizledi.

Tayfun'un patlamasından geriye kalan ve gözünün önünden gitmeyen o kambur, mavi görüntüden kurtulmak için David, hâlâ gözlerini kırpıştırırken her şeyin olup bittiği yere göz gezdirdi. Ovayı saran duman inceldiğinde gördüğü şey bir kıyımdı. Yer yer kavrulmuş toprağın heryerine saçılmış cesetler gördü. Bir Skarab tankı yarılıp açılmış, ayakaltında ezilmiş bir böcek gibi içi dışına çıkmıştı. Ama onun gözüne, gerçekleşen ha-

sar, alınması muhtemel hasara nazaran daha az dikkate değermiş gibi göründü. Askerler hâlâ hatlarındaydılar. Pervaneleriyle dumanın içinde sarmallar çizerek asılı duran dört C39 hâlâ vardı. Neftisyanlar ellerinden geleni yapmayı denemişlerdi ama Işıkgetiren'in ordusu direnmişti.

Keşke bu hava saldırısının yalnızca bir başlangıç olduğunu bilmeseydi. Bir ısınma alıştırması olduğunu.

Bir yer taarruzu kısa süre sonra gerçekleşecekti. Çok kısa süre sonra.

SİLAHLI

HIZLA ORTAYA ÇIKAN Işıkgetiren, ovayı boydan boya geçti, mevcut durumu değerlendirdi, nelerin kayıp verildiğini ve nelerin hâlâ sağ salim olduğunu gördü, kaynaklarını yeniden düzenledi, hatlarda açılan boşlukları destekledi ve uğradığı her yerde kimini tebrik ederek kimini cesaretlendirerek, iyi seçilmiş birkaç sözcükle askerlerinin azmini pekiştirdi.

"Hatırlayın," dedi her fırsatta, "savaşta önemli olan ordunun büyüklüğü değildir, önemli olan mücadelenin büyüklüğüdür. İşte bizi gelmiş geçmiş en güçlü ordu yapan da budur."

Bir yandan da ölülerin gömülmesini ve yaralıların aciliyetlerine göre sınıflandırılmasını denetledi. Savaşa yeniden katılamayacak derecede kötü yaralanan herkes Megiddo Dağı'nın kuzey tarafında kurulmuş sahra hastanesine taşındı. Geri kalanlarsa oldukları yerde tedavi edildikten sonra hatların arkasında durup iyileşmekle bulundukları yerde kalmak arasında bir seçim yapıyorlardı. İstisnasız hepsi ikinci tercihte karar kılarak liderlerini sevindirdi.

Işıkgetiren inceleme gezisinden döndüğünde David, Zafirah olayını çözmek için tamamen hazırdı. Steven'ın yolunu kesip, özel bir görüşme talep etmek amacıyla karargâha doğru yöneldi. Yaptığı şey bu koşullar altında çok kaba, hatta ehemmiyetsiz görünse de o sabah gördüğü şeyin, gördüğünü sandığı şey olup olmadığını bilmek zorundaydı. Işıkgetiren'in ordusu henüz düşmanla hafif bir çarpışma yaşamıştı ve daha büyük, daha acımasız bir savaş uzaktan kendini gösteriyordu ama burada söz konusu olan önemli bir şey vardı: Kardeşine olan inancı ya da inancından geriye neyin kaldığı.

Işıkgetiren, beraberinde bir grup kumandanla göründü. David'i, elini yorgun yorgun sallayarak selamladı.

"Planlama toplantısı," dedi. "Geliyor musun?"

David duraksadı. Bir planlama toplantısı saatler boyu sürebilirdi ve tüm o süre boyunca orada oturup seri bir Arapça'yla yapılan karşılıklı konuşmaları dinleyecek, bir yandan Işıkgetiren ona neler söylendiği hakkında bilgi verecek ama bunu da ancak nadiren sakinleşen görüşme sırasında ara sıra yapabilecekti. Steven'la erkek erkeğe bir konuşma yapmak için bu kadar uzun süre bekleyemeyeceğini düşündü. Bunun yerine odanın bir köşesinde için için öfkeleneceğini, ihtiyatsız ve pişmanlık verici bir şey yapana kadar gittikçe daha çok telaşlanacağını düşündü.

Zorlukla yutkundu. Onu her ne kadar incitecek olsa da meseleyi askıya alacaktı.

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?"

"Bana ihtiyacınız yok. Ben en iyisi kendime birkaç silah bulup aşağıya gideyim." Başıyla ovayı işaret etti. "Bana orada ihtiyaçları var sanırım."

Bir kalp atışı kadar süre geçti. Sonra: "Gayet makul. Eğer öyle diyorsan."

"Öyle," dedi David ve ayrıldı.

Muhtemelen bir zamanlar Megiddo'nun ana muhasebe bürosu

olarak kullanılmış ve artık bir dış yüzeyden ibaret bir binanın içinde yer alan cephaneliğe doğru kestirmeden gitti. En parlak döneminde bu şehir birden fazla önemli ticaret yolunun kesişme noktasında yer alıyordu ve bu nedenle harçlar ve hizmet ücretleri adı altında büyük bir devlet geliri sağlıyordu. Şimdi ise, bir zamanlar muhasebe defterleri ve toplanan paralar üzerine istatistikçilerin çullandığı bu salonda, bir cephane istiflenmişti. Daha iyi bir unvan bulunmadığından levazım subayı diyebileceğimiz Faruk adlı bir adamın gözetiminde David oraya göz gezdirdi. Faruk, bir Arjantin tabancası ve bir Horusit gürzü önerdi. David'e birkaç hafif makineli tüfek gösterdi. "Çok iyi, bu. Arka arkaya üç kez ateşleme ayarı var. Öldür, öldür, öldür." Silahı ateşliyormuş gibi biçimsiz de bir yüz ifadesi kullandı. "Ayrıca mühimmattan tasarruf." Oysa David'in peşinde olduğu ve bulduğu şeyler bir Osirisyak *ba* mızrağı ve kanca-döven takımıydı.

Önce *ba* mızrağını, sonra kanca ve döveni kaldırdı. Onun anladığı şey buydu. Onun bildiği şey buydu. Silahlar tam onun eline uymuştu. O, bu şeyleri kullanmak için eğitim almıştı ve onlara güvenebileceğini biliyordu. Bir mızrak ve modifiye edilmiş bir çift tarım aleti, yani ticari gereç.

Mızrağın doluluğunu gözden geçirdi. Dörtte üçü doluydu. Gidişat fena değildi. Mızrağı sırtına astı. Kanca ve döveni kemerine geçirdi.

Faruk'a bir "*Şükran*" salladıktan sonra cephanelikten çıkıp dağın aşağısına doğru yola koyuldu.

STEVEN, ONU DURDURMAYA çalışmamıştı.

Ovayı, için için yanan tarlaları ve bombaların açtığı kraterleri geçip güneye, en ilerideki hatta doğru giderken David'in kafasına saplanıp kalmış düşünce buydu.

David buraya, ateşin tam ortasına gittiğini söylemişti ve Steven'ın yanıtı şöyle olmuştu: "Gayet makul. Eğer öyle diyorsan."

Sanki şöyle söylemek istemişti: *Git ve düşman geldiğinde onunla kafa kafaya çarpış. Hayatını riske at. Umurumda değil.*

Belki kafasını kurcalayan bir sürü başka şey vardı. Belki kardeşinin gözlerindeki kararlılığı görmüştü ve onu yolundan çevirmenin hiçbir yolu olmadığını biliyordu.

Ya da belki David'in cephenin önlerine ki orada öldürülebilirdi, gitmesine izin vermek Steven'ın işine geliyordu. Zafirah konusunda rakibi elenmiş olurdu.

Hayır, Steven böyle biri değildi.

Yoksa öyle miydi?

David artık küçük kardeşini tanıdığından emin değildi. Steven, tamamıyla Işıkgetiren'e dönüşmemişti. Işıkgetiren olmak, Steven'ı değiştirmişti. Bu bir rolden daha fazlasıydı; maske takmak, tulum ve eldiven giymekten daha fazlasıydı. David ovayı geçerken, Işıkgetiren'in, hava saldırısının ardından toparlanmaya çalışan ve kendilerini yaklaşmakta olan kara savaşına hazırlayan askerlerine baktı ve onlara hayranlık, aynı ölçüde de merhamet duydu. Işıkgetiren bu Hürmısırlılara inanacak bir şey vermişti. Tanrılardan bağımsız yaşam tarzlarını tüm dünyaya yayma görüşünü aşılamıştı onlara. Anlamadıkları, en azından bilinç düzeyinde anlamadıkları şeyse şuydu: Bizzat kendisi bir tanrı gibi davranarak bunu elde etmişti. Bir tanrının yaptığı gibi onların kendisinin isteğine boyun eğmelerini sağlamıştı. Kendisiyle onlar arasına tanrısal bir mesafe koyarak asıl yüzünü göstermeyi reddetmişti. Onları umursuyormuş gibi davranıyordu, belki de umursuyordu ama mağrur ve soğuk bir şekilde ve onlar için, Işıkgetiren'i sevmek, onun Hürmısırlıları sevdiğinden daha fazla olmasa da, en azından onun onları sevdiği kadar sevmek önemliydi.

Ve şimdi silahlarını temizliyor, şarjörlerini gözden geçiriyor, el bombalarını palaskalarına iliştiriyor, bıçaklarını biliyor, dudakları kenetlenmiş bir halde oturmuş olacakları bekliyorlardı. Bazıları liderlerine benzemek için yanlarında getirdikleri bem-

beyaz pamuklu kar maskelerini giymişlerdi. Bazıları aynı sebepten yüzlerini savaş boyası niyetine tebeşir tozu ya da açık tonda fondötenle kaplamışlardı. Ve bazıları o derece gerilmişlerdi ki yüzleri doğal olarak kül gibi beyazlamıştı. Tüm bu görünen ne kadar cesurcaydı. Ne kadar harikaydı. Nasıl da anlatılamayacak denli üzücüydü.

Zafirah ve Özgürlükçü arkadaşlarının mevzilendiği noktanın yakınından geçti. Bombardımanı sıyrık almadan atlatmışlardı. Zafirah'yı bir tüfeği parçalarına ayırırken gördü; işine o kadar yoğunlaşmıştı ki bu haliyle bir sonatın zor bir parçasıyla uğraşan bir konser piyanistine benziyordu. Zafirah'ya görünmeden oradan sıvıştı. Şu an onunla yüzyüze gelmek istemiyordu. Kardeşiyle onun arasında geçen şey her ne olursa olsun, David suçu kızda bulmuyordu. Bir bakıma bu David'in kendi suçuydu. Zafirah konusunda eline bir fırsat geçmişti ama o bunu tepmişti. Kızla konuşmak, ona yalnızca bu durumu ve Steven'ın saman altından su yürüttüğünü hatırlatacaktı. Bu yalnızca saplanmakta olduğu acı batağını derinleştirecekti.

Akşamdan kalmışlığın verdiği acıyla David'in kafatası çatırdadı. Bu hassas acının içinde bir yerlerde bir ses ona tüm bu işten tamamen uzaklaşıp gitmesini, bunu yapabileceğini ve yapması gerektiğini söylüyordu. Batıya gitmeliydi, düşman askerlerinin bulunmadığı tek yön orasıydı. Kıyıya doğru gitmeli, bir tekneye atlamalı, Kıbrıs'a, kendi garnizonuna giden yolu bulmalıydı. Şimdi tam zamanıydı. Onun son şansıydı, gerçekten. Bu işten olduğu gibi elini ayağını çekmeliydi. Steven'ı unutmalıydı. Zafirah'yı unutmalıydı. Orduya ve ona aşina olan her şeye geri dönmeliydi. Tanrılarına, Osiris'in omurgasına, İsis'e dönmeli, dua edip adak adayarak bağışlanma dilemeliydi. Gerçekten bağlı olmadığı bir davanın ve büyük kardeşin küçüğünün esaretine girmesiyle tepetaklak olmuş bir kardeşlik ilişkisinin sarmallarından kurtulmalıydı. Burada her şey yanlıştı. Bunu biliyordu. Buraya ait değildi. Bu, onun kavgası değildi. Hâlâ ya-

pabiliyorken bırakmalıydı. Arabistan'dan geçip gitmek zor olacaktı ama imkânsız değildi. O akıllı ve becerikli bir adamdı. Eğer orduya yeniden katıldığında onu bekleyen bir askeri mahkeme olursa da, olsundu. Yine de David, ordunun Petra'da kendi yaptıklarını göz önünde bulundurarak sessizce onun eski rütbesine dönmesine izin vereceğini sanıyordu. Hiçbir soru sorulmayacak, hiçbir uygunsuz cevap dile getirilmeyecekti. Ya da eğer isterse onu onurlu bir biçimde ihraç ederlerdi. Eğer şu anda Megiddo'yu şu an terk ederse onu bekleyen belirsiz bir geleceği olacaktı ama en azından bir gelecek olacaktı. Kalmak demek, son derece bariz, aynı zamanda çok kısa bir gelecekle karşı karşıya gelmek demekti.

Aklı çelindi. Ama karşı koydu. Ayrıca bu ayartılışa karşı direnmek beklemediği denli kolay oldu.

Başladığı şeyi bitirecekti. Burada savaşacaktı.

Işıkgetiren için değil. Steven için değil.

Bu insanlar için. Hürmısırlılar için. Onların hatırı için.

O David Westwynter bir paraşütçüydü, bir askerdi hem de iyi bir asker.

Onun buradaki varlığı savaşın sonucunda belki çok az bir fark yaratırdı, belki de hiç.

Ama kendisi için dünyadaki bütün farkı yaratırdı.

MEGİDDO

Hiçbir kara kuvveti sağlama alınmış bir düşmana sinsice yaklaşmayı bekleyemezdi, hele de Neftisyanların bir araya getirdiği kadar büyük bir ordu. Işıkgetiren'in ordusu düşmanın gelmekte olduğuna dair yeteri kadar uyarı almıştı. Tepelere gönderilen nöbetçiler ve gözcüler ufukta gördükleri toz bulutlarını ve kendilerine doğru asker ve malzeme taşıyan uzun askeri araç kafilesini telsizle haber veriyorlardı. Askerlerin çadır kurduklarını ve ön kampların yerleşmekte olduğunu, Scarab tanklarının ön saflara doğru ilerlediğini rapor ediyorlardı. Bunların çoğu, daha henüz saldırı gerçekleşmeden önce oluyordu. Saldırının ardından işlerin hızı arttı. Piyadeler birliklere ayrıldılar ve taktik eğitimlerini aldılar. Bu arada zırhlı bölükler sıra halinde, vadinin aşağısında mevzilenmek için ayrıldılar. Kuzeye, Megiddo Dağı'na doğru sürüklenen araçların gıcırtısı düşük dereceli bir yer sarsıntısının gümbürtüsü gibiydi.

Ilımlı bir tahminde bulunulacak olursa, Neftisyan askerlerinin toplam sayısı 20.000 kadardı. Skarab tanklarına gelince iki

yüz civarında vardı.

Neftisyan generaller mumyalarıyla Süveyş'te derslerini almışlardı ve bomba saldırısındaki dişe diş mücadeleyle bunu pekiştirmişlerdi. Işıkgetiren, kurnaz ve zorlu bir rakipti. Askerleri şevkliydi ve mücadeleye dört elle sarılmışlardı. Sayıları az olsa da azimliydiler. Bu işin şansa bırakılacak tarafı yoktu. Generaller ihtiyaç duyabileceklerini düşündüklerinden çok daha fazla sayıda asker toplamışlardı ve onların hepsini kullanacaklardı. Mutlak ve ezici sayısal üstünlük icap ediyordu.

Ve bir de ağır ve devamlı olarak güneye ilerlemekte olan Setik görev kuvveti gibi küçük bir mesele vardı; birkaç kol piyade kuvveti ve silah Ermenistan ve Azerbaycan'dan aşağıya doğru gidiyor, Osmanlı İmparatorluğu'nun doğu şeridi civarından geçerek İran ve Mezopotamya'dan ileriye geçiyordu. Varmalarına hâlâ bir ya da iki gün vardı, bu takviye güçler ve Neftisyanlar buraya ulaşıncaya kadar savaşın sona ereceği ve onlar için belki bu tuhaf kaçkın Hürmısırlıları temizlemenin dışında yapacak bir şey kalmayacağı konusunda inançlıydılar. Bu bir gurur meselesiydi. Blok içi politika buydu. Setiklere, eksik olmasınlar, Neftisyanların işleri kendi başlarına halledebileceklerini göstermek gerekti. Ruhani Meclis'ten generallere bir talimat bildirilmişti: *Din İşleri Komiserliği'ne düşündükleri gibi beceriksiz sefiller olmadığımızı kanıtlayın.*

Işıkgetiren savaş meydanını seçmiş olabilirdi ama savaşın gidişatı göz önünde bulundurulunca onun söz sahibi olabileceği tek nokta buydu. O ve askerleri yok edileceklerdi. Derhal, kararlılıkla, mahvederek. Bir katliam olacaktı.

KUŞLUK VAKTİ HAVA kapalıydı. Kirli gri bulutlar güneşi örtmüş, ovanın hemen üzerinde yerlerini almak için hareket ediyorlardı. Görünüşe göre Ra, çok az zaman sonra olup bitecek olanları gözlemlemek istemiyordu. Bir peçe örtülmüştü.

Işıkgetiren, Megiddo Dağı'ndan aşağıya dürbünleriyle etrafı gözden geçirerek baktı. Askerleri yerlerini almışlardı. Gerektiği zaman emirler vermek için elinde telsiziyle bekleyip izlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Gri gökyüzü onu memnun etmişti. Onca zaman buraya gelmek için hareket halinde olan Neftisyan Scarab tanklarının enerjileri azalmış olmalıydı ve şimdi de güneş pillerini doldurabilmeleri için hiç güneş ışığı yoktu, oysa onun tankları günlerdir tam dolu bir şekilde boş boş beklemişlerdi.

Ve bu onun sahip olduğu tek üstünlük değildi.

Ayrıca yeri geldiğinde kullanmak için aklında hâlâ bir numara vardı. Neflerin kesinlikle akıllarına gelmeyecek bir şey. Bir kozu vardı.

Bunu üstü kapalı olarak kumandanlara bildirmiş, onlar da emri alt kademelere iletmişti. Işıkgetiren'in küçük ama kararlı takipçileri eli kulağındaki bir fırtınayı bekleyen bahçe çitleri gibi ayaktaydılar. Fırtına onları tam anlamıyla parçalara ayırabilirdi. Ama eğer karşısında bir müddet durmayı başarabilirlerse, bükülüp kırıldıkları halde hâlâ iyi kötü bir bütün olarak kalabilirlerse, işte o zaman...

İşte o zaman...

İşte o zaman her şey çok farklı olurdu.

ZIRHLI NEFTİSYAN BÖLÜKLERİ gün ortasından kısa zaman sonra saldırılarına başladılar. Scarab tankları kuzey yönünde ağır ağır ilerlediler. Bir saat içerisinde, Işıkgetiren'in ileri mevkilerine ateş açacak kadar yaklaşmışlardı. İlk top ateşleri yoğun bir ateşle karşılık buldu. Havan topları ve roket güdümlü tüfek bombaları, çeşitli renklerde *ba* ışınlarıyla birlikte onları ateşledi. Taklardan birkaçı mor ışıktan kubbeler oluşturarak havaya uçtu.

Ama arkada daha fazlası vardı. Hürmısırlıların yok ettiği her

tanka karşı, yerini alacak bir yenisi öne çıkıyordu. Tanklar yavaş yavaş, inatla mesafe katederken, Işıkgetiren'in adamları ve silahlarında hatırı sayılır bir hasar bırakıyorlardı.

Geriye kalmış dört C39 gürültüyle harekete geçip, tankları bombardımana tuttu ve çabucak birkaç tanesine tam isabet ettirdi. Fakat helikopterlerin mühimmatı azalmıştı. Kısa süre sonra füze bölmeleri boşalmış ve *ba* pilleri suyunu çekmişti. Tankların üzerine mermi yağdırmaya başladılar ama sonra bunlar da bitti. Silah olarak kullanmak için helikopterlerin kendilerinden başka bir şey kalmamıştı.

Nonomura ve adamları kendilerini ölüm uçuşları için hazırladılar. Her pilot, kendileriyle birlikte dört, beş ya da daha fazlasını almayı amaçlayarak belli bir tank yoğunluğunu hedef aldı. Araçlar ovayı baştanbaşa tüm hızlarıyla geçip Neftisyanların üzerine çullandılar. İçeride pilotlar Anubis'e methiyeler diziyor, ona ne kadar ulu olduğunu ve onunla karşılaşmaya gittikleri için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı. C39'lardan birisi hedeflediği istikamete varamadı. Bir ateşleme başlığından yayılan ışın onu daha yolunun ortasındayken buharlaştırdı. Oysa diğerleri, kendilerine doğru gelen *ba*nın etrafında dansettiler ve ölümü isabet aldılar. Tanklardan oluşan gruplar, birbirini tutuşturarak zincirleme bir tepkime oluşturup havaya uçtukça mor ışıktan gökyüzüne doğru çağlayanlar oluştu.

Oysa daha fazla Scarab tankı geldi ve hâlâ daha fazlası hızla Işıkgetiren'in ön saflarına doğru ilerliyordu. Baskı altındaki Hürmısırlılar sokak çatışması taktikleriyle tepki verdiler. Onlar, yani çoğu, gerilla savaşı gazileriydi. Biliyorlardı ki, ağır silahlarla başarılamayacak şeyler, karada hızla hareket eden ve aldırış etmeden risk alan insanlarla elde edilebilir. Onları saklayan bir yerden bir başkasına fırlayarak hızla koşuyorlar, el bombalarını saflara fırlatıyorlar ya da *ba* mızraklarını ateşliyorlar, giderlerken de savaş çığlıkları atıyorlardı. Tankların ateşleme başlıkları her yöne doğru dönüyor, bu yeni ve daha çevik hedefleri iz-

leyip yok etmeye çalışıyordu. İnsanlar kutsal özün ateşiyle yanıp kavrularak ölüyorlardı. Fakat verdikleri aralıksız rahatsızlık ağır bir darbe indiriyordu. Tanklar, ya birbiri ardına yanık birer enkaza dönüşüyor ya da palet zincirlerini kaybederek veya kumanda odalarından darbe alarak hareketsiz hale geliyor ve boşa çıkıyorlardı. Tanklardan birkaç tanesi, Hürmısırlının birine gelişigüzel ateş ederken onun yerine yanıbaşındaki makineyi vurdu. Aynı anda iki tanesi aynı adamın peşinden öyle istekle gidiyordu ki çarpıştılar. Bir başka tankın sürücüsünün ise düşman ateşinin geldiği yönler yüzünden aklı öylesine karışmıştı ki aracının burnunu bir drenaj çukuruna sapladı ve kumanda bölmesi havada boşta dönmeye başladı.

Bir süreliğine durum bir iyi bir kötü gitti. Scarab tankları tehlikeli bir şekilde Hürmısır hatlarını yarıp geçme noktasına yaklaşıyorlardı. Ne var ki sonunda Neftisyan generalleri, zırhlı bölüklerinin nasıl yenilgiye uğratıldığını ve sayılarının dinsizler tarafından yavaş yavaş nasıl azaltıldığını gördüler ve stratejik bir geri çekilme emri verdiler. Şu ana kadar belki hareket etmiş olan tankların yarısı kadar da geride kalan vardı ve bunların çoğunun batarya gücü azalmıştı. Hâlâ hareket edebiliyorken onları alandan çıkarmaları gerekiyordu. Yaklaşmakta olan piyade erlerinin arasından geçerek geri çekildiler. Yolculuğun son kilometresinde yedek bataryalarına yüklenerek, ağır aksak karargâha döndüler. Ovaya yeni bir ziyaret yapabilmeleri için birkaç saat direk güneş ışığına maruz kalmaları gerekiyordu ki bu buluttan örtü inatla olduğu yerde durdukça, geri dönüşün başlaması bile mümkün olmayabilirdi.

Yine de Neftisyan generaller kendilerine güveniyorlardı. Düzinelerce piyade bölüğü, şimdi muharebe sahnesine doğru yürüyordu. Işıkgetiren'in ordusuna göz açtırılmayacaktı, hiçbir rahatlama olmayacaktı. Tankların geri çekilmesini takip eden bir saat içinde Hürmısırlılar ve Neftisyan askerleri arasındaki ilk çarpışmalar başlamıştı.

BEYAZA BOYALI BİR çiftlik duvarının arkasından ateş eden David, *ba* mızrağını hassasiyetle kullanıyor, attığı her ince ışının yerini bulmasını sağlıyordu.

İçlerinde şu ikiz olma ihtimalleri olan Said ve Salim'in bulunduğu, Hürmısırlı küçük bir gruba rastlamıştı. David'le beraber bu grup beş tane Scarab tankının yok edilmesinin ve üç tanesinin de zarar görmesinin sorumlusuydular.

Şimdi de kendilerine doğru yaklaşan Neftisyan piyadesine karşı bir çiftlik evini koruyorlardı. Havayı silah atışları ve *ba* ışınlarının çatırdayan patlayışları sarmıştı. David, barut ve *ba*-dan yanmış kemik kokusundan başka bir koku almıyordu.

Sakindi, bu, fırtına öncesi sessizlik gibi, bir karmaşanın ortasındayken sıklıkla onun üzerine çöken türden bir sükûnetti. Kafasının dışındaki her şey cehennem gibi ve deliceydi. İnsanlar, insanları katlediyordu. Çiftlik evinin önünde cesetler üst üste yığılıyordu. Ölüm hüküm sürüyordu. Ama onun içinde yalnızca bir kesinlik, bir yararlılık duygusu, bir kişisel yalınlaşma vardı. Savaşmalı ve öldürmeliydi, aksi halde öldürülecekti. Kendi dünyasından bakınca görünen buydu. Bir buğday tarlasından çıkan bir Neftisyan askeri, sendeleyerek ona doğru geldi. David nişan alıp tetiği çekince askerin kasklı başı patlayan bir balon gibi anında bin parçaya bölündü. Başsız ceset meslektaşlarından birinin cesedi üzerine dümdüz yayılmadan önce birkaç adım sendeleyerek ilerledi. David bir sonraki düşman için etrafı taradı. Duvarın diğer yanına mor bir *ba* ışını güm diye düştü. Ürktü ve sindi. Toz yok olunca, duvarın üstünden nişan aldı ve ışının geldiği yöne ateş etti. Şunu yapmaktan başka yapacak bir şey yoktu: Ateş et, ateşe karşılık ver, ateş etmeye devam et. Savaşın böyle berbat bir saflığı vardı. Korku ve dehşet o kadar büyüktü ki, adeta varoluşu özüne kadar kavuran bir alev gibiydiler. Bir sonraki andan ve onu takip eden andan başka hiçbir şeyi düşünmemek zorundaydı. Yaşaması gerekiyordu ve canlı kalması. Bütün yapılması gereken buydu.

Kısa süre sonra hem silah ateşi hem de *ba* ateşi yavaş yavaş azaldı. Zaman yaklaşıyordu, *işte o* zaman, modern savaşlardaki geleneksel faz kaymasının gerçekleştiği yani menzilli silahların bırakılıp dövüşün göğüs göğüse mücadeleye dönüştüğü an. David'in *ba* mızrağı tükenmişti. Onu bir tarafa fırlattı ve kanca ve dövene uzandı. Hırpalanmış, çiçek bozuğu duvarın arkasından çıktı. Dışarıdaki tarlalarda Neftisyanlar yaklaşıyordu, yüzlercesi. Kelimenin tam anlamıyla yüzlercesi. David'in beraberindeki Hürmısırlıların bıçakları vardı ve bazılarında Horusit gürzleri ve Setik sopaları vardı. Bu silahları kullanma konusunda yetkin olup olmadıklarını bilmiyordu. Belde taşınan silahları da vardı. Acaba muharebe alanı geleneklerinin hoş yanlarını görüp de, o silahları bu andan sonra kılıflarında mı tutarlardı? David bunu da bilmiyordu. Onun için şu an önemli olan tek şey düşmandı. Çıkıp tarlaya doğru hareket etti; baldır yüksekliğindeki ekinlerin içinden zorlukla ilerlerken sağ elindeki kanca havada, sol elindeki dövense dönmekteydi. Yüreğinden korku ve neşeyi anlatan bir şarkı geçiyordu. Neftisyanlar yaklaştı, kısa silahlar çekildi. Uyuşuk, rahat ve hazırdı.

BARKA

Ra onlara gelmelerini emretti. Geliyorlar.

En yücesinden, en küçüğüne Pantheon'daki her tanrı Güneş Kayığı'na doğru gidiyor. Ra onlara öyle bir mesaj, hiçbir reddi kaldıramayacak öyle bir davet yolladı ki düşüncelerini gökyüzünde yanan bir ateş gibi aydınlattı ve kaçamaklı cevaplar ya da tereddütler olmaksızın hemen geliyorlar. Ra, bu tür mesajları nadiren, sonsuzlukta bir gönderdiğinden ve onları göz ardı edenlerin yaratacağı hayal kırıklığı çok büyük olacağından, bu şahısların duyacağı utanç da çok büyük olacağından, geliyorlar.

Kayığın güvertesindeki tanrı kalabalığı, yüksek sesle durmaksızın tahminler yürüterek konuşuyor. Neith aralarına doğru ilerliyor. Savaş tanrıçası her zaman oduğundan daha atılgan ve daha iri göğüslü görünüyor ve zırhı gözkamaştırıcı bir biçimde parlarken, silahları sağır edici bir biçimde çınlıyor. Kendisini dinleyen herhangi birini bulur bulmaz en son ne zaman bu denli hayat dolu hissetmiş olduğunu hatırlamadığını iftiharla anlatıyor.

"Şuna dokun," diyor şişirdiği pazusunu uzatarak. "Devam et. Sık

bakalım. Kaya gibi sert. Tabii büyüklüğü de öyle. Böyle bir kas, bir öküzü bile gölgede bırakır."

Neith böyle iyi bir durumdayken, erkekler dünyasının vay haline.

Osiris ve İsis el ele, bu çağrı hakkında Thoth'u sorguya çekmekteydiler. Bunun amacı neydi? Neden herkes buraya böyle apar topar, böyle acil çağrılmıştı? Ayrıca Ra nerede?

"Her şey az sonra açıklığa kavuşacak," diyor Ra'nın veziri. "Güneş Tanrısı aşağıda beklemekte. Herkes burada ve yerleşmiş olduğunda gelecek."

O konuşurken, güvertede Set ve Horus birbirlerinin yanından geçiyorlar ve omuzları pek de rastlantısal olmayan bir şekilde çarpışıyor. Hemencecik her ikisi de birbirlerine dar bir sokakta karşılaşan erkek kediler gibi öfkeli bakışlar atıyorlar ve ardından karşılıklı atışmalar başlıyor. Savurdukları tehditler aralarındaki boşluğu kaplıyor. Hemen civarlarında bulunan bütün tanrılar bir boğuşma yaşanması ihtimalini düşünerek bir kenara çekiliyorlar. Bu ilk kez yaşanmıyor.

Sonra Neftis araya girerek, Set'i yeğeninden uzaklaştırıyor. Kocasını yatıştırmak için çabalıyor ancak sesinin tonu tatsız. Öyle görünüyor ki söz konusu Set olduğunda Neftis sabrının sınırlarını zorluyor. "Sürekli kavga çıkarıyorsun," diyerek azarlıyor.

"Sürekli bela peşindesin. Senin derdin ne? Ra'ya yeni bir sayfa açacağına dair söz vermemiş miydin? Söyle, vermemiş miydin?"

Set, ateş püsküren bakışlarını öfkeyle ona çeviriyor. Gözleri kor gibi yanıyor. Neftis'e vuracakmış gibi görünüyor.

Sonra aniden duruluyor. Rahatlıyor. Gülümsüyor.

"Kesinlikle haklısın canım," diyor. "Daha iyi bir insan olacağımı ve düşmanlarımla öpüşüp barışacağımı Ra'ya söyledim." Neftis'i çenesinin altından gıdıklıyor.

Neftis memnun ve rahatlamış.

Set, yeğenine dönüyor. "Horus..."

Horus sakınarak kafasını dikiyor. "Evet?"

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Önce omzuna omuz attığım için. Dikkatsiz davrandım. Nereye gittiğime bakmıyordum. Şu anda sana söylemiş olduğum her şey için üzgünüm. Yani birçoğu için, aramızda şeyden beri... Hatırlayamadığım kadar uzun zamandan beri içten içe büyüyen memnuniyetsizlik için üzgünüm. Aramızda iniş çıkışlar oldu, öyle değil mi?"

Horus'un tek gözünde bir güvensizlik ışıltısı görünüyordu. Dudakları kıvrıldı. "Evet, böyle de söylenebilir."

"Örneğin senle yataktayken, ben senin eline boşalmıştım."

Horus yere bakıyor ve ayaklarını birbirine sürtüyor. "Bu bahsi burada, tüm bu insanların önünde açmak zorunda değilsin."

"Hayır, hayır," diyor Set, "Bunu yapmak zorundayım. Her şeyi açıkça itiraf ediyorum. O yaptığım şey benim hatamdı. Seni yanıma, yatağıma çağırdım ve sen bütün masumiyetinle geldin ve sen uyuyunca ben seni taciz ettim. Senin güvenini kötüye kullandım. Karşında avantaj kazanmak için sana karşı onur kırıcı bir davranışta bulundum ve böylece 'Bakın, dölümü Horus'un üzerine boşalttım,' diyerek övünebilecektim. Seni küçük düşürmeyi istedim ama ne mutlu ki annen oyunumu bozdu."

"Kesinlikle," diyor İsis. Bu arada Güneş Kayığı'ndaki diğer bütün tanrılar konuşmalarına ara vermiş, gayretle Set ve Horus arasındaki söz alışverişine kulak kabartmışlardı. "Ben yapmam gerekeni yaptım ve oğlumu küçük düşürülmekten kurtardım," diyerek devam ediyor. "Yerinde durup senin tohumunla kirletilmiş halde bırakmaktansa elini kesip attım."

Horus bileziğe benzer belirsiz bir yara izinin bulunduğu bileğini ovuşturuyor. Şu anda sahip olduğu el, İsis'in onun için yaptığı bir protez.

"Hâlâ o yaptığın pis işle övünüyorsun," diyor İsis, "ama kanıtın olmadan hiç kimse sana inanmaz."

"Evet, alt edilmiştim," diyor Set. "Ve bu ilk kez olmuyordu. Sana taştan yapılmış bir tekneyle yarışmak için meydan okuduğum zamanı hatırlıyor musun?"

"Ah, ya, evet!" diyor Horus. "Ben kendiminkini alçıyla kaplı bir se-

dir ağacından yapmış ve kazanmıştım."

"Düpedüz aldatılmıştım, yeğen. Seninki kayadan yapılmış gibi görünüyor ama suyun üzerinde güzelce süzülüyordu oysa benim teknem gerçek bir dağın zirvesinden yapılmıştı ve şey gibi batmıştı... Yani, ne gibi batabilirdi ki? Senin beni nasıl kandırdığını herkese anlatarak büyük bir yaygara koparmıştım ama gizliden gizliye dehandan etkilenmiştim. Beni kendi kazdığım kuyuya düşürmüştün. Büyük puan verdim sana, Horus."

"İyi ama neden bu eski defterleri açıyorsun, Amca?" diyor Horus. "Seni bu tuhaf hale getiren şey nedir?"

"Sana bütün söylemek istediğim şu ki, sana karşı haksızlıklar yaptım Horus, her ne kadar daha az önem arz etse de, aynı senin bana yaptığın gibi. Şimdi ise kendi beceriksiz tarzımla, aramızdaki düşmanlığı unutmak ve şu andan itibaren seninle iyi geçinmek istediğimi, anlaman için uğraşıyorum. Biliyorum ki, tartışmalarımız zaman zaman vahşice, bir o kadar da aptalca oldu, fakat umuyorum tüm bunları arkamızda bırakabilir, yepyeni bir başlangıç yapabiliriz. Sana karşı bir düşman olmak yerine bir amca olmak istiyorum. Sence... Sence buna ihtimal var mıdır? Hiç var mıdır?"

Set başını öne eğiyor. Elleri kenetlenmiş, bakışlarını Horus'a doğru kaldırıyor. Ne manzara ama. Çöllerin o kaslı Efendisi, ikinci bir şans için tevazuyla yeğeninden ricada bulunuyor. Horus'a gelince, o buna kalpten inanmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Çatılmış kaşı ve kısılmış gözü ani bir karar değişikliği beklediğini gösteriyor. Set'in yapmaya çalıştığı şey, kesinlikle, onun savunmasını zayıflatıp nereden geldiği belli olmayan bir enayi yumruğu indirmekti.

Ama öyle bir enayi yumruğu gelmiyor.

"Bu isteğinde samimiysen eğer..." diyor Horus yavaşça.

"Ah, Samimiyim. Samimiyim."

"O zaman tamam ben geçmişi unutup yeniden başlamak için kendi payıma düşeni yapabilirim galiba."

"Horus! Gerçekten mi?"

Horus başıyla onaylıyor.

"Gel buraya!" Set ileri atılıyor ve yeğenine sımsıkı, erkekçe bir şekilde sarılıyor. Horus'un kolları kalkıyor ve amcasının sırtını önce hafifçe sonra daha belirgin sıvazlıyor. Set geri çekilip bir anlığına Horus'a bakıyor sonra eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor. Horus afallıyor, ama bir an sonra gözü kapanıyor ve öpücüğe karşılık veriliyor. İçten. Şehvetli. Neftis allak bullak bir halde bakakalıyor, bu sırada etrafta toplanmış tanrılar arasından ıslık çalanlar ve tezahürat edenler oluyor ve birisi Set ve Horus'a bir odaya gitmelerini öneriyor. Aslında bu öneriyi yapan kişi, babalarını eril bir tanrıyla sarmaş dolaş gördükleri için çok eğlenen Horus'un kendi çocuklarından birisi.

Sonunda öpüşen çift ayrılıyor. Horus'un mahcubiyetten yanakları pembeleşmiş, Set ise zafer kazanmaktan memnun bir havaya bürünmüş. Karısına dönüyor, sevinçli bir sesle: "İşte. Gördün mü? Horus'la öpüşüp barıştım. Senin istediğin de buydu, değil mi?"

"Şey, evet, belki," diyor Neftis. "Tam olarak bu şekilde olmasa da..."

"Ama tatlım, bir başkasına duyduğun arzuyu itiraf etmek o kadar kötü mü? O başkası kendi eşin olmasa bile?"

"Çok geç. Artık beni utandıramayacaksın kocacığım," diye yapıştırıyor lafı Neftis. Kendinden memnun. "İşlediğim kabahati itiraf etmek için ziyaretlere başladım bile. Aslında çok kısa bir süre önce saraylarına giderek İsis ve kocasının önünde secde ettim ve onlara her şeyi söyledim."

"Şimdi sen bunu yaptın mı?" diyor Set, kız ve erkek kardeşine şöyle bir bakarak. "Peki nasıl karşıladılar?"

Hâlâ Osiris'in elini tutmakta olan İsis, yaklaşıyor ve diğer elini Neftis'in sırtına koyuyor. "Nasıl karşılamamızı beklerdin, Set?" diyor. "Anlayış gösterip bağışlamaktan başka, nasıl olabilir?"

Neftis, kızkardeşinin gözlerine minnetle bakıyor.

"Neftis, karar verirken kusur işlemişti," diye devam ediyor İsis. "Kalbimin derinlerinde hep onun Osiris'le yattığını biliyordum ama bu konuda yaygara koparmamayı seçtim. 'Ne kadar az konuşursan o kadar çabuk unutursun', demişler. O şehvete kapıldı, fesatlığa değil. Ni-

yeti ne beni ne de kocanı hiçbir zaman üzmedi. Eğer herhangi bir suçu varsa o da düşüncesizliktir ki bu da benim kolayca bağışlayabileceğim bir günah."

"Ya sen Osiris?" diyor Set kardeşine. "Tüm bunlarla ilgili sen nasıl hissediyorsun?"

"Kabahatsiz," diye geliyor cevap. "Neftis, Osiris'in kılığına girdi. Ben de pek aklı başında sayılmazdım."

Set, bakır rengi kaşlarından birini kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

Kesin bir tavırla, "Gerçekten," diyor Osiris.

"Ha!" diye derin, kapkara bir ses yükseliyor Güneş Kayığı'nın bir köşesinden. Bu, alışkanlığı olduğu üzere uzak bir köşede, Pantheon'un geri kalanına ilgisiz öylece durmakta olan Anubis'ti. "Ve bence, Osiris, eğer seni baştan çıkaran kişiyi bildiğini inkâr edersen, benim babam olduğunu da inkâr etmiş olursun, değil mi?"

Osiris, Çakal Başlı'ya sakin davranıyor. "Bunu inkâr etmezdim," diyor kelimeleri yavaşça ve dikkatle seçerek. "Yalnızca sana babalık yaptığımı inkâr ederdim. Ayrıca bu benim telafi etmeyi istediğim bir gaflettir. Tüm bu zaman boyunca, sen ve ben birbirimize uzak kaldık Anubis, her ikimiz de aramızdaki akrabalığa dair gerçeği biliyor ya da bundan şüpheleniyorduk, ne var ki etkimizi göstermek konusunda isteksiz ya da acizdik. Çok yakın olabileceğim birinden ayrı kalmak bana acı verdi. Bu konuyu İsis'le de konuştum ve o da benim gibi düşünüyor. Eğer sen de bu fikre yumuşak bakıyorsan, bu andan itibaren sana... Oğlum diye hitap edebilmek istiyorum."

Tanrılardan oluşan izleyici kalabalığı, toplu halde bir oh çekiyor, nefeslerini zorlukla tuttuktan sonra iç çekiyorlar. Yine de içlerinden hiçbiri Anubis kadar şaşırmış ya da etkilenmiş görünemez. Bir anlığına sanki onun o alışılmış vurdumduymazlık maskesi kayıp düşecek gibi oluyor. Hatta belki gözünden yaş bile akabilir. Neyse ki yeterince kısa süre içinde kendisini yeniden kontrol altına almayı başarıyor. Başını Osiris'e yöneltiyor ve diyor ki, "Ey Ebediyete Kadar İyi Olduğu Söylenen Kişi, isteğini düşüneceğim. Bana önerdiğin şey tamamen arzu edilmez bir teklife benzemiyor."

İşte bu noktada, Pantheon'un önde gelen şahsiyetleri arasında yoğun bir kar yağışı gibi bir barış sağlandığında ya da en azından öyle göründüğünde, nihayet Ra görünüyor. Bedenen güvertede olmamasına rağmen az önce olup biten her şeyden haberdardı çünkü kamarasındaki yatağından kulak kabartmaktaydı.

"Ailem, akrabalarım, arkadaşlarım," diyor içtenlikle. "İşte hepiniz buradasınız. Gelmekle ne kadar iyi ettiniz. Ayrıca az önce ne kadar kadar fevkalade olaylara tanıklık ettik. Set ve Horus uzlaştılar. Neftis işlediği günahı alenen açıkladı. Osiris, Anubis'i oğlu olarak kabul etti. Bu gerçekten benim yüreğimi ferahlatıyor."

Yüzü biraz koyulaşıyor, ama sadece biraz.

"Keşke," diyor, "keşke mutluluğumu gölegeleyen ufuktaki şu bulut olmasaydı."

"Işıkgetiren'i kastediyorsun," diyor Osiris.

"Elbette öyle," diyor Ra. "Artık hepiniz bu ölümlü zıpçıktıdan haberdarsınız ve bütün dünyayı bizim aleyhimize çevirmeyi ne kadar istediğinden. Ve eğer şu ana kadar bize ne yaptığını görmediyseniz... Wepwawet?"

Anubis'in oğlu Ra'nın tarafına doğru kendisini sürüklüyor. Bu küçük tanrı bir deri bir kemikten ibaret. Yürüdükçe çatırdıyor. Üzerinden toz zerreleri gibi deri parçacıkları dökülüyor.

"Sobek?"

Bu timsah tanrı, talihsizler kervanına katılmak için güverte boyunca kıvrılarak ilerliyor. Sanki bir tür sürüngen uyuzuna yakalanmış gibi pulları yer yer dökülmüş. Sarı gözleri donuk ve iltihaba benziyor.

"Tüm bu kişiler, Işıkgetiren'in elinden acı çekenlerdir," diyor Ra, "en çoksa bu iki kişi acı çekti. Işıkgetiren aramızdaki en küçükleri, en zayıfları seçip, kendilerinden hiçbir zarar görmemiş olduğu halde yaraladı. Korkak rezil!"

Tanrı kalabalığı arasında bunu onaylayan sesler dalga dalga yayıldı.

"Fakat efendim Ra," diyor Neftis, "senin öfkeni paylaşmakla birlikte, bilmelisin ki şu anda bile inananlarım, Işıkgetiren ve taraftarlarıy-

la savaşmaktalar."

"Ayrıca benim inananlarım mücadeleye katılmak için hızla ilerliyorlar," diye ekliyor Set. "Zafer kesindir. Bu adamın ve devriminin bitirilmesi çok uzun sürmeyecek."

"Bunu biliyorum ve bu iyi," diyor Ra.

Horus ileri çıkıyor. "Her ne kadar yardımıma ihtiyaç duyduklarını düşünmesem de, o adamı tamamen mahvetmeleri için teyzeme ve amcama destek vermeye istekliyim," diyerek gönüllü oluyor. "Onlara güçlerini hissettirmeleri konusunda bloğumu ikna etmek benim için zor olmayacaktır."

Set onu kavrıyor ve ona sarılıyor, saçını bir amca gibi okşuyor, sonra ise burnunu ona sürtüyor ki bu pek bir amcanın yapacağı şeye benzemiyor.

"Peki, eğer Horus bu işte yer alıyorsa biz de yapabiliriz," diyor Osiris, İsis'e başıyla bir işaret vererek. "Hayal et: Bütün dünya Işık getiren'e karşı bir oluyor. Bu nasıl bir mesaj verir. Bir daha asla, herhangi bir ölümlü onun yaptığı şeyi denemeye cüret etmeyecektir."

"Ben de katılmaya hazırım," diyor Anubis. "İnananlarım arasından bir avuç dönek, Işıkgetiren'e yardım eli uzattı ve ben bunu bir şekilde telafi etmek istiyorum."

Ra, onlara şöyle bir bakıyor. "Hepinizi böyle uzlaşmış görmek," diyor, "çok sevindirici. Daha fazlasını dileyemezdim bile. Çok kısa bir süre önce mümkün olabileceğini düşünemediğim bir şekilde bir araya toplandınız. Bu gerçekten de fevkalade bir şey."

Duraksıyor.

"Ki bu durum benim şimdi söylemek zorunda olduğum şey için daha fazla acı duymama sebep oluyor."

Göğsü bir iç çekişle kabarıyor.

"Evet, Ey Ra?" diyerek devam ettiriyor İsis.

Bir keder, Ra'nın güneş gözünün ışığını kısarken, ay gözünün parıltısını derinleştiriyor.

"İçinizden biri hain," diyor. "Burada içinizden birisi Işıkgetiren'le iş birliği yapıyor."

Aniden güruh halinde nefeslerini tutuyorlar ve bunu velvele ve hayret dolu bir isyan takip ediyor. Tanrılar, tanrılarla anlaşılmayacak denli hızlı ve karmaşık konuşuyorlar. İtiraz ve dehşet dolu sesler yükseliyor. Birisi, "Hayır." diye bağırıyor. Bir başkası, "Neden?" diye bağırıyor. Güneş Kayığı'ndaki dağdağa öylesine artıyorki tekne suyun içinde sallanmaya başlıyor, Maat'ın tek yapabildiği ise dümeni sabit tutup düz bir yönde ilerlemek.

Ra sükûnet istiyor ve azar azar elde ediyor.

"Bu suçlamayı gelişigüzel yapmıyorum," diyor. "Bu mesele üzerinde çok uzun ve derin düşünüp taşındım ve bunu tanıdığım en bilge iki kişiyle, yani Thoth ve Maat'la görüştüm. Ne yazık ki, bundan başka bir sonuca ulaşmayı başaramadım Bunun kanıtı açık ya da belki örtülü. Bununla kastettiğim şey, Işıkgetiren'i çevreleyen o netlik kaybıdır ki bu beni onun tanrısal bir yardım aldığı sonucuna ulaştırdı."

"Ama bu saçmalık!" diye bağırdı Set. "Söylemekte olduğun şey, bu kişiye dair anladığımız her şeyle çelişiyor. Işıkgetiren, Pantheon'dan nefret ediyor ve hepimizi yenmeyi istiyor. Öyleyse ne diye içimizden birisiyle iş birliği yapsın ki? Bu çok anlamsız."

"Doğru," diyor Ra. "ama o zaman onu gerektiği gibi görmeyişimi nasıl açıklayabiliriz? Onun ne yüzüne bakabiliyorum ne de kalbine ve zihnine. Ben ki ışığı her yere ulaşabilenim, bakıyorum, bakıyorum ve yalnızca kara ve anlaşılmaz gölgeler görüyorum. Hiçbir ölümlü kendisini benden bu şekilde saklama yeteneğine sahip değil. Yalnızca bir tür kuvvet böyle bir olayı gerçekleştirebilir, o da tanrısal kuvvettir."

"Af dileyerek söylüyorum Ra fakat amcam haklıdır," diyor Horus. "Bu çok anlamsız. Bunun başka bir açıklaması olmalı."

"Olmasını dilerdim."

"Peki, ya onu saklayan tanrısal bir güçse," diyor İsis, "ama bizden biri değilse. Ya bundan sorumlu olan, başka bir Pantheon'dan başka bir tanrıysa?"

İlk Aile hemen güceniyor.

"Saçma!" diye fırtına gibi uluyor Shu.

"İmkânsız!" diye gökgürültüsü gibi gürlüyor Tefnut.

"Başka hiçbir tanrı yaşamıyor," diyor Nut.

"Hepsini öldürdük, öldürdük," diyor Geb. "Bunu yapmadığımızı her kim söylerse yalancı ve aptaldır."

Osiris dikleniyor. "Diline hâkim ol, Geb. Bahsettiğin kişi benim karım."

"Yalnızca bir varsayım öne sürüyordum," diyor İsis.

"İyi, yapma!" İlk Aile'nin dört üyesi hep bir ağızdan bağırdı, "Bizim rakiplerimiz öldü. Hem de hepsi. Tükendiler. Gittiler. En sonuncuları biz boğazını sıkarken kıvranıp hareketsiz kalana kadar onları teker teker yok ettik yani işimizi tam anlamıyla yaptık."

"İşte o kadar," diye ekliyor Geb.

"Lütfen sakinleşin," diyor Ra havayı yumuşatarak. "İlk Aile, hiç kimse sizin çektiğiniz sıkıntıları sorgulamıyor ya da başarınızı karalamıyor. İsis'in ileri sürdüğü soru benim de kendi kendime bir ihtimal olarak göz önünde bulundurmak zorunda olduğum bir şey. Olur ya, belki bir tanrı sizin dikkatinizden kaçmayı başarmıştır. Oysa böyle bir şeyin olamayacağı sonucuna varmak zorunda kaldım. Geride bir tane bile başka tanrı kalmış olsaydı bunu bilirdik. Bir yerlerde, dünyanın en uzak köşelerinden birinde birileri ibadet eder, bir tapınak, bir sunak, o tanrının varlığını sürdürdüğüne dair dünyevi bir araç olurdu. Her şeyi görmeye kadir olan ben, onu görürdüm, ama görmedim. İnanın bana, başka türlü olmasını dilerdim. Dilerdim ki, başka bir Pantheon'dan başka bir tanrı olsun bu sanık. Ama o çirkin, o kaçınılmaz gerçek şu ki, bu içimizden biridir. Burada, bu dakikada aramızda duran birisi Işıkgetiren'i kendi özüyle öyle bir şekilde aşıladı ki onun dikkatle incelenebilmesini engelledi. Buradaki birisi, Işıkgetiren'in Pantheon'a karşı çıktığı seferde bu kadar ilerleyebilmesini sağladı. Ve ben bu kişinin kim olduğunu bulana kadar hiç kimse bu saltanat kayığını terk etmiyor."

DELİLİK

DAVID. YALNIZDI. SOLUMAKTAYDI. Kan içindeydi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Onu çevreleyen tarla kızıla boyanmıştı. Ayaklar altında çiğnenmiş buğday saplarından kan damlıyordu. Her yere cesetler yayılmıştı.

Yorgunluktan titreyen David ayakta duruyordu. Sol elinde döven, sağında ise neredeyse taşınamayacak kadar ağır kanca vardı.

Üzerindeki şu kan; acaba ne kadarı kendi kanıydı? Yaralar aldığını biliyordu. Kaç taneydi acaba? Ne kadar kötüydü? Cesaret edip bakamıyordu. Başını oynatmaya gücü yoktu ya da cesareti. Tamamen dimdik durmak elinden gelen en iyi şeydi.

Ölüler her tarafta ikişerli, üçerli yığılmışlardı. Bilhassa Neftisyanların çoğu hâlâ palalarını tutuyorlardı. Et parçaları, iç organ parçaları toprağa saçılmıştı. Bir mezbaha. Kan toprakla birleşip kara bir çamura dönüşmüştü.

David bilincini yitirmemek için mücadele etti. Orada, ölüm sahasının çevresi dışında daireler çizen daha birçok Neftisyan

vardı, uyanık ve tedbirli olmalıydı. Mesafelerini koruyacaklar mıydı? Yoksa ceset yığınlarını çiğneyip David'e doğru gelmek için cesaretlerini mi toplayacaklardı? Hayatta kalan bir tek o vardı. Diğerleri, o Hürmısırlılar, hepsi ölmüştü. Said de, Salim de ölmüşlerdi. Grubun geri kalanı da benzer durumdaydı. Eğer Neftisyanlar ona doğru gelmeye karar verirlerse, olan olurdu. Onlarla savaşacak kuvveti kalmamıştı. Artık onlardan daha fazlasını öldüremezdi. Onu alaşağı ederlerdi. Belki tam şu anda, içlerinden biri, savaş alanının görgü kurallarını hiçe sayan aldırmazlıkla *ba* mızrağını omzundan indiriyordu. Nişan alıyor. Parmağını tetiğe bastırıyor. Kafaya tek bir atış yapıyor ve her şeye bir son veriyor.

David, ölmek istemiyordu. Ama daha ne yapabileceğini bilmiyordu. Elinde ne varsa vermişti. Saldıranları birbiri ardına haşlarken kendisini sanki farklı bir mesafedeymiş gibi izlemişti. Tarafsız bir gözlemci gibi davranmış, kendi tekniğine hayran kalmıştı. Afallatmak ve dikkat dağıtmak için döveni kullanışı, kancayla sakatlayıcı ya da öldürücü bir darbe indirişi. Ordu onu ne kadar da iyi eğitmişti. Eğitim alanında, hareketleri ve bileşimleri kaslarının içine işleyene dek tekrar ederek, tetikte olmadığı, ağırlığını doğru ayağa vermediği, onu öyle yapmadığı, bunu böyle yapmadığı için eğitmeninden azar işiterek geçirdiği o sayısız saatler. Tüm bunlar az önce yapmış olduğu şeyi yapabilen; acımasız, aralıksız bir yetkinlikle bir sürü düşmanı katleden adam olabilmesi için yapılmıştı. Ama artık bitmişti. Vücudunun her zerresi ağrıyordu; ağrılı kaslarının bas sesiyle zonklayışı, yırtılmış derisinin yüksek sesli keskin notalarına karışıp adeta bir acı senfonisine dönüşmüştü. Öylece ayakta durup beklemekten başka bu durum için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Olacaklar ne olursa olsun, beklemek.

O, David Westwynter'dı; Steven'dan ve kendisinden başka kimse bilmese de, Işıkgetiren'in kardeşiydi. Evinden çok uzaklardaydı, aynı zamanda Osiris ve İsis'in himayesinden. Bir savaş-

çı olarak muvaffak olmuştu ve başka da pek bir şeyi yoktu. İşte mezar taşında aynen bunlar yazmalıydı.

Nihayet Neftisyanlar bir karar verdiler. Etrafını kuşatmaya başladılar. En azından on kişi saydı. Sanki suratları yoktu, sanki birer birey değil de dikdörtgen ve yarı daire armalı kasklardan ibaretlerdi. Onları yapmak üzere oldukları şey için, bir hükümlünün elinde baltasını tutan cellâdını suçlayabileceğinden daha fazla suçlayamadı. Onu öldüreceklerdi, çünkü bunu yapmaları gerekiyordu.

Son haftalarda kaç kez ölümle yüzyüze gelmişti? Ölümün gözünün içine kaç kez bakmıştı? O kadar çok olmuştu ki artık buna alışmaya başlamıştı. Hatta bundan sıkılmaya bile başlamıştı. Eğer Anubis onu bu kadar çok istiyorsa, öyle etrafta aranmaktan vazgeçip alsındı artık.

Silahları hazırda, Neftisyanlar önünde bir yarım daire oluşturdular. Hiçbirisi David'deki silahların menziline girmek için gönüllü görünmüyordu, bir diğerinin ileri atılmasını bekler gibiydiler. Sorunları neydi? Savunma yeteneğini yitirdiğini göremiyorlar mıydı? Neye ihtiyaçları vardı ki, süslü bir davetiyeye mi?

Sonra içlerinden biri yere düştü.

Geri kalanlar döndüler, irkildiler.

Bir diğeri aşağı doğru bakınca göğsünde ortaya çıkan bir yaylı tüfek süngüsü gördü. Tepetaklak yere düştü.

Bir üçüncüsünün çenesi vardı. Sonra çenesiz kaldı. Çene kemiği bir mermi darbesiyle parçalandı.

Kalan Neftisyanlar ise kendilerine saklanacak yer bulabilmek için dağıldılar. Mermiler ve tüfek süngüleri onlara doğru yağıyordu. David silah atışları ve bir dizel motor sesi duydu. Sonra etrafında Hürmısırlılar göründü, Neftisyanları buğday tarlalarına doğru kovalıyor ve tırpanlıyorlardı. Menzilli silahları, bir el silahının konumunda kullanmak çok adaletsiz bir savaş şekliydi ama umurlarında bile değildi. Kurtarıcılarından bir kaçının yüzünü tanıdı. Zafirah'nın özgürlükçüleriydi bunlar. İşte, Zafirah

da gelmişti; darmadağınık ve üstü başı kir içindeydi ama hâlâ emir veriyordu.

"Bu taraftan," dedi David'e. "Hadi. Orda öyle durma. Geri çekilmek zorundayız. İleri mevziler geçildi. Her yerde Nefler var. Ha-*di*!"

BİR ZT'NİN ARKASINDA sarsıla sarsıla gidiyorlar. Zafirah, Işıkgetiren'in mevzilerin ikinci sırasına doğru geri çekilme emri vermiş olduğunu söylüyor. Güneş batana kadar, o hattı savunacaklardı. Büyük olasılıkla Neftisyanlar ilerleyişlerine o zaman ara vereceklerdi, böylece herkes geceleyin siper kazabilecekti.

David'in umurunda bile değildi. Soracak yalnızca bir tek sorusu vardı.

"Onu seviyor musun?"

Zafirah, anlamıyormuş gibi göründü. David, soruyu doğru bir şekilde sorduğundan emin değildi. Yeniden denedi.

"Onu, *Seviyor* musun?"

Kendi kulaklarına bile bu sözcükler mantıksız geliyordu, sanki ne onun ne de Zafirah'nın anlayabildiği yabancı bir dilde söylenmişlerdi.

Zafirah gözlerini ona dikip baktı.

"Şu haline bak," dedi. "Hezeyan geçiriyorsun. Neredeyse sınırdasın. Seni sahra hastanesine götürmemiz lazım."

Neredeyse. Kız haklıydı. Sanki David, o arabanın içinde yolculuk eden bir adam değil, kendi bedeninin içinde seyahat eden bir yolcuydu. Ve şuurunu kaybedivermek, kılpayı hayatta kalma durumundan tamamen gitme durumuna geçmek kolaydı. Bu, direksiyonu bir başkasının ellerine bırakmaya benziyordu. Kendi kontrolünden feragat etmek. Bu bir 'böyle devam et gitsin, neden olmasın ki?' durumuydu.

BRANDANIN ALTI. Kocaman, otağa benzer bir çadır. Kötü bir ölüm ve dışkı kokusu yayılan bir yer. Bir düzen içinde ve ısrarla gelen acı çığlıkları bir çanın çalışı gibiydi. Battaniyelerin üzerinde yatan cesetler, döşeme parkeleri gibi aralıksız ve özenle dizilmişti. Aralarında dolaşıp yardım eden kadın ve adamlar David'in El Aksur'dan bildiği doktor ve hemşirelerdi, hatta aralarından ikisi veterinerdi.

Steven, onlardan biriyle Arapça konuşuyordu. Onun hakkında. Yerde öylece yatan, saatin kaç olduğundan, ne kadar zamandır orada olduğundan, acılarındaki azalmanın ağrı kesicilerden dolayı olup olmadığından, eğer onlardan değilse bunun iyi ya da kötü bir belirti olup olmadığından habersiz David hakkında. Steven onun yanına çömeldi. Fısıldadı.

"İyileşeceksin Dave. Sana iyi bakacaklar. Kan kaybın var. Baygınlık. Yön kaybı. Kan kaybı. Nefler seni fena kesmişler, ama düzeleceksin. Sadece uzan ve iyileş."

Bunu söyledi ve gitti; otların arasında kayıp giden bir yılan kadar hızlı.

VE DAVID UYUDU.

Derin, derin.

MENENGEÇ

GECELEYİN BİR ARA doktor onu muayene etmeye geldi. Adamın aşağıda taşıdığı, pilli fenerle aydınlanan yüzü, aslında El Aksurlu doktorlardan birine ait olmadığı halde ona tanıdık geldi. David onu çok daha başka, daha derin bir yerlerden tanıyordu. Mükemmel, bronz yüz hatları kendi içinde bir uyum halindeydi. Vücunu süsleyen yara izleri de öyle. David, Osiris'e baktığını, aynı zamanda da rüya gördüğünü biliyordu.

Osiris, konuşmayıp, yalnızca David'i baştan ayağa inceledi, tıpkı bir doktorun yapacağı gibi muayene edip teşhis koydu.

"Yoldan saptım," dedi David. "Biliyorum bunu. Ve senin düşmanlarını öldürmekte olsam da bunu senin ya da kardeş-karının adına yapmadım. Lütfen bağışla beni."

Osiris hâlâ bir şey söylemiyor ve şimdi elinde bir omurga, kendi kutsal amblemi olan nervürlü sütunu tutuyordu. Bu, bir mısır destesiydi. Bu, yapraksız bir ağaçtı. Bu, bir bel kemiğiydi. Aynı anda bu üç şeydi ve yana yatıktı ki bu konum yenilgi ve ölümü temsil ederdi.

Dikkat ve özenle Osiris onu yatık konumdan, dik konuma getirdi. Sütun kalınlaştı ve döndükçe boyu uzayıp, dolgun filizler verdi. Sütun, onun coşkun tutuşuyla canlandıkça Osiris gülümsedi. Serbest kalan eliyle dikili duran omurgayı ve David'i işaret etti.

Bunu üç kez yaptıktan sonra fenerini ve omurgasını alıp, etrafını saran halesiyle birlikte ağır ağır karanlığa doğru gitti.

Karanlık.

Karanlık.

Şafak.

David'in gözkapakları titreyerek açıldı. Bir doktor, bu sefer gerçek bir doktor ona doğru eğilmiş, yaralarının en kötüsünün, sol üst kolundaki derin yarığın üstündeki sargıyı değiştiriyordu. En az bir buçuk gün boyunca uyumamış olduğunu düşündüren şiş gözleriyle doktor ona dikkatle baktı. İşini bitirdi, sonra David'e bir kâsede biraz et suyu getirdi.

Et suyunu höpürdeterek içerken, David rüyasını düşündü; Courtdene'i ve annesiyle babasını gördüğü o rüyanın aksine bunun gerçek, ilahi bir ziyaret olduğunu biliyordu. Dolayısıyla bu bir şey ifade ediyor olmalıydı. Bu, öyle yorgunluğun ya da yaralanmanın meydana getirdiği bir sanrı, zihinsel bir yanılgı değildi. Bu rüyanın taşıdığı bir mesaj olmak zorundaydı. Ama ne?

Osiris, yeniden diriliş tanrısıydı. Aynen Set onu parçalara ayırdıktan sonra yaşama yeniden dönmesi gibi, Osiris her insana ait *ka*'nın Kamış Tarlası'ndaki yeni ve sonsuz varoluşa geçişine eşlik etmiş ve aynen ona yaptığı gibi o insanların da ölümle başa çıkmasına yardımcı olmuştu. Osiris, doğada da benzer bir görevi yerine getirirdi. Baharda Osirisyak çiftçiler ürünlerinin çabuk büyümesi ve bol olması için ona dua ederlerdi. Osiris; ölü kışı bahara döndürürdü.

Omurgasıyla göstermeye çalıştığı... Bir şey vardı.

Hayatım mı? David düşündü.

Doktor çorba kâsesi için geri döndüğünde, ona geceleyin du-

rumunun nasıl olduğunu sordu.

"Bütün gece hareketsiz yatıyorsun," diyerek tereddütlü bir İngilizce ile yanıtladı. "İyi değil. Biz üzülmek. Ama iyisin şimdi, bence. Kendine geldi sen. En kötüsü bitti."

David, çok kötü hissetmediğini kabul etmeliydi. Beklemeyi umabileceği en iyi durumdan bile daha iyiydi. Her tarafı ağrıyordu ama acıları bedenseldi, yüzeyseldi. İçi yani asıl işe yarar kısmı ise sapasağlamdı.

Osiris mi yapıyordu? Yoksa sadece bedenin kendi iyileşme süreci miydi?

Doğrulup oturacak gücü vardı. Çok kısa bir zaman sonra ayağa kalkacak ve biraz yürüyecek gücü de oldu.

Osiris'in ayağa kaldırdığı omurga, kendisi miydi?

Belki de şu gelip geçici dünyada kendi yerini biraz fazla önemsiyordu. Osiris onu o kadar çok umursuyor muydu? Bu tanrı ona kişisel bir ilgi gösteriyor muydu? Eğer gösteriyorsa, bunu neden yapıyordu? Tanrı rüyaları demek, düşünüşün berraklaşması demekti. O zaman nasıl olur da onun düşünceleri hiç olmadığı kadar bulanık ve kirli olurdu?

Biraz hava almak ve o pis insan acısı kokusunu silkeleyip atmak için sahra hastanesinden çıktı. Çadıra pek de uzak olmayan bir yerde, çok kötü yaralandıkları için doktorların kurtarmayı başaramadığı bir grup ceset yatıyor, battaniyelerle örtülmüş gömülmeyi bekliyordu. David oradan sakınarak geçtiyse de bunu tiksintiyle değil, daha çok son derece olağan göründükleri için yaptı. Çok sıradanlardı. Battaniyeler onları tamamen örtmemişti. Şuradan çıplak bir ayak, oradan bir el görünüyordu. *Ka* uçup gittikten sonra geriye kalan etti bu.

Gözüne bir tarlanın kenarında gururla ayakta duran, dümdüz gövdesi, henüz gelmiş yazın tüm olgunluğunu taşıyan, yuvarlak, dolgun ve yeşil yapraklarıyla yalnız bir menengiç ağacı takıldı. Gitti ve onun gölgesinde oturdu. Ağacın keskin, reçineli güzel kokusu David'in etrafını sardı. Yakınlarda bir ağustos bö-

ceği cır cır ötmeye başladı.

Kolları dizlerinde, çenesi avuçlarında, menengiçin terebent kokusunu içine çekerek, sırtında ağacın sert gövdesini hissederek ve ağustos böceğinin kendi bölgesini ilan eden cıvıltısını dinleyerek bir süre orada kaldı. Gözlerini boşluğa dikti, içine daldığı düşlem o denli derindi ki, Megiddo Dağı'nın uzak ucundan gelen ani bir gümbürtü, gecenin sükûneti ardından kaldığı yerden devam eden dövüşün sesi ona çok az etki etti. Kulağı duydu ama aklı başka yerdeydi.

İleride, ovada ordular yine çarpışıyordu. Neftisyan piyadeleri geceleyin yeniden bir araya toplanmış, ana kuvvetlerini desteklemek için üsten yedekleri bu tarafa çekmişti. Işıkgetiren'in askerleri, liderlerinin talimatıyla kendilerini ikinci mevzi hattına yaymışlardı. Bir araya kümelenip düğüm olmaktansa, Hürmısırlılar aralarında geniş aralıklar bırakarak dizilmişlerdi ki daha az hedef olsunlar ve mukavemetlerini daha eşit yayabilsinler. Evrensel olarak kabul görmüş görüşe göre bu düzenle çok uzun süre dayanamazlardı.

Dayanamadılar da. Bir saat içerisinde, Neftisyanlar birkaç yerden yarıp geçmişlerdi. Işıkgetiren'den emir geldi: Geri çekilin. Dağın eteğindeki üçüncü mevzi hattına çekileceklerdi.

Neftisyanlar, geri çekilirken arkalarında mayınlar ve telli el bombaları bırakarak artçı bir harekât düzenleyen Hürmısırlıları bombardımana tutup ileriye doğru güç kazandılar. Bu yaptıkları Neftisyanları yavaşlattı ama vazgeçirmedi. Zaferin, ellerinin altında olmasa da erişilebilir olduğunu bilen askerler; gözüpek, kendinden emin bir şekilde ilerleyerek geldiler.

Megiddo Dağı'nın güney yanındaki üslerinin çevresine kümelenmiş Hürmısırlılar, yiğitçe savaştılar. Geri püskürtülemeseler de Neftisyanlar duraklatılmıştı. Kendilerini durmadan kâfirlerin üzerine atıyorlardı ama savunmalarında bir çökme yaratabilecek gibi görünmüyorlardı. Dağın tepesine yerleştirilmiş silahlar üzerlerine mermi yağdırıyordu. Yine de düşmana bir nefes

alacak aralık bırakmaksızın bastırıyorlardı. Arkalardan generalleri, Hürmısırlıların az bir zaman sonra yenileceklerinde ısrar ederek onları itekliyordu. Bu kadar cezaya sonsuza dek dayanamazlardı. Boyun eğmek zorundalardı.

Binlerce Neftisyan o gün Iaru yolculuğuna çıkmıştı. Yüzlerce Hürmısırlı da aynı şekilde kendilerini ahirette bulmuştu. Kayıtsızlık beklerken, inançsız bir insanın bedeninde *ka* bulunduğunu ve *ka*'sının yaşamaya devam ettiğini görmek şok yarattı. Sonra, gereğince çabuk bir şekilde orada bulunan milyarlarca başka ruhun yanıbaşında kamışları hasat etmeye koyuldular ve çalışıp didinmek o anda bildikleri tek şey oluverdi. Şaşırma yetilerini kaybetmişlerdi, bu yetenek işlevini kaybetmiş, gereksiz bir organ gibi eksiliyordu. Kendileri gibi olanların arasında olup, müşterek iş yüküne katkıda bulunmaktan başka hiçbir şey istemiyor, karıncalar kadar mutlu hissediyorlardı.

Bu arada henüz ayrılmış oldukları dünyada savaş çılgınlar gibi sürüyordu ve Megiddo'nun otuz kilometre kadar kuzeyinde Işıkgetiren'in izcilerinin gözüne, takviye Setik birlikleri ilk kez ilişmişti.

İzci, gözlerine inanmakta zorlandı. Önce dürbünündeki görüntünün bütün bir görev kuvveti olduğunu düşündü ancak kısa süre sonra bunun tamamen bir öncü kuvvet olduğunu algıladı. Yalnızca bu bile ufkun bir başından diğerine uzanıyordu ve arkada daha da fazlası vardı.

Bu yalnızca bir avuç müfreze değildi. Bu *her şeydi.*

NÜFUZ

Varoluşundan bu yana, Gece Kayığı Mandet, ilk kez ikiden fazla yolcu taşıyor. Her zamanki yolcusu Ra ve mürettebatı aslan başlı Aker'e Ölüler Diyarı'ndaki gece yolculuğunda Pantheon'un tamamı eşlik ediyor. Orada Ra'nın isteğiyle tutulan tanrıların ileri gelenleri tekneyi kullanıyor ve hiçbirisi bu yolculuktan keyif almıyor, özellikle de Anubis mutsuz. Diğerleri karanlık ve acı soğuktan yakınıyor; sesleri, içinden geçtikleri büyük mağaraların taş duvarlarında tiz bir şekilde yankılanıyor; Anubis ise onların yakınmalarından yakınıyor. Nihayetinde burası onun krallığının parçası. Onlar kim oluyor da, bu şekilde eleştiriyorlar. Anubis onların bölgelerine gidip aydınlıktan ve sıcaklıktan şikâyet etmiyor, öyle değil mi?

Gökyüzünün doğu kapısına ulaşıp, Güneş Kayığı Mesektet'e geçiş yapmak orada bulunanların ruhsal durumunda fazla bir şey değiştirmiyor. Hain ortaya çıkmadı. Şüphe ve öfke tanrılar arasında baş göstermeyi sürdürüyor. Işıkgetiren'in ilahi müttefiki olduğunu bildiren olmadı. Ra, suçlunun itiraf etmesini bekliyor. Yapılması uygun olan şey budur. Hiç kimseyi itiraf etmesi için zorlayamaz fakat inanıyorki suç,

söz konusu kişinin vicdanını kemirmektedir ve duyduğu vicdan azabı içindeki gerçeği vakti gelince dışarı vuracaktır. Yalnızca herkesin sabırlı olması gerek.

Apophis suyun içinden yükseliyor ve Set, beklendiği gibi onunla boğuşmak için atlıyor. O bunu yaparken, Horus'un çocuklarından biri olan Hapi'nin, "İşte adamınız, eğer bana sorarsanız. Büyük amca Set. Başka kim olabilir ki? Ünlü bir düzenbaz. Yalanlar prensi. Böyle bir geçmişe sahip olduğuna göre, elbette bu o," dediği duyuluyor.

Savaştan kanlara bulanmış halde tekneye döndüğünde Set, dosdoğru Hapi'ye yöneliyor. Erdişi genç tanrıyı boğazından tutup havaya kaldırıyor. Hapi'nin uzun saçları sallanıyor ve Set onu öyle asılı tutarken sarkan göğüsleri titriyor.

"Kulaklarım keskindir, kız-oğlan," diyor. "Eğer beni suçlayacaksan bunu yüzüme karşı yap, arkamdan değil."

Hapi, büyük amcasının bileğine yapışmış, ondan kurtulmak için çabalarken gırtlaktan sesler çıkarıyor.

"Benim hain olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?" diye devam ediyor. "Peki, düşün bakalım. Işıkgetiren'in insanları Wepwawet'i incitti. Benim torunumu. Şu anda Neftis'le çarpışıyorlar. Benim karımla. O halde ne diye onunla iş birliği yapayım? Ha? Ha?" Bir köpeğin, bir tavşana yaptığı gibi Hapi'yi sarsıyor. "Neden? Elime ne geçer? Hiçbir anlamı yok."

Aniden boşalan korkusu yüzünden Hapi'nin idrarı boşalıyor. İdrar, bacaklarının iç kısmından akıp gidiyor.

Set, alay ediyor. "Sel Tanrısı. Sel Getiren. Kendisi işiyor. Ne kadar da yerinde."

Horus, Set'in bulunduğu tarafa yaklaşıyor ve Hapi'yi yere bırakması için ricada bulunuyor.

"Çocuklarına tahammül edemiyorsun sanırım," diyor Set.

"Kontrol edemiyorum," diyor Horus. "Tam olarak aynı şey değil. Ayrıca, ben yine de onların babasıyım. Hapi saçma sapan konuştu. Söyledikleriyle hiçbir şey kastetmiyordu ve şimdi çok pişman. Öylesin değil mi Hapi?"

Hapi, boğazında kenetlenmiş Set'in ellerinin izin verdiği kadarıyla başını sallıyor.

"Dolayısıyla, sevgili Amcacığım, sana nazikçe yalvarıyorum, onu bırakır mısın?"

Set, Hapi'ye ateş püsküren gözlerle baktıktan sonra Horus'a karşı içinde yeni oluşan saygının bir göstergesi olarak başını ona doğru eğerek kendisinden isteneni yapıyor. Hapi yere yığılıyor ve orada bir yığın halinde nefes alabilmek için hırıldıyor. Set, şık bir hareketle topuğunun üzerinde dönüyor ve Apophis'in kanından arınabilmek için teknenin pruvasında bulundurduğu su kabına doğru yöneliyor.

Ra, kaşlarını çatıyor. Nahoş bir hadise ve eğer durum olduğu gibi sürüp giderse bu tür şeyler daha çok yaşanacaktır. Sinirler yıpranıyor. Ama geri adım atamaz. Gidişatı çizildi. Sağlam durması gerekir. Suçlu tanrı belirlenecektir. Bu yalnızca bir an meselesi.

Bu sırada Osiris, İsis'i bir şey konuşmak için kenara çekiyor.

"Sen ne yaparsın bilmem İsis," diyor, "ama ben bu teknede kim bilir ne zamana kadar öylece oturup, belki hiç gerçekleşmeyecek bir şeyi beklemeye hazır değilim. Bunu yapmayacağım. Ra bize bu şekilde davranamaz. Birisi sandalyesine raptiye koydu diye bütün sınıfını zorla alıkoyan bir öğretmen gibi bizi burada tutuyor..."

"Mesele bundan biraz daha ciddi, canım."

"Öyle de olsa, bence küçük düşürücü. Alçaltıcı."

"Ra böyle istiyor," diyerek karşı koyuyor İsis. "O En Yücedir. İsteği ne denli yanlış görünse de onun istediği gibi yapmalıyız."

"Eğer kalkıp gidecek olursak, bizi nasıl durdurabilir?"

"Durduramaz. Ama bir düşün. Buradan her kim ayrılırsa ayrılsın, şüpheler derhal ona yoğunlaşacaktır. Buradan ayrılmak, suçu kabul etmekle eşdeğer görünecektir.

"Doğru bir nokta." diyor Osiris. "O zaman izin ver sana bir şey itiraf edeyim."

İsis'in şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor. "Osiris! O sen değilsin, değil mi? Işıkgetiren'e yardım eden sen misin? Bu olamaz. Neden?"

"Hayır. Hayır! O ben değilim. Ve lütfen sesini biraz alçalt, olur

mu?" Osiris etrafa göz gezdiriyor. Çok şükür ki kardeş-karısının çıkışını kimse duymuşa benzemiyor. "Birazcık dinle sadece. Geceleyin ayrıldım tekneden. Sadece kısa bir süreliğine. Ölümlü bölgede kendimi birazcık gösterdim. Kendi özümün küçücük bir parçasıydı sadece, hiç kimse farkına varmadı."

"Ben kesinlikle fark etmedim ve eğer ben fark etmediysem kimse etmemiştir. Nereye gittin?"

"Işıkgetiren ve Neftis'in inananlarının Megiddo'da çarpıştıkları yere."

"Neden?"

"Bizimkilerden birisi orada. Onu hissedemiyor musun? Bir İngiliz. Hürmısırlıların arasına karışmış."

İsis, bakışlarını aramak için kendi içine doğru çeviriyor. "Evet. Onu hissediyorum. İşte orada. Adı David Westwynter. Görüyorum... Bu adamın başı gerçekten dertte. İçinde bir çatışma var, olmak zorunda olduğunu hissettiği kişiyle olduğu kişi arasında sıkışmış. Doğarken ona verilmiş olan o kadar çok şeye rağmen başka bir şey istiyor, hem az hem çok bir şey. Dışarıdan bakınca kendinden emin ve başarılı görünüyor ama içinde sanki mutsuz bir oğlan çocuğu var. Kendi vazife anlayışının kölesi olmuş. Orada, Işıkgetiren'in yanında savaşarak ne yapıyor?"

"Benim çözemediğim de bu. Bir yerlerden bir bağları var ama Işıkgetiren'le ilgili hiçbir şey belirgin değil. Ra'nın dediği gibi, onda bir donukluk var ve bu donukluk etrafındakilere kadar uzanıyor. Ama şu Westwynter'i uykusunda ziyaret ettiğimde onun içinde Işıkgetiren'e karşı hafif hafif kaynayan bir hoşnutsuzluk fark ettim. Aralarında düşmanlık var ve ben bundan faydalanabileceğimi düşündüm. Faydalandım da."

"Osiris, ne yaptın sen?"

"Fazla bir şey değil," diyor Osiris. "Yalnızca aklına bir fikrin tohumlarını ektim. Bir zamanlar o oldukça dindardı. Sonra bizim etkimizden sıyrıldı. Onu bir kez daha bağlamaya çalıştım ve ona belli başlı değerleri hatırlattım."

"Bunun bize nasıl bir yararı olacak?"

"Hiçbir yararı olmayabilir. Ölümlülerin özgür iradeleri var. Her zaman bizim arzuladığımız gibi davranmıyorlar. Ama eğer her şey benim dilediğim gibi giderse, kısa süre sonra bu kayıktan kurtuluruz ve kendi saraylarımıza dönebiliriz."

"Westwynter denen adam..."

"...Değişimi kolaylaştıracak olası bir katalizöre dönüştü. Eğer insan doğası kendi yolundan giderse ki bence gider, Işıkgetiren kısa süre sonra ortadan kalkar."

"O gidince de, burada hüküm süren sorun karara bağlanır," diyor İsis, anlayınca.

"Aynen öyle. Işıkgetiren yoksa, ona hangimizin gizlice yardım ettiğini düşünüp üzülmek de yok. Mesele tartışılabilir olacak."

"Ra, yine o kişinin kim olduğunu bilmek isteyecektir. Meselenin öylece kapanmasına izin vermeyecektir."

"Ama bu artık o kadar acil bir mesele olmayacaktır ve Ra, herkesi burada tutmayı sürdürmekte zorlanacaktır. Bizi bırakmak zorunda kalacaktır ve eğer bu dedektiflik işine devam etmek istiyorsa bunu kendi zamanında yapabilir."

"Olabilir," diyor İsis, "yani Işıkgetiren ölürse, onun tanrı hamisi oyunun sona erdiğini fark edip sorumluluğu kabul edecektir."

"Bu da mümkün. Her iki şekilde de bu mesele tamamen son bulur."

"Osiris," diyerek İsis onun yüzünü ellerinin arasına alıp onu içtenlikle öpüyor. "Kurnazlıkta hiç fena değilsin. Seni seviyorum."

"Ben de seni, kardeş-karım. Hadi gel şimdi diğerlerine katılalım ve işlerin nasıl yol alacağını görmek için bekleyelim."

SIĞINAK

PASTÖR BAŞKAN WILKINS, OVAL Ofis'ten görüntülü bir bildiri yayımladı ve yayımladığı bildiri Kuzey Amerika'yı hazırlıksız yakaladı. Bildirisinde, bu dakika itibarıyla Horusitler ve Setikler arasındaki düşmanlıkların durdurulacağını belirtti. Hâlihazırda Horusit donanma birimleri, Bering Denizi ve Okhotsk Denizi'nden geri çağrılıyordu. Aslında Kuzey Pasifik Filosunun tamamı, Vancouver ve San Francisco'daki üssüne geri dönüyordu. Aynı şekilde Setikler de Murmansk ve Qingdao'daki gemilerini geri çekiyorlardı.

Wilkins'in, her ne kadar kullandığı sıfat "harika" olsa da, şaşırtıcı olduğunu kabul ettiği bu hamle, Vladimir Chang'la yaptığı ve Komiser'e Beyaz Saray'daki tüm yüksek rahiplere ulaşan rüya görüntülerinde Setiklerle acilen bir anlaşma yapılmasının su götürmez bir şekilde belirgin olduğu bilgisini aktardığı telefon görüşmesinin ardından cereyan etti. Chang da Setik yüksek rahiplerinden benzer yönergeler aldıklarını onayladı ve böylece birkaç saatlik bir zaman dilimi içerisinde, üst düzey diplomat-

ların alelacele bir dizi elçilik faaliyeti yapmak için çeşitli başkentlerde oradan oraya koşturmalarının ardından bir anlaşma imzalandı.

"Tanrılarımız bunu istedi," dedi Wilkins, kamerada kendisine has özelliği olan şaşkın sırıtışıyla, "ve bu yüzden yapılması gerekir. Dahası Setiklerle aramızdaki iş birliği ruhuna uygun olarak, şu sıralar Ortadoğu'da hengâmeye sebep olan ve Neftis'in başını ağrıtan şu Işıkgetiren dedikleri adama karşı yürüttükleri kampanyada onlara yardım etmeye karar verdim." Pastör Başkanın adamları ona Neftisyanları asla tam adlarıyla anmamasını söylemişti. Bu, ülkesindeki imajında harikalar yaratacağından değil, kelimeyi tam olarak söyleyemediğindendi. "Bu yardımın ne şekilde olacağı konusundaki ayrıntıda henüz tam olarak anlaşmış değiliz. Ne var ki Komiser Chang ve ben, Setiklere biraz destek vermenin bizler için iyi olacağında hemfikiriz, bu nedenle Set'in askerleri bu adama saldırdığında bizim çocuklar tam arkalarında olacak. Öyle geliyor ki bunu başından beri yapmalıymışız, öyle değil mi? En azından bu yaşlı kurt için öyle. Sanki Setiklerle düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var, belki de bu yüzden şimdiye dek bu kadar çok didiştik."

Kuramsal olarak değerlendirildiğinde, kaypak bir görüştü bu ama biraz duygusal bir ağırlık da taşıyordu.

"Ne kadar tuhaf değil mi 'rekabet' ve 'refakat' kelimeleri birbirine çok benziyor?" Pastör Başkan bu sözlerle ve kendine has sıradan adam sırıtışıyla sonlandırıyor konuşmasını.

Osirisyak Hegemonyası verdiği kararla Horusitleri desteklediğini ve şimdilik Setiklere karşı Doğu Avrupa ve Akdeniz'de yaptığı harekâtları askıya aldığını ilan etti. Ciddiyetlerinin bir göstergesi olarak, Vistula savaş bölgesinde bulunan tüm Osirisyak askerleri, Varşova'nın sekiz kilometre dışındaki bir noktaya çekildi. Setik ordusu karşılık verdi.

O zaman bütün gözler Megiddo'ya ve orada baş gösteren savaşa çevrildi. Uluslararası çatışma rafa kaldırılmıştı, geçici olma-

ması dileğiyle. Savaş baltaları gömülmüştü. Küresel savaş tamtamları artık ses çıkarmıyordu. Dünya izliyordu.

VE DÜNYA İZLERKEN, Işıkgetiren son bir geri çekilme emri vermeye mecbur oldu. Etrafı sarılı askerleri Megiddo Dağı'nın eteğindeki mevkilerini teslim etti ve dağın yan tarafındaki şehrin kalıntılarına, son tabyalarına doğru tırmandılar. Neftisyanlar peşlerine düştü ama zirveye giden hem sayıca kısıtlı hem de dar patikalar bunu gerektiği gibi yapamadılar. Hürmısırlılar onları tüm yol boyunca atlatmayı başardı ve yükseklik avantajı yakaladıklarında düşmanı kendilerinden uzak tutmak için çok daha iyi mevzilendiler. Işıkgetiren'in askerleri yukarıdan onları ardı ardına birer birer avladı, hücumlarını sonlandırdı ve korku içindeki adamları tepeden aşağı geri yolladı. Megiddo Dağı'nın öte yanında doktorlar, sahra hastanesini söküyor, onu ve hastalarını nispeten güvenli şehre taşıyorlardı. Setikler kuzeyden yaklaşmaktayken başka bir seçenek kalmıyordu. Sahra hastanesi bulunduğu yerde kalamazdı çünkü bunun gibi bir durumda yaralılara merhamet edilmezdi. Ölüler doğal olarak her ne kadar başka bir mesele olsa da, normal bir savaşta konvansiyona göre taraflar birbirlerinin yaralı askerlerinin canını bağışlardı. Ama bu normal bir savaş değildi ve bu yüzden konvansiyonun uygulanması garanti değildi. Şehir, bir sığınak görevi görüyordu ve kısa vadede önemli olan tek şey buydu (ve artık hiç kimse kısa vadenin dışında bir şeyi düşünmüyordu).

Yürüyebilen yaralılar yürüdü, ya da birçok durumda topallayarak gitti. Geri kalanları taşırken battaniyeleri geçici sedye olarak kullanan doktorlar yalnızca bununla saatlerce uğraştılar. David aralarına katıldı. Veterinerlerden biriyle eşleşerek, dağın yamacında ileri geri zigzaglar çizen dar bir yolda ardı ardına yaralıları taşımak için bir battaniyeyi tuttu. Çok yorucu bir çabaydı bu. Elleri tutuldu, beli ağrıdı, gözlerine ter doldu, yaraları sız-

ladı, bir de battaniyenin içinde inleyen yük her adımda daha da ağırlaştı. Zirveye her varışlarında, veteriner David'e durmasını önerdi. Yeteri kadar çabalamıştı. Kendi yaraları henüz iyileşme sürecindeydi. Yardım işini bir başkasına bırakmalıydı. Ama David bir başka hastayı almak için aşağıya gitmekte ısrar etti.

Yaşam.

Önemi olan tek şey yaşamdı.

Yaşam ve yaşamak.

Bir yukarı bir aşağı yapılan bu zorlu yürüyüşler sırasında David, Osiris'i gördüğü rüyayı ve sonrasında o menengiç ağacının altında, henüz gömülmemiş hatta hâlâ gömülmemiş Hürmısırlı ölülere fazla uzak olmayan bir mesafede otururken nasıl hissettiğini düşündü. Sırtını yaşam filizleri saçan bir ağaca dayamış otururken ağustos böceği heyecanlanıyor ve sinekler vızıldayarak yerde yatmakta olan ölülerin açıkta kalan yerlerine, hissiz ayak ve el parmaklarına konuyor ya da gözlere ve ağıza yani alttaki iyi kısımlara ulaşmak için battaniyenin altına geçiyorlardı.

Aslında bir vicdan azabı falan duymuyordu. David dün katlettiği Neftisyan askerlerine ya da orduya katıldığından beri öbür tarafa yolladığı başka birçok düşman askerine karşı öyle anlık bir suçluluk hissi duymuyordu. Savaşta o güne kadar yapmış olduğu her şeyi sorunsuzca mantığa uydurabilirdi. Ya kendisi ya onlar. Öl ya da öldür. Savaşın acımasız denklemi, savaş alanındaki sıfır toplam: Bir asker artı karşı taraftan başka bir asker eşittir bir asker. Bu onun için kabul edilebilirdi, dünyanın gidişatının ve o gidişatın içinde onun için biçilmiş rolün gereği buydu.

Büsbütün kabul edilmez olmamakla birlikte daha az kabul edilebilir olansa bu denli çok ölüm yaşanmasının katışıksız anlamsızlığıydı. Petra'dan bu yana gördüğü cesetler onu uyandırmıştı. Çavuş McAllister'dan başlayarak birliğindeki her bir paraşütçü. Yüzbaşı Maradi'nin de aralarında bulunduğu onlara tuzak kuran Neftisyanlar. Satrançtahtası Gülüşlü Amca'nın dışında hiçbirisinin gerçekten de ölmeyi hak etmediği Bedeviler. Be-

devilere saldırdıkları sırada onlar tarafından öldürülen Özgürlükçüler. Wepwawetyan keşişler. Ve şimdi de tüm bu Hürmısırlılar ve onlardan da fazla kaybı olan Neftisyanlar. Ölüm, kendisine ait olmasa da onun yanında duran kocaman, hantal ve vahşi bir köpek gibi David'in adımlarını gölgeliyor.

Bu kadarı yeter. Artık bezmişti. Bundan bıkmıştı. Artık bunun bir parçası olmayacaktı.

Sahra hastanesi, dağın tepesindeki yeni konumuna yeniden yerleştirilir yerleştirilmez David, Işıkgetiren'i aramaya başladı. Çok da uzaklarda araması gerekmemişti. Steven bir zamanlar bir giriş kapısı olarak kullanılmış bir çift sütun kaidesinden birinin üzerinde yalnız başına duruyordu. Kuzeydeki ve güneydeki durumu, Setik ordularının engellenemez akışını ve aşağıda Neftisyanları başlarından savmaya uğraşan kendi darmadağınık ordusunu inceliyordu. David ona doğru uzun adımlarla yürüdü, onu kolundan tuttu ve tünediği yerden aşağı çekti.

"Dave! Ayaktasın, iyileşmişsin. Harika. Düzeleceğini biliyordum. *Seni* indirmek öyle kolay bir iş değil. Ee, ne var ne yok bakalım?"

"Bu." David içinde bulundukları kötü durumu gösteren bir hareket yaptı. "Bu nedir böyle?"

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Burada neler oluyor?" dedi David. Sesini yükseltmemek ne kadar zordu. "Askerlerin yıkılmak üzere, mühimmatın azalıyor, Setikler neredeyse tepemize çullanacaklar ve Nefler dört bir yanımızdan saldırmadan ya da bombardıman uçaklarını geri çağırmadan öylece durmayacaklardır."

"Varmaya çalıştığın nokta nedir?"

"Bu yaptığın nasıl kıçı kırık bir plan böyle? Ordundaki askerlerin neredeyse üçte ikisini kaybettin ve senin için canlarını feda eden yalnızca bin civarında işe yarar adamın kaldı. İyi de ne için? Ellerine geçecek olan ne? Yıpratma savaşı, karşı tarafın seni ezdiği kadar senin de onu ezmenle işe yarayacak bir şeydir ve

şu durum kesinlikle böyle bir savaş değil. Her neyse, Setikler az sonra vardıklarında öleceğiz. Hepimiz. O zaman senin şu dünyayı özgürleştirme hayalin ne olacak?"

"Öncelikle," dedi Işıkgetiren, "bu insanlar yaşamlarını benim için ortaya koymaya *gönüllü,* evet. Ve bunun bir anlamı var. Bu, hepimiz için bir ilham kaynağı."

"Seni dilbaz pi-"

"İkincisi ise Dave, durum sana göründüğü kadar iç karartıcı değil."

"Açıkçası, bundan daha iç karartıcı görünemezdi."

"Ama senin bilmediğin bazı şeyler var. Her şeyi değiştiren şeyler."

"Ah, öyle mi? Örneğin?"

"Sana söylemek zorunda değilim. Gerektiğinde öğreneceksin."

"Doğrusu bana o lanet şeyi söylemen lazım. Çünkü şu anda Steven şu anda içimizdeki herkes için görebildiğim tek kurtuluş yolu teslim olmak. Hâlâ elimizdeyken pes etmek. Eğer cebinde sakladığın öyle müthiş, mucizevi bir numaran yoksa bunu yapmayı öneriyorum. Ve eğer bu öneriyi uygulamak istemezsen sana bunu zorla yaptırabilirim."

"Ah öyle mi, Abiciğim?" dedi Steven alayla. "Sahi mi? Nasıl yaptıracaksın? Yapmazsam ne yapacaksın? Gidip anneme babama mı yetiştireceksin?"

"Başlangıç olarak, seni gerçekten çok iyi benzetirim."

"Çok korktum."

"Korksan iyi olur."

"Senin içine ne girdi, Dave? Seni kemiren bir şey var. Nedir bu? Artık bana güvenmiyor musun?"

"Bugüne kadar güvendiğimden bile emin değilim."

"O zaman sorabilir miyim, neden bunca yolu benimle geldin? Her dönüm noktasında bana yardım ettin? Bana hiçbir zaman güvenmediysen seni senet oyununda mahvettiğimden beri be-

nim yanımda neden takılıp kaldın?"

"Çünkü," diye cevapladı David, "bana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ve çünkü Hürmısırlıların sana böylesine bir inancı vardı. Ve çünkü. Bilmiyorum, ama... Ben anladım."

"Neyi..?"

"Senin hayalini. Tanrılardan bağımsız bir dünya hayalini. Bu hayal... Çekiciydi."

"Hâlâ öyle."

"Hayır, bence değil," dedi David başını sallayarak. "Artık değil. Tanrılar bizi kullanıyor. Bizi umursamıyorlar. Onlar için işe yarar bir güç kaynağından başka bir şey değiliz, tıpkı bir radyonun pilleri gibiyiz."

"İşte benim hep söylemeye çalıştığım da bu."

"*Ama.* Onlarla yaşayabiliriz. Sadece, onlar *için* yaşamak zorunda değiliz. Onlara hiçbir şekilde ödün vermeden, olduğumuz gibi kalarak yaşamaya devam edebiliriz. Tanrılar bize çok az ilgi gösteriyorlar. İyiliklerini geri çevirebiliriz."

"Ne yani hepimiz öylece onlara sırtımızı mı dönelim? Böyle bir şey olmaz."

"Belki toplu halde yapamayız. Oysa bireysel olarak olabilir..."

"Hepsi bu kadar öyle mi?" Steven, meraklı bir biçimde kafasını dikti. "Dave'in müthiş inanç değişimi bu mu? 'Ben vazgeçiyorum. Ben artık taraf tutmayacağım. Beni bu işten uzak tut.'"

"Aşağı yukarı. Bunu yapabilirim. Sen de yapabilirsin. Tanrılara karşı gelmek, onlara yaltaklanmak kadar kötüdür. Onların yaptıklarını onaylamış olursun. Şimdi teslim ol. Hadi vazgeçelim."

Steven kahkaha attı, "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Kendin için yapmasan bile senin peşinden gelen tüm bu insanlar için, onlardan geriye kalanlar için yap. Bugün, burada ölmek zorunda değiller. Eğer ölürlerse bu çok anlamsız olur."

"Onların görevi bu şehri savunmak," dedi Steven. "Bütün yap-

maları gereken bu. Mümkün olduğunca uzun bir süre..." Yakınlardaki bir mevziden gelen bir silah ateşinin tıngırtısı Steven'ın sözlerinin sonunda noktalama işareti görevi gördü.

"Zaten Neflerin kuşatması altındayken Setikler gelip bizi silip süpürsünler mi? Steven, tekrar söylüyorum, olur ya belki ilkinde anlamadın. Elimize ne geçecek? Bunun anlamı ne?"

"Sen hiç anlayamıyorsun Dave. Ama bu senin hatan değil. Fazlasıyla kısıtlı bir bakış açın var. Her zaman bu böyleydi. Asla, benim yaptığım gibi, meseleyi bütünüyle görmeyeceksin."

Bu, öyle kendini beğenmiş, öyle küçük gören bir tavırla söylenmişti ki, David çileden çıktı. Steven, küçük kardeşi, nasıl olur da buna cüret ederdi! Onunla nasıl bu şekilde konuşabilirdi? Ondan dört yaş küçük olduğu halde sanki yaşam tecrübesi onunkinden bir ömür fazlaymış gibi davranıyordu. David, birden bire ortaya çıkıp, varlığını tek çocuk olarak sürdürmekte olan ağabeyinin alanına izinsiz giren bu küçük velede uyum sağlamak için elinden geleni yapmış, onu savunmuş, korumuş (tabii bunları boşuna yapmış), arkasından acı yasını tutmuş, Zafirah konusunda gidip kendisine açılmıştı ve bütün bunları, bir gün sırrını kötüye kullansın ve yüzüne vursun diye mi yapmıştı...

Hiçbir şey değişmemişti. Işıkgetiren olsa da olmasa da Steven hâlâ o eski aşağılık, nankör ibneydi.

Onu yumruklamak için duyduğu istek çok güçlüydü. Neredeyse karşı konulmazdı. Yıllar boyunca içinde biriken haksızlıklar ve kırgınlıklarla dolu bir darbeyle yumruğunu onun suratına indirmek istedi. İşte bunu hak ediyordu, hatta fazlasını.

Bunun yerine David, yumuşak bir şekilde, neredeyse kendisi de şaşırarak, "Maskeyi çıkar," dedi.

Steven, yanlış duymuş gibi elini kulağına götürdü.

"Maskeyi diyorum. Çıkar. Yüzünü görmem gerek."

"Asla, Dave. Sana gösteremem."

"Senin gözlerinin içine bakmam gerek. Kim olduğunu görmem gerek."

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Ama nasıl bir adama dönüştüğünü bilmiyorum. Hadi. İstediğim şey çok fazla değil."

"Senin kavrayabileceğinden çok daha fazla."

"Maske benim üzerimde üstünlük kurmanı sağlıyor. Ben senden hiçbir şey saklayamazken, senin her şeyi benden saklamanı sağlıyor. Eşit olmamız gerek. Çıkar o maskeyi."

"En azından bekleyemez mi?" dedi Steven. "Lütfen. Bana bir ya da iki gün ver, o zaman seve seve yaparım."

"Hayır. Yeterince uzun zaman bekledim. Şimdi."

"Pek hoş bir görüntü değil."

"Umurumda değil."

"Dave, bu benim öylece yapabileceğim..."

Kardeşini hazırlıksız yakalayan David, bir hamle yaptı. Bir eliyle maskenin bir kenarını uzandı ve kumaşın bir kıvrımını yakaladı. Steven onu itmek için çabaladı. David daha çok asıldı. Steven bırakması, bunu şimdi yapmaması için bağırırken onun koluna vurdu. David maskeyi yukarı doğru çekiştirmeye başladı. Steven bu hamleye karşılık vermek için başını öteye savurdu.

Bir yırtılma sesi duyuldu. Elinde maskenin bir parçasıyla David sallanarak geriye çekildi.

Steven hayal kırıklığıyla bir çığlık savurdu ve sol yanağının, maskesindeki yırtık delikten görünen kısmını eliyle kapattı.

Ama çok geç kalmıştı. Saniyeden bile daha kısa bir süreliğine geç kalmıştı.

David, oradaki şeye bir bakış atmıştı, biliyordu. Yanık deri, yara izi...

Bir biçime sahipti.

Bir desen oluşturuyordu.

Bu bir resimdi.

Steven'ın yüzündeki deriye dağlanarak işlenmiş bir resim. David'in tanıdığı bir resim. Çok bilindik. Tanrılardan birinin sembolü. Tamı tamına bir betimleme değildi ama yeterince yakın-

dı. Buruşmuş bir yaralı dokudan beklenebilecek kadar yakındı.

"Sen. Allah'ın belası. Amcık!" diye söylendi Steven. "Ne yaptın?"

"Hayır," dedi donakalmış David. "Sen. *Sen* ne yaptın?"

İFŞA

STEVEN, DAVID'e eskiden bir ambar olan, şimdi ise Işıkgetiren'in harekât odası olarak kullanılan yeri gösterdi. Orada yalnız olabilirlerdi. Birileri görebilir diye tüm yol boyunca yüzünün sol yanını eliyle kapattı.

Ambara girince kendisini katlanabilir bir sandalyeye bırakıverdi. David, ayakta kaldı. Bir süreliğine, yalnızca dışarıda süRüp giden savaştan ara sıra duyulan vuruş sesleriyle bölünen bir sessizlik oldu. Steven, başı öne eğik, beli bükük bir halde oturdu. Sonunda düzeldi ve maskenin tepesinden tutup, kararlı bir tek hareketle çekip çıkardı.

Saçları kabarık ve dağınıktı fakat öte taraftan o kum rengi saçlarını hafiften renklendiren çok nadir beyaz teller hariç David'in hatırladığı gibiydi. Göz altlarındaki hafif torbalar ve alnındaki hafif çizgiler sayılmazsa geçen yılların çok az belirtisini taşıyan yüzü David'in yüzüne çok benziyordu. İşte Westwynter burnu, her zaman olduğu gibi düz ve keskindi; ucu o kadar sivriydi ki, sanki nefes almak için yaratılmış bir organ değil de kesici bir

aletti. Ve işte ailedekilerin erkeksi yüz hatlarında annelerinin kadınsı dokunuşunu temsil eden, Steven'ın uzun kirpikli göz kapakları.

David, orada, o maskenin arkasında olduğunu bilse de kendi gözleriyle görmediği için, bilgisi onaylanmadığı için, gerçekten göremediği onca zamanın ardından kardeşini yeniden görünce kendisini büyük bir şaşkınlık içinde buldu, hatta duygulandı. Ünlü bir tablonun kalemle çizilmiş bir örneğine baktıktan sonra içinden saçılan bütün renkler ve içinde farklı tonlarla oluşturulmuş derinliğiyle tablonun gerçeğini görmek gibi bir şeydi bu.

Tahribata uğramış bir tablo.

"*Desfigurado*," dedi Steven. "Gördün mü? Sana söylediğim gibi."

David, yara izi yüzünden donakalmıştı. Gözlerini ondan alamıyordu.

"Ayrıca artık maskenin sebebini de görebiliyorsun," diyerek devam etti Steven. "Gerçek sebebi. Buna bir kez bakılırsa," yanağının üzerinde daire çizerek parmağını gezdirdi, "Işıkgetiren'in bütün itibarı, bütün inanç sistemi anlamını kaybeder."

"İnsanların gördüğünü söylemiştin," dedi David. "Bana, davan için Hürmısır'da asker toplarken silah tehdidi altında maskenin zorla çıkarıldığını söylemiştin, birkaç kez hem de."

"Bu konuda yalan söyledim. Ben, ben birçok konuda yalan söylemiş olabilirim."

"Hayır, kahretsin."

"Ama sana karşı şu an dürüst olmaya hazırım. Sana her şeyi dosdoğru anlatacağım. Ve biliyorsun ki bana inanmak zorundasın çünkü artık sana yalan söyleyerek elime hiçbir şey geçmeyecek."

"Geçmeyecek mi?"

"Of, lanet olsun bir sus artık olmaz mı?" diye patladı Steven. "Fazla zamanımız yok ve zaten şimdi sana söyleyeceğim her şeyi olacak olan olaylar doğrulayacak. Beni dinle. Sen sözümü kes-

meden çabucak halletmeme izin ver. İşte gerçek. Ege Savaşı'ndan sonra gerçekten başıma gelenler..."

ÖNCELİKLE EGE SAVAŞI'NDAN sonra başıma gelenler çoğunlukla sana anlattığım gibiydi. *Immortal* havaya uçtuğunda ben de öylece fırladım. Bir gece boyunca denizin üstünde kaldım. Yukarıya, yıldızlara baktım ve o tezahür anını yaşadım. Ertesi sabah kendimi küçücük, ıssız, kuş uçmaz kervan geçmez boktan bir adada buldum.

Zaten tam da bu noktada sana daha önce anlattığım hikâye gerçekte olup bitenlerden ayrılıyor.

Sana o adayı Robinson Crusoe adası gibi bir yer olarak anlatmıştım, değil mi? Etrafta zıplayan evcil tavşanlar, zeytin ağaçları, tatlı su kaynağı, bir mağara yani yaşayabilmek için temel gereksinimler, hepsi mevcut, uygun ve tuhaf bir şekilde kullanışlı.

Boktan yalanlar.

Orası bir kayaydı. Okyanustan dışarı fırlamış, iri çıplak bir kaya. Barınak olabilecek bir parça bile yoktu. Bitkiden eser bile yoktu. Ne yiyip içecek bir şey vardı ne de hava koşullarından saklanacak yer. Sana içine düştüğüm durum o kadar da kötü değilmiş gibi anlattım, sen de biliyorsun o zaman daha kötü olabilirdi.

Aslında, daha *kötüydü.* Tahmin edeceğinden çok daha kötüydü.

Geçen üç günün ardından açlık ve susuzluktan yarı delirmiş bir haldeydim ve kendimi denize atmayı düşünüyordum. Kayayı döven dalgaların sesi kafatasıma vurulan bir tokmak etkisi yapıyordu. Güneş kavuruyordu ve ben onun ısısıyla piştiğimi hissedebiliyordum; yanmakta olan derimin kokusunu alabiliyordum. Her gün ortasında, güneş en tepedeki yerini aldığında yapabildiğim tek şey denizci tuniğimi kafama geçirip akşam olmasını beklemekti.

Dördüncü gün, beşinci de olabilir, adaya hızlıca çıkan bir yen-

geci yakalamayı başardım. Onu yırttım ve sanki yengeç değil bir istiridyeymiş gibi iç organlarını emdim. O güne kadar tattığım en pis şeydi ama eğer fırsatım olsaydı onlardan daha yüz tane yiyebilirdim.

Bu bir gün, belki biraz daha idare etmemi sağladı. Yengeçten aldığım besinden değil de daha fazlasının gelmesi halinde düzenli bir besin kaynağına sahip olma ihtimaliydi beni ayakta tutan. Ama o yengeç bir kerelikti. Başka hiçbir kabuklu bu çıplak hiçliğe tırmanacak kadar aptal değildi. Oraya düşecek kadar boktan bir şansa sahip tek canlı yaratık vardı: Ben.

Haftanın sonlarına doğru çok kötü bir haldeydim. Zar zor hareket edebiliyordum. Beynim kurumuş bir ceviz gibiydi. Derimin bazı yerleri o kadar kötü yanmıştı ki yüzülmüş gibi görünüyordu. Hezeyan geçiriyordum, hayaller görüyordum. Bir ara annem ve babam beni ziyarete geldiler. Bende umduklarını bulamamışlardı. "Pekala, bu nasıl bir saçmalık böyle?" diye sordu babam. "Sen bir yüz karasısın Steven, bir yüz karası!" Sanki kaza geçirip o adaya düşmek benim seçimimdi. Sanki bu sadece kötü bir kariyer hamlesinden başka bir şey değildi. Annemse yardımcı olmaktan çok babamı ne kadar çok üzdüğümü, ne diye sürekli kendimden başka hiç kimseyi düşünmediğimi söyleyerek konuşup durdu. Vücudum gözyaşı için yetecek neme sahip olsaydı ağlayacaktım.

O andan sonra deniz daha da cezbedici görünmeye başladı. Eğer kayalardan aşağı sürünüp denize dalacak gücüm olsaydı bunu yapacaktım. Öyle açıkta pişerek ölmekten çok daha iyi ve hızlı olurdu. Batana kadar suyun üstünde dururdum.

İki gün daha dayandım. Söylemeye çalıştığım şu aslında; yaşama isteği ya da gayretiyle değil sadece ölmediğim için dayandım. İnsanlar. Bir anda öldürülebiliriz. *Ba* ışını, mermi, araba kazası, uçurumdan düşmek, pat diye bir ses gelir ve biz yok oluruz, aynen böyle. Ama seçenek varsa yaşam öyle kolayca bitmiyor, değil mi? Tutunuyor. Kavga kazanmaya değmeyecek olsa

bile sonuna kadar savaşıyor. Büyükanne gibi. Kanser ne kadar sürmüştü? Altı ay mı? Tam altı ay boyunca kanser onu içeriden kemirirken o hayatta kalmayı sürdürdü. En sonunda yalnızca kabuktan ibaret kalmıştı, sadece büyükannemize benzeyen içi boş bir şeydi. Derinin altında hiçbirşey kalmamıştı. Sanki dokunsan parçalanacak gibiydi. Ama kahrolası, hâlâ hayattaydı. Ara sıra hâlâ konuşabiliyordu. Hâlâ beni haylazlığım yüzünden azarlıyor ya da senin en sevdiği torunu olduğunu söylüyordu ki öyleydin Dave inkâr etme. Sanki kâğıttan yapılmış gibi göründüğü o çelimsiz haliyle yataktaydı ama hâlâ gitmeyi reddediyordu. İnatçı yaşlı keçi.

İşte o inatçılık bende de vardı, sevsem de sevmesem de. Ölmeye gereksinim duyuyordum. Ölmeyi istiyordum. Ama yaşam beni bırakmıyordu.

Ve sonra *O* geldi.

Bir rüyanın içindeydi ve ilk önce onu annem ve babamı gördüğüm zamanki gibi bir halüsinasyon sandım. Neden olmasındı? Eğer onların hayalini gördüysem, onunkini neden görmeyeyim?

Ama bazı rüyalar tanrılara dairdir ve bazı rüyalar tanrı rüyasıdır. Tanrı rüyası görenler yalnızca rahipler değildir. Sıradan insanlar da ara sıra görürler ve farkı söyleyebilirsin. Bu rüyaların bir türünde tanrılar rüyaya dalıyor ve pek fazla bir şey yapmıyorlar. Ya tanıdığın birine benziyorlar ya da onlara benzediğini bildiğin birisi oluyorlar ve çoğu zaman ünlü sporculara ya da film yıldızlarına benziyorlar, bunu biliyor muydun? Bu gerçek. Tuhaf.

Ama bir tanrı rüyası, tam anlamıyla ilahi bir ziyaret, tamamen başka bir şey. Onda rastgele ya da üstünkörü hiçbir yan yok. Ta içinde hissediyorsun onu. Bilincin normal düzeyinin altında bir yerlerine etki ediyor. Ve hayatın değişiyor.

Böylece kısa süre sonra anladım ki bir tanrının huzurundayım ve sonra o bana yaşamayı ne kadar istediğimi sordu. Yaşamak *isteyip istemediğimi* değil, dikkat et. Ne kadar. Ve elbette benim ce-

vabım şöyleydi: *Çok*. Demek istediğim şu, o ana kadar ölebilmeyi istemiştim ama bu içinde bulunduğum durumun çaresizliğinden kaynaklanıyordu. Elimde fırsat olsaydı tercihim ölmemek olurdu.

"Yaşamak için ne yapacaksın?" Bu, ikinci sorusuydu. "Yaşamanın karşılığında ne vermeye hazırsın?"

Biraz düşündüm ama gerçekten beyinsizleşmiştim.

"Her şeyi," dedim ona.

"Emin misin?" dedi.

Emin olduğumu söyledim.

"Göreceğiz," dedi ve sonra gitti.

Ertesi gün bulutlar toplandı ve yağmur yağdı. Bu kör olası adaya çıktığımdan beri ilk kez güneş beni kavurmuyordu. Gökyüzünden yumuşak yağmur düşüyordu. Beni ıslattı, serinletti ve yıkadı ve kayalardaki oyuklarda birikip, höpürdeterek içebilmem için azıcık tatlı su verdi. Ellerimin ve ayaklarımın üzerinde aşağı doğru indim ve bir köpek gibi atladım.

Bir dahaki uykumda o tanrı yine geldi. Ona karşı hazin bir minnet duyuyordum. "Bana o yağmuru getirdin," dedim, mutluluktan neredeyse salyalarım akarken.

"Yağmur tesadüfen yağdı," diye cevap verdi omuz silkerek. "Hâlâ yaşamaya hazır mısın?"

"Hazırım," dedim. "Ne gerekirse yapacağım. Benim ulusal tanrım olmasan da sana hizmet edeceğim."

"Böyle söylüyorsun ama bunu kanıtlaman gerekecek."

Ve tekrar gitti.

Ve sonraki sabah inanabiliyor musun, birdenbire bir dalga geldi ve koca bir sardalya sürüsü kayaların üstüne vurdu, çoğu çırpınarak kendilerini denize geri attı ama birkaç düzinesi orada karaya oturdu, çaresiz, son nefeslerini verdiler ve ben onları toplayıp bir tanesini çiğ çiğ yedikten sonra kalanları güneşte pişmeleri için yere serdim çünkü kayalar bir ızgara kadar kızgınlaşabiliyorlardı ve bingo, bir saat kadar bir zaman dilimi içinde piş-

miş sardalya etini mideme indiriyordum. Ayrıca sulu ve lezzetliydi ve şu an onları hatırlayınca bile ağzım sulanıyor.

Üçüncü rüya. Geri geldi.

"Bana hayatının birkaç yılını ver," dedi. "Karşılığında sana güç vereceğim. İnsanoğlu üzerinde hâkimiyet. Seni bir tanrı olmaya o kadar çok yaklaştıracağım ki herhangi bir ölümlünün ulaşabileceği en yakın nokta ancak o olabilir. Ama şartım benimle birlik olman. Benim isteklerime uygun hareket edeceksin. Zamanın artık sana ait olmayacak. Uyanık olduğun her saati benim hedeflerime ulaşmak için harcayacaksın. Bunu yap ve işin bittiğinde özgür kal. Hayatını önceki gibi sürdürmekte özgür ol."

Pazarlık sürerken, çok da kötüye benzemiyordu. Benim sıkı bir pazarlık etme şansım da pek yoktu. Düzenleme, ya sev ya terk et, şeklindeydi ki terk etmek burada yavaş korkunç bir ölüm, sevmekse hayatta kalmak demek oluyordu, başka ne yapabilirdim ki? Yağmur ve sardalyalarla kendisini çoktan kanıtlamıştı. Söylediği şeyi yapacağını bana göstermişti. Ciddiydi.

"Pek hoş olmayacak," diye ekledi. "Özümün cüzi bir parçasını sana bağışlayacağım ve belirtmekte fayda var, canını yakacak. Ölümlülerin bedeni böyle bir gücü taşımaya uygun tasarlanmamış. Onun sana uyum sağlayabilmesi için önce alışman gerek... Daha da güçlenmen."

"Üstesinden gelebilirim," dedim. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Şimdi," dedi, ve...

İçime soktu. Aklıma gelen tek kelime bu. *Ba*'sını benim içime soktu. Onu koymanın başka bir yolu yok. Pek nazik değildi. Pek incelikli değildi. Şeye benziyordum... Orada, o kayaların üstünde çömeliyordum ve onun o muazzam, delici, işkence çektiren şeyi... Gücü içime giriyordu. Ani ve çok yoğun. Beynim bomboştu, sanki bedenimdeki bütün birleşme noktaları havaya uçmuştu. Çığlık çığlığa uyandığımı hatırlıyorum. Kayaları tırmalıyordum. Ağzımdan kan sızıyordu çünkü dilimi ısırmıştım,

ayrıca burnumdan da damlıyordu, kim bilir neden. Her şey acıyordu. Her tarafım ürperiyordu ve hiç hoş bir şekilde olmuyordu bu. Sanki yüzlerce iğne batıyordu her yerime. Tek yapabildiğimse orada yatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaktı. Yaklaşık bir saat sonra acı geçmişti ama o içeri giriş hissi, o ihlal hissi geçmemişti. Çok... Farklı hissettim. Değişmiş. İçten içe tuhaflaşmıştım. Tam olarak nasıl olduğunu açıklayamam. Sadece artık eskiden olduğum kişi olmadığımı biliyordum.

Bir sonraki uykumda aynı şey yine oldu. Sonra yine. Sonra yine. Başıma gelecek olan şeyi bildiğim için gözümü kapatırken dehşet duymaya başlamıştım. Ama buna katlanmak zorunda olduğumu biliyordum. Bu tamamen anlaşmanın bir parçasıydı. Gücü içime almak. Zorla içime girmesi. Güçlenme. Tekrar ediyor olmak kesinlikle daha da kolaylaştırmıyordu. Hatta her defasında daha da zor oluyordu. Daha acılı. Daha küçültücü. Her seferinde kendimi çiğ ve kullanılmış hissediyor, eskiden olduğum adamdan biraz daha uzaklaşıyordum. Alçalmıştım. Sanki eski Steven, o tasasız Steven, saygısız ve ivecen Steven kat kat yakılıp atılıyordu ki bu yeni şey bu yaratılacak olan Steven içime girebilsin. İhtiyacım olduğunda yağmurlar gerektiği kadar içme suyu sağlıyordu. Kısa bir zaman sonra kayaların üzerine uzanıp çıplak elimle balık yakalayacak güce ve zihinsel gerekliliğe sahip oldum. Bu öğrenilmesi kolay bir iş değil çünkü suyun kesme açısı, nesnelerin olduklarından farkılı bir yerde görünmesine sebep oluyor ama elimi suyun altına daldırıp gerektiği kadar beklersem balıkların şüphelenmeyi bırakıp yakalanacak kadar yakına geldiklerini keşfettim. Hatta bir keresinde bir ıstakoz yakalamayı bile başardım.

Beş buçuk hafta boyunca bu şekilde yaşadım. Kırk gün ve kırk gece. Bir kayanın üzerine beşli gruplar halinde çentik atarak mahkûmların yaptığı gibi zamanı takip ediyordum. Bu sürenin sonunda üniformam paramparçaydı, sadece üzerimden sarkan bez parçaları vardı. Saçım ve sakalım keşişlerinkine dönmüştü.

İskelet gibiydim, bacaklarımın üstünde sallanıyor, lağım gibi kokuyordum.

Ama gücüm vardı. İçimde tıngırdıyordu, tanrının armağanı. Armağan mı? Hayır, ben kazanmıştım onu. Bana verilmemişti. Ben onun, hem de her zerresinin bedelini acı çekerek ödemiştim.

Son gece, yani kırkıncı gece tanrı bana benimle işinin bittiğini söyledi. İçime ihtiyacım olan bütün özü göndermişti.

"Bu güçle," dedi, "insanları kendi isteklerin doğrultusunda yönlendirebileceksin. Sahip oldukları yetkileri sana devredecekler ve bunu gönüllü olarak yapacaklar, içgüdüsel olarak tanrılara boyun eğdikleri gibi sana da boyun eğecekler. Hiç kimsenin kendi isteğinin tek bir zerresine bile aykırı olacak bir şey yapmasını sağlayamayacaksın. Ama onlarla doğru şekilde, tatlı sözlerle, kurnazca ve överek konuşursan onların isteklerini kendininkilere uyacak biçime dönüştürmeyi başarabileceksin.

Başka bir deyişle ben artık tatlınında tatlısı bir dile sahip olmuştum.

"Ayrıca," diye devam etti tanrı, "Pantheon'un geri kalanı için görünmez olacaksın. İşlerini gizlice, onların müdahalesi olmaksızın yürütebileceksin."

Diğer bir deyişle beni *ba* dolu bir tılsımın insan eşdeğeri haline getirmişti. Rahiplerden farklı olarak tanrılara görünmez olmuştum.

"Ama," dedi, "bu yetenekleri sadece benim hedeflerime ulaşmak için kullanacaksın ve bunu yaptığından emin olmak için seni işaretleyeceğim. Seni öyle bir şekilde işaretleyeceğim ki efendinin kim olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmasın. İşareti elbette başkalarından saklayacaksın ama sen onun orada olduğunu bileceksin. Kendi yansımana her bakışında, o da sana bakacak. Başkaları onun ne için bulunduğunu fark etmeyebilir. Bazıları yalnızca talihsiz bir yara izi olduğunu düşünebilir. Ama sen bileceksin, ben bileceğim ve o, mühürlediğimiz anlaşmanın sembolü olacak."

Sana daha öncekinde anlattığım gibi *Immortal* patladığında yüzüme bir şarapnel çarpmıştı. Yüzüm hasar görmüştü. Ama o tanrı bu hasarlı yeri aldı ve değiştirdi. Yara izi kıvrıldı ve kendi kendine, az önce gördüğün şekli aldı. O değişimi hissettim, o da canımı yaktı, çok şaşırtıcı değil mi?

Ertesi gün şafakta bir balıkçı teknesi adanın yanına demir atmak için yaklaşıyordu. Yalpalayarak aşağıya, ona doğru indim. Bir Yunan balıkçı korkuluğun üstünden işiyordu. Iannis.

Ona beni o adadan götürmesini söyledim. Gücümü denediğim ilk seferdi bu. Bir tanrıdan beklenecek şekilde emreder gibi konuştum. Iannis anında teknesine binmemi kabul etti. Yola çıktık ve bir daha asla arkama bakmadım. Onun tamamen gözden kaybolduğundan emin olana kadar adaya arkam dönük şekilde durdum. O siktiğimin yeri... Hâlâ orayla ilgili kâbuslar görüyorum, biliyor musun? Zaman zaman rüyalarımda oraya sıkışıp kaldığımı ve asla kurtulamayacağımı ve o zamandan bu yana olup bitenlerin, asıl *onların* rüya olduğunu görüyorum. Gerçekte orada, o kayaların üzerinde hayatımın sonraki birkaç yılını hayal ederek ölüyorum. Bütün bunlar, üzerinde oturduğum bu sandalye, içinde bulunduğumuz bu oda, sen, Dave, hiçbiri aslında yok. Tuhaf, değil mi?

O zamandan sonra hikâye çoğunlukla sana anlattığım gibi devam etti. Iannis'le kaldım ve onunla uyuşturucu kaçakçılığı işini ve tüm diğer şeyleri yaptım, çünkü kendime çektiğim çilenin etkilerinden kurtulmak, bir komplo kurmak ve onu tasarlamak için zaman tanımak istedim. O tanrının benden ne istediğini biliyordum. Yapmak zorunda olduğumsa sadece onu en etkili biçimde nasıl hayata geçireceğimi bulmaktı.

Hürmısır, tezgâhı kurmak için en müsait yerdi. Pantheon'a karşı duygusuzluk bir yaşam biçimiydi ve tıpkı kör bir kurşun kalemi sivriltmek gibi çok fazla çaba gerektirmeden bu durum nefrete dönüştürülebilirdi. Ayrıca Yukarı Hürmısır'daki milisler ve anlaşmazlıklar sayesinde herhangi bir ordunun gereksinim

duyacağı hazır ham maddeye sahiptiler. Bir plan kurdum. Arapça öğrendim. Sonra kendime bir imaj yarattım. Tanrının işaretini gizlemek için maske zorunluydu. Sakal bırakmayı denedim ama tam olarak işe yaramadı. Yara izini yeterince iyi gizlemedi. Ayrıca yüzümü tamamen örten bir maske takmak beni bomboş bir beze çeviriyordu ki insanlar kendi hayallerini ve ideallerini onda yansıtabiliyorlardı. Onunla hem bir adamdan daha az hem de daha fazlası oluyordum. İsmime gelince. Bir sabah öylesine zihnimde uyanıverdi. El Aşraka. Aydınlatan kişi. Işıkgetiren. Neden olmasındı? Yapar gibi göstereceğim şey bu değil miydi, cahil bir dünyaya aydınlık getirmek. Biraz küstah olduğumu kabul ediyorum ama sonra gördüm ki Işıkgetiren zaten oldukça ukala bir kişiliğe sahipti. İnsanlar bir liderde ukalalıktan hoşlanırlar aslında. Ukalalığa kapılırlar. Bir liderde katiyet, cesaret ve tutku olmasını isterler

İşte Işıkgetiren bunların hepsine fazlasıyla sahipti, *hâlâ* da sahip.

"GETİRİYORMUŞ GİBİ," DEDİ David. "Dünyaya aydınlık getiriyormuş gibi davranıyorsun."

"Evet".

"Sen bir sahtekârsın. Düzenlediğin bu 'savaş', bir oyundan başka bir şey değil."

"Sert sözler bunlar. Ben bu şekilde dile getirmezdim."

"Sen nasıl dile getirirdin?"

"Bu sadece bir iş Dave," dedi Steven. "Yapmak zorunda olduğum bir şey. Bir zorunluluğu yerine getiriyorum. Bir anlaşma yaptım ve benim üzerime düşen bu."

"Bir tanrıyla anlaşma yapmak."

"Evet."

"Senin bile adını dile getiremediğin bir tanrı."

Steven başını çevirdi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bile anlayamıyorsun. Bana şey gibi davrandı...şey gibi..."

"Köle gibi mi?"

"Hayır, daha da kötüsü. Köpek gibi."

"Yoksa kendi malı gibi mi desek?" diye önerdi David, yara izinin kıyısına gözü iliştiğinde Hatşepsut Tapınağı'nda onu bir sığır damgasına benzettiğini hatırlayarak.

"Ha," dedi Steven boş bir gülüşle. "Ya, bu olur işte."

"Adını söylemen lazım ama. Eğer o senin sahibinse, bunu kabul etmeye hazır olman gerekir."

"Neden? Kim olduğu yeterince açık, öyle değil mi?"

"Yine de. Benim hatırım için yap. Yüksek sesle söyle. Kime teslim olduğunu söyle."

Steven ismi o kadar sessiz söyledi ki, bir fısıltı bile sayılmazdı.

"Tekrar," dedi David. "Düzgün bir şekilde."

"Ne için? Bak. Şuna bak." Steven eliyle yara izini işaret etti. "Neye benziyor?"

Bir tür hayvan kafasına benziyordu, yeryüzündeki hayvanatın hiçbirisiyle doğrudan bir benzerliği olmayan bir yaratıktı bu. Uzun, sivri bir hortumu, dik kulakları ve antilopunkine benzer boynuzları vardı. Tayfun Canavarı ismi, yaratığa Eski Yunanlılar'ın kötücül bir ateş tanrılarının adından alınarak verilmiş.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi David. "Kimin sembolü o? Hadi. Açık ve yüksek sesle. *Onun adını söyle.*"

Steven derin bir nefes aldı ve sonra yüksek sesle, açık seçik bir şekilde o sözü dile getirdi.

"Set."

CANAVAR

"İŞTE," DEDİ STEVEN hınçla. "Mutlu musun şimdi? Bu, Set'in sembolü. Set, benim efendim. Çölün Efendisi'nin buyruğunu yerine getiriyordum. Beni Set yönetiyor. Daha kaç farklı şekilde dile getirebilirim? Set, benim hayatımı kurtardı ve ben de o zamandan bu yana onun için çalışıyorum. Bendeki her şeyi açığa çıkardın. Tebrikler." Ayağa kalktı. "Şimdi, eğer senin için sakıncası yoksa gidip yedek bir maske bulacağım ve giyeceğim, sonra dışarı gidip kısa bir süre daha Işıkgetiren olacağım."

"Hayır." David, onu iterek sandalyeye geri oturttu. "Henüz işimiz bitmedi."

"Ama ya dışarıdaki insanlar," diyerek itiraz etti Steven, "*benim* insanlarım..."

"Onlara ne olduğunu o kadar da umursamıyorsun."

"Benim orada, onlarla ilgilendiğimi görmeye ihtiyaçları var."

"Sadece birkaç dakika daha, hepsi o kadar."

Steven, öfke saçan gözlerle baktı ama yeniden ayağa kalkmayı denemedi.

"Tamam. Keyfine bak. Yaptığım hatayla ilgili uzun bir ders ver bana."

"Birkaç dakika dedim. *Bahsettiğin* ders birkaç saatini alır."

"Ah, hah, hah."

"Steven yaptığın bu şeyi görmüyor musun? Ne kadar kötü olduğunu? Üç bin tane gariban insanı ölüme sürükledin. Sana olan güvenlerini kötüye kullandın ve sırf kendi canını kurtarmak için onları kurban ettin. Onları öyle bir yalanla kandırdın ki kendin bile inanmıyorsun."

"Sen Dave, sen tepeden bakan bir ukala olabilirsin," diye parladı kardeşi. "Sen ne cüretle beni yargılayabilirsin. Sen o adada değildin. Tehlike altında olan senin hayatın değildi. Sen de orada, benim gibi acı çekseydin aynısını yapardın. Set'in önerdiği fırsata sen de balıklama atlardın. Bana yapmayacağını söyleme."

"Yapmazdım."

"Hadi canım sen de."

"Hayır, gerçekten yapmazdım. Bu koşulları gözden geçirirdim ve hayır derdim."

"Ve ölürdün? Can çekişe çekişe mi? Izdırap içinde mi? Ya, tabii, siktir git."

"Unutuyorsun. Çölde kaybolmuştum, yakın bir zamanda. Senin anlattığın şeylerin çoğunu yaşadım. Nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum ama eğer Set ya da başka bir tanrı bana böyle bir pazarlıkla gelseydi, en düşkün halimde bile olsa, cevabım ne olurdu biliyorum."

"Bu kadar kesin konuşma."

"Sanırım konuşabilirim."

"İyi o halde bu durumda sen içimizdeki soylu ve iyi olansın değil mi?" Steven tükürdü. "Sen namuslu büyük kardeşsin, asla bilerek alçaklık etmezsin, bense iradesiz, çelimsiz bir hayal kırıklığıyım, her bakımdan Küçük Westwynter'ım. Bunu kanıtladığımız için, daha doğrusu *yeniden* kanıtladığımız için çok memnun oldum."

"O kadar çabuk boyun eğmiş olman aklıma takıldı. Mücadele etmedin, duraksamadın. Set, açıkça sana isteğini bildirdi ve sen onun oluverdin."

"Zaten hep bu şekilde olmuyor mu? Bu Pantheon'la insanoğlu arasındaki ilişkinin mükemmel bir örneği değil mi? Onlar bizi düzüyorlar, biz de sadece domalıp bekliyoruz."

"Hiç utanç duymuyor musun?"

"Ben utancı Ege'nin ortalarında bir yerlerde bıraktım."

"Evet, sanıyorum her şeyi orada bıraktın." David çenesini kaşıdı. "Anlat bana, Set'in sana verdiği şu armağan..."

"Armağan değil."

"Kazandığın ödül o zaman. Onu bütün Hürmısırlıların üzerinde denedin mi?"

"Evet. Yaptığım konuşmalarda ya da birebir görüşmelerimde. Tek yapmam gereken ikna edici olmaktı ve onlar da ikna olacaktı. Doğal çekiciliğimin abartılmış bir hali de denebilir. Bazen son derece kolay oluyordu. Onlara vaat ettiğim şeyi istiyorlardı, hem de çok istiyorlardı. Öncelikle, Yukarı Hürmısır'da barış sağlamak, daha sonra inançsızlığa duydukları inancı yani ulusal felsefelerini dünyanın geri kalanına yaymaktı. Bir bakıma aradıkları şey bir peygamberdi, laik bir din adamıydı. İşte bir tane bulmuşlardı."

"Hayır, sahte bir Mesih bulmuşlardı."

"Kırıcı sözlere devam ediyorsun."

"Sadece olanları dile getiriyorum, Steven."

"Bak Dave, sen beni insanları kandırmakla, duygularıyla oynamakla, hayatlarını boşa harcamakla, falanla filanla suçlayabilirsin ama bana kalırsa yanlış olan hiçbir şey yapmadım. Ben bir tanrının buyruklarını yerine getiriyordum. Sen de aynısını yapıyorsun. Herkes bunu yapıyor! Kendini daha iyi hissedeceksen beni karala ama *bana* kendimi kötü hissettiremeyeceksin."

"İyi," dedi David. "O zaman denemeyeceğim. Yine de bilmek istediğim bir şey var."

"Ne?" dedi Steven hışımla.

"Herhangi bir noktada onu bana karşı kullandın mı? Gücünü yani?"

Steven, ani bir yanıt verdi: "Hayır."

"Bundan emin misin?"

"Hayır! Yani evet eminim. Hayır, onu senin üzerinde kullanmadım."

"Peşinden gelmem için mesela?"

"Hayır," diye kıkırdadı Steven. "Bunu kesinlikle kendi kendine yaptın. Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun? Sana demiştim ki, Set bana hiç kimseye kendi istemediği şeyi yaptıramayacağımı söyledi. İnsanları bir şeye yüreklendirebilirim, kendi arzularına ulaşmaları için olanak sağlayabilirim ama kendi iradelerinin aksine hareket etmeleri için onları zorlayamam. Az önce sana Hürmısırlıların hayatlarını kendi istekleriyle bana adadıklarını anlatırken doğruyu söylüyordum. Onlar istiyor. Eğer benim açtığım bu savaşın ölmeye değer olduğunu hissetmeselerdi ölmezlerdi."

"Sen onların o şekilde hissetmelerini sağladın. Onların üzerinde oyun oynadın."

"Sadece onlara o şekilde hissettiklerini gösterdim."

"Yani bana bir kez bile bunu yapmadın öyle mi? Hiçbir konuda?"

"Bu neden senin için bu kadar önemli Dave?"

"Önemli işte."

Steven onun gözlerinin içine baktı. "Yapmadım, yemin ederim," dedi ve David, Steven'ın yanağındaki Tayfun Canavarı'nın o konuştukça nasıl kıvrandığına bakmaktan kendini alamadı. Sanki sözcükler aynı zamanda hem Steven'dan hem de ondan çıkıyordu. "Yaptığın her şeyi kendi özgür iradenle yaptın. Seni hiçbir şekilde etkilemeye çalışmadım."

David, Zafirah'yı düşündü. Steven'ın ona, *Zafirah sana göre değil*, dediğini düşündü. Bu uyarının beynine hiç eskimeyen bir

öğreti gibi yapışıp kaldığını düşündü. Şimdi kendisiyle Zafirah arasında nasıl bir perde gibi durduğunu düşündü.

Eğer Steven gerçeği söylüyorsa, suçlanacak tek şey kendi çekingenliği olurdu. Derinlerinde bir yerde Zafirah'ya karşı bir korku duyuyordu. Onun kişiliğinden değil, David'in kalbinin içini görebilmesinden ve orada bulduğu şeyi tereddüt etmeksizin söylemesinden korkuyordu. Geçmişte birlikte olduğu kadınlar yüzeysel kadınlardı. Bunu o zamanlar biliyordu ve bundan hoşlanıyordu. Ondan istedikleri tek şey göründüğü gibi olmasıydı; zengin ve kibar David Westwynter, bir aile kabartması ve birlikte olmak için cüzdanı olan bir adam. Zafirah bunların hiçbirisini umursamıyordu ki bu da onu David için tehlikeli kılıyordu. Tehlikeli olduğu kadar da çekici. Onunlayken olduğu gibi olmalıydı ama gerçekte olduğu kişi kendisini rahat hissettiği kişi değildi.

Eğer Steven doğruyu söylüyorsa durum böyleydi.

Eğer Steven yalan söylüyorsa...

O zaman bir dereceye kadar bir fark yoktu. Yine de suçlanacak tek kişi kendisiydi. Kendisi istemediği sürece Steven onun Zafirah'dan çekinmesini sağlayamazdı; bilmiş olsa da olmasa da.

Oysa başka bir açıdan, bu bir fark yaratırdı. Bu, Steven'ın kendi gücünü kullanarak, David'in kendine duyduğu şüpheyi güçlendirdiği, böylece David'le Zafirah arasında hiçbir şey yaşanmamasını garantilediği anlamına gelirdi.

"Sana inanmıyorum," dedi David sonunda.

"İstediğin gibi olsun, o zaman inanma."

"Bu kadar zaman boyunca bana karşı açık olmadın. Şimdi değişen nedir ki? Benden o kadar çok şeyi gizledin..."

"İyi bir sebep içindi. Eğer her şeyi bilseydin asla peşimden gelmezdin ve ben peşimden gelmeni istedim. Sen ve ben kaderin inanılmaz bir oyunuyla yeniden bir araya geldik. Hatırladığım kadarıyla hiçbir zaman olmadığımız kadar yakın olduk. Sana içimi açmayı istediğim zamanlar oldu, inan bana oldu, ama

sana yeniden kavuştuğum için ve sen bana bir kereliğine saygı duyduğun için çok mutluydum. Bunu tehlikeye atmak boşuna olur gibi geldi."

"İyi bir sebep mi? Daha çok bencilce bir sebep."

"Eğer bunu bu şekilde görmek istiyorsan Dave, kafanda ciddi bir mantıksızlık var demektir. Her neyse, bu konuşma benim için yeterince uzun oldu. Gitmem gerek. Bırak beni."

Steven ayağa kalktı ve ilerlemek için kardeşini kenara çekti.

David çekilmedi.

Steven geçmek için onu zorladı.

David onu omzundan tuttu.

Steven onun elini çekip attı.

David onu yeniden tuttu.

Birbirlerinin gözlerinin içine doğrudan baktılar ve orada yirmi yıldan uzun kardeşliklerini, paylaştıkları kanı ve yaşanmışlığı gördüler. Orada çok eski bir sevgi gördüler, o kadar eskiydi ki sorgusuz kabullenmişlerdi ve artık çok nadiren farkına varıyorlardı ve bir rekabet vardı; her anlaşmazlıklarında, birbirlerine yönelttikleri her hakaretle ya da birbirlerine söyledikleri her yalanla sadece tazeleniyor ve keskinleşiyordu. Aralarındaki bağ öyle köklü, kelimenin her anlamıyla öyle aşinaydı ki, var olduğunu unutmak kolaydı oysa onları birbirinden ayıran şeyler gittikçe artıyordu. Şimdi artık onları birleştirenden çok ayıran şeyler vardı. Aralarındaki kanyon öyle genişlemişti ki, kendisini bağlayan köprüler kısa kalmıştı.

İkisi de ilk yumruğu atmadı. Daha doğrusu ikisi de attı. Kendiliğinden ve aynı anda oluverdi. David, Steven'a savurdu; Steven, David'e savurdu.

Ve işte, boğuşuyor, bağrışıyor, yerde sürünüyor ve ambar tozunun içinde yuvarlanıyorlardı; bir David, bir Steven üste çıkıyor, öfke ve aşağılama dolu, ağır ve hızlı yumruklar atıyorlardı; yıllar geçip gitmemiş ve hiçbir şey değişmemiş gibi yeniden o erkek çocuklara, o eski çocuklara dönüşmüşlerdi. Birbirlerinden

delikanlılık hıncıyla nefret ediyorlardı. İkisinin de tek düşünebildiği diğerine karşı duyduğu nefreti bedensel olarak ifade ederek incitmekti.

Kısa bir süre için David üstünlüğü ele geçirdi. Steven'ın üzerinde ata biner gibi oturarak, tüm gücüyle ona vurdu. Steven, David'in yaralı kolunu tuttu ve dikişlerden birkaçı patlayana ve kan fışkırıp gömleğinin kolundan akana kadar sıktı. David haykırdı ve Steven onu üzerinden itti. Ayağa kalkınca David'in karnını yumruklamaya başladı. David onun ayağını yakalayıp kıvırdı ve onu karınüstü yere yapıştırdı. Sonra da Steven'ın sırtına atlayıp suratını arka arkaya yere çarptı. Steven dirseğini onun burnuna indirdi. Daha çok kan fışkırdı. David bir kolunu kardeşinin boynuna doladı ve kafasını geriye doğru çekti. Steven, zorlukla solumaya ve gırtlağından sesler çıkarmaya başladı. David, diğer elini Steven'ın şakağında kenetledi ve baskıyı artırdı. Steven'ın suratı önce kızardı sonra ise morardı. Ağzından tükürükler saçıldı, burnundan sümük aktı. Çaresizce David'e vuruyor, kollarını tırmalıyordu. David, Steven'ın doğru düzgün nefes almasına engel olduğunun farkında olduğu halde onun kafasını geriye ve yanlara doğru bastırmayı sürdürüyordu. Onu oksijensiz bıraktığının farkındaydı. Onu öldürdüğünün.

"Dave... Yapma..." dedi Steven boğuk boğuk.

Set'in kölesi. Güvene ihanet eden. Yalancı. Düzenbaz. Tanrı olacak adam.

Zihin gözünde David, Osiris'i gülümserken gördü. *Kendi* tanrısının isteği işte buydu. Işıkgetiren, Osiris'in aşağılık kardeşinin yeryüzündeki temsilcisi, ölmeliydi. Ve elbette suikast görevi, Işıkgetiren'in kendi öz kardeşine yakışmayacaksa, kime yakışırdı?

"...Daaaave..."

Birkaç saniye daha, ancak bu kadar daha sürerdi. David çok sıkı tutuyordu. Steven'ın soluk borusu eziliyordu. Nefes almak için mücadele veriyordu. Boğazından homurtulu hıçkırıklara

benzer sulu ve gırtlaktan gelen sesler çıkıyordu ama içeriye hiç hava girmiyordu. Birkaç saniye daha, sonra hepsi bitecekti. Hürmısırlılar teslim olabilirlerdi. Neftisyanlar ve Setikler tutsakları olarak onlara kibar davranmayabilirlerdi ama en azından hayatta kalma seçenekleri olurdu. Aksi halde kesinlikle öleceklerdi. İşte bu bir tek yaşama son vererek, David başka binlercesini kurtarabilirdi.

"...d..."

Hayır.

David bıraktı. Steven, hırıltıyla soluyarak yüzüstü yere kapaklandı.

Hayır. David öldürmekten bıkmıştı. Menengiç ağacı ve cesetleri hatırladı. Ölüm değil, yaşam. Steven, kendine gelirken o bir köşede otudu. Yavaş yavaş yüzünün rengi düzeldi ve nefes alış verişi normalleşmeye, daha yumuşak olmaya başladı. Sırtüstü döndü ve David'e baktı. Patlayan kılcal damarlar yüzünden gözlerinde çılgın bir görüntü vardı.

Çok öfkeli ve kısık bir sesle, "Seni bok herif," dedi. "Yapacaktın değil mi? Gerçekten yapacaktın."

David bir şey söylemedi, sadece ellerini inceledi. Ellerinde kan vardı ama sadece kendi kanı; burnundan rastgele sıçrayan ve gömleğinin ıslak kolundan bulaşan kan.

"Senin kalpsiz bir piç olduğunu biliyordum," diyerek devam etti Steven. "Daha da fazlası varmış halbuki. Siktiğimin Iaru yolunu yarılamıştım. Senin içine ne girdi böyle?"

David, elini pantolonuna sürdü. Burnunu kontrol etti. Kırılmamıştı. İçindeki kan pıhtılaşmaya başlamıştı. Kolu şiddetle zonkluyordu. Tekrar açılan yarık için bakım gerekiyordu. Yeni dikişler. Parmaklarının oynak yerleri ağrıdı. Kötü yumruklama. Bütün gücünü kullandığı o kara hiddet anında aldığı eğitimi unutmuştu. Fazlasıyla sert vurmuştu. Hiçbir parmağını kırmamış olduğu için şanslıydı.

Doğrulup oturan Steven ihtiyatlı bir biçimde boynunu yokla-

dı. "Sanırım durduğun için sana minnettar olmalıyım."

David, kendi kendisini keşfetmeyi bitirmişti. Yaralar, aşınmış yerler... Bundan daha kötü durumda olduğu zamanlar olmuştu.

"Artık benimle konuşmuyor musun? Bu mudur yani?" dedi Steven. "İddiaya girerim konuşmuyorsun. İddiaya girerim ki aşırı derecede utanıyorsun. Psikopat. Samimiyim David, senin yerinde olsaydım profesyonel davranırdım..."

"Kes sesini."

"Bana sesini kes deme, seni kahrolasıca sersem. Bana başka insanların hayatını nasıl hiçe saydığımı söylüyorsun, sonra da tutup..."

"Kes sesini de dinle, Steven."

"Seni mi? Hayır sağol."

"Hayır. *Dinle.*"

Steven kafasını doğrulttu.

Dışarıdan uyarı çığlıkları ve bir insansız hava aracının uzaktan ve alçaktan gıcırdayan sesi geliyordu.

"Bu ses sanki..."

"Bombardıman uçakları," dedi David. "Güneyden geliyorlar. Yine Nef Tayfunları, sanırım."

"Allah kahretsin," diye nefes aldı Steven. "İşte bu."

TAYFUNLAR

Sallanarak depodan dışarıya çıkarlarken, Steven bir ara yedek bir Işıkgetiren maskesi bulup takmak için durdu.

Tayfunlar vadiye doğru yaklaşıyorlardı, sekiz araç dağınık bir halde sıralanmıştı. Kendilerine has o hantal hızlarında ilerliyorlardı ve bugün hallerinde meşum bir telaşsızlık var gibiydi, sanki uçaklar acele etmelerine gerek olmadığını biliyorlardı. İnançsız avlarının hepsi bir aradaydı ve öncekinden çok daha zayıflardı. Mühimmatları neredeyse tükenmişti. Onları savunacak Anubyan savaş helikopteri de kalmamıştı. Tam yüklü, tek bir Tayfun yeterli olabilirdi. Sekiz tanesi tam anlamıyla imhayı garantilerdi. Yerleşik silahlardan birini kullanan bir Hürmısırlı ateş açtı ama sembolik bir savunma hareketiydi. Tayfunlar çok uzaktaydı ve fazlasıyla yüksekten yaklaşıyorlardı. Işıkgetiren, adama ateşi kesmesini emretti. Hepiniz. Ateşi kesin. Bir anlamı yok.

Kumandanlardan biri yaklaştı ve Işıkgetiren'e şimdi ne yapmaları gerektiğini sordu. Yüzünde endişe ve aynı zamanda umut belirtileri vardı. El Aşraka'nın bir çözümü vardır. Olma-

lı. Tüm diğer Hürmısırlıların yüzünde aynı duygu karışımı mevcuttu: İnançla karışık korku. Işıkgetiren, kesinlikle onları bu cehennemden çekip çıkarırdı.

Bir bilseydiniz, diye düşündü David.

Zafirah'yı görmek için etrafa göz gezdirdi. Onu bulamadı. Acaba hiç olmazsa dağa ulaşabilmiş miydi? Hiçbir fikri yoktu. En son geri çekiliş sırasında orada ovada ölmüş de olabilirdi, bütün bildiği buydu.

Şu haldeyken, hayatının son anlarını yaşamaktayken, onu bir kez daha, son bir kez daha görmeyi isterdi. Yalnızca, böyle gerizekalının teki olduğu için ona üzgün olduğunu söyleyebilmek isterdi. Bir de kardeşinin ona ve ülkesinin insanlarına yaptığı her şey için üzgün olduğunu söylemek isterdi.

Işıkgetiren, duyabilecek kadar yakında olan herkese seslendi. David'in kulağına iliştiği kadarıyla oradakilere, endişe etmemelerini, yardımın yakında olduğunu söylüyordu.

Yardım mı, diye düşündü David. Seni yalancı bok torbası. Ne yardımı?

Yakınlarda kim vardı ki, kim Hürmısırlıları kurtarmaya gelecekti? Batıda, David, birkaç düzine Skarab tankı ve taşınabilir roket başlıklarıyla birlikte birkaç ağır topçu birliğinden oluşan takviye Setik kuvvetlerinin ön saflarını görebiliyordu. Hepsi mevzilenmiş, Megiddo Dağı'nda bir katliam yaratmak için hazırlanmışlardı. Şüphesiz, Neftisyanlar bombardıman uçaklarını orayı önceden etkisizleştirmeleri için çağırmışlardı. Bu dinsiz ayaklanmasına son yumruğu indirme başarısına Setiklerin değil kendilerinin sahip olması konusunda kararlıydılar.

David aşağıya Setik müfrezelerine baktığında aklına gelen tek sözcük aşırılık oldu. Görünüşe bakılırsa Işıkgetiren DİK'nin sinirlerini o kadar bozmuştu ki böylesine muazzam bir özel görev kuvveti göndermişti. Ne olursa olsun bu durum, Neftisyan müttefiklerinin bu işi doğru düzgün halledebileceklerinden şüphe ettiklerinin bir göstergesiydi. Yine de David Setiklerin

savaş alanına yöneltdikleri bu orantısız insan ve silah kuvveti karşısında şaşkındı. Bu, Işıkgetiren'in onları, daha doğrusu, tanrılarını nasıl rahatsız ettiğinin bir belirtisiydi.

Ama söz konusu Steven'dı. Sinir bozmak için doğal yeteneğe sahip bir adam.

David, zihnini çıkmazdan kurtaran tuhaf zihinsel bir algı yakaladı. Üzerinde deminden beri derin derin düşünmekte olduğu şeyi yeniden gözden geçirdi. Orada, düşüncelerinin arasında görmeden geçtiği bir şey vardı. Steven'ın şu anki o kendinden emin soğukkanlılığını açıklayabilecek bir şey. Buna sebep olan bir şey vardı, öyle olmasaydı Işıkgetiren böyle belirgin bir sonla yüzyüze olduğu halde yandaşlarının önünde tereddütsüz durmaya cesaret edemezdi.

İşaret. Deri. Tanrı.

Tabii ki.

Tabii ki!

David, o an kendi kendisini tokatlayabilirdi. Her şey göz kamaştıracak kadar aşikârdı. Steven'dan gerçeği öğrenmek için onun üzerine gitmekle bu kadar meşgul olmasaydı çok daha önce farkına varabilirdi.

Tayfunlardan en yakın olanı neredeyse Megiddo Dağı'nın seviyesindeydi. Bomba bölmelerinin kapakları açıktı. Bombalar atılmak üzere hazırdı.

Steven bir tanrıyla ittifak kurmuştu.

Hangi tanrıyla?

Bu sadece Pantheon'un, bu bloğu yönetmekte olan üyesi ve şu anda dağı kuzeyden, doğudan ve batıdan çevirmiş muazzam ordunun sahibi olabilirdi.

Sadece Set olabilirdi.

Bir anda, Setik saflarından, karadan havaya, öndeki Tayfunu hedef alarak kıvrıla kıvrıla yükselen bir füze atıldı.

Bundan bir zaman sonra havadaki Tayfun kızılımsı mor bir ışık topuydu.

Onu takip eden andan sonra ise geriye kalan yedi bombardıman uçağı uzun menzilli ağır silahların saldırısına hedef oldu. Ovayı kızıl ve mor, vişne ve eflatun, bordo ve leylak renklerine bürüyerek havada birbiri ardına baloncuk gibi patladılar. Sekiz heybetli patlamanın sesi vadi ve kara boyunca dalga dalga yayıldı ve ses iyice zayıflayınca Megiddo Dağı'nın tepesini hayret dolu bir neşe, rahatlama ve inanmazlık dolu bir uğultu sardı.

Kurtarıldık.

Setikler tarafından mı?

Hürmısırlılar, bir açıklama beklentisiyle liderlerine döndüler.

Ama Işıkgetiren hiçbirşey söylemedi ve maskeli yüzü esrarlıydı.

Yalnızca David anlıyordu ama o bile olup bitenlerden tam olarak emin değildi.

Bu sırada Setik görev kuvveti harekete geçmişti. Dağın çevresinden vadiye doğru sel suyu gibi aktılar ve şiddetle onlara karşı direnemeyecek ve kendilerini savunmak için çok az şansı olan Neftisyanlara saldırdılar. Ordunun biri, önündeki diğer orduyu süpürüyordu. Talihsiz, çaresiz, tamamen şaşkınlık içindeki Neftisyanlar ovaya doğru geri geri itiliyor ve Setik görev kuvveti dalga dalga güneye ve daha ötelere arkasında moloz ve ceset bırakarak ve imzalamış oldukları paktı paramparça ederek yayılıyordu.

SET

Neftis, aniden göğsünü tutuyor.

"Ahhh?" diyor zorlukla nefes alarak. "Bu nedir? Ben ..."

Gözleri dönüyor. Kendinden geçiyor. Onu İsis tutup güverteye yatırıyor. Kızkardeşinin başını dizine koyup eliyle yüzünü yelpazeliyor. "Su!" diye bağırıyor İsis. "Birisi biraz su getirsin."

Bast, elinde bir sürahi ve bardakla geliyor. Birinden diğerine suyu titizlikle, kendi üzerine bir damla bile dökülmemesi için dikkatle dolduruyor, sonra bardağı İsis'e uzatıyor. İsis, suyu Neftis'in dudaklarının arasından damlatıyor ve yavaş yavaş gözkapakları kıpırdayan muzdarip tanrıça kendine geliyor.

Neftis etrafında durmakta olan tanrıların yüzlerine göz atıyor. Bakışları endişe belirtisi göstermeyen tek bir yüz buluyor.

"Sen," diye tıslar gibi konuşuyor. "Bunu sen yaptın değil mi?"

Set sevincini gizleyemiyor. "Sevgili kardeş-karım, kendini iyi hissetmiyor musun? Sanki pis bir bakış attın. Neden olabilir acaba?"

"Sen... Benim canımı yakıyorsun. Yeryüzünde. Senin ölümlülerin... Benimkilere saldırıyor."

"Ne diye böyle bir şey olsun ki?" diyor Set, şaşırmış numarası yaparak. "Ah bir dakika. Acaba sen zinacı, kalleş bir sürtük olduğun için olabilir mi? Sen kardeşimizle yattığın sonra da bunu inkâr ettiğin için? Bana benim olmayan bir oğul verip sonra da ona oğlum dememi beklediğin için? Beni kızkardeşimizin tarafından uzak tutmaya çalıştığın için mi? Bence bu son derece mümkün."

"Set, sen kendi karına mı düşman oldun?" diyor donakalan Osiris.

"Evet, kardeşim, yaptığım şey tam olarak bu," diyor Set. "Biliyorum, senin kadar karısına düşkün birisine göre bu bir insanın işleyebileceği en büyük suçtur. Benim içinse sadece çok gecikmiş bir ödeşme. Bu komplocu, hain fahişeyle evli olmaya daha ne kadar katlanabilirdim ki? Çok uzun süre! Dahası görünüşte bir sonu yok. Önümüzde uzanan sonsuz evlilik bağları var. Buna daha fazla katlanamazdım. Neftis gülerek arkamdan hesap yaptı." Etrafa dönerek teknedeki bütün tanrılara ateş saçan gözlerle bakıyor. "Hakkımda fısıldıyordunuz, arkamdan yorumlar yapıyordunuz. Boynuzlu Set. Bir piçin her şeyden habersiz babası Set. Bana hakaret etmek ve benimle alay etmek için daha da fazla sebep buluyordunuz. Ve her şey onun suçuydu!" Suçlayan parmağını doğrudan Neftis'e çeviriyor.

"Ve bu yüzden mi şimdi onu öldürüyorsun?"

Bu sözler Ra'dan geliyor. Yüzü solgun, o kadar solgun ki neredeyse ay gözüyle aynı renkte. Acı ve öfke içinde titriyor.

"Bunu bilmiyorum. Belki," diyor Set. "Krallığımın orduları kesinlikle onun krallığına doğru ilerlemeye başladılar ve bir katliam olacak. Bunun Neftis'i öldürüp öldürmeyeceğini bekleyip göreceğiz. Benim *şu anda yaptığım şey onu cezalandırmak. Çok uzun bir zaman kardeşkarım bana menfur bir şekilde davrandı. Kendimi elimden geldiğince tuttum ve buna katlandım ama artık yeter. Şimdi nihayet, saygıya karşılık veriyorum."*

"Set, lütfen..." diye yalvarıyor Neftis. "Üzgünüm. Yaptığım her şey için çok üzgünüm. Buna şimdi bir son ver."

Kardeş-koca omuz silkiyor. "Son mu vereyim? Daha yeni başlamışken mi? Hiç sanmıyorum."

"Baba," diyor öne doğru adım atan Anubis. "Annemle bu şekilde acımasızca uğraşman gereksiz."

"Aksine," diyor Set. "Acımasızlık hiç bu denli gerekli olmamıştı. Artık hepiniz beni hafife almamanız gerektiğini öğreneceksiniz. Ben sizin tepeden bakacağınız ve şamar oğlanı yapacağınız birisi ya da herkesin hor görebileceği bir göt değilim. Bundan sonra, en yakın akrabama, kendi kanımdan ve canımdan olan karıma neler yapacağımı gördükten sonra beni küçümsemek için o kadar acele etmezsiniz. Bana yeni bir gözle bakacaksınız ve o gözde artık saygı *olacak."*

İrisleri ikiz volkanlar gibi parlıyordu. İçlerindeki ışığa dikkatle bakmak çok zordu, kindar olduğu kadar da tepeden bakan bir ışık.

Ra karnından yumruk yemiş birisi gibi inliyor. "Işıkgetiren'i yaratan kişi sensin," diyor. "Başından beri sen vardın. Burada bu Bir Milyonluk Tekne'de, tam burnumun dibinde sen tüm bu entrikaları çeviriyordun."

"Elbette Büyük Büyük Amcacığım. Başka kim olabilirdi? Bizler başka türlü olamayız. Her birimizin kendine has bir tabiatı var ve ona sadık olmamak elimizden gelmiyor. Ben Set'im; yoldan saptıran, hile yapan; sen ise bağışlayıcı mizacıyla başkalarının kalplerinde gizli saklı kalmış sırlara ışık tutan Ra'sın."

"İyi ama bir ölümlüyle ittifak kurup, dinsiz bir başkaldırıyı alevlendirmek ne için? Ne kazanmaya çalıştın?"

"Bir katakulli," diyor Set kolayca. "Gerçek amaçlarımı gizli tutmak içindi. Aslına bakılırsa, Işıkgetiren bir sis perdesiydi. Onun savaşı, benim ölümlülerimi harekete geçirmem ve Neftis'inkilere en üst düzey etkinlikle saldırabilmeleri için, Neftisyanları en uygun mevkiye taşımak için bir araçtı. Ama beni fazla acımasızca yargılama, Ey Ra. Aramızda barış aradın ve bir süreliğine Işıkgetiren sana tam da bunu verdi. Hepimiz ona karşı toplandık ve senin en büyük dileğin gerçekleşti."

Öter gibi bir gülüşün ardından, "Ama sadece bir süreliğine."

Ra hiddetleniyor. Ona en son ne zaman bu kadar kötü davranıldığını, bu şekilde alçaltıldığını hatırlayamıyor. Set'e doğru yürüyor ona aniden elinin tersiyle tokat atarak saldırıyor. Bu hamle Set'i hazırlık-

sız yakalıyor ve Set dizlerinin üzerine düşüyor. Hemen ayağa kalkıyor, karşılık vermek için hazırlanıyor ama bir şey yapamadan önce Bast ve Neith onun üzerine atılıyor. Bast onu uyarmak için miyavlayarak parmaklarını pençe gibi kullanıp Set'in yüzüne doğru bir tırmalama hareketi yapıyor, bir yandan da Neith sertçe olduğu yerde durmasını aksi halde testislerini yine kaybedeceğini söylüyor.

"Ben... Üzgünüm," diyor Ra utançla. "Bir hata yaptım. Kontrolümü kaybettim."

"Kendine kızma Babamız," diyor İsis. "Sen yalnızca buradaki herkesin yapmak istediği şeyi yaptın."

"Öyle de olsa. Affedilemez." Yüzünü Set'inkine yaklaştırabilmek için poposunun üstüne çömeliyor. "Senin yaptığın şey de affedilmez Set."

"Ee?" Dudak büküyor Set. "Cezalandır beni o zaman. Ah, hayır bunu yapamazsın. Zaten günde iki kez cezalandırıyorsun."

"Tüm bunları yeniden düşünmeni istiyorum. Neftis'in yaşamasına izin ver. Söylemek istediğini söyledin. Hepimizin sana saygı duymasını mı istiyorsun? Makul olan şeyi yap, ordularını geri çek, biz de saygı duyalım."

"Hiç kimse zayıflıkla yapılan böyle bir harekete saygı duymaz."

"Yani tanrı ahbaplarının senden nefret atmeye devam etmelerini mi istiyorsun? Öncekinden bile daha çok? Çünkü eğer kardeş-karıına zarar vermeye devam edersen olacak olan budur."

"Böyle yaşayabilirim. Ayrıca," Set, başını Horus'tan yana bakmak için çeviriyor, "benden hepiniz nefret etmiyorsunuz. Ha, Horus?"

Bir zamanlar Set'in en acımasız düşmanı olan tek gözlü tanrı başını sallayarak bir komplocu gibi onayladı. "Acımasızlığın hayranlık uyandırıyor, Amca," diyor. "Senin örneğinden bir iki şey öğrenebilirim. Belki de daha yakın bir ortaklık kurmalıyız. İlk fırsatta bir araya gelmeli, özgürce ve dolu dolu... Fikir alışverişi yapmalıyız."

İkisi de şehvetle birbirlerine gülümsüyorlar. Bu arada Neftis inliyor. Öyle görünüyor ki kaderi mühürlenedi.

Ra, ümitsiz, doğruluyor. Bu ortaya çıkabilecek en kötü sonuçtu. Hiçbir şey farklı değil. Pantheon yine kendi içinde savaş halinde. Bağlı-

lıklar değişmiş olabilir ama düşmanlık olduğu yerde duruyor. Barış çiçeği kısa bir süreliğine açtı, sonra sararıp soldu ve öldü.

Onun elinden gelen hiçbir şey yok. Ellerinin iki yanına düşmesine izin vermekten ve, "Buraya kadar o zaman. Ben vazgeçiyorum. Elimden gelen her şeyi denedim. Başaramadım. Yeter. Buraya kadar. Bitti. Hepiniz gidebilirsiniz. Saraylarınıza dönün. Kan davanıza kaldığınız yerden devam edin, eğer istiyorsanız. Sanırım her nasılsa bu şekilde daha mutlusunuz. Gönül hoşluğu, uzlaşma, ahenk istediğinizi söylüyorsunuz ama istemiyorsunuz. Onlardan sadece sıkılıyorsunuz. Gidin. Şimdi. Gidin!" demekten başka yapacağı bir şey yok.

Bu şekilde emir alınca tanrılar dağıldılar. Osiris ve İsis, hasta Neftis'i yanlarında götürüyorlar. Yüzünde somurtmak için çok nedeni olduğunu ve bu somurtkanlığın içinde yuvarlanmaktan büyük memnuniyet duyduğunu anlatan bir ifadeyle duyduğu öfkeyle oradan çıkıp gidiyor. Horus ve Set, beklendiği gibi birlikte ayrılıyorlar. Lakayıt bir tavırla el sallayan Set gün batımında Apophis'le yüzleşmek için geri dönmeye söz veriyor.

Kısa bir sürenin ardından Güneş Kayığı'nda Ra, Bast, Maat, Ammut ve Thoth'un dışında kimse kalmıyor.

Thoth, Ra'ya diyor ki, "Şimdi ne olacak efendim?"

Ra, bakışlarını pörsümüş vezirine çeviriyor.

Acı ve teslimiyetle derin bir nefes alıyor.

"Ne olduğunu bilimiyor musun yaşlı dostum?" diyor uzun bir sessizliğin ardından. "Sanırım artık değişim zamanı geldi. Benim tüm bu şeylerle işim bitti. Yorgunum. Üzerimde alacakaranlığı hissediyorum, ruhumun akşam vaktini, gölgelerin uzayışını. Yapabileceğim kadar çok şey yaptım ve verecek daha fazla bir şeyim yok."

"Bu konuşma bana yenilgiyi kabul ettiğin hissi verdi."

"Hayır, faydacı davranmak istiyorum. Yeni bir şeyler yapma zamanı geldi. Kenara çekilmem gerek. Yeryüzünün Kralı olmaktan vazgeçtiğim gibi şimdi tanrıların hükümdarı olmaktan da vazgeçmeliyim."

"Bu gerekli mi?"

"Gerekli."

"Ama eğer bunu yaparsan," diyor Thoth yüzündeki sayısız kırışığı artıran bir endişeyle, "senin yerini kim alacak? Sen Ra'sın, içimizdeki en yüce şahıssın, ezelden beri ihtişamınla bizi ısıtan, ışığıyla bizi kutsayansın. Kime teslim edeceksin tacını?"

"Kime mi?" Ra, vezirinin omzunu sıvazlıyor. "Seninki gibi bilge bir akıl kesinlikle o kişinin kim olduğunu bulabilir Thoth."

GAVRILENKO

SETİK ASKERLERİ AYNI anda birkaç farklı taraftan zirveye yığılarak ve Hürmısırlılarla birleşerek Megiddo Dağı'na şiddetle hücum edip onu fethettiler. Hiçbir direnişle karşılaşmadılar. Işıkgetiren, taraftarlarına silahlarını bırakma talimatı vermişti. Savaşın bittiğini söylemişti. Yapılması gerekli her ne varsa, yapmışlardı ve Işıkgetiren onlara minnettardı. Cesur davranmışlardı, sadık davranmışlardı ve onlardan artık başka hiçbir şey istemeyecekti.

Hürmısırlılar, liderlerinin sözlerinde bir veda konuşması havası sezmişlerdi. Zaten allak bullak olmuşlardı ve bu onların daha da allak bullak olmalarına sebep oldu. İçlerinden bazılarının zihninde Işıkgetiren'in tam olarak kendisini tanıttığı gibi biri olmadığı fikri uyandı. Diğerleri ise tamamıyla afallamış halde kalakaldılar. Setikler, Neftisyanlara mı saldırmıştı? Bu nasıl mümkün olabilirdi. Bu Setiklerin *kendilerinin* tarafında olduğu anlamına mı geliyordu? Işıkgetiren'in savaşına mı katılıyorlardı? Kesinlikle hayır!

Bir Setik albay orada kontrolü ele aldı. İlk olarak adamlarından, Hürmısırlıları silah zoruyla bir araya toplamalarını ve gruplar halinde oturtmalarını istedi. Daha sonra dinsizlerin liderini belirledi ki elbette bu çok zorlu bir iş olmadı. Işıkgetiren, onunla tanışması için yakına getirildi. *Ba* mızraklarıyla onu iterek getiren iki Setik askerinin arasında direnmeden gidiyordu.

Albay ve Işıkgetiren bir süre birlikte konuştular. Hürmısırlıların arasında bacak bacak üstüne atmış vaziyette oturan David, neler konuştuklarını duyabilmek için kendisini zorladı ama onlarınkiyle yarışan çok fazla ses vardı: Birbirlerine mırıldanan Hürmısırlılar, hâlâ dağın etrafından geçmekte olan Setik görev gücünün uğultusu ve tıngırtısı ve güneyde yürütülmekte olan savaşın uzak titreşimleri.

Uzun bir konuşmaydı ve uzadıkça David daha da tedirgin oluyordu. Nihayet albay, David'i kafasıyla selamlamış, o da eliyle karşılık vermişti ancak bu atik bir asker selamı değil elini gelişigüzel alnına götürmekti. Sonra Işıkgetiren döndü ve Hürmısırlılara yöneldi, bilhassa David'e.

"Konuşalım," dedi başıyla işaret ederek.

David, kendisine doğru yöneltilmiş, uçlarında Tayfun Canavarı'nın ağzı açık başı bulunan *o* mızraklarından haberdar bir şekilde ayağa kalktı. Onu Setik albaya doğru götüren Steven'la yürümeye başladı.

"Albay Gavrilenko," dedi. "Bu David."

Setik'in mahzun suratı Ruslar'a özgüydü ama gözleri bir cücekarganınkilere benziyordu ve soluk, boncuk gibi ve hızlıydı.

"Albay İngilizce konuşabiliyor," diye ekledi Steven. "Arapça konuştuğundan daha iyi İngilizce konuşuyor."

"Albay," dedi David.

Gavrilenko, sigarasından biraz çekti ve dumanı doğrudan David'in suratına gitmeyecek şekilde dışarı üfledi.

"Arkadaşınız size güvenebileceğimi söylüyor," dedi buz gibi bir sesle. "Siz iyi bir insansınız."

"Bu onun nezaketi," diye karşılık verdi David kardeşine bir bakış atarak. Maske hâlâ yüzündeydi. Steven'ın aklından neler geçtiğini kavrayabilmenin bir yolu yoktu. "Farkındasınızdır Albay, Küresel Antlaşmanın şartlarına göre..."

Sigara bir yandan diğerine dalgalandı. "Burada Antlaşma yok. Düzgün bir savaş değil bu. Sizler düzgün esirler değilsiniz."

"Ne var ki bize davranılmasını beklediğimiz..."

Sigara yeniden sözünü kesiyor. "Eve gidiyorsunuz. Hepiniz. Bu konuda hem Işıkgetiren'e, hem size söz veriyorum. Taşıtlar ayarlanacak. Bir gün belki iki gün, Hürmısır'a dönüyor olacaksınız."

"Teşekkürler Albay," dedi David. "Bu insanlar sivil. Askerleriniz onlarla ilgilenirken bunu göz önünde bulundurmalı."

"Benim görüyor olduğuma bakılırsa pek de sivilmiş gibi savaşmıyorlar. Askerlerden daha iyi savaşıyorlar. Savaşçılar gibi. Ama evet, beklendiği kadar iyi bakılacaklar. Setik yüksek yönetimi Hürmısırlılarla ilgilenmiyor. Elimizde şey var, nasıl diyor siz? Daha büyük balık."

"Neftisyanlar. Sormamın sakıncası yoksa Albay, İkili Kıta Antlaşması'na ne oldu? Setikler nasıl oldu da müttefiklerine saldırdı?"

Dudaklarını üzgün bir palyaçonunkiler gibi kıvırarak omuz silkti Gavrilenko. "Nereden bilebilirim? Ben DİK değilim. Komiser Chang değil. Sadece bir askerim. Yüksek yönetim bize Megiddo Ovası'nda Neftisyanlara saldırmamızı söyler, biz saldırırız. Nefleri korkmuş fareler gibi kaçırırız. Horusitler de Neflere saldırıyor."

"Gerçekten mi?"

"Batı Afrika'da hücumlar başladı. Atlantik Horus filosu Kongo'yu bombalıyor. Gine ve Fildişi Sahili'ne deniz kuvvetleri iniyor. İki dişli bir saldırı, burada biz, orada onlar. Afrika ve Arabistan ortada eziliyor. Bir yengecin kıskacındaymış gibi."

"Horus... Ve Set? Bir arada?" dedi David. Akıl almaz gibi gö-

rünüyordu.

"Biliyorum. Ve Osirisyaklar mutsuz, belki Neftisyanların yardımına gelecek diyorlar," dedi Gavrilenko. "Tanrılar, balerinler gibi parmaklarının üzerinde fırıl fırıl dönüyor. Birlikte dansediyor, sonra ayrı. Bir an bir şekil, sonraki an başka. Ne yapabiliriz? Yeni düşmanlar, yeni müttefikler, ama savaş devam ediyor."

Sigarasının izmaritini yere attı ve topuğunun altında ezdi.

"Evet, burada beklemeniz gerek," dedi. "Bir ya da iki gün, size söylüyor olduğum gibi. Her şey düzelecek. Beklemek için kötü bir yer değil. Güzel manzara var."

David, serbest olduklarını düşündü. Gitmek için döndü. Sonra Steven'ın hareket etmediğini fark edince durdu.

"Geliyor musun?"

Steven yavaşça başını salladı.

Gavrilenko, bir kaşını kaldırdı. "Işıkgetiren açıklamadı mı?"

"Neyi açıklamadı mı?" dedi David.

Rus'un mahzunluğu ikiye katlandı, yüzündeki bütün kaslar sarkmış gibi görünüyordu.

"Ben emir alıyorum," dedi. "Bu işlerin yapılması gerek. Hürmısırlılar sivil, asker değil ama yine de ibret olsun diye birisi cezalandırılmalı. Böylece bu şey bir daha asla tekrar edilmez. Bu böyledir. Size bir dakika vereceğim."

Kendilerine bekçilik eden iki Setik'le birlikte David ve Steven'ı yalnız bırakarak danışmak üzere bir subayın yanına gitti.

David kardeşine baktı ve onun titrediğini gördü. Ona yeniden baktı ve aniden jeton düştü.

"Olamaz, Steven..."

"Sorun değil Dave. Bu benim kendi hatam, gerçekten. Bunu öngörmem gerekirdi. Benim için bir şok ama aslında bir şekilde mantıklı. Ne yapacaktım ki, tüm taraftarlarıma geri mi dönecektim? Onları sattığımdan çoktan şüphe etmeye başladılar bile. Biraz zamana ihtiyaçları var sonra zaten şüpheleri giderek doğrulanacak. Sonra ne olacak? Beni affetmeyecekler. Sahipleri-

nin üstüne çullanan köpekler gibi benim üzerime atlayacaklar. Bu kumandanların bazıları çok da hoş adamlar değiller. Onları böyle yanlış bir yola sürüklemenin bedelini kesinlikle ödetirler. Çok da hızlı olmaz."

"Ama," Steven'ınkini kastederek David kendi sol yanağını gösterdi. "Bu. Peki ya bu? Sen Set'in kölesisin. Bu yüzden sen onun," Gavrilenko'yu kastederek, "tarafındasın."

"Ya, evet, tuhaf," dedi Steven. "Albay'ın aldığı emirler doğruca en tepeden geliyor, yani en yüksek rahibin de üstünden. Diğer bir deyişle dosdoğru kutsal atın ağzından çıkıyor. Bu da demek oluyor ki ben de bir yalana satıldım aynı herkesi bir yalana sattığım gibi. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım ve işe yararlığım vaktini doldurdu. Set artık beni etrafta görmek istemediğine karar verdi."

"Hayır. Bu olamaz. Bu aptalca."

"Setiklerin beni bir kahraman gibi selamlayacağını sanıyordum. Moskova'da güzel bir daire, Karadeniz kıyısında güzel bir kır evi, istediğim kadar havyar, istediğim kadar votka, istediğim kadar Nataşa. O kadar çok madalyam olacaktı ki zor taşıyacaktım. Ama dostum, albayın dediği gibi ibret olsun diye birisi cezalandırılmalı."

"Konuş onunla," diye zorladı David. "Anla işte, *konuş* onunla. Üzerinde gücünü kullan. Fikrini değiştirmesini sağla."

"Bu şekilde olmuyor ki hatırlasana. İnsanları bir şey yapmaya ikna edebilirim ama istediğim şey onların doğasına aykırı olmadığı sürece. Sana Gavrilenko emre itaatsizlik edecek birisi gibi mi geliyor? Bana öyle gelmiyor. Askerlik onun iliklerine kadar işlemiş."

"Deneyebilirsin."

"Ama anlamıyor musun Dave? Sorun o değil. Bana ne olacağına Set bizzat hükmetmiş. Bunu hiçbirşey değiştirmez. Bu pis işi Gavrilenko yapmasa bile başka bir ölümlü hizmetkâr yapacaktır."

"Ama neden? Neden Set seni... Terketti?"

"Hmmm. En son güvenilebilecek tanrı, entrikaları ve yalanlarıyla nam salmış; neden acaba beni kullanılmış bir mendil gibi bir kenara fırlattı? Bilmiyorum Dave. Belki de o Set olduğu için? Ya da belki ben, ben hayatta kalmak için fazlasıyla tehlikeliyim. Onun özünün birazını içimde taşıyorum. Bununla her şeyi yapabilirim, özellikle şimdi onun için ne kadar büyüyebilir olduğumu biliyorum. Benimle oynadı ve şimdi oyun tahtasından atılmamı istiyor, bu kadar basit."

David, çevresine göz gezdirdi. Onlara nezaret eden iki asker o anda fazla ilgili görünmüyorlardı. Gavrilenko ve diğer Setikler ise çok meşgul görünüyorlardı.

Sesini alçaltarak Steven'a dedi ki, "Bak, bunu deneyeceğiz. Şu ikisine vuralım, silahlarını alalım ve ateş açıp buradan kaçalım."

"Dave." Seven'ın ses tonu sıcaktı, neredeyse şefkatli. "Hayır. İyiliğin için müteşekkirim ama bir bak. Bu, bütün bu macera artık sonuna geldi. İkimiz de bunu biliyoruz. Senin düşündüğün şey her ikimizin de ölmesine sebep olacak, bu yüzden de anlamsız. Şimdi olacak şeye aldırmıyorum. Bunu cesur görünmek için söylemiyorum. Gerçekten aldırmıyorum. Belki düşünmek için daha fazla zamanım olsaydı böyle hissetmezdim. Ama bir de şu açıdan bak. Birkaç yıl fazladan yaşama şansım oldu, bunu yapmasaydım olmazdı, hem eğlenceli zamanlardı. Heyecanlıydı. Bir maceraydı. *Ve* her ne kadar en sonunda birbirimizi eşek sudan gelinceye kadar dövmüş olsak da büyük kardeşimle barışma şansım oldu. Bu arada kolun için üzgünüm. Lütfen onu yeniden düzeltmeleri için elinden geldiğince çabuk davran olur mu?"

"Steven, bu şekilde boyun eğme. Yapabileceğimiz bir şeyler olmak zorunda. Düşün."

"İnanılmaz," dedi Steven. "Henüz bir saat bile olmadı, az önce birbirimizi öldürebilirdik. Şimdi ise benim ölmemi istemiyorsun."

"Belki seni başkasının öldürmesini istemiyorumdur. Bu benim işim."

Kırılgan bir gülüş. "Kardeş ayrıcalığı ya da her neyse. Dave bu bittikten sonra eve dönmeyi düşünür müsün?"

"İngiltere'ye mi? O kadar ileriyi düşünmemiştim. Neden?"

"Eğer gidersen anneme ve babama her şeyi anlat. Eninde sonunda Işıkgetiren'in kim olduğu öğrenilecektir. Birileri, bir yerlerde bunu keşfedecektir. Gazetecinin biri derinlere inecek, adımı ifşa edecektir. Bu yüzden belki anneme ve babama önce senin söylemen, gazetelerden öğrenmelerinden daha iyi olur. Ama ne olursa olsun onlara gerçeği söyle. Yaptığım her şeyi neden yaptığımı söyle onlara. Belki babamın kalbinde bir yerlerde anlayış gösterecek bir boşluk vardır."

"Benim tanıdığım Jack Westwynter'da yoktur."

"Doğru. O zaman en azından belki annem anlayış gösterir. Ve Dave. Zafirah. Ona de ki..."

David, dişlerini gıcırdattı. Ona ne söyleyeyim? Onu sevdiğini mi? Onu sevmediğini ama bana kötülük olsun diye onu istediğini mi? Ne, Steven?

"Ona, kendisine karşı neler hissettiğini söyle," dedi Steven. "Sadece git ve söyle. Eğer hayattaysa, eğer buralarda bir yerlerdeyse, onu bul ve onunla konuş. Senin için doğru kişi olmayabilir ama ben kim oluyorum da yargılıyorum? En azından onunla şansını bir dene."

David'in şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Steven döndü. "Albay? Albay Gavrilenko? İşimiz bitti. Artık şu işi bitirelim olur mu?"

Maskesini çekip çıkardı. Gözleri genişlemişti ve cam gibi parıldıyordu. Ağzı gergindi. Yanağındaki yara izi, o an için, yara izinden başka bir şeye benzemiyordu, sanki tesadüfen oluşmuş öylesine bir yara iziydi ve biraz hayal gücüyle Tayfun Canavarı'na benzetilebiliyordu.

Maskeyi David'in eline koydu ve açık başı, çıplak yüzüyle Rus subaya doğru uzun adımlarla yürüdü.

Çabucak olup bitti. Çabucak geçti. *Ba* mızraklarıyla beş Setik

askeri sıraya girdi. Steven yarı yarıya yıkılmış bir duvarın önünde dikilmiş, gözüpek bir yüzle onlara bakıyordu.

David en son saniyede kulaklarını kapatarak arkasını döndü. Yanmakta olan ovaya göz gezdirdi. Her taraftan dumanlar yükseliyordu, bombalanmış evlerden, için için yanarak anıza dönüşen tarlalardan, enkaza dönüşmüş araçların kabuklarından. Alçaktaki öğle sonrası güneşinin ışığını kısan kahverengi bir pus havayı sardı.

Harap şehrin taşlarına kızıl bir ışık saçıldı. İdamı gören Hürmısırlılardan bazıları ürküp dehşetle çığlık attılar. Diğerlerinin gözleri çakmak çakmaktı.

David, Işıkgetiren maskesini burnuna götürdü ve kardeşinin saçının ve terinin kokusunu içine çekti.

Kısa bir süreliğine, birkaç saniyeliğine Steven bu dünyadan geçti.

TUTSAKLAR

O DAVID'İ BULDU.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Albay Gavrilenko, Hürmısırlılara şehrin yıkıntıları arasında biraz hareket etme özgürlüğü bahşetti. Setikler onlara ordunun tayınlarından dağıttı ve tuvalet molasına ihtiyacı olanlara eşlik etti. Tutsak alanlarla, tutsaklar arasında temkinli bir güven sağlanmıştı.

Hürmısırlı doktorlardan birisi koluna yeni dikişler atarken Zafirah David'e doğru yaklaştı. David onu selamlamak için yüzü buruşuk bir şekilde gülümsemeye çalışırken, tam anlamıyla hiçbir anestezi uygulanmamış etinin içinde dolaşan kocaman kıvrık bir iğneye rağmen elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

"Başarmışsın," dedi. "Hayatta kalmışsın. Seni aramaya başlamak üzereydim."

"Belayı sana sakladım," dedi. Yüzünde barut yanıkları ve boynunda ufak bir farkla kurtulduğu bir *ba* ışınından kalma olduğu anlaşılan yanık bir kısmı saymazsak zarar görmemişti. "Bu doğru mu? Hepimiz eve mi dönüyoruz?"

"Albay Gavrilenko'ya güvenebilirsek ki sanırım güvenebiliriz. Cepheden birkaç askeri kamyonet istediğini söyledi. Sabahla birlikte burada olmaları gerek.

"Düşmandan beklenmeyecek bir nezaket."

"Setiklerin düşmanımız *olduğundan* emin değilim," dedi David. "Açıkçası, kimin dost kimin düşman olduğu konusunda emin olmaktan kısa süre önce vazgeçtim."

"Rivayetler duydum. Horusitlerin Setiklerle müttefik olarak savaştığına dair. Hegemonya'nın Neftisyanlara yardım teklifinde bulunduğuna dair."

"Düşmanlıklar karmaşası. Ya da belki tam tersi, bilemiyorum. Tüm bildiğim bu ters yöne yapılan dönüşü tetikleyen biz olsak da hiç kimse bizi ciddiye almıyor gibi görünüyor. Hızlandırıcı bizdik, üzerimize düşeni yaptık ve neredeyse unutulmuş durumdayız."

"Işıkgetiren..." diye başladı Zafirah.

David çenesine yaklaştı. "Ne olmuş ona?"

"Ben görmedim... Onu nasıl öldürdüklerini. Dağın tepesindeki uzak taraftaydım. Bizi orada bir araya topladılar. İdam mangasıymış, öyle mi?

"Evet."

"Ve o... İnsanlar onun bize oyun oynadığını söylüyorlar. Bizi kullanmış. Dünyayı tanrılardan kurtarmakla ilgili yaptığı bütün konuşmalar, hepsi yalanmış."

David, sözcüklerini dikkatle seçti. "Öyle görünüyor. Değişik bir oyun oynuyormuş"

"Ama biz ona inanmıştık!" diye bağırdı. "Biz *ona* inanmıştık."

"Biliyorum. Ve birçoğumuz onun için öldük."

"Bir insan bunu nasıl yapar? Nasıl?"

"Belki... Belki başka seçeneği yoktu. Belki başka bir çıkış yolu göremedi."

"Hayır, böylesi fazla cömert. Fazla bağışlayıcı. Bir seçeneği vardı. Aldatmayı seçti. Ve şimdi bedelini ödedi, iyi ki gitti."

Yere tükürdü. "Keşke idam sırasında orada olabilseydim. *Ba* mızrağını bana bırakmalarını isterdim. Merhamet göstermezdim ve kafasına nişan alırdım."

Gözlerindeki mücevherler alev aldı ve David biliyordu ki doktor orada olmamış olsaydı yine de Işıkgetiren'e dair bildiği her şeyi anlatamaz, onunla olan akrabalığını açıklayamazdı. Bu daha sonraki bir zamana kadar beklemeliydi, tabii Zafirah'la ikisinin bir "daha sonrası" olduğu düşünülürse. Umuyordu ki Zafirah, Steven'ın oradaki herhangi bir kişiden daha fazla olmasa bile en az onlar kadar David'i de kandırdığını görsün.

"Oysa yaptığı tek iyi şey," dedi Zafirah. "Seni bana anlatmasıydı."

"Beni mi?"

"Senin nasıl birisi olduğunu. Dün sabah onu görmeye gittim. Senin hakkında konuşmak istedim. Bana seninle ilgili biraz ayrıntı verebileceğini düşündüm. O bir İngiliz'di, sen de öylesin ve ikiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyordunuz. Bana yardım edebilecek biri varsa o da Işıkgetiren'dir diye düşündüm."

David'in sarhoş olduğu sırada tesadüfen gizlice izlediği o görüşmeden bahsediyordu. Bir aşıklar buluşmasının son sahnesi olduğunu düşündüğü olay.

Ne yani öyle değil miydi?

"Peki, yaptı mı?" dedi. "Yardım etti mi?"

"Senin, duygularını pek dışa vuramayan birisi olduğunu söyledi. İçinde, derinlerde gömülü kalmış duyguların olduğunu ama genellikle onları tanımlayamadığını ve onlarla nasıl başa çıkacağını bilmediğini söyledi. Meseleleri çok derin düşünmemenin ve her şeyin en çıplak halini görmenin seni mutlu ettiğini söyledi. Bu sayede iyi bir asker olduğunu söyledi. Yine bu sayede iyi bir öğrenci ve evlat olduğunu. Ama daha karmaşık durumlarda yani kuralların belirgin olmadığı durumlarda o kadar iyi olmadığını."

"Ah." David yavaşça başını salladı. "Şey, belki pek yanılma-

mıştır."

"Bunları anlatırken çok hassas davrandı. Eleştiri yapmıyordu. Yalnızca senin nasıl bir adam olduğunu anlattı ve son olarak yanağıma dokunup sana karşı sabırlı olmamı, sana baskı yapmamamı söyledi. Sana zaman verilirse kendini ifade edermişsin."

"Yalnızca yanağına mı dokundu?"

"Sayılır." Avuçlarından birini birkaç saniye David'in yanağına bastırdı, hafifçe ve sevgiyle. "Beni temin etmek için. O..." Başparmaklarını iki gözünün kıyısına dokundurdu. "Ondan nefret ediyorum. Öldüğü için mutluyum. Ama o an samimiydi, bundan eminim. Seni anlayabilmemi istedi. Bana bunu, yani seni bir sonraki görüşümde yapmak için kendi kendime söz verdiğim şeyi yapma cesareti vermek istedi."

Öne doğru eğildi ve David'i öptü. Ağzı, açık, anlaşılır bir şekilde David'inkiyle birleşmişti. David gözlerini kapadı. Yanıbaşındaki doktorun kıkırdadığını duydu. Öpücük sona erdi. O devam etmek istedi. Dudakları o öpücükle tatlı tatlı ürperdi. Zafirah'nın onu tekrar öpmesini istedi. Gözlerini açtı ve onun yürüyüp gittiğini gördü. Zafirah geriye dönüp bakmadı. Söylemek istediğini söylemişti ve gerisi David'e kalmıştı. Daha sonra olacaklar ona kalmıştı.

"Bitti," dedi doktor, ameliyat ipinin düğümünü bağlamaya çalışırken. "Git şimdi. O kadının arkasından git."

David ayağa kalktı. Kolu zonkluyordu ve sersemlemişti.

İçinde bir yankının da yankısı gibi Steven'ın sesi: *O sana göre değil*, diyordu belli belirsiz.

Onu koruyordu. Bencillikten uzak. Küçük kardeş, büyüğüne gözkulak oluyordu.

O sarhoş haliyle gördüğü hiçbir şey sandığı gibi değildi. Aklına en kötüsünü getirmiş ve farklı olasılıkları gözden kaçırmıştı.

"Git," diye ısrar etti doktor, iğneyi havayı harekete geçirecek bir araç gibi batırarak.

David yalpalayarak ilerledi.

COURTDENE

İngiltere'nin güney kıyısında rüzgârlı bir yaz gününün öğleden sonrası. Etrafı kanalla çevrili çakıllı bir kumsal, rüzgârın çırptığı dalgalar yükseliyor ve dalgakıranlara çarpıyor. Fırkateyn, destroyer, fırkateyn şeklinde dizilmiş üçerli savaş gemileri doğudan batıya doğru akıyor, gri silüetleri sanki bir bıçağın ucundalarmış gibi ufuk çizgizine tam oturuyordu.

David, bir buçuk kilometrelik sahilin orta noktasında durup gözlerini uzaklara dikti. Arkasında aile mülklerinin güney sınırını belirleyen kireçtaşından kayalık yükseliyordu. Önünde, tam ayak parmaklarının hizasında gelgitin sahilde bıraktığı arapsaçına dönmüş hava keseli su yosunlarından anlaşılan met çizgisi vardı. Rüzgâr onu örseliyordu. Ceketinin içinde titriyordu. Öyle çok soğuk bir gün değildi, İngiliz standartları göz önünde bulundurulunca değildi ama geçen birkaç haftayı çok daha sıcak iklimlerde geçirdiği için derisi hem incelmiş hem koyulaşmıştı.

Savaş gemilerinin geçişini ve bulutların yansıyan akışlarını izledi. Chatham'dan gelip, Biscay Koyu'na doğru ilerleyen İngiliz

deniz taşıtları. Orada Osirisyak filosunun geri kalanıyla birleştiklerinde Horusitlerle birlikte savaşa katılmak üzere Gine Körfezi'ne doğru yol alacaklar. Gelmiş geçmiş en büyük deniz savaşının yaşanacağı çoktan ilan ediliyordu. Bu, öyle bir çarpışma olacaktı ki Ege'de yaşanacak olan bu kıyamet gibi savaşta gemiler yapay bir gölde birbiriyle çarpışan maket tekneler gibi görünecekti.

Horus, kendi anne babasıyla doğrudan bir savaş içinde.

Başka koşullar altında olunsaydı, David bunu komik bulabilirdi.

Ülkesine geleli yalnızca bir hafta olmuştu ki, bu Zafirah'nın arkadaşlarından birinin onun için çarçabuk hazırladığı sahte bir pasaportla mümkün olmuştu. Anne ve babasını ziyaret etmek ve birkaç eşyasını alıp gitmek için gelmişti. Çatkapı ortaya çıkmaktansa önceden aramıştı. Bunun sonucu olarak babası Courtdene'de değildi. Jack Westwynter bir süreliğine orada olamayacağını, bunun yerine üyesi bulunduğu Londra Kulübü'nün yönetim kurulu seçimlerine katılacağını bildirmişti. Öte yandan, David'in annesi orada kalmış, kâh amaçsızca evin koridorlarında geziniyor kâh David'e yardımcı olmaya ve onu gitmekten vazgeçirmek adına konuşmaya çabalıyordu.

"Seni tekrar bulalı daha çok az zaman oldu," diyerek yalvardı bir ara Cleo Westwynter, bavulunu yerleştiren David'e üzerinde adının başharfi yazılı saç fırçasını uzatırken. "Öldün sanmışken geri döndün. Birazcık daha kalamaz mısın?"

Ona kalamayacağını söyledi. Bunu anlaması gerekiyordu. Kalamazdı işte. Hiçbir şey olmasa bile şu sıralar Westwynter adı İngiltere'de rahatlıkla taşıyabileceği bir isim değildi. Aile kabartması prestijini kaybetmişti. Moskova'da yayımlanan bir gazete Işıkgetiren'in gerçek kimliğiyle ilgili belirli gerçekleri açığa çıkarmış, ancak bir gazetenin yapacağı şekilde onları süslemiş, bir skandal yaratmış ve dünyaya yaymıştı. A.W. Games hisseleri keskin bir düşüş yaşamıştı ve David'in babası sürekli

küçük oğlu ile ve elbette kardeşine yardım ettiği ve onu teşvik ettiği iddia edilen büyük oğluyla ilgili ne düşündüğünü merak eden gazetecilerin kuşatması altındaydı. Jack Westwynter olabildiğince şiddetli bir şekilde çocuklarını reddetti. "Eğer insan yasal olarak kendi çocuklarından ayrılabilseydi," dedi gazetecinin birine, "hiç düşünmeden yapardım."

Hiçbir yakınlaşma olmayacaktı, David bunu biliyordu. Hiç kimse onun babası kadar kin güdemezdi ve adamın öfkesi haklıydı. Steven ve David, aileye utançtan başka bir şey getirmemişlerdi. Üzücü bir durumdu, ne var ki telafisi yoktu. Herkesin bununla yaşamaktan başka seçeneği yoktu.

Sahil boyunca ona doğru yaklaşmakta olan biri gözüne iliştiği sırada David arkasını dönüp kayalığın o yüzündeki beton basamak sırasına doğru ilerlemek üzereydi. Uzun, eski püskü bir palto giyinmiş yaşlı bir adamdı bu ve göğsünde yumak gibi bir şey taşıyordu. Ancak biraz kıvrıldığında David onun canlı bir şey olduğunun farkına vardı. Bir tür küçük hayvandı bu. Bir kedi.

Adam, çakılların üzerinde güç bela ilerliyordu. Arada sırada adımlarını şaşırdığında çakıllar yuvarlanarak kastanyet takırtısına benzer bir ses çıkarırken kedi irkiliyor, adamın paltosuna pençeleriyle daha sıkı tutunuyordu.

David yerinde durmaya ve adam geçerken ona selam vermeye karar veriyor. Sonuçta sahilde yalnızlardı ve görüş alanı içindeki tek insanlar onlardı. Öylece yürüyüp gitmek kaba bir davranış olurdu.

O sırada yaşlı adam selam verme konusunda önce davrandı. "Gezinti yapmak için güzel bir gün," diye seslendi.

"Benim zevkime göre biraz fazla serin," diye karşılık verdi David.

"Ah, birazcık serinliğin benim için sakıncası yok," dedi yaşlı adam. "Benim içim her zaman sıcaktır."

Buğday tenliydi, Akdeniz'e has bir ten rengiydi ve David'in tam olarak hangi ülkeye ait olduğunu kestiremediği bir de ak-

sanı vardı. Ayrıca gözlerinden birisi diğerinden çok daha soluk renkliydi. İrisi o kadar puslu ve solgundu ki David adamın gözünde bir perde olup olmadığını merak etti. Kısmi albinizm olabilirdi; tabii eğer öyle bir şey varsa. Kediye gelince yumuşak açık kahverengi tekir çizgileri, hafifçe göze çarpan bir kürkü, düzgün ve narin hatları vardı. Adam David'in yanında durdu ve kediyi yere, ayaklarının dibine koydu. Kedi kederle miyavladı, sonra kendisini temizlemeye koyuldu.

"Alışılmadık," dedi David. "Bir kediyi yürüyüşe çıkarmak."

"Ah, ondan ayrılmaya dayanamıyorum. Benimle her yere gelir, değil mi Bast?"

Adını duyan kedi, gözlerini onlara çevirdi ve yaşlı adama göz kırptı, sonra da kendisini temizleme işine devam etti.

"Bast," dedi David. "Bu isimle çağrılan her kedi için bir kuruş kazansaydım zengin olurdum."

"Daha özgün bir isim bulamadığım için üzüntülerimi bildiririm," dedi yaşlı adam candan bir tavırla. "Oysa bunun kedi tanrıçayla özel bir bağı olduğunu düşünmek benim hoşuma gidiyor."

"Keşke bunu her duyduğumda da bir kuruş kazansaydım."

"Ha! Evet." Yaşlı adam denize şöyle bir bakıverdi, bir sonraki ana karaya doğru yol alan ve hemen hemen tamamen gözden kaybolan savaş gemilerini gördü. Yüzünü kasvet bürüdü. "İşte gidiyorlar," dedi. "Pis iş. Birkaç bin genç adamın ve kadının daha kaderleri denizin dibinde son bulacak. İyi dinle genç adam, bunun sonu hiçbir yere varmayacak. Savaş sona erdiğinde hiçbir şey değişmemiş olacak. Kayıp verilen savaş gemilerinin yerine birçok yenisi yapılacak. Daha fazla genç adam ve kadın onların adamı ve tabii kadını olmak için gönüllü olacak. Bu döngü sürüp gidecek. Üzücü. Çok üzücü."

David homurdandı.

"Aynı fikirde değil misin?"

"Hı? Evet. Evet, aynı fikirdeyim. Size çok katılıyorum. Bu

beyhude, tamamıyla beyhude. Hiçbir şey kazandırmıyor. Ama kalender olmak zorundasınız. Bu her zaman böyle olacak. Biz tanrılara defolup gitmelerini, bizi yalnız bırakmalarını söylemediğimiz sürece geleceğimiz hep bu şekilde olacaktır. Birbirimizi onların *ba*'sıyla öldürerek onlar adına kavga etmeye devam edeceğiz. Bunun bir son bulacağını sanmıyorum."

"Bence son bulabilir," dedi yaşlı adam. "Ya da en azından öyle umuyorum. Şu anda bu şekilde görünmüyor olabilir ama bir değişimin yaklaştığına tüm kalbimle inanıyorum. İyimser olmak için sebeplerim var."

"Keşke benim de olsaydı."

"Biliyorsundur, çok yakın bir zamanda bir adam ortaya çıktı ve bir isyan başlattı. Kimden bahsettiğimi elbette biliyorsun."

Hafifçe gülümseyerek David, "Oldukça net bir fikrim var," dedi.

Yaşlı adam ona yandan baktı. "Öyle olacağını düşünmüştüm. Her ne kadar bu adamın bir şarlatan ve onun arkasından gidenlerin iyi niyetli enayiler olduğu ortaya çıkmış olsa da sonuçta o bir meseleyi kanıtladı."

"Öyle mi? Neydi o? Her dakika dünyaya yeni bir enayinin geldiğini mi?"

"Bunun mümkün olabileceğini kanıtladı. Ayağa kalkıp tanrılara, senin kibar tabirinle defolup gitmelerini söylemenin mümkün olduğunu. Bunu yapmanın ve önemli sayıda insanın arkasından gelmesini sağlamanın mümkün olduğunu."

"Ama o bir sahtekârdı. Bir fırsatçıydı. Ayrıca Set'in yardakçısı olduğu söyleniyor. Setikler onu önce bir avanak gibi öne sürdü, onların ihtiyacı olan şeyi yaptıktan sonra da onu vurdular."

"Belki öyle," dedi yaşlı adam. "Ama bütün bunlara rağmen dünyaya bir mesaj gönderdi. Ve belki birileri, bir yerlerde bunu duydu ve ondan ilham aldı. Belki şu an biz konuşurken Işıkgetiren'in kim olduğunu değil, neyi savunduğunu anlamış genç bir adam ya da genç bir kadın şöyle düşünüyordur: 'Evet anlıyo-

rum. Tanrılar tarafından yönetilmeyi reddediyorum.' Ve bu birey, çevresine kendisi gibi düşünen insanları toplar, sonra başka bir devrim başlar. Bu kez daha sessiz, daha şiddetsiz bir devrim olur. Böyle bir devrim elbette başarıya ulaşma şansına sahiptir çünkü onu desteklemek için kimse ölmez. Silah seslerindense ağızdan ağza yayılan sözcüklerle yayılan bir hareket. Yavaş yavaş ama giderek artan sayıda insan, tanrılar buradaki bütün güçlerini yitirene ve barış gelene değin sırtını Pantheon'a dönecek."

"Sen tam bir hayalperestsin değil mi?"

"Öyleyim. Ya, öyleyim. Ama eğer bunları yeterince insana anlatır, kendi mesajımı yayarsam üzerime düşeni yapmış olurum diye düşünüyorum. Şu an seninle yaptığım gibi her yeni yabancıyla yaptığım konuşma, sözünü ettiğim o yeni devrimin yolunun açılmasına yardım ediyor."

"Bunu çok sık yapıyorsun o zaman."

"Sürekli, dostum. Sürekli. Bu benim görevim oldu. Bir zamanlar oldukça önemli bir adamdım. Yüksek bir mevkideydim. Ama bu görevi yapmak için vazgeçtim. Başıboş bir gezgin. Bir seyyah. Yeryüzünün efendisiyken yolların efendisine dönüştüğüm de söylenebilir."

David sırıttı. "Ben de sana, benzer bir maval okuyabilirim. Şu mevkinden vazgeçmek konusunda."

"Söyle bana, sen de mi bunu iyi bir neden için yaptın?"

"Öyleydi sanırım. İlk seferinde. Şimdi yeniden aynı şeyi yaptığım söylenebilir ve bu kez de iyi bir neden için olduğunu *biliyorum.*"

"Aşk mı?"

"Nasıl tahmin ettin?"

Yaşlı adam alnını sıvazladı. "Kafam çalışır. Ve sende öyle bir hal var. Gözlerinde görülebiliyor. Şuradaki ufkun ötesini görüyorsun. Uzaktaki bir şeyi, *birisini* görüyorsun. Ve işte kalbin de tam orada."

"İki gün daha buradayım sonra gideceğim. Hürmısır'a."

"Hürmısır mı? Yaşamak için güzel bir yer. Bir gün ben de orayı yeniden ziyaret etmeyi planlıyorum."

"Yeniden mi?"

"Ah, ben oradaydım. Uzun zaman önce. Sen doğmadan önce. Eğer benim için evim diyebileceğim bir yer varsa orası Hürmısır'dır, işte böyle."

"Belki günün birinde orada karşılaşırız."

"Bu güzel olur bence."

"Ben El Aksur'da olacağım."

"El Aksur'u severim."

Bast sabırsızca miyavladı.

"Tamam, küçüğüm, tamam," dedi yaşlı adam onu kucağına alıp okşayarak. "Yolumuza devam edelim, madem ısrar ediyorsun. Kediler görgüsüz oluyorlar," dedi David'e. "Canları nasıl isterse öyle davranıyorlar. Aslında sana da aynısını yaptırıyorlar. Yargılamıyorlar. Talepkar olmuyorlar. İşte onları bu yüzden seviyorum."

Bir elini David'e uzattı.

"Seninle sohbet etmek güzeldi," dedi, David el sıkışmaya yeltenirken. "Sana söylediğim şeyi unutma. Bu umutsuz bir şey değil. Bu içinde bulunduğumuz çağ, Ra Çağı diyorsunuz sanırım, sürüp gitmeyecek. Bilgelik ve berraklık çağının, mantık çağının hakim olacağı bir zaman gelmelidir. Yalnızca umut etmeye ve çabalamaya devam etmeliyiz, o zaman olacaktır."

Kedisini okşayarak ve ayaklarını sürükleyerek uzaklaştı. O, sahilin diğer ucunda bir nokta gibi görünene dek David onu izledi, izledi.

Bu adamla yaşadığı karşılaşmaya ya da adamın bizzat kendisine nasıl bir anlam vereceğini bilmiyordu. Bir zamanlar önemli bir mevkide olduğuna dair hezeyanlar gören bir berduş muydu? Eskiden önemli mevkiye sahip olmuş, şimdi ise berduş olduğuna dair hezeyanlar gören büyük bir adam mı? Kim bilebilirdi ki?

Rüzgâr sert esmeye, dalgalarsa çarpmaya devam etti ve güneş

ışığının denizdeki yansıması platinden altın sarısına doğru koyu bir hal aldı. David'in dönüp eve doğru yol alma isteği hâlâ vardı ama ayakları çakıllara yerleşmiş gibiydi, sımsıkı yapışmışlardı. Met kendini gösterdi. Gün tükenip gitti.

Az sonra gökyüzü kızıla bürünmüş, güneş alçalışa geçmişti.

David, kayığındaki Ra'yı ve Apophis'i katletmekte olan Set'i düşündü.

Ve sonra çok da fazla çaba harcamadan bu düşünceyi aklından çıkardı.

Ve sonra güneş şey gibi...

...Şey...

...Batmakta olan güneş gibi battı.

RA ÇAĞI
AGE OF RA

JAMES LOVEGROVE

Antik Mısır tanrıları tüm diğer pantheon'ları yenerler ve yeryüzünde hakimiyet kurarak farklı tanrılara inanan toplumları birbirleriyle savaşmaya sevk ederler. Britanyalı Teğmen David Westwynter tanrı hakimiyetinden uzak kalabilmiş tek yer olan Hürmısır'da kendini bulur. Orada insanoğlunu tanrısal tahakkümden kurtarmaya ant içmiş Işıkgetiren adlı hümanist önderin takipçileriyle karşılaşır. Dünya kıyameti andıracak bir savaşa doğru ilerlerken bu özgürlük savaşçısının göründüğünden fazlasına sahip olduğu ortaya çıkacaktır...

"James Lovegrove'un bu romanını elinize alın ve usta bir yazarın güvenli ellerinde olduğunuzu bilerek arkanıza yaslanın."

SFX on Provender Gleed

"En ilgi çekici ve en maceraperest İngiliz Bilim Kurgu yazarlarından biri..."

"James Lovegrove 21. yüzyılda, J.G. Ballard'ın 20. yüzyılda yaptığının aynısını yapmaktadır."

The Bookseller

ISBN 978-605-6368-62-2